JAYNE ANN KRENTZ

DORINȚA

„Excepțională... o lectură captivantă..."

ROMANTIC TIMES

Jayne Ann Krentz a reușit din nou să creeze o poveste minunată, cu două personaje pline de foc și de pasiune, prinse într-o luptă cumplită între dragostea și loialitatea față de familie... O poveste modernă, de dragoste, care aprinde imaginația și merge drept la inimă.

Lei 15900

Jayne Ann Krentz

Dorința

FAMILY MAN

by Jayne Ann Krentz

Jayne Ann Krentz

Dorința

Traducere de Any Florea

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *CLAUDIA FETICU*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95061-5-5

Capitolul 1

La drept vorbind, Luke Gilchrist nu era un bastard. Dar, în ciuda legitimităţii lui, fusese distribuit în acest rol în urmă cu treizeci şi şase de ani, şi îl jucase de atunci pînă la capăt.

Cei din familia Gilchrist erau foarte dramatici în tot ce făceau, îşi aminti Katy Wade în timp ce cobora din maşină. Era uşor să rîdă de ei, dacă nu ar fi fost atît de al naibii de periculoşi.

Hotărîtă, Katy îşi luă servieta şi se îndreptă spre casa veche, ponosită. Luke Gilchrist stătea la intrare aşteptînd-o aşa cum un uliu aşteaptă ca un şoarece să iasă din gaura lui. Nu era singur. Lîngă el aştepta un cîine masiv, negru, de rasă nedefinită. Cîinele ţinea în dinţi o farfurie mare de metal.

Katy nu-l întîlnise niciodată pe Luke, dar fusese

înconjurată de ani de zile de membrii familiei Gilchrist şi cunoştea bine specimenele. L-ar fi recunoscut oriunde pe acest membru deosebit al familiei. Aşa cum îi mărturisise fratelui ei şi secretarei, clanul Gilchrist îi amintea de o adunare de vrăjitoare şi vrăjitori înalţi şi eleganţi.

Imaginea aceasta nu pătrunsese în mintea lui Katy doar din cauza părului lor negru ca pana corbului, a trăsăturilor aristocratice şi a ochilor verzi. Aceasta avea de-a face mai mult cu aura de măreţie pe care o simţea adesea la ei. Era mai curînd o întunecime stranie, cam deprimantă, care se ascundea sub aparenţe.

În ce o privea pe Katy, cei din familia Gilchrist erau prin natura lor nişte extremişti. Erau fie reci ca gheaţa, fie fierbinţi. Pentru ei, rareori exista o cale senină de mijloc.

Cei din familia Gilchrist erau furioşi. Erau bosumflaţi. Deveneau uşor obsedaţi de ideea de a face totul după voia lor. Erau capabili de a ţine supărarea ani de zile.

Erau de asemenea inteligenţi, chiar străluciţi, ca Luke, de pildă, dar nu-i interesa partea mai uşoară a vieţii. Pentru ei, totul era pasiune sau îngrijorare, victorie sau înfrîngere. Katy nu-şi putea imagina un Gilchrist într-o stare de spirit veselă.

Singurul moment în care membrii familiei Gilchrist păreau să aibă emoţii care semănau vag cu fericirea era atunci cînd vorbeau despre bani sau răzbunare.

În ultimii ani, Katy avusese ocazia să se gîndească mult la această chestiune, dar nu ştia ce anume provoca gravitatea pe care o simţea la membrii familiei Gilchrist. Uneori se gîndea că era rezultatul firii lor

ambiţioase. Alteori considera că era o trăsătură genetică. Apoi erau ocazii cînd era convinsă că problemele familiei proveneau pur şi simplu din anii de conducere cu pumn de fier pe vremea matriarhatului lui Justine Gilchrist.

Tot ce ştia Katy sigur era că fusese bine tratată de Justine şi că îi era profund îndatorată. Asta nu însemna totuşi că ea nu aştepta să scape cît mai curînd posibil din ghearele familiei Gilchrist. Acel moment era în sfîrşit la orizont. Aproape că-l putea atinge. Dar mai întîi trebuia să-l convingă pe principalul vrăjitor al clanului să se întoarcă în sînul familiei.

Luke Gilchrist era, deşi el n-o ştia, biletul spre libertate al lui Katy.

Ea îl privea cu precauţie în timp ce se apropia de intrare, dîndu-şi seama că simţea o nelinişte crescîndă. Era ridicol să simtă aşa ceva, se gîndi ea. Era obişnuită să aibă de-a face cu membri ai familiei Gilchrist. Şmecheria era să nu-i ia atît de în serios pe cît se luau ei înşişi.

Dar dintr-un motiv oarecare, acest Gilchrist avea un efect neaşteptat asupra simţurilor ei. Poate, pur şi simplu, pentru că avea nevoie de el. Acum viitorul ei era legat de al lui.

Luke era tipic pentru clanul lui prin faptul că arăta o agilitate de animal de pradă. Cunoscînd legendele familiei din jurul lui, Katy ştia că el avea treizeci şi şase de ani, fiind cu opt ani mai în vîrstă decît ea. Avea deja cîteva fire argintii în părul lui negru.

Gheaţa verzuie din ochii lui era probabil acolo de cînd se născuse.

Pentru Katy, care avea un metru şaizeci şi doi, cei din familia Gilchrist erau supărător de înalţi. Iar acesta era specimenul cel mai înalt din cîte văzuse. Aproape doi metri. Cînd ea avea să se apropie de el, o va privi pe deasupra capului ei.

Lui Katy nu-i plăcea să se uite cineva pe deasupra ei.

Cînd se apropie, Katy nu se putu opri să nu observe cît de mult se asemăna Luke cu acel cîine mare, negru, de lîngă el. Ambii aveau muşchi puternici şi ochi reci. Katy decise că, între cei doi, pe o străduţă întunecată ar prefera să-i facă faţă cîinelui. Animalul părea puţin mai acceptabil decît stăpînul lui.

Katy se uită spre cîinele cu ochi răi, în timp ce urca prima treaptă. Apoi la bărbatul care stătea în umbra intrării. Se gîndi că această experienţă devenea de-a dreptul înfiorătoare. Fără a mai vorbi de atmosferă. Dar, oricum, celor din familia Gilchrist le plăcea să creeze atmosferă.

Vîntul care urla în spatele ei aducea o furtună. Valurile din josul falezei singuratice, bătută de vînt, se înspumau deja. Ploaia de pe ocean avea să ajungă curînd pe uscat.

Fusese o călătorie lungă cu maşina de la Dragon Bay, pe coasta Washington, pe la Seattle, pînă în această parte pustie a Oregon-ului. Totuşi, Katy abia aştepta să se întoarcă în maşina ei şi să plece acasă. Nu-i păsa că trebuia să conducă toată noaptea. Dorea ca această expediţie să se termine cît mai curînd posibil.

— Presupun că eşti Luke Gilchrist, spuse Katy.

Învăţase demult să fie afirmativă în prezenţa celor din familia Gilchrist.

– Sînt Gilchrist, zise Luke. Cine naiba eşti tu?

– Katy Wade, secretara personală a bunicii dumitale.

Katy strînse mai tare servieta şi încercă să nu observe cum vocea lui gravă îi zgîrîia nervii. Ce naiba era cu ea? se întrebă. Cei din familia Gilchrist nu avuseseră niciodată acest efect asupra ei.

– Ah, domnişoara Wade, spuse încet Luke. Mă gîndeam că o să apari, mai devreme sau mai tîrziu.

– Încerc de săptămîni să dau de dumneata, domnule Gilchrist. Am lăsat cel puţin douăsprezece mesaje pe automatul de telefon. Ţi-am trimis de asemenea patru scrisori *Expres* şi două telegrame. Ştiu că ai primit scrisorile şi telegramele. Am primit recipisa că au fost predate. Ai semnat pentru ele.

– Ei şi?

Luke îşi sprijini un umăr de uşă şi o privi cu aerul de vampir patentat al familiei Gilchrist.

Katy trebuia să recunoască faptul că lui Luke îi reuşea privirea mai bine decît oricui altcuiva din familie. Ea găsea ochii lui alarmant de verzi, mult mai tulburători decît ai restului clanului.

Privirea lui avea ceva literalmente ameţitor. Katy avea o senzaţie de vertij de parcă era gata să cadă în lacuri de foc de smarald. Începu să simtă un fior de emoţie nefamiliară în interiorul ei.

Cu disperare, încercă să se concentreze la ceva dincolo de ochii lui şi începu să-i examineze aspectul.

Purta un pulover negru, strîns pe corp, pantaloni negri şi cizme negre, scurte. Îmbrăcămintea sublinia

eleganţa naturală a trupului lui subţire. Toţi cei din familia Gilchrist păreau să aibă afinitate pentru culoarea care se potrivea cel mai bine personalităţilor lor dificile. Tuturor le plăcea negrul.

Şi cu toţii aveau dinţi albi, frumoşi.

– Şi nu ai avut amabilitatea să-mi răspunzi, domnule Gilchrist.

Katy îşi feri din ochi şuviţe din părul ei roşu, bătut de vînt, în timp ce se uita urît la el.

– Nu răspund nimănui care mă cheamă în numele lui Justine Gilchrist sau al lui *Gilchrist Inc*. Nu e nimic personal.

O analiza din privire, din creştetul capului, roşcat pînă în vîrful pantofilor foarte galbeni, cu tocuri înalte.

Katy simţi că roşeşte furioasă sub privirea lui examinatoare. O clipă fu sigură că era ceva tulburător de sexual în felul cum se uita la ea. În clipa următoare, îşi spuse că imaginaţia ei era de vină. Nici un Gilchrist nu va fi atras vreodată de ea. Nu era genul lor.

Şi, cu siguranţă, nici ei nu erau genul ei.

În acel moment, cîinele, care stătea aproape coapsă la coapsă cu stăpînul lui şi avea capul mare care îi amintea lui Katy de cel al unui şarpe, scheună flămînd. Buzele îi dezveliră dinţii. Saliva îi picura din gură.

Katy îşi adună simţurile împrăştiate şi îşi îndreptă umerii.

– Domnule Gilchrist, te deranjează dacă intru? Începe să plouă.

Ea o porni curajoasă pe scară, ştiind că, dacă va aştepta politicoasă o invitaţie, avea să rămînă afară tot timpul conversaţiei. Cei din familia Gilchrist puteau

exercita uneori un farmec ucigător, dar făceau lucrul acesta doar cînd le convenea. Katy bănui că Luke Gilchrist nu o considera demnă de un asemenea efort.

Luke şi cîinele ezitară amîndoi cînd ea se îndreptă curajoasă spre ei. Apoi, ridicînd din umeri, Luke se dădu înapoi în hol.

– Ce naiba! Eşti aici şi nu arăţi a fi tipul care să plece fără luptă.

Luke se uită în jos, la cîine.

– Dă-te din drum, Zeke. Se pare că doamna vrea să intre.

Zeke se uită urît la Katy. Mai scheună o dată, încet, arătîndu-şi colţii uriaşi. Apoi se întoarse în silă şi porni spre hol. Dispăru după un colţ într-o încăpere ce părea a fi camera de zi.

– De ce poartă farfuria aia după el? întrebă jenată Katy.

– Zeke nu se duce nicăieri fără farfuria lui.

– Înţeleg. Ce rasă este?

– Să fiu al naibii dacă ştiu. A intrat în curte acum vreo doi ani şi a rămas aici. Are majoritatea calităţilor pe care i le cer unui colocatar. Nu face mult zgomot, nu trebuie să-l distrez şi nu împrumută lucrurile mele.

– Ei, am să încerc să nu fiu copleşită de ospitalitatea pe care mi-o arătaţi amîndoi.

Katy intră repede pe uşă şi puse jos, pe podeaua veche cu linoleum, servieta de piele. Începu să-şi descheie jacheta de un galben ca lumina soarelui.

Pentru acest interviu, purta o bluză galbenă de mătase şi o fustă verde, strîmtă. Fusese imposibil să ghicească exact cum să se îmbrace pentru o confruntare

cu misteriosul nepot al lui Justine, dar Katy ştia destule despre cei din familia Gilchrist ca să poarte pantofii cu tocurile cele mai înalte.

– Ştii că-ţi pierzi timpul, spuse Luke.

– Lasă-mă pe mine să judec lucrul ăsta.

Îi întinse jacheta ei galbenă.

Luke se uită la pata de soare din mîna ei cu un dezgust vizibil. Nu făcu nici un gest să i-o ia din mînă.

– N-are rost să o agăţi. N-o să stai aici prea mult timp. Arunc-o pe un scaun, în camera din faţă.

Katy scrîşni din dinţi şi îşi puse jacheta pe braţ. Îşi luă servieta şi îşi urmă gazda plină de silă prin hol. Luke Gilchrist era şi mai imposibil decît fusese făcută să creadă.

Dar la ce se aşteptase oare de la un bărbat care nu se obosise să aibă vreo legătură reală cu bunica, unchiul şi verii săi din ziua în care se născuse? Tatăl lui, Thornton Gilchrist, o sfidase pe Justine ca să se însoare cu Cleo, mama lui Luke, iar toată familia se referise la Luke numindu-l Bastardul încă de la naştere.

Cu siguranţă că i se potrivea.

În timp ce mergea prin hol, Luke era cu spatele la ea, iar Katy avu ocazia să-l examineze mai atent. Impresia de înălţime pe care o avusese la prima vedere te inducea în eroare. Poate că avea doar un metru optzeci, în fond. Nu era mare lucru, îşi spuse în sinea ei. Fratele ei, Matthew, în vîrstă de şaptesprezece ani, era aproape tot atît de înalt.

Dar lăţimea umerilor lui Luke şi natura dură, subţire a restului trupului lui erau foarte departe de fizicul tineresc al lui Matthew. Era deosebirea dintre băiat şi

bărbat, iar această deosebire se numea forţă.

Trupul fin, cu stomac plat, al lui Luke ar fi arătat bine la un tînăr luptător, decise Katy, dar ochii lui erau cei ai unui vrăjitor bătrîn. Se cutremură fără vreun motiv vizibil.

În spatele lui Katy, uşa de la intrare se trînti cînd curentul dinspre Pacific o izbi cu forţă. În timp ce îl urma pe Luke în camera de zi, cu mobilă ponosită, ploaia curgea pe geamuri. Zeke stătea întins pe podea, în faţa focului. Farfuria era alături de el. Cînd apăru Katy, el deschise un ochi, apoi îl închise imediat.

– Ia loc!

Luke luă un teanc de *Wall Street Journal* de pe un fotoliu. Le aruncă pe o măsuţă de cafea care era deja plină cu exemplare recente de reviste, *Fortune, Barron* şi diverse mici publicaţii financiare.

– Mulţumesc.

Katy se aşeză cu grijă, nevrînd să ridice praful care se adunase probabil în pernele roase.

Se uită pe furiş prin cameră în timp ce îşi punea jos servieta. Era greu de crezut că Luke Gilchrist făcea bani cu aceeaşi uşurinţă cu care majoritatea oamenilor îi pierd. Camera nu arăta nici un semn al unui venit despre care ştia că trebuie să fie considerabil. Era clar că nu cheltuia nimic din acesta în casă.

Katy era şocată fără să vrea. Se străduia s-o ascundă. Toţi cei din familia Gilchrist, pe care îi cunoscuse, aveau gust pentru cele mai frumoase lucruri în viaţă. În afară de *Jaguar*-ul negru pe care îl văzuse pe alee, nu era nici o dovadă că Luke moştenise această trăsătură a familiei.

E adevărat, casa care era cocoţată pe o faleză ce

dădea spre coasta abruptă a Oregon-ului, avea o perspectivă grozavă, dar atîta tot era în favoarea ei. Era clar că Luke nu investise nici un ban ca să-i refacă structura îmbătrînită.

Mobila părea că provine de la o vînzare de vechituri. Draperiile cu motive florale erau decolorate. Florile de pe ele nu mai puteau fi recunoscute. Materialul trebuia să fie vechi de cel puţin treizeci de ani. Un covor foarte pătat se afla sub picioarele de metal nesigure ale măsuţei de cafea plină de zgîrieturi.

– Ai venit atîta drum! spuse Luke şi se întinse în fotoliul din faţa lui Katy. Spune-mi ce ai de zis, apoi poţi pleca.

Katy îşi încleştă maxilarul. O făcea să fie nervoasă, dar nu avea de gînd să-l lase să o intimideze. Nici măcar lui Justine nu-i acorda privilegiul ăsta.

– Bănuiesc că ai o idee foarte clară pentru ce am venit aici, domnule Gilchrist.

– Spune-mi Luke. Eu sînt al naibii de sigur că am să-ţi spun Katy. Zîmbi batjocoritor. Eu şi Zeke avem tendinţa să nu dăm importanţă lucrurilor ăstora.

Katy îşi înălţă o sprînceană şi se uită în jur cu subînţeles, la camera ponosită.

– Înţeleg că nu prea eşti formalist.

– Spre deosebire de bunica mea, fu el de acord.

– Ce ştii despre atitudinea lui Justine Gilchrist faţă de asemenea probleme? replică ea. Nici măcar nu o cunoşti.

– Am întîlnit-o o dată. A apărut la înmormîntare. A fost de- ajuns. Nu mă interesează s-o cunosc mai bine.

Katy se crispă. Ultimul lucru pe care îl dorea era să-i

trezească lui Luke amintiri vechi, dureroase. Ştia că părinţii şi frumoasa lui soţie, Ariei, muriseră într-un accident aviatic în urmă cu trei ani. Erau în drum spre Los Angeles unde trebuiau să-l întîlnească pe Luke pentru deschiderea celui mai nou restaurant din grupul creat în California de Luke şi de tatăl lui.

Restaurantele înfiinţate de Luke şi tatăl lui pe Coasta de Aur fuseseră mai pline de succes decît grupul deţinut la Seattle de bunica lui Justine. Nu existase niciodată o concurenţă directă între cele două corporaţii, pentru că nu se aflau în aceleaşi oraşe. Dar rivalitatea implicită fusese prezentă şi toţi cei din familie o ştiau. Thornton Gilchrist se hotărîse să-i arate lui Justine că nu avea nevoie de companie sau de sprijinul ei pentru a reuşi să dovedească lucrul ăsta. Luke mersese pe urmele tatălui lui.

Totuşi, la cîteva luni după înmormîntare, Luke a vîndut toate restaurantele pe care le deţinuseră el şi tatăl lui. Se zvonea că făcuse avere cu vînzările, deşi, literalmente, se descotorosise de ele pe o piaţă saturată. Indiferent ce întreprindea, Luke făcea bani.

Nu a mai construit după aceea nici un alt restaurant. Acum îşi folosea remarcabilele calităţi financiare ca să aranjeze finanţarea companiilor din domeniul alimentar şi al băuturilor. Făcea posibilă deschiderea de noi restaurante, extinderea grupurilor, unirea companiilor. Din cîte aflase Katy, Luke era cel care orchestra contractele, lua comisioane serioase, apoi dispărea de pe scenă. Se părea că pierduse orice interes personal în afacerile cu restaurante, pe care de trei generaţii familia le avea în sînge.

Katy inspiră adînc şi încercă să fie conciliantă. Nu era uşor. Era extrem de supărată pe Luke Gilchrist.

– Probabil că ştii deja că bunica dumitale vrea să pună capăt duşmăniei care a existat în toţi aceşti ani între ea şi familia dumitale.

Privirea lui Luke era lipsită de expresie.

– Nu există duşmănie.

– Cum poţi spune asta?

El ridică din umeri.

– Nu avem ceea ce se numeşte o legătură apropiată, dar duşmănie nu există. Duşmănia implică ostilităţi active, continue. Mie nu-mi prea pasă de ea, sau de restul familiei, ca să mă obosesc să mă lupt cu ei.

Katy se înfioră din nou. Se gîndi că familia Gilchrist ar trebui să se considere norocoasă, în aceste condiţii. Dacă Bastardul ar fi pornit un război împotriva clanului, acesta ar fi fost într-o situaţie mai rea decît cea de acum.

– Luke, eu am venit aici să-ţi cer să laşi deoparte trecutul, spuse Katy liniştită. Familia are nevoie de dumneata.

O durere rece şi întunecată apăru o clipă în ochii lui Luke. Apoi dispăru, scufundîndu-se în hăul de unde venise.

– Familia mea a murit.

Katy se uită prin cameră la Zeke; acesta dormea.

– Îţi înţeleg pierderea. Ambii mei părinţi au murit într-un accident nautic cînd eu aveam nouăsprezece ani. Fratele meu şi cu mine sîntem singurii care au rămas din familie.

Urmă o tăcere scurtă.

– Îmi pare rău, zise în cele din urmă Luke.

Ceva din răceala vocii lui se evaporase. Din nou se lăsă tăcerea. Apoi Luke spuse:

– Cum naiba ai ajuns să lucrezi pentru bunica mea?

– Ea a fost destul de bună să-mi ofere o slujbă decentă, cînd aveam nevoie disperată de aşa ceva.

– Zău? Cît de disperată erai?

Luke o privi plin de curiozitate.

Katy ezită, căutîndu-şi cuvintele.

– Cînd părinţii mei au murit, a rămas foarte puţin în urma lor, în afară de un mic fond depus pentru studiile universitare ale fratelui meu. Am descoperit că tatăl meu era aproape de faliment încă cu doi ani înainte de moarte. După moartea lui, totul s-a destrămat din punct de vedere financiar.

– Deci ai fost complet falită?

– Da, în toate sensurile. Matt avea doar opt ani şi trebuia să găsesc repede de lucru ca să-l pot păstra lîngă mine. În vremea aceea eram doar în primul an de colegiu. Nu aveam nici o calificare.

– Vrei să spui că bunica mea ţi-a oferit slujba de secretară a ei personală din bunătatea inimii ei? Îmi vine greu să cred aşa ceva. Justine Gilchrist nu e cunoscută pentru natura ei caritabilă.

– Ei, e adevărat, zise cu hotărîre Katy. Iar eu am încercat să o răsplătesc, fiind cea mai bună secretară personală pe care a avut-o vreodată.

– Nu te osteni. Răspunsul este nu.

– Nu cred că înţelegi în întregime situaţia, zise rece Katy.

– Ba o înţeleg. *Gilchrist Inc* are probleme. Sănătatea

bunicii s-a şubrezit în ultimii doi ani. Cît are acum? Optzeci şi unu? Optzeci şi doi de ani?

– Optzeci şi unu, recunoscu înţepată Katy.

– A condus ani de zile regatul ei particular şi, în cele din urmă, pierde frîiele. Are probleme cu cel puţin două restaurante. *Gilchrist Gourmet,* noua ei linie de antreuri congelate, nu şi-a găsit piaţa de care are nevoie ca să supravieţuiască. Oamenii din conducerea superioară au devenit neliniştiţi pentru că nu există un moştenitor care să-i ia locul. Au început să se îngrijoreze pentru propriul lor viitor, iar cei mai buni părăsesc vaporul.

Katy înghiţi în sec. Tot ce spusese el era adevărat. Se presupunea însă că era un secret.

– Eşti foarte bine informat.

– Îmi cîştig existenţa din informaţii. Le folosesc aşa cum alţi oameni folosesc oxigenul.

– Înţeleg. Dat fiind faptul că se pare că ştii care e tabloul financiar, n-o să intru în amănunte. Vreau doar să subliniez că *Gilchrist Inc.* nu este doar o corporaţie fără chip. Este o afacere de familie. Afacerea familiei *dumitale.* Cred că trebuie să ai un oarecare sentiment de loialitate.

Zîmbetul lui Luke era alb.

– Nu zău?!

– În regulă, deci nu ţii deloc la Justine, zise Katy căutînd repede o altă pistă. Trebuie să simţi însă o răspundere faţă de rude, indiferent de problemele care au existat între bunica şi tatăl dumitale.

– Nu, zise Luke înălţîndu-şi sprîncenele negre. Adică nu am nici un sentiment de răspundere.

– Doamne, cum poţi continua să fii total iraţional în

legătură cu un lucru care s-a-ntîmplat înainte chiar de a te naşte? Neînţelegerea a fost între tatăl dumitale şi Justine, nu între dumneata şi ea.

– A fost ceva mai mult decît o neînţelegere, zise sec Luke. Bunica l-a scos pe tata din testament şi a insultat-o în faţă pe mama mea. Justine m-a catalogat drept bastard înainte de a mă naşte şi a arătat clar că nu mă considera moştenitorul ei, ca să nu mai vorbesc de ceilalţi membri ai familiei. Ceea ce pe mine nici nu mă deranjează. Eu n-am nevoie de banii ei sau de afacerea ei cu restaurante.

– Asta este clar, răspunse Katy străduindu-se să păstreze un ton raţional. Dar nu despre asta este vorba.

– Nici tatăl meu n-a avut nevoie de banii ei, continuă Luke, de parcă ea n-ar fi vorbit. El a plecat de la zero, cînd Justine l-a dezmoştenit. A preluat conducerea unui mic restaurant din California, care avea probleme. L-a pus din nou pe picioare, apoi l-a cumpărat de la proprietar. După asta, nu s-a mai oprit. La moartea lui, el şi cu mine aveam şapte dintre cele mai bune restaurante din California.

– Luke, bunica respectă realizările tatălui dumitale. Ea respectă şi ce-ai făcut personal. Acum, ea şi restul familiei au nevoie de dumneata. Sînt sigură că vei găsi în suflet nevoia să-i ajuţi. Aici sînt implicaţi o mulţime de oameni nevinovaţi. Cum poţi să le întorci spatele?

– La fel cum bunica mea le-a întors spatele părinţilor mei în urmă cu treizeci şi şapte de ani.

Katy închise ochii, apoi îşi ridică pleoapele, privindu-l direct pe Luke.

– Nu încape îndoială. Eşti cu adevărat nepotul lui Justine. Această trăsătură de pură încăpăţînare este o caracteristică a familiei, la fel ca şi culoarea ochilor. Doamne sfinte, nici nu ştiu de ce mă ostenesc să discut cu dumneata.

– Te osteneşti pentru că Justine Gilchrist îţi plăteşte salariul şi, cînd ea spune să sari, atunci sari. Cît timp mai ai de gînd să sari prin cercuri pentru bunica mea?

Katy oftă.

– Dumneata eşti ultimul cerc. Sper să-mi dau curînd demisia de la *Gilchrist Inc.*

Ochii lui Luke se îngustară.

– În cele din urmă te-ai săturat să lucrezi pentru căţeaua aia bătrînă?

– Să nu te mai referi în aceşti termeni la bunica dumitale în prezenţa mea, sări Katy. E clar?

Nu mai avea răbdare cu brutalitatea lui insuportabilă.

Luke zîmbi gînditor la reacţia ei furioasă. Se lăsă pe spătarul fotoliului şi îşi puse picioarele încălţate cu cizme pe măsuţa de cafea.

– Te ţine cu adevărat sub papuc, nu-i aşa?

– Ţi-am mai spus. Îi sînt recunoscătoare. Întîmplător, mi-a plăcut să lucrez cu ea.

Expresia lui Luke era batjocoritoare.

– Las-o baltă.

Katy roşi.

– În cea mai mare parte, reveni cu onestitate. Oricum, te asigur că a fost extrem de generoasă cu mine şi am învăţat multe despre afaceri, lucruri pe care altfel nu le-aş fi putut învăţa.

– Atunci, de ce doreşti atît de mult să-ţi părăseşti slujba?

– Plec de la *Gilchrist Inc.* pentru că sînt gata să-mi realizez planurile mele de afaceri.

– Ce planuri? întrebă Luke cu un interes leneş.

Katy se uită la el întrebătoare. Nu era sigură cît de departe de subiect îl putea lăsa să o tragă. Cei din familia Gilchrist erau şmecheri.

– Plănuiesc să deschid o mică afacere cu mîncăruri de luat acasă.

– Ce interesant, zise el adresîndu-i un zîmbet profesional. Presupun că ştii procentul de eşecuri în afacerile cu restaurante.

– Ştiu că e destul de ridicat.

– Circa trei din patru dispar în doi ani.

Luke părea pentru prima dată aproape vesel.

Katy era gata să-şi piardă răbdarea.

– Întrucît nu-ţi plătesc consultaţia, aş aprecia dacă nu mi-ai da sfaturi. Dacă o să le vreau, am să ţi le cer. Între timp poţi să-ţi păstrezi părerile profesionale.

Luke îşi îngustă din nou ochii.

– Îi vorbeşti aşa, vreodată, lui Justine?

– Justine mă supără rareori aşa cum faci dumneata.

Katy se ridică de pe fotoliu şi se duse la fereastră. Cu mîinile la spate, ea se uită afară la furtuna de pe mare şi inspiră liniştitor.

– Vreau să te gîndeşti despre ce e vorba aici înainte de a respinge total ideea de a-ţi ajuta familia.

– Nu e vorba de nimic. Cel puţin, nimic de care să-mi pese în mod deosebit.

– Cum poţi fi atît de dur?

Katy se întoarse. Observă cu coada ochiului că Zeke îşi înălţase capul şi o studia cu intensitate.

– Gîndeşte-te la unchiul şi la mătuşa dumitale.

– De ce?

– Pentru Dumnezeu, unchiul dumitale, Hayden, e un artist. Şi încă unul foarte bun. Dar nu are nici un talent ca să conducă o afacere ca *Gilchrist Inc.* Nu poate ocupa locul lui Justine.

– Ştiu.

– Maureen, soţia lui, are o galerie. Ea se pricepe la artă, dar nu cunoaşte afacerile cu alimente şi băuturi. Nici ea nu poate prelua afacerea *Gilchrist.*

– Văd că eşti foarte implicată în treaba asta.

– Ce să mai vorbim de verii dumitale, Eden şi Darren? continuă Katy cu disperare. Bunica dumitale crede că nici unul dintre ei nu e capabil să preia compania. De fapt, Eden a trecut printr-un divorţ neplăcut în urmă cu şase luni şi este foarte deprimată.

– Angajează un psihiatru.

– N-are nevoie de un psihiatru, are nevoie de sprijinul familiei, răspunse Katy. Şi sînt îngrijorată şi în legătură cu vărul dumitale, Darren. În ultima vreme s-a comportat cam straniu. Cred că s-a întîmplat ceva rău, dar nu vrea să vorbească despre asta.

– Întotdeauna te consumi aşa pentru unele lucruri?

– Am dreptul să mă consum. Eu trebuie să rezolv toată treaba asta şi nu pot s-o fac singură. E familia dumitale. Dumneata ar trebui să le rezolvi pe toate. Totul se destramă, trebuie să fac ceva.

Katy începu să umble prin cameră cu braţele la piept.

– De ce nu-ţi părăseşti pur şi simplu slujba? Asta pare calea cea mai simplă de a ieşi din această situaţie, zise Luke.

El o urmărea cum patrulează prin cameră.

– Nu pot pleca pur şi simplu. Nu înainte de a face tot ce pot la nivelul meu, ca să o ajut pe Justine să salveze compania *Gilchrist Inc.* Nu înţelegi că îi sînt îndatorată?

– Doar pentru că ţi-a dat o slujbă?

– *Da.*

– Să-ţi spun ceva. Funcţionarii deştepţi nu sînt chiar atît de loiali. Nu în epoca asta. Nu rentează.

Ea întoarse capul ca să-i întîlnească privirea.

– Ce ştii dumneata despre loialitate?

– N-am nevoie de lecţii pe tema asta de la dumneata, Katy Wade.

Ea îşi muşcă limba.

– Discuţia asta nu ne duce nicăieri.

– Sînt de acord.

– E-n regulă. N-o să-mi mai pierd timpul apelînd la simţul dumitale, vizibil inexistent, de răspundere faţă de familie. Hai să încercăm altă metodă. N-ai putea lua în considerare salvarea companiei *Gilchrist Inc.* ca pe o provocare profesională?

Dinţii lui Luke străluciră într-un scurt zîmbet.

– Eşti insistentă, recunosc asta. De ce anume e nevoie ca să renunţi?

– Nu mă poţi face să renunţ. Am nevoie de dumneata.

El ridică dintr-o sprînceană.

– Ăsta e un fapt?

Katy văzu strălucirea din ochii lui şi simţi că roşeşte

de jenă. Ce scăpare idioată fusese asta! Fiind un Gilchrist, el a interpretat desigur vorbele ei în cel mai rău mod.

– Toţi avem nevoie de dumneata. Nu înţelegi? E adevărat că-l avem pe Fraser, slavă Domnului. Nu ştiu ce ne-am face fără el. Dar Fraser nu poate rezolva singur treaba asta. Justine nu-i dă autoritatea să conducă compania după capul lui.

– Cine-i Fraser?

– Poftim? Katy se uită urît la el. A, Fraser, Fraser Stanfild. E directorul de operaţiuni al bunicii dumitale. El se ocupă de treburi la sediul corporaţiei, de cînd Justine a început să se retragă din rolul de conducere activă. Fraser a fost grozav, dar problema în ce o priveşte pe bunica dumitale este faptul că el nu este un Gilchrist.

– Este la fel de loial ca şi dumneata?

– Ei, aproape. Cum am spus, el a fost minunat. Eu încerc să ajut, dar sînt secretara personală a lui Justine, nu în conducerea executivă. Eu coordonez cît pot de bine lucrurile pentru ea, dar nici eu nu sînt o Gilchrist. După părerea lui Justine, doar un Gilchrist poate conduce compania. Trebuie să vii acasă, Luke. Asta-i toată problema. Este datoria dumitale.

– Nu am nevoie de *Gilchrist Inc.* şi aşa e hotărît. Dacă nu poate să-ţi intre asta în cap, eşti mai încăpăţînată decît m-ai acuzat pe mine că sînt, zise Luke.

Katy se uită la el cu o disperare furioasă. Îşi dădu seama că vorbea serios. Nu era nici un mod de a-l convinge. Se hotărîse şi cu asta basta.

Se asemăna mult cu bunica lui.

Ea se opri direct în fața lui cu mîinile înfipte în șolduri.

– Știi ceva, Luke Gilchrist? Ar trebui să-ți fie rușine de tine.

– Scutește-mă!

– Nu, n-am să te scutesc. Meriți asta și o s-o capeți.

Un mîrîit al lui Zeke o opri o secundă. Katy se uită urît la cîine, apoi își mută privirea din nou spre Luke.

– Nu-mi pasă dacă asmuți monstrul ăsta pe mine. O să spun ce am de spus.

– Nu te îngrijora. Nu cred că Zeke se pune cu tine.

– Crezi că e amuzant? întrebă Katy.

– Nu în mod deosebit. Dar e interesant. Ai înviorat cu siguranță o după-amiază care altfel putea fi cam plicticoasă.

– Aș putea pune pariu că ar fi fost plicticoasă, îi răspunse Katy. Pot pune pariu că toate după-amiezele tale sînt plicticoase. Și diminețile, de asemenea. Ca să nu mai intru în tema serilor.

– Așa-i. Nu sînt mai interesante decît diminețile și după-amiezele, recunoscu sec Luke.

– Consideri că asta e o glumă bună, nu-i așa? Ei bine, Luke Gilchrist, să știi că nu e o glumă. Aici sînt multe în joc. Ai ocazia să salvezi tot ceea ce a creat bunica ta într-o viață. Generațiile viitoare ale familiei Gilchrist depind de tine. Tu singur poți menține viabilă o companie bună și astfel să păstrezi moștenirea mîndră a familiei.

– Ai început să suni ca o reclamă comercială, spuse Luke.

– Nu-mi pasă cum sună. Încerc să te fac să înțelegi

la ce renunţi refuzînd să-ţi faci datoria. Gîndeşte-te ce poţi realiza. Justine Gilchrist a creat singură dinastia restaurantelor *Gilchrist* în Seattle. Ca nepot al ei şi moştenitor legal, îi poţi lua locul. Eşti singurul dintre toţi care o poate face.

– Mi s-a tăiat răsuflarea.

– Îţi baţi joc de mine.

– Poate. Puţin. Retrag ce-am zis mai devreme. Nu eşti numai interesantă, eşti şi amuzantă.

– La naiba! Katy îşi ridică mîinile dezgustată. Toţi au avut dreptate cînd mi-au zis că n-are rost să discut cu tine. Trebuia să-i ascult.

– Aşa-i. Dar nu prea îţi plac sfaturile, nu?

– Cei din familia Gilchrist nu dau sfaturi, ei dau ordine. Dar ai dreptate. Am obosit să le tot primesc.

Katy se întoarse la fotoliul unde şezuse, îşi luă jacheta galbenă şi servieta şi se îndreptă spre hol fără să se uite înapoi.

– La naiba, mormăi Luke.

Ea îi auzi cizmele pe podea cînd se ridică repede şi o urmă la uşă.

– Ştiu că nu mă plăteşti pentru sfaturi, zise Luke în spatele ei, dar oricum o să-ţi dau cîteva. Cînd îţi dai demisia de la *Gilchrist Inc.*, ieşi în întregime din lumea afacerilor. Eşti prea emotivă pentru aşa ceva.

– Eu? Emotivă? E ridicol, mai ales că vine de la cineva care poate ţine supărarea treizeci şi şase de ani. Poţi să-ţi bagi sfatul acolo unde nu străluceşte soarele, domnule Gilchrist. Pe mine cu siguranţă nu mă interesează.

Katy deschise uşa din faţă şi păşi peste prag.

Ploaia bătea pe acoperişul intrării şi cădea în cascadă peste marginea lui. Erau deja cîteva bălţi între trepte şi maşină. Avea să se ude leoarcă. Un sfîrşit potrivit pentru o zi pierdută.

– Toarnă cu găleata, spuse Luke în spatele ei. Aşteaptă o secundă şi am să aduc o umbrelă.

– Las-o baltă. Nu vreau să mai aştept atît de mult în preajma ta sau a cîinelui tău fioros.

Katy ieşi de sub acoperiş şi fu udă într-o clipă. Părul i se transformă într-o masă lipicioasă care îi atîrna pe gît şi pe faţă.

Fusese prea furioasă ca să se gîndească să-şi îmbrace jacheta măcar. Ploaia îi făcu imediat aproape transparentă bluza galbenă de mătase. Materialul fin al sutienului şi al furoului nu o apăra nici el de aversă. Îşi dădu seama cu amărăciune că arăta probabil pe jumătate goală.

– La naiba, mormăi Luke urmînd-o pe trepte. E o prostie. Mai bine intră în casă şi usucă-te, înainte să pleci.

Katy se răsuci cu faţa spre el. Ţinu protector servieta plouată în faţa ei, ca el să nu-i vadă sfîrcurile care se împingeau în materialul ud al bluzei.

– Ţi-am zis o dată şi îţi mai spun din nou. Cînd o să-ţi vreau sfatul, am să ţi-l plătesc. Pînă atunci, te rog să taci.

– Dacă aşa vrei...

Luke deschise portiera maşinii şi îi făcu o plecăciune batjocoritoare. Era la fel de ud ca şi ea. Părul îi atîrna în şuviţe lipite şi puloverul negru era saturat de apă.

Nu avea cum să intre în maşină fără să lase jos

servieta. Katy o aruncă furioasă pe scaunul din faţă. Apoi îşi lăsă umerii şi se aplecă, într-un efort zadarnic de a se apăra de privirea lui Luke cînd se aşeză la volan. Îşi căută repede cheile.

– Condu cu atenţie.

Gura lui Luke avea o distinctă curbă senzuală cînd privirea lui se opri asupra bluzei ei.

Katy simţi străbătînd-o un fior neruşinat. „E o nebunie", îşi zise în sinea ei. Privirea nici unui bărbat nu o afectase astfel. Parcă îi făcea vrăji.

Ea îşi dădu părul ud din ochi şi se uită urît în sus la el. Brusc, barajul care îi ţinea întreaga frustrare se rupse.

– Sper să te bucuri de existenţa ta mizerabilă, aici sus, pe faleza asta uitată de Dumnezeu. Sper să iubeşti cu adevărat fiecare minut pe care îl petreci bosumflat pe grămada ta de aur.

– Mulţumesc.

– Sper că te simţi bine ştiind că, atunci cînd familia a avut nevoie de tine, i-ai întors spatele, aşa cum Justine i-a întors spatele tatălui tău în urmă cu atîţia ani.

– Am să mă străduiesc.

Katy era furioasă acum.

– Sper că te bucuri de răzbunarea ta, dar te avertizez că o să-ţi fie foarte frig peste cîţiva ani. Bunica ta a învăţat deja lecţia asta.

Brusc, ochii lui Luke străluciră de o expresie mult mai periculoasă decît amuzamentul. Ţinînd deschisă portiera, se sprijini cu pumnul în capotă şi se aplecă.

– Cine naiba eşti tu, Katy Wade, şi de ce eşti aşa de preocupată de viitorul familiei? Trebuie să fi făcut ceva

cu adevărat rău într-o viaţă anterioară ca să fii îngerul păzitor al clanului Gilchrist.

– Ţi-am zis că îi sînt datoare bunicii tale. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile.

– Dar de ce ţi-a dat slujba asta cînd aveai nouăsprezece ani? Şi să nu-mi spui mie aiureala asta, că ţi-a oferit-o din bunătatea inimii ei. Ştiu prea multe despre ea ca să mă las păcălit.

Katy răsuci violent cheia de contact. Motorul porni cu un scrîşnet de protest.

– Mi-a dat slujba pentru că e o femeie cu un puternic simţ al mîndriei şi răspunderii faţă de familie. A văzut ocazia de a repara ce i-a făcut tatăl tău mamei mele şi a folosit-o.

Luke rămase nemişcat.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Nu ţi-ai dat seama? Mama mea era femeia pe care tatăl tău a lăsat-o în faţa altarului cînd a decis să fugă cu secretara lui.

Capitolul 2

Luke rămase pe treptele intrării şi urmări maşina lui Katy Wade pînă dispăru din vedere. Apoi înjură încet, se întoarse şi intră în casă să-şi schimbe hainele ude.

Zeke, mai deştept, nu alergase afară în ploaie, ci aştepta în capătul îndepărtat al holului. Îi aruncă lui Luke o privire întrebătoare pe deasupra marginii farfuriei lui.

– Bănuiesc că asta răspunde la toate întrebările în legătură cu doamna care lăsa mesaje pe automatul telefonului, îi zise Luke cîinelui. Pot afirma acum fără echivoc că domnişoara Wade e o teroare. Un autonumit „înger păzitor" al familiei Gilchrist. Trebuia să-i fi spus cineva că, pe vremuri, cei din familia Gilchrist mîncau îngeri la micul dejun.

Primul mesaj de pe automat îi atrăsese atenţia lui

Luke din cauza vocii feminine, calde, plină de un farmec vesel. Luke le ascultase de cîteva ori înainte de a le şterge. Nopţile deveneau lungi aici, lîngă mare. Timbrul unei voci de femeie era binevenit.

Cînd se înregistrase al doisprezecelea mesaj, farmecul dispăruse totuşi. În locul lui era o hotărîre de fier care, în felul ei, fusese la fel de interesantă. Era clar că doamna era de tipul acelora care îşi duc sarcinile la îndeplinire. Nu se va lăsa pînă nu-şi va atinge scopul sau era scoasă din luptă. Acest tip de om putea însemna necazuri. Luke ştia asta, dar trebuia să recunoască faptul că avea un anumit respect pentru el.

Scrisorile şi telegrama lui Katy fuseseră la fel de fascinante. Prima fusese plină de entuziasm şi vitalitate. Dădea dovadă de un optimism fără margini care îl făcuse pe Luke să se simtă bătrîn şi cinic.

Ea încercase aproape totul ca să-l convingă să vină la Dragon Bay. Singurul lucru pe care nu-l făcuse fusese să plîngă. Lui Luke îi plăcuse lucrul ăsta. Nu putea suferi plîngăcioasele.

Spre sfîrşit, scrisorile se transformaseră în mici lecţii pe tema onoarei şi a răspunderii faţă de familie. Ultima telegramă nu fusese mai mult decît o declaraţie de război.

Gîndeşte-te la generaţiile viitoare. Stop. Nu te teme să accepţi provocarea. Stop. Poţi s-o faci. Stop.

Cînd o primise pe asta, Luke ştiuse că pasul următor avea să fie probabil o vizită personală a lui Katy Wade. Îşi dădu seama că o aştepta. Voia să vadă dacă

doamna se asemăna cu vocea ei.

Acum curiozitatea îi era satisfăcută, se gîndi el dezgustat în timp ce-şi scotea puloverul ud. Katy Wade era exact aşa cum se aştepta el după scrisorile ei. Era o cruciată cu ochi luminoşi care, datorită unor circumstanţe neobişnuite, îşi asumase sarcina lipsită de satisfacţii de a salva nişte membri ai familiei Gilchrist.

Era tînără, avea cel mult douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani. Era prea tînără şi prea lipsită de experienţă ca pe umerii ei să atîrne răspunderea de a salva *Gilchrist Inc.*

Şi era o roşcată.

Luke nu ghicise asta din mesajele şi scrisorile ei, dar, într-un fel, nu fu surprins. Niciodată nu-i plăcuse părul roşu. Totuşi, trebuia să recunoască faptul că acea culoare de răsărit de soare a părului lui Katy i se potrivea. Îi plăcuse felul cum se ondula spre bărbie, încadrîndu-i trăsăturile delicate şi subliniind albastrul adînc al ochilor ei.

Luke îşi aminti cu plăcere şi alte cîteva amănunte datorate unei bluze ude de mătase şi unei fuste strîmte. Katy avea un trup frumos, subtil curbat. Un trup bine făcut. Sănătos. Puternic. Plin de vitalitate. Feminin.

Avea o senzualitate curios de reţinută, mai curînd naivă, pe care o găsise neaşteptat de tulburătoare.

Mai mult decît tulburătoare. Avea sentimentul că va adormi greu în seara asta din cauza lui Katy Wade. Şi nici nu era măcar genul lui.

Nu încăpea îndoială că în ultimii trei ani petrecuse prea multe nopţi singur aici. Curios că nu remarcase asta pînă acum.

Luke îşi trecu mîna prin păr ca să îndepărteze excesul de umezeală. Apoi scoase din dulap o cămaşă neagră şi o îmbrăcă.

Nu era cu adevărat drăguţă, se gîndi el. Se încruntă cînd trecu prin hol spre biroul lui. Nu era *foarte* frumoasă, cum fusese Ariel.

Dar, din cauza vitalităţii feminine pe care o răspîndea Katy, el nu observase în mod special lipsa perfecţiunii clasice a trăsăturilor ei.

Totuşi, ea nu era ca Ariel. Iar dacă el avea să se recăsătorească vreodată, va dori desigur o femeie ca prima lui soţie.

Exotica, şireata, misterioasa Ariel, cu părul ei lung de abanos şi pielea palidă, mătăsoasă. Chiar acum, după trei ani, i se furişa în vise încercînd să-l seducă din nou.

Din primul moment cînd o văzuse pe Ariel, Luke fusese sigur că ea era perechea lui firească. Atracţia lor a fost reciprocă şi instantanee. Fuseseră doar optsprezece luni împreună, înainte ca ea să moară. În acest timp, s-au iubit, şi s-au certat, într-un vîrtej fierbinte de pasiune consumatoare.

Pentru Luke fusese un şoc că, în afară de dragoste, dorinţă şi pasiune, alături de Ariel simţise o gelozie ucigătoare. Această emoţie era neaşteptată pentru că Luke crescuse cu exemplul căsniciei părinţilor lui. Thornton şi Cleo fuseseră legaţi pe viaţă şi fiecare dintre ei ştia lucrul ăsta. Fiecare avea încredere completă în celălalt, iar Luke luase ca normală o astfel de legătură intimă între soţi. Se aşteptase la asta şi în căsnicia lui.

Dar Ariel aproape că părea să se bucure uneori făcîndu-l să se chinuie. De parcă gelozia lui pasionată o excita. El nu credea că ea îi fusese vreodată necredincioasă în scurta lor căsnicie, dar nu făcea nici un secret din faptul că o încînta admiraţia altor bărbaţi.

Adînc în sinea lui, Luke se întreba uneori ce s-ar fi întîmplat dacă această căsnicie ar fi durat cinci, zece sau douăzeci de ani. Nici o altă femeie nu avusese vreodată puterea să-i stîrnească acele emoţii violente de dorinţă aşa ca Ariei.

Amintirea nopţilor petrecute cu Ariei în braţe încă îl urmărea.

Da, ar putea să se recăsătorească într-o bună zi, dar niciodată cu o femeie cum era Katy. Ştia ce-i trebuia lui şi ce dorea de la o soţie. Avea nevoie de cineva ca Ariei, o femeie ale cărei pasiuni să fie asemeni pasiunilor sale proprii.

Era însă foarte puţin probabil să mai găsească vreodată o altă femeie ca Ariei.

Luke intră în camera lui de lucru şi se aşeză la birou.

Se uită un moment la ecranul alb al computerului, dar nu întinse mîna imediat ca să pornească aparatul.

Acum, cînd începuse să se gîndească la ce anume cerea de la o soţie, i se părea că nu se mai putea opri.Katy Wade era de vină, decise cu tristeţe.Prezenţa ei în casă adusese cumva la suprafaţă vechea, adînca lui foame.

– La naiba, mormăi Luke.

Avea să fie o noapte lungă.

Zeke intră în cameră cu farfuria în dinţi. El o lăsă pe podea lîngă scaunul lui Luke şi se trînti alături de

acesta. Luke întinse mîna şi scărpină cîinele după urechi. Zeke mîrîi satisfăcut.

Cînd Zeke apăruse prima dată în curtea din faţă a lui Luke era slab şi disperat. Era clar că fusese bătut, lăsat să moară de foame şi abandonat. Ultimul lucru pe care îl dorea Zeke era să fie atins de o mînă omenească. Dar fusese şi flămînd. Foarte, foarte flămînd.

Luke a înţeles şi a respectat curajul de care avusese nevoie Zeke ca să se apropie de casă. Zeke nu cerşise, dar părea că ajunsese la capătul puterilor. Cîinele stătea doar acolo, tremurînd în ploaie, aşteptînd cu un aer stoic orice îi rezerva soarta.

Luke găsise vechea farfurie de metal, o umpluse cu o conservă şi o pusese afară în curte. Mîncarea dispăruse în cîteva secunde, iar Luke umpluse a doua oară farfuria.

Un lucru a dus la altul şi s-a stabilit un obicei. Zeke dispărea ziua şi revenea seara după o farfurie de mîncare. La şase săptămîni după apariţia cîinelui, a venit o furtună cu o ploaie îngheţată. Luke a deschis uşa din faţă şi l-a găsit pe Zeke ghemuit la intrare, cu farfuria în gură.

Luke s-a dat înapoi şi a lăsat uşa deschisă. Zeke a intrat temător şi a găsit un loc lîngă foc. De atunci rămăsese acolo.

– Tu şi cu mine ne asemănăm, Zeke. Nu avem nevoie de lecţii despre răspundere faţă de familie de la roşcate pline de ele.

Zeke se uită în sus la el.

– În regulă, *eu* nu am nevoie de lecţii de la ea, se scuză Luke. Tu poţi decide singur.

Zeke mîrîi aprobator şi se întinse pe podea.

Luke îşi scoase din minte imaginea distrugătoare a lui Katy Wade şi se întoarse la hîrtiile la care lucrase dimineaţă. Se forţă să se concentreze la ultimul lui proiect de consultanţă. Era o sarcină de rutină care se asemăna cu multe alte proiecte pe care şi le asumase în ultimii ani. Ar trebui să poată termina în seara asta sau cel mai tîrziu mîine dimineaţă, se gîndi el.

Iar cînd va termina, îşi va scrie raportul pentru client şi va primi un nou onorariu gras, pe care îl va adăuga la comoara pe care zăcea după cum îi acuzase Katy Wade.

Luke se uită la ecranul plin de cifre. În mod normal, el intra în lumea curată, limpede a datelor computerizate cu un sentiment de uşurare. Se putea pierde în universul informaţiei fără trup pe care îl avea în vîrfurile degetelor.

În lumea asta, nu exista durere, nici trecut şi nici viitor. Cînd lucra, el se mişca într-un prezent etern, corela fapte, alinia date, lua decizii. În ultimii trei ani, Luke îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului cît nu dormea în universul computerului. Învăţase să folosească informaţia pe care o găsea acolo aşa cum un vrăjitor folosea vorbele unei incantaţii.

Dar azi i se părea că nu putea lucra. Se simţea de parcă stătea pe o grămadă de aur şi nu la claviatura computerului.

Făcea bani cu munca lui. Şi ce-i cu asta? A face bani era la el o a doua natură. Era ca înotul sau mersul pe bicicletă. Îndată ce a învăţat şmecheria, nu a mai uitat-o.

Mama lui pretinsese întotdeauna că talentul acesta era în gene. Îl denumea „blestemul Gilehrist" şi pretindea că provenea de la bunica, aceasta i l-a transmis fiului ei şi apoi a ajuns la Luke.

Nu se putea nega faptul că, lucrînd în echipă, Luke şi tatăl lui fuseseră imbatabili. Împreună, cei doi Gilehrist exilaţi au creat un imperiu al restaurantelor în California, care a depăşit *Gilchrist Inc.* cu baza în nord-vest.

Şi apoi, într-un moment îngrozitor, în urmă cu trei ani, întreaga viaţă a lui Luke fusese sfărîmată. Avionul care se prăbuşise pe pista de la Los Angeles a luat cu el tot ceea ce avusese importanţă în viaţa lui. Arlel şi părinţii lui au dispărut cît ai clipi din ochi.

După aceea, nu mai părea să aibă importanţă că deţinea un imperiu.

Dar obiceiul de a face bani era greu de distrus. Luke se dusese în nord, în Oregon, şi găsise un loc unde se putea izola de lume şi de tot ceea ce pierduse. Locuia singur în casa lui de pe stînci cu vedere spre mare, lucra la computerul lui şi făcea bani. Asta îi dădea ceva de făcut în timpul zilelor care, altfel, ar fi fost de nesuportat.

Din nefericire, nu îi umplea şi nopţile.

Două ore mai tîrziu, Luke se ridică de la computer şi se duse la bucătărie. Zeke îşi luă farfuria şi îl urmă, uitîndu-se la Luke cum spală nişte cartofi de copt, îi împunge cu furculiţa şi îi pune în cuptor.

Lui Luke îi plăceau cartofii copţi, ceea ce era un noroc, pentru că îndemînarea lui la gătit era extrem de limitată. Ştia să încălzească o conservă de supă, să pregătească la microunde zarzavaturi congelate, să

spele cartofi şi cam atît. Realizări nu prea impresionante pentru un bărbat a cărui familie lucra în afacerile cu restaurante de trei generaţii.

Dar, după cum îi explicase odată tatăl lui, nici un membru al familiei Gilchrist n-a gătit niciodată mai mult decît era absolut necesar. Era o tradiţie de familie.

Cuvîntul „familie" îl făcu pe Luke să strîngă din dinţi. Închise uşa cuptorului, îşi turnă un pahar de cabernet şi se întrebă dacă „îngerul păzitor" oficial al familiei Gilchrist ştia că gătească. Îşi închipui că ştia, probabil. Arăta ca tipul de femeie care se simte acasă în bucătărie.

Luke zîmbi, amintindu-şi cum Katy îşi strînsese servieta în faţă de parcă ar fi fost un scut de bătălie. Fără îndoială că domnişoara Wade era un material perfect pentru o secretară particulară, credincioasă, loială şi devotată pînă la capăt.

Luke sorbea vinul şi contempla cu fascinaţie viitorul lui Katy. Nu avea nici o şansă să menţină singură întreaga companie *Gilchrist Inc.* Nici măcar cu ajutorul lui Fraser Stanfield, cine naiba mai era şi ăla.

Gilchrist Inc. era cu adevărat o afacere de familie, în sensul învechit al cuvîntului. Dacă nici un alt Gilchrist nu era destul de deştept sau de puternic ca să-i ia locul lui Justine Gilchrist, se întrevedea sfîrşitul. De asta conducerea superioară a companiei devenea neliniştită. Ştiau al naibii de bine că toate cele cinci restaurante din Seattle şi *Gilchrist Gourmet* vor trebui să fie vîndute, dacă, într-adevăr, Justine scăpa frîiele.

Vinderea bunurilor era linia cea mai rezonabilă de acţiune pe care o puteau folosi îngerul păzitor şi

prietenul ei Stanfield. Luke se întreba dacă Katy înţelegea lucrul ăsta.

Desigur, chiar dacă ea ar înţelege, Justine Gilchrist ar interzice vînzarea. Luke îşi aminti descrierea lui Justine făcută de tatăl lui: Boadice în trăsurica ei cu roţi cu cuţite gata să-i taie pe romani sau pe oricine îi stătea în cale.

Justine Gilchrist se luptase mult şi din greu ca să edifice *Gilchrist Inc.* Şi era la fel de încăpăţînată cum fusese tatăl lui. Ea nu va fi niciodată de acord să vîndă afacerea unor oameni din afară.

Ceea ce înseamnă că nu exista o alternativă bună la dispoziţia lui Katy Wade.

Iar asta va însemna dezastru pentru redutabila domnişoară Wade, pentru că ea nu e una dintre acelea care abandonează.

Nu că asta l-ar fi preocupat pe el, decise Luke. Dacă Katy nu vedea realitatea, asta era problema ei. Păcat că se simţea îndatorată faţă de Justine. În situaţia lui Katy o secretară personală deşteaptă ar abandona foarte repede vaporul într-un asemenea moment.

Dar ceva îi spunea lui Luke că ea nu era tipul de persoană care să coboare pe pasarelă.

Katy se va scufunda luptînd pînă la capăt.

El se întoarse prin hol în birou. Computerul bîzîia încet. Sunetul îl liniştea. Se descotorosi de calculele pe care le făcea pentru clientul lui şi aduse pe ecran un dosar familial.

Nu era sigur de ce începuse să ţină date despre *Gilchrist Inc.* în urmă cu cîteva luni. Curiozitate sau pură plictiseală, probabil. După ce a început să primească

mesaje de la Katy Wade a dat mai multă importanţă informaţiilor pe care le adunase liniştit.

Luke se aşeză şi îşi sprijini călcîiele de birou. Se lăsă pe spate, luă o înghiţitură de vin şi contemplă faptele de pe ecranul strălucitor.

Se întrebă cît timp le vor trebui îngerului şi prietenului Stanfield să-şi dea seama că pierderile pe care le aveau la două restaurante se datorau nu doar unui declin al economiei în nord-vest.

Concluzia care se contura era una veche şi familiară. Cineva sustrăgea, inteligent şi sistematic, bani gheaţă de la restaurantele *Grill* şi *Bellevue.*

Lucrurile arătau prost şi la *Gourmet,* deşi acolo nu era aceeaşi situaţie. Erau doar probleme. Dar prea multe. De genul celor care distrug o afacere. Dacă *Gourmet* al lui *Gilchrist Inc.* continua să alunece în jos aşa cum s-a întîmplat în ultimele şase luni, Justine va fi norocoasă să-l vîndă la un preţ mult sub valoarea lui iniţiale.

Nu încape îndoială, Katy Wade va avea nevoie de mai mult decît de o pereche de aripi şi o aureolă pentru a salva compania *Gilchrist Inc.* Va avea nevoie de norocul diavolului însuşi.

Capitolul 3

Katy stătea la fereastra camerei de zi, cu perete de sticlă, a lui Justine Gilchrist şi urmărea ceaţa care se instala tăcută, venind dinspre ocean. Vaporii cenuşii se apropiau, încet, dar sigur, înghiţind lumea. În cîteva minute, plaja de sub fereastră avea să dispară. Apoi minunata casă veche, locuinţa lui Justine, va fi pierdută într-un nor cenuşiu.

În mod normal, lui Katy îi plăcea drama ceţii care se apropia, dar azi o tulbura. Apropierea norului cenuşiu o făcea să se gîndească la dezastrul ce ameninţa să distrugă compania *Gilchrist*.

– Ai încercat, Katy, zise Justine Gilchrist. A fost bine că ai făcut asta, dar rezultatul nu este total neaşteptat. E clar că nepotul meu este la fel de mîndru şi de neiertător cum a fost tatăl lui.

Katy întoarse capul să se uite la femeia ca o regină, cu părul argintiu, aşezată într-un fotoliu. La optzeci şi doi de ani, Justine Gilchrist era încă o uluitoare membră a clanului.

În ciuda recentelor probleme, ochii ei verzi, şireţi, erau tineri pe faţa ei de patriciană. Azi purta o bluză neagră de mătase şi o fustă neagră. Un simplu şirag de perle sublinia decolteul bluzei.

În ultima vreme, o mulţime de suferinţe o năpădiseră pe Justine. Nici una nu părea să-i ameninţe viaţa în mod iminent, dar, în ultimii doi ani, îi furaseră energia care îi permisese să edifice şi să conducă *Gilchrist Inc.* timp de aproape şase decenii.

– Îmi pare rău, Justine, nu cred că am procedat bine în discuţia cu Luke. Mi-e teamă că mi-am pierdut cumpătul.

– Nu te învinovăţi, zise Justine zîmbind obosită. Eşti atît de deschisă şi de directă, draga mea. Ca şi bunicul tău, Richard. Şi el spunea exact ce credea. Ştiai la ce să te aştepţi de la el. Mi-a lipsit în ultimii cîţiva ani. Îi datorez mai mult decît i-aş putea da vreodată.

Katy se gîndi cu dor la bunicul ei. Zgomotosul, zîmbitorul, bătăiosul Richard Quinnell fusese, în toate privinţele, un om care s-a ridicat prin forţe proprii.

Neavînd o educaţie reală, bani sau familie, el venise în Vest să facă avere. El şi soţia lui au deschis în Seattle la malul mării un restaurant cu peşte şi cartofi prăjiţi şi au prosperat repede. Familia Quinnell a fost în stare să o ajute pe tînăra Justine Gilchrist cînd aceasta a rămas văduvă şi singură pe lume, cu cei doi băieţi mici ai ei şi cu cafeneaua falimentară a soţului ei. Familia Quinnell a

ţinut- o pe linia de plutire, din punct de vedere financiar, pînă cînd Justine, lucrînd zi şi noapte, a reuşit să obţină profituri.

Prietenia dintre familia Quinnell şi Justine a rezistat ani de zile, în ciuda unei rivalităţi prieteneşti între cele două lanţuri crescînde de restaurante. Cînd fiul lui Justine, Thornton, a cerut-o în căsătorie pe Deborah, mama lui Katy, Justine nu şi-a ascuns satisfacţia. Chiar se gîndise la posibilitatea unei unificări între cele două corporaţii de restaurante. Richard Quinnell, care îşi pierduse de curînd nevasta, a fost de acord.

Căsătoria şi unificarea au fost veşti importante în comunitatea afacerilor din Seattle. Evenimentele combinate au umplut ziarele, iar lista invitaţilor la nuntă a fost impresionantă.

Cînd Thornton Gilchrist nu a apărut la biserică, Justine s-a simţit foarte ruşinată. După dezastrul acesta, cele două familii au mers pe drumuri separate. Afacerile au continuat să meargă bine, dar nu se mai vorbea de unificare.

Cînd Richard Quinnell a murit de un atac de cord, în urmă cu şaisprezece ani, lanţul lui de restaurante fast food era pe cale de a deveni internaţional.

Din nefericire, succesorul lui Richard, tatăl lui Katy, nu a avut îndemînarea magică a lui Quinnell pentru a conduce un imperiu al afacerilor. În cele din urmă, lanţul de restaurante *Quinnell* a dat faliment.

– Probabil că ar fi trebuit să fiu mai diplomată cu nepotul dumitale. Dar m-a supărat cu adevărat, Justine.

Katy se întoarse la scena de afară.

– Îmi închipui.

Katy se gîndi la felul cum îl abordase pe Luke, căutînd greşelile din planul ei. E adevărat că se enervase, dar el merita asta.

– Nu ţi-ar veni să crezi cum trăieşte, spuse ea. Stă absolut singur în casa aia îngrozitor de veche şi face bani, zi după zi. Se pare că nici nu se bucură de asta. Casa are nevoie să fie zugrăvită, iar mobila e veche şi ponosită. Din cîte îmi dau seama singurul lui prieten este un cîine mare, fioros.

– Doamne, Dumnezeule, zise Justine pentru prima dată cu adevărat alarmată. Sper că nu se transformă într-un al doilea Howard Hughes. Ai remarcat dacă părul şi unghiile i-au crescut deosebit de lungi?

Katy zîmbi obosită.

– Nu te îngrijora. Nu s-a aiurit de tot, cel puţin pe cît îmi pot da eu seama. Avea nevoie de un tuns, dar altfel arăta absolut normal.

Pentru un Gilchrist.

Ha, pe cine păcălea oare? se întreba Katy în sinea ei. Fusese fascinată de el. Un nou fior de senzualitate îi trecu neliniştitor pe şira spinării, amintindu-şi de ochii de vrăjitor şi de agilitatea lui Luke. Ea încă nu înţelegea de ce el o afectase atît de puternic.

În primul rînd, nu înţelegea propria ei reacţie faţă de el. Nici în visurile cele mai nebuneşti nu s-ar fi închipuit atrasă de un asemenea bărbat. Şi nu putea crede că el fusese atras de ea.

Zvonuri despre frumoasa lui soţie circulaseră printre membrii familiei Gilchrist din statul Washington, în vremea căsătoriei lui Luke. Katy văzuse chiar şi o fotografie

a perechii, într-o revistă de specialitate. Luke şi Ariei s-au potrivit probabil perfect. Un vrăjitor întunecat şi soţia lui, o vrăjitoare exotică.

– Aşadar, moştenirea nu înseamnă nimic pentru el, spuse Justine, punîndu-şi un braţ pe spătarul fotoliului. Trebuie să recunosc că am sperat să-l atrag la noi cu promisiunea că îl repun în testament şi îi voi da control deplin asupra companiei *Gilchrist Inc.*

Katy îşi drese glasul.

– Justine, eu de fapt nu i-am oferit *Gilchrist Inc.* Ca să fiu perfect sinceră, nu i-am spus nici că eşti dispusă să-l repui în testament.

Justine îşi înălţă uşor o sprînceană.

– Dar am crezut că ăsta era punctul principal al încercării de a trata personal cu el, draga mea. A refuzat mereu să aibă de-a face cu mine, dar, cînd a fost de acord să se vadă cu tine, am fost sigură că s-a deschis o portiţă. Părea gata să asculte propunerea mea transmisă prin tine.

– Păi, nu a fost de acord nici să se vadă cu mine, recunoscu Katy. Ştiu că ţi-am lăsat impresia că acceptase, dar adevărul este că m-am supărat atît de rău pe el pentru că nu s-a obosit să-mi răspundă la apeluri şi la scrisori, încît m-am hotărît să mă urc în maşină şi să mă duc în Oregon să mă confrunt cu el.

Urmă o pauză apăsătoare.

– Înţeleg, murmură în cele din urmă Justine. Cum ai dat de el? Tot ce aveam era un număr de telefon şi ca adresă o căsuţă poştală. Ai angajat un detectiv particular?

– Nu. M-am oprit în oraşul unde are căsuţa poştală

şi am început să pun întrebări. N-a fost atît de greu să-l găsesc.

Cu descrierea distinctivă pe care o oferea datorită cunoaşterii clanului Gilchrist, fusese uşor. Omul de la singura staţie de benzină din orăşel îi fusese de mare ajutor.

– Înalt? Brunet? Arată mai mult ca unul dintre pistolarii ăia din Vest? Sigur, îl ştiu. Uneori vine la sala de gimnastică. Face un fel de arte marţiale, aşa ceva. Conduce un *Jaguar* negru.

Justine aprobă din cap.

– Draga mea, eşti întotdeauna plină de idei. Pot să te întreb, dacă erai deja faţă-n faţă cu el, de ce nu i-ai prezentat oferta mea?

– La naiba, Justine. Pur şi simplu, n-am putut s-o fac. Katy strînse o mînă pumn. Nu merită să i se dea, pur şi simplu, rezultatul muncii tale. N-ar trebui să se întoarcă doar pentru că îi oferi *Gilchrist Inc.* pe tavă de argint. Ar trebui să vină înapoi pentru că asta e o datorie de familie.

– I-ai spus tu asta?

– Da, i-am spus, zise Katy ridicîndu-şi bărbia. În termeni categorici.

Justine oftă.

– Ei, cred că înţeleg de ce n-a sărit în sus de bucurie la această ofertă.

Katy strîmbă din nas.

– Nu e prost. El trebuie să fi ştiut că, dacă vine înapoi, o poate face în condiţiile impuse de el. Nu am vrut să creadă că eşti dispusă să te rogi, să pledezi şi să-l mituieşti ca să se întoarcă. Cred că am încurcat

treaba, Justine, îmi pare rău.

– Nu fi prea dură cu tine. Este foarte probabil că, chiar dacă îi spuneai că e din nou în testamentul meu şi că sînt gata... să... mă rog, el tot te-ar fi refuzat.

– Ştiu. Justine, trebuie să vorbim despre viitor. Am încercat totul ca să-l facem pe Luke să-şi asume răspunderile. E clar că el nu va face lucrul ăsta. De aceea trebuie să discutăm alternativele. Fraser devine îngrijorat.

– Dacă acesta este modul tău lipsit de subtilitate de a-mi spune că trebuie să vindem restaurantul *Gourmet,* aşa cum sugerează Stanfield, poţi să nu te mai osteneşti, Katy.

În vocea lui Justine era un fir de oţel familiar lui Katy, care-i lipsise un timp.

Katy se întoarse spre ea.

– Compania se află în faţa unui dezastru. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Doar un Gilchrist are puterea să o conducă aşa cum ai condus-o tu întotdeauna. Ai recunoscut singură că nu ai puterea şi nici dorinţa să continui să stai la cîrmă.

– Sînt obosită, Katy.

– Ştiu.

Katy se uită în ochii cîndva mîndri ai lui Justine şi simţi un val de simpatie.

– Am părăsit-o prea tîrziu, nu-i aşa? Ar fi trebuit să fac cu ani în urmă aranjamente să am un urmaş, dar am tot amînat. O parte din mine a sperat mereu că Thornton va veni înapoi.

– Înţeleg, Justine.

– După ce el a murit, m-am autoconvins că Luke va

dori să se alăture familiei. Acum noi sîntem singurii care i-au rămas. Am fost gata să cred că poate ar vrea să fie aici, cu noi. M-am amăgit că totul se va sfîrşi cu bine pînă la urmă. Dar n-a fost aşa.

Katy îşi înăbuşi un mic geamăt. Nota melodramatică din vocea lui Justine îi era familiară. Cei din familia Gilchrist se pricepeau la melodramă. Dar, în cazul ăsta, Katy ştia că era adevărat. Ea ştia mai bine ca oricine că Justine păstrase mult timp o speranţă secretă că Thornton şi familia lui se vor alătura celor din Seattle.

– Arată rău, Justine, dar sînt acţiuni pe care le putem face şi care să ne permită să salvăm cel puţin valoarea netă a bunurilor, înainte de a pierde totul, aşa cum a făcut tatăl meu, cînd s-au ruinat restaurantele *Quinnell.*

– Aş dori ca tu să fi fost o Gilchrist, mormăi Justine. Ţi-aş fi putut da compania ţie.

Katy roşi suprinsă.

– Mulţumesc, Justine. Asta mă flatează. Dar chiar dacă eram membră a familiei, n-aş fi preluat *Gilchrist Inc.* Ştim cu toţii că eu nu am mintea necesară pentru a conduce o companie de mărimea asta. Nu- mi place genul ăsta de conducere. N-aş fi bună la aşa ceva, chiar dacă aş dori, dar nu doresc.

– Ba da. Cred că ai putea face orice ai decide să întreprinzi, Katy. Dar înţeleg ce simţi. Ai propriile tale visuri de împlinit şi ai tot dreptul s-o faci.

– Vreau o afacere a mea, proprie, zise Katy încet. Ceva care să fie numai al meu. Ceva ce să pot administra singură. Vreau să-i creez destinul şi să o văd cum creşte.

„Şi nu vreau să răspund tot restul vieţii în faţa

familiei Gilchrist, ceea ce aş fi nevoită să fac dacă aş prelua conducerea lui *Gilchrist Inc.*", adăugă Katy în sinea ei.

Expresia lui Justine se înviorase un moment, înainte de a trece din nou la o resemnare tristă. Katy clătină din cap. Amîndouă ştiau că teama de a o pune pe ea să conducă *Gilchrist Inc.* era superfluă. Justine n-ar preda compania nimănui din afara familiei.

– Presupun că dacă răul devine şi mai rău va trebui să mă gîndesc la Darren ca urmaş. Dar el, pur şi simplu, nu este pregătit pentru o asemenea răspundere. Între timp, n-am de gînd să vînd ceea ce am clădit din nimic, cu mîinile goale.

– În regulă. Dar ce-ar fi să devenim o societate publică, oferind un stoc de acţiuni? În felul ăsta, am obţine capital. Să angajăm administratori din afară şi o firmă bună de consulting. Pe o bază temporară, doar.

Ochii lui Justine străluciră.

– *Nu.* Asta-i compania mea. Nu am de gînd s-o predau unor consultanţi plătiţi, fără sentimentul istoriei şi al tradiţiei. Asta este o afacere de familie.

Katy se uită neputincioasă la şefa ei.

– Înţeleg, Justine. Dar vremurile s-au schimbat. Nu mai poţi s-o conduci ca pe o afacere de familie. Nu ai un membru al familiei care să poată să-ţi ia locul. Cel puţin nu acum. Poate că, după cum spui, celălalt nepot, Darren, va putea face lucrul ăsta cu timpul. Dar sînt de acord că nu e încă pregătit.

– Uneori mă gîndesc că Darren nu va fi niciodată pregătit să-mi ia locul, indiferent cît va îmbătrîni, zise Justine.

– Asta nu e total corect, Justine. Trebuie să recunoşti că se descurcă foarte bine cu noul restaurant de pe lacul Union.

– Încă nu sînt sigură că ar fi trebuit să te las să mă convingi să-i dau slujba asta, mormăi Justine.

– Va fi pentru el o experienţă din care să înveţe. Darren doreşte să se ocupe de afacere, zise cu blîndeţe Katy.

– A, e destul de ambiţios, sînt de acord, dar nu are flerul să conducă o companie de mărimea lui *Gilchrist.* Nu e suprinzător, pentru că nici tatăl lui nu l-a avut. E greşeala mea, presupun. Am fost o proastă că l-am lăsat pe Hayden să cocheteze cu lecţiile de artă cînd era copil.

Faptul că Hayden, al doilea fiu al lui Justine, fusese atras de lumea artei mai curînd decît de lumea afacerilor nu îi convenise niciodată mamei lui. Justine nu avea nici un respect faţă de talentele lui Hayden şi nu făcea un secret din asta.

Din nefericire, în ultimii cîţiva ani, Justine ajunsese la concluzia că nici unul dintre copiii lui Hayden, Darren sau Eden, nu moştenise geniul ei în afaceri. Lipsa ei de încredere în nepoţi devenise o continuă sursă de fricţiuni în sînul familiei.

– Justine, nu mai e altcineva care să-ţi ia locul, zise Katy cu exasperare.

– Luke e pe deplin capabil să conducă *Gilchrist Inc.*

– Bine, dar el nu doreşte slujba asta, îi aminti Katy cu blîndeţe. Şi atunci, unde ajungem? Nu mai e nimeni altcineva în familie care s-o poată face.

Justine zîmbi cu tristeţe.

– O să vedem. Vreau să mă gîndesc la problema asta ceva mai mult, înainte de a lua decizii drastice. Trebuie să existe o soluţie.

Katy se îndreptă.

– Există soluţii, dar nici una dintre ele nu-l implică pe nepotul acela arogant şi încăpăţînat al tău. O să fiu în biroul meu. Anunţă-mă cînd vrei să vorbim despre viitor.

Acum, ceaţa ajunsese la peretele de geam al camerei de zi, îmbrăcînd casa într-un giulgiu. Katy ieşi din apartamentul particular al lui Justine şi intră în holul casei uriaşe.

Îşi consumă o parte din frustrare urcînd cîte două trepte odată pe scara ce ducea la etajul doi. La capătul scării, o luă pe coridorul aripii de sud a clădirii.

Cartierul general al corporaţiei *Gilchrist Inc.* era la depărtare de o oră cu maşina, în centrul oraşului Seattle. Totuşi, în ultimii zece ani, Justine îşi condusese imperiul din castelul ei ce dădea spre Dragon Bay. Pînă de curînd făcuse frecvent drumul pînă în oraş, pentru ca echipa ei de administratori să fie siguri că au contact cu ea. Vizitele acestea, plus faxul, computerele şi telefoanele i-au dat posibilitatea lui Justine să simtă pulsul regatului.

Dar cînd Justine începuse să se retragă de la conducerea zilnică a companiei, distanţa geografică între Dragon Bay şi centrul oraşului Seattle păruse să fie în creştere. Katy se străduise să ascundă retragerea treptată a lui Justine din activitatea cotidiană, dar lucrurile ajunseseră la un stadiu avansat. Ea nu mai putea oferi scuze administratorilor pentru faptul că Justine nu se mai arăta la sediul companiei şi nici nu mai putea da

indicaţii în numele lui Justine. Fraser Stanfield o ajutase să mascheze această situaţie tristă cît a fost posibil, dar compania atinsese un punct de criză.

Katy intră în biroul ei. Secretara ei, Liz Bartlett, se uită la ea peste ochelarii de citit cu rame rotunde. Puse jos cartea pe care o citea şi Katy îi văzu titlul: *Introducere în terapia cognitivă pe termen scurt.*

În urmă cu doi ani, cînd Liz împlinea patruzeci de ani, soţul ei o părăsise. La îndemnul lui Katy, ea începuse să urmeze cursuri serale la colegiu, ca să poată cunoaşte oameni noi şi să capete noi preocupări.

Spre surprinderea tuturor, inclusiv a lui Katy, ea a devenit o studentă profesionistă, plină de entuziasm. A încercat toate cursurile, de la design floral la reparaţii de sisteme de încălzire şi aer condiţionat şi îi plăcea să aplice noile cunoştinţe acumulate.

Pe Katy nu au deranjat-o cele trei luni pe care le-a petrecut într-un birou cu aranjamente florale mereu în schimbare. Dar dezastrul s-a întîmplat cînd sistemul vechi de încălzire al clădirii s-a stricat şi Liz a insistat să-l repare fără plată. Locuitorii casei au trebuit să se bazeze pe sobe pînă cînd electricieni calificaţi au venit să îndrepte problema firelor electrice creată de Liz.

Din fericire, după această situaţie nefericită, Liz a ajuns la concluzia că intelectual i se potriveau mai bine artele şi a trecut la serviciul creator.

Recent, ea începuse un curs de psihologie şi acumulase suficiente cunoştinţe pentru a fi periculoasă.

– Ai sosit, Katy, spuse Liz. Ce face Excelenţa Sa azi?

– E pe poziţie.

Liz clătină cu tristeţe din cap.

– Ştii că femeia asta e foarte aproape de o stare de deprimare, nu-i aşa?

– E doar puţin obosită în ultima vreme. Vreun telefon?

– Să vedem.

Liz luă un maldăr de foiţe cu însemnări şi le răsfoi.

– Domnişoara Anorexia Nervosa a telefonat. Vrea să-i suni doctorul.

Katy gemu.

– Eden nu are anorexie. A slăbit în ultima vreme din cauza supărării cu divorţul. Asta-i tot.

– E gata să facă o tulburare în problema alimentării. Ascultă-mă pe mine. Maureen a sunat acum vreo cincisprezece minute. Şi ea vrea să o suni cît mai curînd. Multă ostilitate reţinută în tonul ei, ca de obicei.

– Are motiv să fie ostilă, spuse răbdătoare Katy. Justine nu vrea să predea compania *Gilchrist* nici unuia dintre copiii ei. Orice mamă normală ar fi supărată.

– Nu există un Gilchrist normal.

– Aici ai dreptate, recunoscu Katy. Altceva?

– Mda. Am avut veşti de la Marele Sublim.

– Hayden e artist, Liz. Aş vrea să nu te mai referi aşa la el. În perioada asta lucrează foarte bine.

– Asta pentru că transformă în sublim vinovăţia şi furia faţă de mama sa, explică Liz. Dacă nu ar exprima toate astea în sculpturile lui în sticlă, ar fi un bărbat bolnav.

– Dar e un artist de succes.

Liz se strîmbă.

– Ştiu. Mi-ar plăcea să văd toată familia cu un consilier, inclusiv pe Darren. E drăguţ foc, dar simt la el o

îngrijorare din cauză că nu-i poate dovedi bunicii de ce-i în stare.

Katy zîmbi, în ciuda stării ei de spirit.

– Prostii. Cei din familia Gilchrist nu devin îngrijoraţi, ei devin meschini. Şi poţi să uiţi de un consilier al familiei. L-ar mînca de viu, sărmanul. Ar avea mai curînd nevoie de un doctor vrăjitor.

– Presupun că da. Apropo, a venit domnul Stanfield cu raportul săptămînal. E în biroul tău. Cred că a devenit nerăbdător.

– Vrea să fie informat despre dezastrul de ieri. Cred că ar fi mai bine să-i spun că am eşuat.

– Ce vrei să faci cu răspunsul la telefoanele astea? întrebă Liz fluturînd hîrtiuţele.

– Cînd o să am cîteva minute libere, am să mă ocup de ele.

– Cei din familia Gilchrist devin ostili cînd nu li se răspunde la timp la apeluri, o avertiză Liz.

– O să mă descurc.

Katy deschise uşa şi intră în biroul ei.

Fraser Stanfield stătea sprijinit de marginea biroului ei. Citea ziarul de dimineaţă, cu o ceaşcă de cafea alături de el. Cînd se deschise uşa, privi în sus.

Aruncă doar o privire la faţa roşie şi gura strînsă a lui Katy şi zîmbi trist.

– Înţeleg că marea călătorie spre sud pentru confruntarea cu nepotul rătăcitor nu a fost un mare succes.

Fraser era un bărbat bine, plăcut, de aproape patruzeci de ani. Era şi un manechin natural. Tot ce punea pe ei arăta grozav pe corpul lui atletic. Părul lui castaniu deschis avea un aspect natural de parcă ar fi

venit de la o plimbare pe plajă. Ochii lui negri erau calzi, prietenoşi, sinceri, iar dinţii albi. Dacă îl îmbrăcai într-o jachetă de piele, putea poza pentru un afiş de recrutare în armată.

– Aşa-i, n-a fost, zise Katy.

Luă vasul de cafea de pe încălzitor şi îşi turnă o ceaşcă. Apoi se duse în spatele biroului şi se trînti pe un scaun.

– Poţi să notezi, Luke Gilchrist e un şobolan cu sînge rece, fără inimă, arogant, nesimţitor. Bărbatul nu face doi bani. E un şarpe. Mai puţin decît un şarpe. E un *bastard* crud, dur, încăpăţînat, imposibil.

– Cu alte cuvinte nu a fost impresionat cînd i-ai căzut în genunchi şi ai pledat să se întoarcă în sînul familiei, că va fi repus în testamentul lui Justine şi va prelua controlul total asupra lui *Gilchrist Inc.*, aşa-i? Uluitor. Omul ăsta trebuie să fie orb.

– Ei, nu i-am prezentat eu lucrurile chiar aşa.

Fraser zîmbi.

– Îmi închipui. Pun pariu că te-ai dus acolo şi i-ai ţinut o predică despre datoriile şi răspunderile lui, nu-i aşa? Katy, cînd ai să înveţi că poţi prinde mai multe muşte cu miere decît cu oţet?

– Nu cred că poţi prinde un Gilchrist cu miere. Lor le trebuie sînge şi nu am avut chef să-i ofer un sacrificiu specific.

Fraser puse ziarul deoparte şi se îndepărtă de birou. Îşi băgă mîinile în buzunare şi se duse la fereastră.

– Asta n-are importanţă. Important e că ai nevoie de el.

– Toţi avem nevoie de el.

Katy se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită morocănoasă la dosarele de pe biroul ei. Ea trebuia să facă rezumate ale diverselor rapoarte şi să i le arate lui Justine. Dar de ce să se mai ostenească? se întrebă ea. Justine nu se mai uita acum la ele.

– Dar el nu vrea să vină acasă, aşa încît trebuie să găsim o alternativă.

– Nu există alternativă, spuse Fraser liniştit. Doar dacă o poţi convinge pe Justine să înceapă să vîndă. *Gilchrist Gourmet* trebuie să fie primul. Începe să se prăbuşească.

– Ştiu. Am să mă străduiesc în sensul ăsta.

Fraser îşi masă ceafa cu un gest de înfrîngere.

– De ce nu abandonezi?

– Nu pot. Încă nu.

– Pînă la urmă, o să trebuiască să ne rupem amîndoi de *Gilchrist*. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Tu, oricum, voiai să pleci. Nu poţi să-ţi opreşti la infinit planurile personale.

Katy se uită la profilul lui frumos şi zîmbi. Fraser lucra la *Gilchrist Inc.* de cinci ani, dar ea îl cunoscuse mai bine abia de curînd. După ce Justine l-a numit director operaţional, Katy venise tot mai des în contact cu Fraser. Ajunsese să se gîndească la el ca la un prieten şi ştia că Justine se baza pe el ca să ţină situaţia în frîu la sediul central.

Dar Fraser era inteligent şi ambiţios. Trebuia să se gîndească la propriul lui viitor, la fel ca şi ea. El avea răspundere la *Gilchrist Inc.* dar nu putere reală şi o ştia. Dacă lucrurile nu se schimbau, trebuia să plece.

– Ştiu, Fraser, dar nu sînt încă pregătită să o

părăsesc pe Justine. Ea are nevoie de mine.

– Şi ai sentimentul că îi eşti datoare?

– Îi sînt datoare.

– Katy, sentimentul tău de loialitate e frumos, dar nu e realist.

Telefonul interior sună, înainte ca ea să dea răspunsul.

– Katy, Ezcelenţa Sa vrea să te vadă imediat, o informă Liz.

– Abia am fost la ea.

– Ştiu. A apărut ceva nou. Liz făcu o pauză pentru efect: Se pare că Luke Gilchrist a sosit pe neaşteptate.

– Ce? Eşti sigură?

Cafeaua trecu peste marginea ceştii cînd Katy se îndreptă brusc în scaun.

– Aşa a zis femeia de serviciu cînd a sunat, acum un minut. Bineînţeles că a făcut să sune asta ca sosirea celor patru călăreţi ai Apocalipsului, dar o ştii pe doamna Igorson.

– Nu-mi vine să cred. El e aici.

Katy închise telefonul interior şi sări în picioare.

– Fraser, sîntem salvaţi. Încăpăţînatul s-a răzgîndit pînă la urmă. Totul va fi bine.

Fraser se uită la ea.

– Chiar crezi asta?

– Desigur. Ai auzit-o pe Liz. Luke Gilchrist e chiar aici, în casă. Dacă e aici, e pentru un singur motiv. S-a decis să vină acasă şi să-şi asume răspunderile. Trebuie să mă duc jos imediat. Am să te informez complet cînd mă întorc. Am ştiut că o să facă asta. Am ştiut, pur şi simplu.

– Ce vrei să spui că „am ştiut"? Parcă ziceai că-i de doi bani. Mai puţin decît un şarpe. Dur şi crud.

– Se pare că este educabil.

Katy era la uşă şi trecu în biroul celălalt.

– Notează telefoanele, Liz. Mă întorc peste puţin timp.

– Am înţeles, zise Liz privind straniu la ea. Chiar crezi că totul o să fie în regulă acum, dacă Bastardul a venit aici?

– Totul va fi perfect, zise Katy peste umăr, ieşind pe uşă. Şi ar fi bine să nu-i mai zicem Bastardul.

– Va fi un obicei greu de înfrînt. Mie îmi place tradiţia, strigă Liz în urma ei.

Katy alergă pe coridorul aripii de sud şi se grăbi pe scară. Gîfîia cînd bătu la uşa apartamentului particular al lui Justine.

Doamna Igorson răspunse.

Era o femeie de o vîrstă nedeterminată şi aspect dur. Îngrijitoarea avea o conformaţie solidă. Lucra la Justine de aproape două decenii.

Katy avea părerea personală că doamna Igorson era perfect potrivită pentru a lucra în gospodăria Gilchrist. Avea ceva respingător în ea. Katy abia se reţinea să nu i se adreseze sărmanei femei cu apelativul „Igor".

– Era şi timpul să ajungi aici, mormăi doamna Igorson. Bastardul e cu ea acum. Nu-mi place asta. Nu-mi place deloc. Ştiu că doamna Gilchrist îl voia aici, dar am sentimentul că vor fi doar necazuri.

– Ai înţeles greşit, doamnă Igorson. Am avut deja necazuri. Bastardul ăsta – vreau să zic domnul Gilchrist – o să repare lucrurile. Apropo, întrucît el o să fie şeful

aici, o să trebuiască să nu ne mai referim la el prin „Bastardul".

– Eu nu sînt atît de sigură de asta. Dacă vrei părerea mea, el arată ca un adevărat fiu de căţea, josnic.

– Uneori, cei din familia Gilchrist arată aşa. Ar trebui să ştii asta.

Katy intră în hol cu un zîmbet liniştitor.

– Probabil că el e doar puţin încordat. În fond pentru el trebuie să fie o ocazie foarte emoţionantă.

– Eu n-aş pune pariu pe asta. Cînd el a intrat pe uşă ăştia doi nu s-au aruncat unul în braţele celuilalt.

– Ei, la ce te aşteptai? Pentru amîndoi este un moment traumatic.

Katy traversă repede holul cu dale. Se simţea triumfătoare, de fapt euforică. Criza fusese rezolvată. Curînd, ea avea să fie o femeie liberă. Va putea ieşi graţios din scenă, ştiind cu siguranţă că *Gilchrist Inc.* era în mîini bune.

Katy abia aştepta să-i spună fratelui ei vestea cea bună. *În sfîrşit, liberă.*

Cu un zîmbet larg pe buze, Katy dădu colţul spre camera de zi a lui Justine, cea cu peretele de sticlă. Era pregătită să fie amabilă cu Bastardul. În fond, el văzuse lumina şi venise acasă să-şi facă datoria faţă de familie. Ea cîştigase şi îşi putea permite să fie mărinimoasă în victorie.

Încordarea din camera de zi frumoasă, oficială, o lovi ca un zid de gheaţă. Katy aproape că se împiedică din cauza şocului. Ezită la intrare şi văzu toată scena dintr-o privire.

Justine stătea tot în fotoliul ei. Părea la fel de regal

liniştită ca întotdeauna, dar ochii ei trădau o nelinişte adîncă. Avea o ţinută crispată, care o alertă imediat pe Katy.

Katy se întoarse spre Luke. Firele fine de păr de pe ceafa ei se ridicară.

El stătea în faţa ferestrelor, o siluetă întunecată în puloverul negru, pantaloni negri şi cizme negre. Privea spre peisajul învăluit în ceaţă. Ea ştia că el îi simţise prezenţa, dar nu se întorcea.

El stătea într-o poziţie ce părea relaxată, dar Katy ştia că era o poză. Arăta încordat, gata să lovească.

– Katy, draga mea, zise Justine, clar uşurată că o vede. Mă bucur atît că eşti aici! Nepotul meu a luat o decizie importantă.

În ciuda atmosferei prevestitoare de rele, Katy se decise să accentueze latura pozitivă. În fond, Luke era aici, asta era principalul.

Ridică voltajul zîmbetului şi îşi adună toată graţia posibilă.

– Sînt încîntată că ai luat decizia justă, domnule Gilchrist. Ştiu că nu o vei regreta.

Luke se întoarse încet cu faţa spre ea. Ochii lui ca smaraldul străluceau descumpănitor.

– Decizia mea nu a fost finalizată. Tocmai i-am explicat lui Justine că îmi asum treaba de a salva *Gilchrist Inc.* doar în anumite condiţii.

Lui Katy i se strînse stomacul, dar reuşi să-şi menţină zîmbetul pe buze.

– Ce fel de condiţii?

Justine se foi uşor în fotoliu.

– Luke spune că nu vrea să fie repus în testamentul

meu. Nu doreşte nici controlul asupra companiei pe o bază permanentă. Spune totuşi că va încerca să ne scoată din problemele noastre imediate, în schimbul unui onorariu.

– Onorariu?

Katy era uluită. Se uită urît la Luke.

– Bani? Vrei să spui că o să-ţi tratezi familia ca pe oricare alt client?

– Nu chiar, zise Luke blînd. Onorariul meu va fi în cazul ăsta mult mai mare decît pentru un client oarecare.

– Cu cît mai mare? întrebă Katy.

– Dacă reuşesc, vreau restaurantul *Pacific Rim.*

Katy clipi neînţelegînd.

– Despre ce naiba vorbeşti?

Luke ridică din umeri.

– Ai auzit doar.

Înţelegînd, Katy rămase cu gura căscată.

– Vrei restaurantul *Pacific Rim* ca onorariu?

– Da.

Katy îi aruncă lui Justine o privire îngrozită. Era sigură că îi scăpase ceva din această ecuaţie. Dar Justine zîmbea doar obosită.

– Mi-e teamă că vorbeşte serios, spuse liniştită Justine.

– Dar e îngrozitor, zise Katy întorcîndu-şi privirea spre Luke. Ăsta-i restaurantul cel mai de succes din tot grupul. Bijuteria coroanei. Vasul căpitan. Anul trecut a cîştigat mai mulţi bani decît *Grill* şi *Bellevue* la un loc.

– Ştiu asta.

Zîmbetul lui Luke era rece ca gheaţa.

– Ei bine, n-o să-i capeţi, spuse cu încăpăţînare Katy.

Justine ridică o mînă.

– De-ajuns, Katy. Eu am acceptat deja preţul lui Luke.

– Justine, nu poţi să-i dai pur şi simplu restaurantul. Nu e drept.

– Am intenţionat să-i dau lui tot grupul, îi aminti Justine, împreună cu *Gilchrist Gourmet.*

– Da, dar asta era cînd credeai că se va alătura companiei pe o bază permanentă şi îşi va asuma pe deplin răspunderea faţă de familie. El va acţiona cu siguranţă doar ca un consultant plătit. *Gilchrist Inc.* nu va fi pentru el nimic mai mult decît un client. Tocmai a afirmat asta, pentru Dumnezeu!

– Iau ceea ce pot căpăta, zise sec Justine.

Katy traversă camera din trei paşi mari şi se ghemui lîngă fotoliul lui Justine. Luă mîna elegantă, cu degete lungi a femeii bătrîne în mîna ei şi o strînse cu putere. Diamantul de trei carate de pe inelul lui Justine muşcă în palma lui Katy.

– N-am să te las să te rogi de el, Justine. N-am să te las să te umileşti aşa. Nu are dreptul să pună asemenea condiţii ruşinoase.

Luke zîmbi periculos.

– Mai bine rezervă-ţi nobila furie, Katy. Ai auzit doar prima mea condiţie. Mai este şi alta.

Katy se uită furioasă spre el.

– Care e a doua condiţie?

– Vreau să fii tu asistenta mea personală. Ai să lucrezi pentru mine în locul lui Justine.

Katy se dădu înapoi şocată.

– Nu se pune problema.

Luke ridică din umeri.

– O să am nevoie de cineva care să asigure continuitatea şi să acţioneze ca o legătură atît cu administraţia, cît şi cu familia. Eşti perfectă pentru slujba asta.

– De unde ştii? răspunse Katy.

– Justine mă asigură că ştii aproape tot atît cît şi ea despre mecanismul intern de la *Gilchrist Inc.* Ea mai zice că ai o înţelegere intuitivă asupra majorităţii oamenilor care lucrează la nivelul conducerii administrative. Pe deasupra eşti practic o membră a familiei. O să am nevoie de acest gen de cunoaştere din interior.

Katy se ridică în picioare uluită. Cu ochii minţii, vedea cum toate planurile ei personale se transformă în fum. Se gîndi că fusese atît de aproape. Aproape liberă. Înghiţi în sec, încercînd să-şi regăsească vocea.

– Justine, o să mă dai chiar aşa în mîinile lui?

Justine îşi înălţă o sprînceană.

– Nu e o cerere iraţională, draga mea. Dar alegerea e a ta. Eu nu insist.

– Gîndeşte-te, o sfătui Luke cu o privire amuzată. Ai timp. Mai am de discutat unele amănunte cu Justine. Am să trec pe la biroul tău într-o oră sau aşa ceva şi să-mi dai răspunsul atunci.

Katy îl privi obosită. Ştia că Justine era de acord cu condiţiile lui Luke, în speranţa că, odată intrat în consiliul de conducere al companiei *Gilchrist Inc.* va putea fi convins să rămînă. Era o posibilitate, acceptă Katy. Una îndepărtată, totuşi o posibilitate. În fond, el

se afla aici, în cele din urmă, ceea ce era un mare pas înainte.

Katy se gîndi repede. Să-l convingă pe Luke să rămînă şi să preia funcţia pentru a salva *Gilchrist Inc.* era singura ei speranţă de a scăpa mai repede.

– Nu e nevoie să aştepţi decizia mea, spuse cu răceală. Am să rămîn cu compania.

Fu rîndul lui Luke să zîmbească lent, triumfător.

– Excelent.

– Pe o perioadă limitată de timp, adăugă Katy.

Luke ridică dintr-o sprînceană.

– Cît de limitată?

Katy făcu o încercare.

– Trei luni.

Luke se gîndi la asta.

– Nu ştiu dacă voi avea sub control compania *Gilchrist* în trei luni. Treaba o să dureze mai mult. Nu, mi-e teamă că nu pot accepta nici o limitare a ataşamentului tău. Trebuie să ştiu că pot conta pe tine atît cît va fi necesar.

– În regulă, patru luni, zise repede Katy.

– Nouă.

– Şase.

– S-a făcut, spuse Luke cam repede.

Katy scrîşni din dinţi. Era sigură că s-ar fi mulţumit şi cu mai puţin, dacă s-ar fi tocmit mai atent.

– Eşti conform reputaţiei, domnule Gilchrist.

– Spune-mi Luke. În fond, o să lucrăm mult împreună. Spune-mi, Katy, întotdeauna iei decizii majore în privinţa carierei fără să-ţi acorzi timp să le analizezi?

Katy simţi că i se încălzeşte obrazul.

– Asta nu a fost o *decizie majoră*. A fost şantaj. Mă scuzaţi, am de lucru.

Fără să aştepte un răspuns, Katy se răsuci pe tocuri şi ieşi repede din cameră.

Doamna Igorson aştepta în hol. Îngrijitoarea îi aruncă o privire cunoscătoare.

– I se potriveşte porecla, nu-i aşa?

– Da, aşa-i, mormăi Katy.

Bastardul.

Apoi, optimismul ei natural se instală din nou şi Katy se lumină. Şase luni nu era chiar atît de rău, se consolă singură. Nu era grozav, dar va supravieţui. Îşi va putea petrece timpul căutînd un spaţiu şi reţele pentru mica afacere cu mîncare de luat acasă pe care intenţiona să o facă.

Cel puţin acum avea o dată definită pentru eliberare.

Katy abia aştepta să însemne în calendar ca să poată număra zilele pînă la libertate.

Capitolul 4

În camera de zi se lăsă o tăcere grea după plecarea lui Katy. Luke își dădea seama că are un curios sentiment de satisfacție. Nu era ușor să cîștigi bătălii cu îngeri păzitori. Virtutea are întotdeauna un avantaj incorect.

Aproape că zîmbi ascultînd cu intensitate pașii lui Katy care se depărtau. Era la mîna lui acum. Va fi numai a lui în următoarele șase luni. Era un gînd ametitor, deși nu era deloc sigur ce va face cu ea.

– Ai supărat-o, spuse Justine după un moment.

– Zău?

– Da. În mod normal, e foarte calmă. E și extraordinar de veselă, aproape tot timpul.

Justine se încruntă gînditoare cînd își luă ceașca de ceai.

– Adesea m-am întrebat cum îi reuşeşte lucrul ăsta. Cumva nu pare ceva natural. Oricum, e o plăcere să o ai în preajmă.

– Din cauza asta ai ţinut-o? Pentru că te amuză?

Justine nu se simţi ofensată.

– Dimpotrivă, cred că ea ne găseşte amuzanţi pe noi, cei din familia Gilchrist. Atunci cînd nu e exasperată din cauza noastră. Ea avea nevoie de o slujbă, eu i-am dat-o. A fost un aranjament reciproc benefic. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea, mai ales în ultimii doi ani.

– Ştiu că e nepoata lui Richard Quinnell.

Luke se duse din nou la fereastră.

– Da. E nepoata lui Richard. Asemănarea e vizibilă. Are părul roşu, strălucitor, şi ochii albaştri, adînci, ca şi el. Mama ei arăta la fel la vîrsta ei.

Luke se încruntă.

– Justine...

– N-am să uit niciodată ziua aceea, la biserică. Ne-am dat seama toţi că tatăl tău nu va apărea. Orice mireasă ar fi leşinat de umilinţă. Deborah Quinnell a fost atît de curajoasă. Ea şi tatăl ei au insistat ca toţi să participe la recepţie. Richard a zis că dacă tot a plătit mîncarea, cineva trebuia s-o mănînce.

– Justine, hai să clarificăm un lucru. Ca noua noastră asociere să aibă şanse să funcţioneze, va trebui să stabilim nişte reguli de bază. Numărul unu e că nu vom vorbi despre trecut. Tu şi cu mine sîntem în tabere opuse în acest vechi război şi, dacă nu vrei să-l ducem din nou, îţi sugerez să nu-l menţionezi.

Justine strînse din dinţi.

– Sînt sigură că ai dreptate. E o decizie foarte logică.

Dar nu poţi să mă învinovăţeşti pe mine dacă vreau să te fac să înţelegi că erau două tabere în cearta asta. Noi am fost cei care am fost nevoiţi să stăm faţă-n faţă cu familia Quinnell în biserică, în ziua aceea.

– Iar tu ai fost cea care ai anulat unificarea între companiile *Quinnell* şi *Gilchrist* imediat după nuntă. Ai făcut o înţelegere şi te-ai retras din ea.

Brusc, expresia lui Justine se aspri.

– A trebuit s-o anulez. Fără căsătorie între cele două familii nu exista o legătură reală în afară de cea de afaceri. Cine ştia ce s-ar fi întîmplat cînd fiica lui Richard avea să se mărite cu altcineva, aşa cum a şi fost? Nu puteam să risc ca tot ce am muncit să intre pe mîna unuia din afară. Sînt sigură că poţi înţelege lucrul ăsta.

– Da. Înţeleg, spuse Luke.

Pentru că era adevărat. Dacă ar fi fost el în locul lui Justine ar fi anulat şi el unificarea. Era un gînd stînjenitor. Nu-i plăcea ideea de a fi de partea lui Justine în nici un fel. Loialitatea lui era îndreptată în altă parte.

– Tatăl tău a distrus totul cînd a fugit cu mama ta, sări Justine cu o voce mai puternică, simţind o mică victorie.

– Avînd în vedere că eu n-aş fi fost aici dacă el nu se îndrăgostea de ea, sînt sigur că poţi înţelege că eu am un punct de vedere diferit asupra situaţiei. Uite, Justine, o poveste are întotdeauna două părţi. Dar, în cazul meu, eu nu am nici o îndoială în care parte mă aflu. Nu-ţi pierde timpul încercînd să mă influenţezi cu propagandă în favoarea celeilalte părţi.

Justine aproape că zîmbi.

– Katy mi-a subliniat adesea că noi, cei din familia

Gilchrist, avem tendinţa să vedem lucrurile foarte simplist – în alb şi negru. Ea zice că avem probleme cu părţile cenuşii ale vieţii.

– Eu n-am nici o problemă cu ele.

Justine aprobă din cap.

– Pentru că nici nu le vezi măcar. Ştiu. Şi eu am fost aşa în cea mai mare parte a vieţii mele. Să ştii însă că ea, Katy, le vede.

– Oamenii care acţionează în tonuri cenuşii cad în sentimentalism şi nehotărîre.

– Ah, murmură Justine, o să fie interesant de urmărit cum acţionaţi împreună, tu şi Katy.

Luke ridică din umeri.

– Katy şi cu mine o să ne înţelegem foarte bine, atîta timp cît va ţine minte că sînt şeful. Între timp, tu şi cu mine nu vorbim despre trecut. De acord?

– De acord. Sînt prea recunoscătoare că eşti în sfîrşit aici ca să risc să mă cert cu tine. Trebuie să spun totuşi că găsesc o ironie în faptul că tocmai nepoata lui Richard Quinnell este aceea care a reuşit imposibilul, aducîndu-te aici.

Luke îşi îngustă ochii.

– Crezi că am venit aici din cauza lui Katy.

– Nu?

Să fie afurisit dacă îi va mărturisi ceva bătrînei vrăjitoare. Adevărul era că nu era prea sigur de ce venise la Dragon Bay.

– Am venit aici pentru că restaurantul *Pacific Rim* e ca o prună coaptă. Ca om de afaceri, nu pot trece pe lîngă o cucerire atît de uşoară.

Era parţial adevărat. Chiar avea intenţia să ia

restaurantul, cînd se vor termina toate astea.

– Şi Katy Wade e ca o prună coaptă, spuse liniştită Justine. Cred că ar trebui să ştii că ea a dus o viaţă retrasă, aproape ca la mînăstire, în ultimii cîţiva ani.

Luke zîmbi trist.

– Se înţelege. Asta merge împreună cu aripile şi aureola.

– Asta e din cauza fratelui ei, zise cu răceală Justine. Faptul că are agăţat de ea un adolescent îi îndepărtează pe majoritatea bărbaţilor. Viaţa ei socială a fost mult prea limitată pentru o femeie de vîrsta ei.

Luke studie ceaţa.

– Şi viaţa mea socială a fost puţin cam limitată în ultima vreme. Ce naiba vrei să spui, Justine?

– Fratele ei termină liceul peste o lună. Apoi, el va pleca la colegiu şi Katy va fi singură în cea mai mare parte a timpului. Trebuie să recupereze cîte ceva din ce a pierdut în ultimii cîţiva ani şi cred că asta intenţionează să facă.

Luke ezită.

– A zis ceva de nişte planuri de afaceri pe care vrea să le realizeze.

– Da. Doreşte să-şi deschidă o afacere mică, proprie. Recunosc, e un vis cam naiv. Eu am încurajat-o să vadă şi alte aspecte ale libertăţii pe care şi-a dorit-o în ultimii ani.

Luke ridică dintr-o sprînceană.

– Crezi că ar trebui să se repeadă şi să aibă cîteva aventuri amoroase?

Justine înclină din cap.

– Nu fi crud. Poate una sau două legături intere-

sante, da, mi-ar plăcea ca ea să cunoască o pasiune adevărată în viaţa ei. În fond, e o femeie tînără, atrăgătoare. Mi-e teamă însă că, amînînd-o atît de mult timp, e mai vulnerabilă decît alte tinere mai experimentate. Nu vreau să sufere.

Luke se uită la Justine.

– Mă avertizezi pe mine, cumva?

– Da, cred că da. A existat un bărbat, în urmă cu un an, Nate Atwood. Ieşea cu Katy, cînd a întîlnit-o pe Eden. A abandonat-o pe Katy ca să se însoare cu nepoata mea.

– Atwood e bărbatul de care a divorţat Eden în urmă cu şase luni?

– Da. Justine strînse din buze. Mi-e teamă că a folosit-o pe Katy ca să se apropie de familie. Ţinta lui adevărată era Eden. Voia să se însoare cu o Gilchrist. A crezut că o să obţină un post de control la *Gilchrist Inc.* El nu mai constituie o problemă, dar nu vreau s-o văd pe Katy rănită din nou.

– Am să reţin asta. Acum să mă scuzi. Mă duc sus să încep să anunţ pe toată lumea cine conduce acum *Gilchrist Inc.*

Justine se aplecă repede în faţă.

– Luke!

– Da?

– Nu sînt foarte sigură de ce ai venit aici. Dar vreau să ştii că-ţi sînt recunoscătoare.

– Poate că ar trebui să aştepţi să vezi cum decurge totul, înainte de a decide dacă eşti sau nu recunoscătoare.

Justine îl privi cu atenţie.

– Cred că tu nu eşti sigur cum vor decurge lucrurile. Apropo, o să ai nevoie de un loc unde să locuieşti. Te-ai gîndit la ceva?

– Dacă eşti gata să-mi oferi o cameră aici în casă, las-o baltă. Am să-mi găsesc eu ceva.

– Sînt mai multe căsuţe pe lîngă stînci, nu departe de aici. Katy şi fratele ei locuiesc într-una din ele. Sînt sigură că poţi închiria una, dacă vrei.

Luke analiză sugestia, dîndu-şi seama că era tras tot mai adînc într-o plasă de păianjen invizibilă. Pe de altă parte, avea nevoie de un loc unde să stea pînă lămurea situaţia de la *Gilchrist Inc.* Şi voia să fie aproape de Katy.

– În regulă.

Ieşi afară din cameră ignorînd-o pe îngrijotoarea acră. Ieşi apoi din apartamentul particular al lui Justine. În hol o luă pe scară spre etajul doi şi merse pe coridorul dinspre aripa de sud, pînă la o uşă care era deschisă.

Femeia de la birou îşi ridică ochii de pe cartea pe care o citea, cînd el apăru la uşă. Pe plăcuţa cu numele ei scria *Liz Bartlett.*

– Cu ce vă pot ajuta?

Ea îl privi prin ochelarii foarte mari.

– O caut pe Katy Wade, zise Luke.

Ochii lui Liz se măriră pe sub ochelari, cînd puse jos cartea.

– Da, domnule. Trebuie să fiţi domnul Gilchrist. Am s-o anunţ că sînteţi aici. E cu domnul Stanfield.

Întinse mîna spre intercom.

– Nu contează, zise Luke. Am să mă anunţ singur.

– Dar, domnule Gilchrist...

– E-n regulă. Ea lucrează acum pentru mine.

Se duse la uşa interioară şi intră fără să bată. Katy stătea alături de un bărbat, la fereastră, Amîndoi erau cufundaţi vizibil într-o conversaţie serioasă.

Perechea tresări cu grabă vinovată cînd se deschise uşa.

Katy se răsuci şi se uită urît la Luke. Bărbatul îşi îngustă o clipă ochii, apoi zîmbi şi întinse mîna.

– Luke Gilchrist? Bun venit la *Gilchrist Inc.* Eu sînt Fraser Stanfield, administratorul dumitale operaţional.

Luke îi strînse mîna repede. Se trezi că se întreabă dacă acest bărbat era dintre aceia care aşteptau la rînd pînă cînd Katy avea să se elibereze de răspunderile faţă de fratele ei.

– Stanfield, eşti exact omul cu care vreau să stau de vorbă după- amiază. Am să-mi instalez un birou aici în casă.

– Vechiul birou al lui Justine e liber, aici alături, îi oferi Katy.

Luke aprobă din cap, continuînd să-l analizeze pe Stanfield.

– Să fii aici la două cu un raport-rezumat despre situaţia restaurantelor şi a lui *Gilchrist Gourmet.*

Zîmbetul lui Fraser dispăru puţin.

– Da, domnule.

– Am să vin cu regularitate la sediul central. La început, de cîteva ori pe săptămînă. Aranjează şi acolo un birou pentru mine, vrei?

– Sigur. Nici o problemă.

– Bine.

Luke se întoarse spre Katy.

– Mă duc mîine în Oregon să-mi iau cîteva lucruri. Mă voi întoarce cu maşina la Seattle după-amiază şi o să-mi petrec noaptea acolo. Am să vreau să mă întîlnesc cu cei de la restaurante şi de la *Gourmet* în cursul după-amiezei, seara şi a doua zi dimineaţă. Pune-o pe Liz să-mi aranjeze o cameră la un hotel în centru pentru mîine seară, vrei?

Katy aprobă repede din cap. Arăta uşurată.

– Desigur.

Luke se întoarse să plece, apoi se opri.

– Apropo, o să am nevoie de cineva care să aibă grijă de cîinele meu cît sînt plecat. M-am gîndit că pot să-l las cu tine.

Ochii lui Katy clipiră alarmaţi.

– Cîinele tău? Cu mine? Nu cred că mă place.

– Sînt sigur că o să vă înţelegeţi bine amîndoi.

Luke îl salută din cap pe Fraser şi ieşi din birou.

A doua zi dimineaţă, Katy stătea în faţa fratelui ei, la masa din bucătărie, şi se uita la Matt cum dă pe gît sucul de portocale proaspăt stoarse şi cum înghite mari cantităţi de paste făinoase de casă, pregătite de ea.

Matt era în perioada asta un fel de sac fără fund, se gîndi ea zîmbind. Ea pierdea o grămadă de timp făcînd mîncare pentru el şi urmărea cum aceasta dispare. Dar merita. El se transformase într-un tînăr frumos. Soarele

de dimineaţă se oglindea în părul lui roşu- deschis şi ea observă din nou cum i se lăţeau umerii.

Îşi dădu seama că fratele ei mai mic creştea repede. I se va părea straniu anul viitor cînd nu va mai fi în preajma ei.

– Ce vrei să spui că Gilchrist o să-şi lase cîinele la noi?

Matthew îşi ungea cu gem a treia felie de pîine prăjită. Katy copsese pîinea cu o seară înainte.

– Exact ce-am spus. Azi pleacă să facă un tur al restaurantelor şi la *Gilchrist Gourmet.* Vrea să se prezinte conducerii şi salariaţilor. Probabil că nu vrea să ia monstrul cu el, aşa că îl lasă la noi.

– Şi vrei ca eu să răspund de hrana şi de plimbarea lui, da?

– Aşa-i. Avem o înţelegere.

Matt mesteca pîine prăjită.

– O să-mi rămîi datoare.

– Îmi dau seama.

– În regulă. S-a făcut.

Katy se lăsă pe spătarul scaunului.

– E o uşurare. Trebuie să vină în cîteva minute. Luke a zis că o să lase bestia cînd va pleca din orăşel. Sper să aducă un lanţ solid să putem lega creatura afară, în curte.

– Şi tu chiar crezi că tipul ăsta poate salva *Gilchrist Inc.?*

Katy se strîmbă.

– Cred că. dacă poate cineva să facă lucrul ăsta, el e acel cineva.

Matt îşi mai turnă suc de portocale în pahar.

– Nu-ţi place, nu-i aşa?

– Cred că o să fie greu să-l avem în preajmă, zise Katy sec. La fel ca şi ceilalţi din familia Gilchrist.

– Înveseleşte-te. Probabil că o să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului la Seattle.

– Pe asta mă şi bazez, murmură Katy..

Se auzi o bătaie în uşa din faţă, tocmai cînd Katy îşi turna lapte şi pastele ei.

– Mă duc eu, spuse Matt.

Se ridică în picioare şi se duse în camera din faţă a căsuţei ca să deschidă uşa.

Katy auzi zgomotul vocilor şi al ghearelor de cîine pe podeaua de lemn. Cîteva momente mai tîrziu, Luke şi Zeke *îşi făcură apariţia în* uşa bucătăriei. Luke avea sub braţ un sac mare cu mîncare uscată, pentru cîini. Zeke ţinea în gură farfuria lui de tablă.

Katy constată cu dezaprobare că Zeke nu era în lesă. Şi nicăieri nu exista vreun lanţ gros la vedere. Se uită urît la cîine. Zeke se uită şi el urît la ea şi lăsă să-i cadă farfuria în mijlocul bucătăriei. Stătea protector deasupra acesteia. Luke puse jos, lîngă el, sacul cu mîncare uscată.

Luke era îmbrăcat cu un pulover negru şi blugi negri. Era clar că, la fel ca şi restul familiei, folosea culoarea neagră. Dar Katy trebui să recunoască faptul că arăta bine în negru. Culoarea îi sublnia talia, graţia şi puterea masculină.

Luke o surprinse că îl studia şi gura i se curbă uşor. Ochii lui verzi de vrăjitor străluciră în lumina dimineţii. Degetele lui Katy tremurară sensibil cînd întinse mîna după sucul de portocale. N-o să-l lase să o facă să fie

nervoasă, îşi promise în sinea ei.

– Bună dimineaţa.

Luke se uită cu subînţeles la cafetieră, în timp ce Zeke făcu un tur regal prin mica bucătărie.

– Te deranjează dacă beau o cafea? Am în faţă un drum lung de făcut.

– Serveşte-te, spuse Katy fără să se deranjeze să se ridice.

– Mulţumesc, murmură Luke umblînd într-un bufet după o cană. Văd că eşti de la natură o gazdă amabilă.,

Ea zîmbi alb.

– E mai multă ospitalitate decît am primit eu cînd am fost în Oregon.

– De ce anume te plîngi? întrebă Luke în timp ce-şi turna cafea. Ai plecat întreagă, nu-i aşa?

– Se presupune că trebuie să fiu recunoscătoare?

– Da.

– Scuzaţi-mă.

Privirea lui Matt trecu de la sora lui la Luke în timp ce se aplecă să-l mîngîie pe Zeke.

– Katy zice că am fost ales să hrănesc cîinele dumitale. Cît mănîncă?

– Deci a delegat munca asta, nu-i aşa? Mă întrebam cum o să scape de ea, zise Luke sorbind din cafea. Umple-i farfuria pînă sus, de două ori pe zi. Dacă începe să roadă mobila, trebuie să-i mai dai de mîncare. Lasă-l să alerge pe plajă dimineaţa şi seara, iar în restul timpului o să aibă singur grijă de el.

Matt aprobă din cap.

– Am înţeles.

Luke se sprijini de masa de gătit şi se uită fix la Matt.

– Apreciez lucrul ăsta.

Matt îl mai mîngîie o dată pe Zeke şi se ridică.

– Ei, trebuie să plec, altfel o să întîrzii la şcoală. Ne vedem mai tîrziu.

– La revedere, zise Katy. Succes la examenul de matematică.

– Mulţumesc.

Matt îşi luă cărţile.

– Oh, da, era să uit. Pot să împrumut maşina ta diseară? Nişte băieţi merg la un spectacol în oraş.

Katy îngheţă. În ultima vreme, Matt cerea maşina din ce în ce mai des şi stătea pînă noaptea tîrziu. Era greu să-i controleze activităţile. Era un copil bun, îşi aminti Katy, iar Dragon Bay era un orăşel mic, dar nu putea să nu se îngrijoreze.

– Ultima oară cînd ai fost la un spectacol cu prietenii, te-ai întors la două noaptea, Matt.

– Ţi-am zis că am întîrziat la Jeff acasă.

– S-a dovedit că părinţii lui Jeff nu erau în oraş la sfîrşitul acela de săptămînă. Ei nu-i dăduseră permisiunea lui Jeff să-şi aducă acasă prietenii.

Katy era acut convinsă că Luke asculta schimbul de vorbe.

Matt îi aruncă o privire dezgustată.

– Nu te mai îngrijora, Katy. În ce mari necazuri poate intra cineva în satul ăsta? Am aproape optsprezece ani. Nu mai sînt copil.

Katy se oţeli. Aceste mici certuri cu Matt deveneau tot mai neplăcute. Ar fi dorit ca Luke să nu fie spectator în dimineaţa asta. Lucrurile erau şi aşa destul de dificile.

– Matt, poţi să iei maşina. Dar vreau să fii acasă la

zece. E o zi de şcoală.

– Hai, Kate. Toată lumea stă pînă la douăsprezece în zilele de şcoală.

Katy simţi că roşeşte sub ochii atenţi ai lui Luke.

– Te rog nu te certa cu mine, Matt, zise ea încordată. Am căzut de acord demult că ora zece este ora maximă în zilele de şcoală. Cum rămîne cu temele pentru acasă?

– O să le fac la şcoală în orele de studiu.

Katy aruncă o privire jenată spre Luke, apoi se încruntă la fratele ei.

– O să discutăm despre asta după-amiază, cînd vii acasă.

Matt îşi dădu ochii peste cap.

– Haide, Katy, tu nu eşti mama mea. Ne vedem mai tîrziu.

O porni spre uşă.

– Stai puţin, zise Luke liniştit.

Matt ezită.

– Ce-i?

– Ai vreo slujbă cu o jumătate de normă?

– Sigur. Toţi tipii au. Eu şi alţi cîţiva lucrăm la noul local fast-food din strada Bay.

Luke aprobă din cap.

– Îl ştiu. Vrei să-ţi menţii slujba?

– Păi, sigur. Îmi plătesc benzina şi altele.

Matt era tot mai uimit.

– Atunci să fii acasă la zece diseară. Ai priceput?

– Cum? zise Matt privindu-l fix.

– Ai auzit, spuse Luke. Sînt de acord cu sora ta. Ora zece e destul de tîrziu în zilele de şcoală. La naiba, n-ar

trebui să ieşi deloc în cursul săptămînii.

– Ce, eşti nebun?

Matt începu să roşească de furie.

– Sănătatea mea mintală nu e problema ta. Problema ta este că atîta timp cît sora ta lucrează pentru mine, sînt interesat de liniştea ei sufletească. Nu vreau ca atenţia ei să fie abătută de la treburi în cursul zilei. Asta înseamnă că nu vreau să se îngrijoreze de ce faci seara.

– Cine naiba crezi că eşti? întrebă Matt. Nu poţi să mă concediezi.

Luke zîmbi.

– Nu fi aşa de sigur. Dacă hotărăsc, pot să fac să fii dat afară într-un minut. Şi prietenii tăi, de asemenea. Tot ce trebuie să fac este să-i spun o vorbă proprietarului localului de pe Bay. El o să vadă lucrurile ca mine.

– De ce ar face el ce-i spui să facă? îl provocă Matt.

– L-am ajutat să obţină finanţarea pentru restaurantul ăsta şi încă două pe care le are. Să spunem doar că mi-e foarte recunoscător. Dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, să fii acasă la zece.

Matt arăta uluit.

– Nu cred asta. Îi dai voie să dea ordine în felul ăsta? Asta-i casa noastră, zise el întorcîndu-se spre Katy.

Katy era prea ameţită de şocul amestecului lui Luke ca să-şi regăsească vocea.

– Ăăă...

– Întinde-o, Matt, îi ordonă cu uşurinţă Luke. Ne vedem cînd mă întorc. Îţi mulţumesc din nou că ai grijă de Zeke.

– Iisuse! mormăi Matt.

Se vedea că se luptă să-şi controleze furia pentru faptul că Luke era şeful lui Katy.

– Nu înjura în faţa surorii tale.

Matt îi aruncă o ultimă privire furioasă şi ieşi trîntind uşa din faţă.

Katy aşteptă fierbînd pînă cînd uşa se închise în urma fratelui ei. Apoi sări în picioare.

– Să nu te mai amesteci aşa vreodată între mine şi fratele meu, mă înţelegi? Problemele noastre n-au nici o legătură cu tine.

Luke o privi cu nişte ochi a căror expresie nu se putea citi.

– Nu cred că ştii prea multe despre băieţii de şaptesprezece ani.

– Şi tu ştii? ţipă ea.

– Mai multe decît tine. Am fost şi eu cîndva.

– Aşa să fie?

– Aşa-i. Lucrul pe care trebuie să-l ţii minte în legătură cu băieţii de şaptesprezece ani este că trebuie să te porţi cu ei cu pumn de fier în mănuşă de mătase. Şi întotdeauna să începi cu răul.

– Vorbim acum despre fratele meu. L-am crescut singură de cînd avea opt ani şi nu am nevoie de nici un ajutor de la tine.

– Linişteşte-te, Katy. Frăţiorul tău e pe punctul de a deveni bărbat. Trece acum printr-o perioadă grea.

– Îmi dau seama de presiunea grupului semenilor şi de dorinţa pe care o au tinerii la vîrsta asta de a fi independenţi. Liz mi-a dat să citesc o carte despre problema asta.

– Uneori, cărţile complică prea mult lucrurile. Băieţii de şaptesprezece ani au nevoie de lucruri cu adevărat simple şi directe. Eu am făcut doar ca lucrurile să fie mai uşoare pentru fratele tău.

– Uşoare? întrebă Laty aproape înecîndu-se de furie. Cum poţi spune că ai făcut ca lucrurile să fie mai uşoare?

– Pune-te în locul lui. Cum le poate spune prietenilor lui că trebuie să vină acasă la zece pentru că aşa zice sora lui? Ar părea un plîngăcios. Nu poate evita asta. Mult mai uşor ar fi să le spună că bastardul pentru care lucrează sora lui o să facă să fie dat afară dacă nu vine la zece acasă. Băieţii vor respecta asta.

Katy se lăsă din nou pe scaun. Luke avea perfectă dreptate.

– Problema asta cu bărbaţii e foarte dificilă uneori.

– Doar pentru că eşti o femeie care încearcă să înţeleagă.

– Oricum, nu trebuia să te amesteci. Nu era treaba ta.

– Totul aici în jur e treaba mea, zise Luke. Dacă nu-ţi place, nu e bine. Tu eşti cea care m-a adus aici, în sînul familiei mele, îţi aminteşti?

– De unde, era să ştiu că o să fii aşa?

– Trebuia să ghiceşti după toate zvonurile şi semnele că eu nu voi fi domnul Tip Simpatic.

Luke puse jos ceaşca de cafea pe masa de gătit şi se uită la ceas.

Katy îi aruncă o privire furibundă.

– N-ar fi trebuit să te porţi aşa.

– Cum adică?

– Făcîndu-l să creadă că ai puterea să-l obligi pe proprietarul restaurantului să-ţi facă o favoare.

Luke ridică din umeri fără prea mare preocupare.

– Am puterea să fac lucrul ăsta.

Katy scrîşni din dinţi.

– Nu înţelegi. Dai un exemplu foarte prost.

Luke păru suprins.

– Ce exemplu prost?

– În legătură cu etica şi procedurile în afaceri, sări Katy pierzîndu-şi răbdarea. Nu vreau ca Matt să creadă că asemenea metode de a-ţi impune voinţa sînt acceptabile sau potrivite.

Luke îşi turnă a doua ceaşcă de cafea.

– Dar au efect. Aşa se întîmplă în lumea afacerilor. Sînt surprins că ai putut să lucrezi pentru *Gilchrist Inc.* atîta timp fără să înţelegi lucrul ăsta.

– Îmi dau foarte bine seama că unii oameni se coboară la asemenea metode, zise Katy, dar nu vreau ca Matt să creadă că astea sînt metode juste.

– Matt avea nevoie de un motiv onorabil de a le spune băieţilor că trebuie să fie acasă la zece. Eu i l-am dat. Asta-i tot. Întotdeauna răsuceşti lucrurile în felul ăsta?

– Eu nu răsucesc lucrurile. Încerc doar să-ţi explic ceva foarte important.

– Bine, zise el şi se uită din nou la ceas. Din nefericire, trebuie să plec. Mi-e teamă că va trebui să terminăm această discuţie fascinantă despre afacerile moderne altă dată.

Katy oftă.

– E clar că n-ai avut răspunderea de a creşte un

adolescent. Presupun că ai avut intenţii bune.

– Să nu fii prea sigură de asta. Bunele intenţii nu sînt una dintre priorităţile vieţii mele.

– Atunci, de ce te-ai implicat? întrebă ea.

– De dragul eficienţei. După cum i-am zis fratelui tău, am nevoie de toată atenţia ta la birou. Nu vreau să te îngrijoreze problemele de familie.

Katy îşi uşură iritarea bătînd cu lingura în farfurie.

– M-am îngrijorat întotdeauna pentru fratele meu şi totuşi am reuşit să-mi fac slujba. Nu mă distrage chiar atît de mult ca îngrijorarea despre familia ta.

– Da, dar slujba a suferit. *Gilchrist Inc.* este într-o stare jalnică.

Katy roşi furioasă.

– La naiba, asta nu-i din vina mea. Eu m-am străduit cît am putut. Odată ce bunica ta a început să scape frîiele din mînă, nimeni n-a mai putut face nimic. În plus, eu sînt doar asistentă personală. Treaba mea a fost să coordonez lucrurile pentru ea, nu să conduc compania.

– Hmm, hm.

Luke nu părea convins.

Katy îşi muşcă buza.

– Vrei să spui că lucrurile stau mai prost decît îmi dădeam eu seama, sau eşti obtuz în mod deliberat?

– Vreau să spun că avem nişte probleme reale, zise el şi se apleca să-l mîngîie pe Zeke. O să ştiu mai multe despre ele cînd o să mă întorc de la Seattle.

Katy scăpă speriată linguriţa.

– Ce vrei să spui? Ce se întîmplă?

– Nu toate pierderile suferite în ultima vreme de *Gilchrist* se datorează situaţiei din economie şi lipsei con-

ducerii superioare. Cred că în cazul a două restaurante şi al lui *Gourmet,* cineva de la nivelul administraţiei a ajutat la crearea găurilor.

Katy era îngrozită. Sări de pe scaun.

– Vrei să spui că la *Gilchrist* s-au făcut fraude sau aşa ceva?

– Aşa ceva. Încă nu ştiu ce se întîmplă acolo.

– Doamne! zise Katy uitîndu-se fix la el. Cine ar putea face aşa ceva?

Luke îi aruncă o privire uşor dezgustată.

– Katy am o veste pentru tine. Sînt o mulţime de oameni acolo, în lumea

reală, care îşi lasă aripile şi aureola acasă cînd se duc la slujbă.

– Da, ştiu. Nu sînt naivă. Dar *Gilchrist Inc.* nu e o companie chiar atît de mare. Dacă cineva a sabotat în mod deliberat firma e cineva pe care îl cunosc personal. Un prieten.

Katy se simţi jenată la acest gînd.

– Probabil. S-ar putea să fie un membru al familiei.

Luke se îndreptă şi puse jos ceaşca pe masă.

– Doamne, zise Katy aşezîndu-se din nou. Nu vorbeşti serios.

– Ţi-am explicat. Încă nu ştiu destule ca să spun cine e în spatele acestei chestiuni. Dar pot fi şi membri ai familiei.

– E groaznic chiar şi să sugerezi că membrii familiei ar vrea să dăuneze firmei. Ăsta-i ultimul lucru pe care l-ar face. Doamne, Dumnezeule, eu sînt mai curînd din afară decît cineva din familie.

Luke zîmbi scurt.

– Notează că eşti ultima persoană pe care aş bănui-o.

Dintr-un motiv oarecare, lui Katy i se făcu mai cald la acest comentariu. Simţi că roşeşte de plăcere.

– Presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare pentru respectul faţă de anii mei de loialitate pentru Justine şi companie, spuse ea cu voce joasă.

– La naiba cu anii tăi de loialitate. Nu ai o faţă închisă. Poţi fi citită ca un ziar. Tot ceea ce simţi se află direct în ochii tăi. Dacă tu ai fi implicată în ceva rău, aş şti imediat.

Căldura pe care o simţise se transformă în gheaţă.

– Mă faci să par o copilă de cinci ani care nu e în stare să şterpelească nişte bomboane din casă.

– Cred că ai putea s-o faci, spuse gînditor Luke. Ai mintea s-o faci. Nu cred însă că ai putea minţi după aceea.

Atitudinea lui condescendentă începuse s-o supere pe Katy.

– Nu mă cunoşti chiar aşa de bine cum crezi.

Posibilitatea asta nu părea să-l îngrijoreze pe Luke.

– O să vedem. Nu pomeni de problema asta măruntă nimănui pînă nu mă întorc. Nici măcar lui Justine. Mai vreau cîteva răspunsuri la nişte întrebări, înainte de a face nişte anunţuri generale. Şi acum trebuie să plec, zise el uitîndu-se la ceas.

– Atunci, du-te. Nimeni nu te opreşte.

– Eşti cu adevărat supărată, nu-i aşa?

– Da, sînt, într-adevăr.

Luke aprobă din cap.

– Bine. Atunci, îmi cer scuze. Nu am avut intenţia să

te insult cînd ţi-am spus că eşti fundamental onestă. La naiba! Şi mai consideri că bărbaţii sînt complicaţi. Apoi, mergînd spre uşă zise: Zeke, stai aici, băiete. Au mîncare bună.

Zeke scheună şi se aşeză în mijlocul bucătăriei, alături de farfuria lui. Bătu cu coada lui stufoasă uitîndu-se la Luke care se pregătea să plece.

Luke veni în faţa lui Katy. Îi apucă bărbia cu mîna şi i-o ridică.

– Fie că ştii, fie că nu, am făcut o înţelegere, Katy.

– O înţelegere?

Katy se încordă. Pulsul îi bătu brusc mai repede. O parte a ei se temea că, dacă se mişcă, ar cădea de pe o stîncă pînă în fundul lacurilor verzi ale ochilor lui.

Luke îi zîmbi misterios.

– Am să-ţi explic asta mai tîrziu. Între timp ai grijă de cîinele meu.

Se apleacă şi îşi trecu gura uşor posesiv peste buzele uimite ale lui Katy.

Apoi dispăru.

Katy rămase unde era, un moment prelungit. Inspiră adînc de mai multe ori, ca să-şi calmeze simţurile. Cînd crezu că se afla sub control, privi spre Zeke.

– Nu vreau nici un fel de necazuri din cauza ta, spuse Katy cu fermitate.

Zeke se uită intens la farfuria ei cu paste făinoase.

– Ce trebuie să fac? Să te mituiesc?

Katy se ridică şi aruncă rămăşiţele micului ei dejun în farfuria cîinelui.

– Uite, ia-mi mîncarea de la gură. Nu-mi pasă. Eu sînt aici doar o ajutoare plătită.

Zeke înghiţi totul dintr-odată. Apoi se întinse în mijlocul bucătăriei lîngă farfurie şi adormi.

Katy ezită întrebîndu-se dacă ar trebui să lege cîinele afară înainte de a pleca la lucru la vilă. Zeke nu părea înclinat să se mişte, aşa că abandonă ideea.

Curăţă masa şi umplu farfuria lui Zeke cu mîncare pentru căţei. Apoi se analiză în oglindă. Rochia verde cu mîneci lungi, pe care o purta, cădea moale pînă la jumătatea gambei. Cordonul lat îi sublinia talia subţire. Îşi mai trecu o dată peria prin păr, îşi aruncă pe umăr breteaua poşetei de piele şi ieşi pe uşa din faţă a căsuţei.

Briza făcea ca părul lui Katy să fluture în timp ce mergea printre stînci spre casa cea mare a lui Justine. Ea urmări lumina dimineţii pe marea calmă, dîndu-şi seama încă o dată cît de norocoasă era că Justine îi oferise slujba de ajutor personal în urmă cu atîţia ani. Nu îi asigurase doar siguranţă financiară, dar îi dăduse şi posibilitatea să-l ducă pe Matt în acest orăşel liniştit, sigur, mai curînd decît în oraşe mari.

Dragon Bay era doar la o oră depărtare de Seattle, dar la fel de bine putea să fie pe o altă planetă. Orăşelul era destul de mare şi de bine aprovizionat ca să ofere necesităţile vieţii. Dar era îndeajuns de mic ca să aibă un procent redus de criminalitate, şcoli bune şi să-ţi dea un sentiment de securitate. Fusese un loc bun ca să-l crească acolo pe Matt.

Încă un motiv pentru care îi ea îndatorată lui Justine, se gîndi Katy.

Pînă la casa cea mare era un drum scurt, nu mai mult de zece minute pe jos. Drumul o ducea pe lîngă

căsuţa pe care ştia că o va închiria Luke. Ea îşi dădu seama că, atunci cînd va fi acasă, el putea vedea fereastra bucătăriei ei de la fereastra bucătăriei lui. Va trebui să ţină minte să tragă jaluzelele dimineaţa.

Katy îşi petrecu majoritatea celor zece minute pe drum rumegînd ce-i spusese Luke. Posibilitatea ca o persoană pe care o cunoştea şi în care avea încredere să saboteze în mod intenţionat compania *Gilchrist Inc.* era greu de acceptat.

Îşi aminti că Liz vorbise de profilul fundamental al personalităţii paranoice. Katy se întreba acum dacă nu cumva paranoia era problema lui Luke. Cu siguranţă că doar o persoană paranoică ar căuta suspecţi printre membrii propriei lui familii.

Numai asta-i lipsea, se gîndi Katy. Ideea de a petrece următoarele şase luni lucrînd cu un şef paranoic nu era plăcută.

Dar ceea ce îi făcea cel mai mult greaţă era faptul că fusese sărutată de un vrăjitor.

În seara aceea, Katy auzi maşina ei intrînd pe alee la zece fără cinci. Cu un mic oftat de uşurare, ea opri maşina electrică de tocat. Matt era acasă. Neţinînd seama de tactica lui, ea simţi un val de recunoştinţă faţă de Luke. Va fi o seară în care nu va trebui să se îngrijoreze unde era Matt şi cu cine.

Cu o lingură, puse pasta de verdeaţă şi măsline, pe

care tocmai o preparase, într-un bol de plastic, îl băgă în frigider şi se duse la uşa bucătăriei. Îşi dădu seama că era încordată în timp ce aştepta ca Matt să intre în casă. Va fi probabil într-o stare de spirit acră, datorită atitudinii lui Luke, în dimineaţa aceea.

Zeke îşi dusese farfuria mai devreme în camera de zi şi era întins lîngă ea. Cînd uşa se deschise şi cîinele se ridică încet în picioare, Matt intră în cameră.

– Am sosit, strigă Matt surprinzător de vesel. Hei, cum ţi-a mers, Zeke, bătrîne prieten?

Se apleacă să mîngîie cîinele. Apoi se uită la Katy.

– Poate ar fi bine să-l scot afară cîteva minute.

– Asta ar fi probabil o idee bună, spuse Katy precaută. Cum a fost filmul?

– A fost în regulă. Nimic special. Haide, Zeke, să mergem, camarade.

Matt deschise din nou uşa. Zeke îşi înhăţă farfuria şi ieşi în noaptea răcoroasă.

– Matt!

– Ce-i?

– Apreciez faptul că ai venit acasă la timp în seara asta.

Matt ridică din umeri.

– Nu prea am avut de ales. Noul tău şef e un fel de...

– Matt!

Matt rînji.

– Ei, este. Cred că ai dreptate. Dacă poate cineva salva compania *Gilchrist,* probabil că el este acela. Ne vedem peste cîteva minute.

Cîinele şi băiatul dispărură în noapte.

Cînd intră din nou în bucătărie, Katy îşi dădu seama

că în vocea lui Matt se simţise un respect real, nu supărare sau furie. Ea se relaxă şi îşi spuse că incidentul a fost doar un exemplu al acelor legături şi ritualuri bărbăteşti despre care auzise. Se duse spre masa de bucătărie unde era carnetul ei şi făcu nişte însemnări. Reţeta ultimei paste pe care o făcuse era promiţătoare. Dacă nu trece mîine testul de degustare, o va include pe lista de specialităţi destinată viitorului ei restaurant cu mîncare pentru acasă.

Planurile ei pentru *Pesto Presto* erau încă în suspensie, dar numai pentru şase luni. În curînd, avea să fie liberă. Fratele ei va fi plecat la colegiu şi ataşamentul ei faţă de Justine va fi împlinit.

Iar atunci, nimic nu o va mai opri pe Katy Wade. În sfîrşit, va fi propriul ei şef, căpitanul soartei ei, la comanda propriului ei destin.

Libertate!

Cuvîntul era ca nectarul pe limba ei.

Capitolul 5

Katy ajunse la peretele piscinei, se întoarse uşor sub apă şi se lansă spre capătul celălalt. Înota serios, eliberîndu-se de încordarea zilei.

Luke se întorsese în dimineaţa aceea cu un aer supărat şi preocupat. Se dusese direct spre noul lui birou, alături de al lui Katy, şi începuse imediat să dea ordine. Katy şi Liz au sărit peste prînz ca să rezolve cantitatea uriaşă de muncă pe care o genera el.

Liz începuse să se îngrijoreze că noul şef era un perfecţionist. Katy o asigurase că era mai plauzibil că lui Luke îi plăcea să dea ordine. Era o trăsătură tipică a familiei Gilchrist.

Aveau să mai fie cîteva ore de lucru în seara aceea, dar nu de tipul pe care Katy l-ar face în birou. Se dăduse o comandă regală din apartamentul lui Justine.

Doamna Gilchrist primea familia în apartamentul ei. Se aştepta să participe toţi membrii familiei şi Katy.

Lui Katy nu-i plăceau asemenea adunări. Nu se putea eluda faptul că ea nu făcea parte din familie. Prea des se trezea avînd rolul de împăciuitoare între temperamentalii Gilchrist. Ea înota, bucurîndu-se de senzaţia de libertate pe care i-o dădea apa. Piscina închisă cu sticlă era legată de spatele casei lui Justine. Acolo fusese înainte o seră, pînă cînd Justine ordonase să fie instalată piscina cu dale albastre. Multe dintre plantele exotice de seră continuau să prospere în atmosfera umedă.

Justine înota în fiecare dimineaţă la ora şapte fix. Piscina era goală pînă la ora cinci, cînd venea Katy să înoate. Asta era în mod sigur unul dintre avantajele de a lucra pentru Justine Gilchrist, se gîndi ea în timp ce plutea pe apă. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără relaxarea înotului de după-amiază.

Erau zile cînd simţind tensiunea unei vieţi de restricţii permanente, Katy parcă lovea apa la ora cinci. În asemenea zile, înota pînă la epuizare înspumînd apa prin mişcarea înainte şi înapoi, în lungul piscinei. Cînd termina, ieşea şi stătea pe picioare, tremurînd de oboseală, în timp ce se ştergea.

Ziua de azi nu era dintre acelea, se gîndi ea. Azi avea nevoie doar de senzaţia de bucurie pe care i-o dădea apa.

Această idee o trăsni ca un fulger. O cuprinse un val de uşurare. Se va putea relaxa, deşi avea să lucreze pentru un stăpîn de sclavi, în următoarele şase luni. Povara de a salva *Gilchrist Inc.* fusese în sfîrşit ridicată

de pe umerii ei. Răspunderea fusese transmisă în siguranţă Bastardului.

Katy ajunse la capătul piscinei, puse mîinile pe marginea bazinului şi se ridică, într-o cascadă de apă. Cînd văzu cine stătea în faţa ei era aproape să cadă sub apă.

Maureen Gilchrist, nora formidabilă a lui Justine, era chiar în faţa ei. În urmă se afla soţul ei, unchiul lui Luke, Hayden, şi cele două odrasle ale sale, Eden şi Darren.

Maureen zîmbi cînd Katy ieşi din apă.

– Aici erai, Katy? Tocmai am sosit. Te-am căutat. Doamna Igorson a zis că *ai putea fi aici*.

Mătuşa lui Luke nu era o Gilchrist din naştere, dar se integrase imediat în clan, ca aspect şi personalitate. Pe bărbaţii din familie îi atrăgeau femeile înalte, cu părul negru, cu oase solide. Maureen împărtăşea de asemenea preferinţa pentru negru a familiei.

Pe Maureen, o rochie neagră, simplă, de dineu, se transforma într-o dramatică rochie de seară cu ajutorul unui colier greu de cristal. Părul ei negru, discret vopsit, era scurt, coafat sofisticat.

– Bună, Maureen, Hayden.

Katy zîmbi politicos spre verii lui Luke, Eden şi Darren.

– Mă bucur să vă văd din nou pe toţi.

– N-am avut de ales, spuse Hayden întunecat.

El era un Gilchrist tipic. Înalt şi aristocratic, chiar şi la şaizeci de ani. Se îngroşase puţin în talie, dar greutatea în plus îl făcea doar mai impunător. Acest lucru nu distrăgea atenţia de la ochii lui verzi şi trăsăturile patriciene.

Hayden nu corespundea imaginii particulare a lui

Katy despre un artist de succes. Dar, oricum, ar fi fost probabil imposibil ca un Gilchrist să arate boem. Sentimentul lor intern de dramă ar împiedica un asemenea dezastru cum ar fi pantaloni necălcaţi cu pete de vopsea sau bărbi nearanjate. În haina şi pantalonii negri, bine croiţi, pe care îi purta în seara asta, Hayden putea fi luat drept preşedintele consiliului de conducere al unei mari corporaţii sau un elegant vampir din lumea veche.

– Mama a chemat întreaga familie, după cum cred că ştii, continuă Hayden.

Stridenţa vocii lui cultivate trăda resentimentul de o viaţă faţă de Justine. Faptul că ea nu-i aplaudase talentul îl rodea de ani de zile. Nici un succes în lumea artelor nu compensase lucrul ăsta.

– Înţeleg că ne aflăm aici ca să urăm bun venit nepotului rătăcitor, adăugă Hayden. În cele din urmă, a fost de acord să preia slujba de a ne salva fundurile, aşa-i?

– Asta-i treaba.

Katy luă prosopul şi începu să se şteargă. Ca de obicei, se simţea prost cînd era înconjurată de membri ai familiei Gilchrist. Se înălţau deasupra ei, subţiri, întunecaţi, vorace.

Darren – subţire, cu păr negru şi ochi verzi ca restul familiei – se întinse cu o uşurinţă inconştientă pe un fotoliu de la marginea piscinei. Era îmbrăcat cu o jachetă la modă şi pantaloni gri-închis, care se potriveau cu bunul lui gust aristocratic.

Darren administra acum cel mai nou restaurant al grupului *Gilchrist* de pe lacul Union. Localul popular,

elegant, mergea bine sub administrarea lui. Darren avea fler pentru munca asta şi se pricepea. Era dezamăgit că Justine nu-i recunoştea talentele şi nu l-a răsplătit făcîndu-l pe el moştenitorul ei.

Avea doar douăzeci şi şapte de ani, dar în ochii lui era deja o urmă de amărăciune, poate chiar de disperare.

Darren îi zîmbi lui Katy cu un farmec languros, în timp ce o urmărea cum îşi şterge apa de pe picioare. Ochii lui se plimbau pe costumul ei întreg, albastru, de concurs, şi se opreau în locurile unde materialul era decoltat pe coapse. Ea se înfăşură repede în prosop. Nu era decît un interes masculin obişnuit, dar Katy se simţi jenată sub privirea lui.

– Cum îţi mai merge, Katy? Cum e să lucrezi pentru Bastard? întrebă Darren cu suspiciune.

Din nici un alt motiv decît din instinctul ei natural de a apăra pe oricine era atacat, Katy sări în apărarea lui Luke.

– Ca să fiu sinceră, merge bine. Simt deja o schimbare în organizare. Cred că *Gilchrist Inc.* e în mîini bune.

– Mai bine aşa, mormăi Eden. E în joc o avere.

Avea treizeci de ani, era cu trei ani mai mare decît fratele ei, dar diferenţa de vîrstă nu se observa. Ca şi în cazul lui Justine, trăsăturile aristocratice şi trupul subţire, elegant, îi vor garanta acelaşi aspect, indiferent de vîrstă, pînă la moarte.

Ea purta o rochie neagr,ă dreaptă, de mătase, şi un colier de argint pe lîngă gît. Părul negru i se ondula chiar deasupra umerilor în stil de vampă dintr-un clasic

film noir. Acesta sublinia roşul ca sîngele de pe buzele ei fine şi unghiile lungi, roşii.

Eden moştenise cel puţin o parte din talentul lui Justine la cifre. Ea lucra ca supervizor la salarii şi la departamentul de contabilitate de la *Gilchrist Inc.*

Amintindu-şi diagnosticul lui Liz, Katy mai aruncă o privire spre trupul subţire al lui Eden. Nu, nu era anorexică, decise cu uşurare Katy, dar nu încăpea îndoială că Eden slăbise puţin. De la divorţul ei din urmă cu şase luni, în ochii ei apăruse un aer straniu, hăituit.

„O altă generaţie de nesatisfăcuţi din familia Gilchrist, se gîndi Katy studiind grupul pe ascuns. Gravitatea lor emoţională trebuie să fi fost ereditară".

Explicaţia genetică nu se verifica la Maureen, îşi aminti Katy în sinea ei. Dar, aşa cum îi spusese lui Liz, existau destule explicaţii pentru resentimentele lui Maureen. Katy ştia că Maureen încercase să fie nora perfectă, dar, în cele din urmă, talentele soţului ei fuseseră ridiculizate şi progeniturile ei fuseseră desconsiderate de Justine.

– Înţeleg că bunica tot mai refuză să vîndă bunurile companiei, zise Eden cu un aer supărat.

– Nici nu vrea să audă, spuse Katy şi îşi scoase cascheta de baie, scuturîndu-şi părul.

– S-a prostit la bătrîneţe, declară Maureen. Va trebui să scăpăm cel puţin de cele două restaurante cu probleme. Nu putem continua să suportăm pierderi ca acelea de anul trecut.. I-ai spus asta?

– Da, i-am sugerat ideea de a le vinde, răspunse Katy calmă.

– Dar nu ai convins-o, replică Maureen. Crezi că

Bastardul poate s-o convingă în sensul ăsta?

– Nu ştiu nici dacă o să încerce, zise Katy. Încă nu ştiu care sînt planurile lui Luke. Deocamdată, cred că vrea să se informeze şi să anunţe oamenii că e sînge nou la cîrmă. E aici doar de două zile.

Zîmbetul lui Darren era cinic.

– Atît e destul ca să vezi că doar trei dintre cele cinci restaurante merg bine, iar *Gilchrist Gourmet* se duce de rîpă.

Katy se uită în sus, repede, întrebîndu-se dacă Darren ştia că Luke voia restaurantul *Pacific Rim* ca plată pentru a salva *Gilchrist Inc*. Se părea că nu, decise ea, după ce îi examină chipul. Departe de ea ideea să-i anunţe. Justine avea să se descurce cu treaba asta. Sau însuşi Luke. El nu se jena de intenţiile sale.

– Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să mă schimb pentru cină, murmură Katy. Bănuiesc că rămîneţi peste noapte?

Hayden aprobă din cap.

– Avem camerele noastre obişnuite de la etaj. Nu sînt sigur că-mi place treaba asta cu aducerea lui Luke în familie. E un risc. El e o necunoscută.

– Ah, n-aş zice asta, zise Katy zîmbind. Are foarte multe în comun cu voi toţi. Cred că sînt motive să sperăm că *Gilchrist Inc.* va supravieţui. Orice altceva puteţi spune despre Luke, dar se pare că ştie ce face atunci cînd e vorba de afacerile cu restaurante.

– Ce aş vrea să ştiu, zise Eden cu răceală, este de ce s-a decis Bastardul să ni se alăture în cele din urmă.

– Poate că s-a gîndit că e momentul să-şi exploreze rădăcinile, sugeră Katy veselă.

– Sigur, chicoti îmbufnat Darren. Tipul intră în vieţile noastre după atîta timp, pentru că, brusc, a căpătat un dor de legăturile de familie. Dacă tu crezi asta, eu am o cu totul altă părere.

– Cred că e clar că a venit aici pentru că Justine i-a oferit să fie la conducerea firmei *Gilchrist Inc.*, anunţă Maureen. De ce femeia asta refuză să vadă că are destule talente dintre care să aleagă în această parte a familiei mă depăşeşte. La naiba, noi sîntem cei care i-am fost loiali toţi anii ăştia.

Gura roşie a lui Eden se mişcă.

– A încercat să-l facă pe Luke să preia *Gilchrist Inc.* după moartea părinţilor şi soţiei lui, acum trei ani. El a ştiut tot timpul că poate apărea la uşa ei şi să preia compania în orice moment. De ce a decis să facă asta acum, cînd compania stă mai rău ca oricînd?

– Bună întrebare, mormăi Darren. De ce acum? Dacă ar fi fost deştept, s-ar fi alăturat companiei cu ani în urmă, cînd lucrurile încă mai erau rozalii.

Grupul aruncă priviri acuzatoare din ochii de smarald spre Katy, de parcă se aşteptau ca ea să vină cu o explicaţie potrivită. Ea zîmbi repede şi se retrase spre ieşire.

– După cum am spus, trebuie să mă schimb.

– Răzbunare, zise Maureen tare.

Katy îşi drese glasul jenată.

– Poftim?

– De asta a venit aici, aprobă din cap Hayden ca pentru sine, privind în apa nemişcată a piscinei de parcă ar fi văzut viitorul în adîncul ei. Fratele meu, Thornton, nu a iertat-o niciodată pe Justine pentru că nu i-a

acceptat alegerea soţiei. Thornton i-a transmis furia asta lui Luke. Iar acum, Luke vede o şansă ca să-şi răzbune părinţii. Se află aici ca să jertfească *Gilchrist Inc.* pe rug.

– *Gilchrist Inc.* începuse să se clatine şi aşa, sublinie Katy repede.

– Dar probabil că ar fi putut supravieţui, zise rar Maureen, cu privirea la soţul ei. Ah, am fi putut pierde cîteva restaurante şi renunţînd la planurile cu *Gourmet*, aproape sigur am fi reuşit. În cele din urmă, Justine şi-ar fi dat seama. Nu e proastă.

– Ai dreptate, zise Eden privind gînditoare la mama ei. Luke ştie că sîntem la apă adîncă, dar că mai putem înota. Probabil a înţeles că, dacă vrea să se asigure că imperiul se scufundă, trebuie să fie aici ca să o împingă.

– Din răzbunare, aşa-i, mormăi Darren. Asta-i singura explicaţie logică. La naiba! Justine o să-i dea suficientă frînghie ca să spînzure toată familia.

Katy era uimită cît de repede săreau toţi la aceeaşi concluzie.

– Ei, staţi un moment. Sînt sigură că Justine ştie ce face. Ea nu l-ar fi invitat aici, dacă ar fi crezut că există un pericol real ca el să distrugă în mod deliberat compania. Ştiţi cît de mult înseamnă pentru ea *Gilchrist Inc.*

– Ştim de asemenea cît de tare doreşte să repare greşelile, spuse Hayden. Dorinţa ei de a face acest lucru s-ar putea să o fi orbit faţă de anumite realităţi.

– Nu cred că este cazul, zise cu fermitate Katy.

– Nu te supăra, Katy, dar tu ai tendinţa să priveşti lucrurile în bine, spuse Eden. Poţi fi extrem de naivă.

– Ce ştii tu? murmură Katy iritată.

Eden clipi, clar surprinsă de răspunsul lui Katy. Apoi ochii i se micşorară.

– Doamne, doar n-o să mi-l arunci în faţă pe Nate Atwood, nu? Cînd ai să înţelegi că ţi-am făcut o favoare căsătorindu-mă cu el? Să fii recunoscătoare că nu te-ai căsătorit tu cu el.

– Sînt, zise Katy.

Dar asta nu însemna că trebuia să uite propria ei umilire. Katy ştia că Nate n-ar fi fost bun pentru ea, dar asta nu micşora sentimentul că fusese înşelată.

– Las-o baltă, zise calm Darren. O să aflăm curînd ce a plănuit Luke, zise el zîmbindu-i lui Katy. Te vedem în apartamentul lui Justine la ora şapte.

Katy aprobă din cap şi trecu prin seră spre uşă. Era aproape o uşurare să scape de un grup de membri ai familiei Gilchrist.

În drum spre casă îşi aminti remarca lui Hayden că Luke voia să jertfească *Gilchrist Inc.* pe rug. Poate ar trebui să poarte diseară dresuri care nu iau foc.

Bătaia în uşa căsuţei se auzi exact cînd Katy terminase lupta cu fermoarul rochiei turcoaz. Se încruntă la imaginea ei din oglindă cînd bănui cine era musafirul.

– Mă duc eu, strigă Matt din bucătărie, unde învăţa.

– Mulţumesc.

Katy îşi ţinu respiraţia cînd îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi o prinse cu o agrafă de aur. Un moment mai tîrziu, auzi o voce familiară, adîncă, în camera de zi.

– Bună seara, Matt, zise Luke. Spune-i surorii tale că am trecut pe-aici s-o iau, vrei? M-am gîndit că nu-mi place să intru singur în camera aia plină de rechini.

– Nu te învinovăţesc, chicoti Matt. Katy spune că întotdeauna devine nervoasă cînd e înconjurată de mai mulţi membri ai familiei Gilchrist.

– Da?

– Dar ea îi consideră un grup de vrăjitori şi vampiri, nu o şcoală de rechini.

– Matt, strigă Katy din dormitor. Taci din gură.

– A venit şeful, Katy, strigă Matt la rîndul lui. Spune că va fi însoţitorul tău în seara asta.

Katy gemu văzînd în oglindă cum i se înroşesc obrajii. Numai un adolescent poate trata o treabă de afaceri ca pe o întîlnire. Păşi în nişte pantofi cu tocuri foarte înalte şi ieşi în silă în camera din faţă.

Nu fu surprinsă văzîndu-l pe Luke periculos de elegant, în haină neagră de seară, cu pantaloni negri şi o cămaşă albă ca zăpada. Părul lui ca noaptea strălucea în lumină, iar în ochii lui se vedeau speculaţii reci. Îi aruncă o privire aprobatoare.

– Eşti foarte drăguţă, zise Luke ţinîndu-i haina. Nu-ţi uita aripile şi aureola. S-ar putea să ai nevoie de ele, ca s-o ştergi repede de la adunare.

– Am avut de-a face de ani de zile cu cei din familia Gilchrist. Nu ai nevoie de aripi şi aureolă. E nevoie de un bici şi de un fotoliu.

– Cum vrei. Dar să nu spui că nu ai fost avertizată.

Luke îi aruncă lui Matt o privire ca de la bărbat la bărbat.

– Să nu te îngrijorezi pentru sora ta. Am s-o aduc înapoi cînd se termină totul.

– Sigur. Bine, zise Matt şi îi zîmbi ştrengăreşte lui Katy. Să nu stai după ora stabilită. Mîine este zi de lucru.

Katy se strîmbă.

– Nu te îngrijora. Nu voi sta mai tîrziu decît este absolut necesar. Aş dori doar ca limita stabilită să fie zece. Aş avea o scuză să plec la o oră rezonabilă.

– E plăcut să ieşi cu o femeie care abia aşteaptă să treacă seara, remarcă sec Luke. Haide să terminăm cu treaba asta.

O luă pe Katy de braţ şi o îndrumă spre uşă.

– Nu trebuia să vii să mă iei, spuse Katy cînd el îi deschise portiera *Jaguar*-ului negru. Nu mă deranjează să merg pe jos. Sînt perfect în siguranţă pe-aici.

– Nu eram îngrijorat de siguranţa ta. Mă gîndeam la a mea proprie. Cum i-am zis lui Matt, voiam să fiu însoţit în seara asta.

Ea îi aruncă o privire curioasă cînd el se aşeză la volan.

– Nu-mi vine să cred că te temi de rudele tale.

– Nu mă tem de ei. Doar că nu-mi face plăcere să-mi petrec seara înconjurat de „vrăjitori şi vampiri".

Katy era foarte jenată.

– Matt n-ar fi trebuit să repete remarca asta. A fost o exagerare voită. O glumă proastă. Eu n-am vrut să insinuez...

– Las-o baltă. Ţi-am spus odată că nu minţi bine,

Katy. Vreau opinia ta sinceră în legătură cu un lucru. Care membru al grupului crezi că ar avea motive să facă fraude la *Gilchrist Inc.?*

Katy se uită la el uluită. Apoi se încruntă.

– Încă mai crezi asta?

– Mai mult ca înainte.

Luke conduse maşina spre şosea, apoi se îndreptă spre luminile casei celei mari.

– Ceva se întîmplă.

– Las-o baltă, Luke. Nimeni din familia ta n-ar face aşa ceva.

– Instinctul meu îmi spune că tot ceea ce se întîmplă este o treabă din interior. Dacă nu pot lămuri în linişte lucrul ăsta într-o lună sau aşa ceva, am să încep o investigaţie amplă de securitate la *Gilchrist Inc.*

– Ah, Doamne, zise Katy studiindu-i profilul. Cum o să încerci să lămureşti lucrurile liniştit?

– Cu un computer investigator din afară. Cineva pe care l-am cunoscut acum trei ani. Îşi cîştigă existenţa făcînd treburi din astea. Aş face eu singur investigaţia, dacă aş avea timp, dar sînt prea ocupat cu aprinderea de mici focuri la *Gilchrist Inc.* ca să mă scufund în computer destul de mult timp pentru a găsi vinovatul.

– Ei bine, eu refuz să cred că e cineva din familie sau chiar din administraţia superioară şi cred că o să ţii secretă lipsa ta de încredere faţă de rudele tale, spuse Katy cu convingere. Dacă ceilalţi din familie află că suspectezi pe unul dintre ei de aşa ceva, au să fie jigniţi şi furioşi.

– Şi ce contează?

Katy ridică în disperare ochii spre cer.

– Se presupune că acum acţionezi ca şef al adunării – al clanului. Ar trebui să te împaci cu ei. Să le arăţi că nu eşti duşmanul lor, Luke. Asta-i *familia ta.*

– Eşti prea sentimentală ca să fie în folosul tău, Katy.

– Aş prefera să greşesc pe latura sentimentului faţă de familie decît să devin o brută dură, cu sînge rece, nesimţitoare.

– Asta crezi că sînt eu?

Katy ezită.

– Cred că asta încerci să fii, zise ea cu blîndeţe. După cele întîmplate în urmă cu trei ani, consideri probabil că e mai sigur să fii aşa, Luke. Ştiu prin ce ai trecut. Ştiu ce simţi în cazuri din astea.

– Oare?

– Nu rîde de mine. Crezi că nu ştiu cît de tentant este să te retragi din toate? Eu nu puteam face asta, pentru că trebuia să am grijă de Matt. Dar şi tu ai o familie care se bazează pe tine. A venit vremea să ieşi din găoacea ta şi să începi să acţionezi ca un bărbat cu răspunderi de familie. Luke, tu eşti un Gilchrist şi există alţi membri ai familiei Gilchrist care depind de tine.

Expresia lui era rece, dar amuzată.

– De ce să fiu răspunzător pentru o adunătură de vrăjitori şi vampiri?

– Pentru că eşti unul dintre ei.

– Nu. Eu nu sînt unul dintre ei. Eu sînt bastardul familiei, îţi aminteşti?

– Tu faci să fie greu de uitat, zise Katty cu încordare.

Luke tăcu un moment.

– Mă întreb dacă Justine le-a zis celorlalţi că inten-

ţionez să iau restaurantul *Pacific Rim* ca onorariu pentru salvarea fundului colectiv al familiei Gilchrist.

– N-am idee.

Justine le spusese celorlalţi. Ostilitatea care îi întîmpină pe Katy şi Luke cînd intrară era palpabilă.

Hayden şi Maureen trecură direct la chestiune, în timp ce doamna Igorson servea sherry-ul.

– Ai un curaj al naibii, Luke, mormăi Hayden. Mă întreb ce-ar fi zis tatăl tău.

– Tatăl meu n-ar fi venit niciodată înapoi să facă treaba pentru tine, zise Luke. Ştii lucrul ăsta la fel de bine ca şi mine.

– N-ai nici un motiv să iei drept onorariu cel mai bun restaurant, declară Maureen furioasă. Asta e o afacere de familie.

– Da, Katy îmi tot aminteşte lucrul ăsta, zise Luke şi luă paharul şi se duse să stea singur lîngă fereastră.

El rămase acolo, rece, izolat, în timp ce ceilalţi membri ai familiei îl atacau. Justine, care arăta surpinzător de regală şi de puternică, într-o rochie de seară neagră cu argintiu, îi urmărea speculativ cum îşi exprimau protestele unul cîte unul.

– Nu e corect, spuse cu pasiune Eden. E greşit. În primul rînd, nu meriţi să fii primit înapoi aşa şi, oricum, nu ai dreptul să acţionezi ca un consultant din afară, plătit.

– Dacă nu-ţi place, angajaţi-vă un alt consultant.

Luke sorbi din pahar şi se uită afară, la umbrele care se adunau.

– Ăsta e un fel de răzbunare pentru ce s-a li întîmplat părinţilor tăi în urmă cu treizeci şi şapte de ani, nu-i aşa? De ce nu recunoşti? întrebă Darren.

Katy nu mai putu suporta.

– Pentru Dumnezeu, opriţi-vă toţi, spuse ea autoritar. Luke a fost de acord să salveze compania *Gilchrist Inc.* Daţi-i o şansă.

Familia Gilchrist se întoarse spre ea în masă, cu ochi strălucitori.

– Din cîte ne-a zis bunica, începu Eden, el este aici doar pentru că tu l-ai convins să vină înapoi. Tu ai fost cea care i-ai oferit *Pacific Rim* ca onorariu pentru servicii?

Degetele lui Katy se strînseră în jurul piciorului paharului, dar îşi menţinu vocea calmă.

– Nu. Nimeni nu i l-a oferit. El a anunţat, pur şi simplu, că îl va lua drept onorariu. A făcut parte din înţelegerea cu Justine.

Maureen se încruntă.

– Care-i rolul tău în toate astea, Katy? Trebuie să spun că în ultima vreme te mişti în cercul interior. Credeam că trebuia să fii doar asistentă personală a lui Justine, dar în ultima vreme acţionezi ca un membru al familiei.

Luke vorbi cu răceală, de la fereastră. Vocea lui tăie ca o sabie mormăielile celorlalţi.

– Ajunge, Maureen. Şi asta e valabil şi pentru ceilalţi. Vă arătaţi ghearele.

Hayden se încruntă.

– Despre ce vorbeşti?

– Vă avertizez să n-o mai vînaţi pe Katy. Ea nu mai lucrează pentru Justine. Ea e acum asistenta mea personală. Asta înseamnă că e angajata mea şi nu răspunde decît în faţa mea. E clar?

Ceilalţi, inclusiv Katy, se uitară la el şocaţi. Lui Katy îi trecu prin minte că, de ani de zile, nimeni nu considerase necesar să-i sară în ajutor. Ea era de obicei aceea care dădea ajutor.

– Dar ea a lucrat întotdeauna pentru bunica, murmură în cele din urmă Darren. De cînd a venit la companie.

– Ei bine, acum lucrează pentru mine. Vocea lui Luke era periculos de moale. Şi asta a făcut parte din înţelegerea pe care am încheiat-o cu Justine.

Tăcerea cuprinse camera. Katy îşi dădea seama de expresia din ochii lui Eden şi ai mamei ei. Avea sentimentul că amîndouă femeile au tras anumite concluzii.

– Cred că sîntem gata să ne aşezăm la masă, spuse Justine.

Se ridică de pe fotoliu cu un curios aer de triumf subtil şi acceptă braţul lui Hayden.

– Mergem în sufragerie?

Nimeni nu se opuse.

Nu era seara cea mai plăcută pe care Katy o petrecea în compania familiei Gilchrist. De fapt, decise ea, era una dintre cele mai rele dintre cîte îşi amintea.

Alternativ, familia ataca, se retrăgea, se regrupa şi lupta – din nou şi din nou. Luke rămînea impasibil la

acest asediu şi nu dădea înapoi nici un pas. Majoritatea timpului arăta plictisit.

Katy deveni tot mai deprimată pînă ce masa se încheie, în sfîrşit, cu felii subţiri de brînză şi o cremă de lămîie.

Totuşi, ea se înveseli puţin cînd se adunară în camera de zi, la cafea. Scăparea îi era la îndemînă. Cînd se va termina cafeaua, va putea să plece.

Darren îi zîmbi cu un fel de simpatie cînd ceilalţi începură o conversaţie inutilă despre viitorul companiei. El îşi aduse ceşcuţa şi farfurioara acolo unde stătea ea.

– Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o pauză, zise Darren făcînd un semn spre uşile de sticlă. Ce-ai zice să ieşim în balcon cîteva minute, să respirăm aer proaspăt?

– În regulă.

Katy se înţelesese întotdeauna destul de bine cu Darren şi îi era recunoscătoare acum, că făcea un gest prietenos. Ea lăsă jos ceaşca şi se ridică în picioare.

Cînd Katy îl urmă pe Darren afară pe balcon, Luke îşi ridică privirea, întrerupîndu-se să-i spună ceva lui Hayden. Ea simţi cum o urmărea cu ochii pînă ieşi din raza lui vizuală, prin uşile de sticlă. Fiorul care o străbătu nu era provocat în întregime de aerul răcoros al nopţii. Simţi că Luke nu era mulţumit de ieşirea ei.

– Pfiu! Darren se prefăcu a-şi şterge fruntea. Să mai vorbeşti de o bombă aruncată în familii. Justine o s-o descurce. Trebuie să recunosc că nu m-am gîndit niciodată că o să-l aducă aici. Tata mi-a zis că, atunci cînd unchiul Thornton a fugit cu secretara, cu atîţia ani în urmă, bunica a spus că nu mai vrea să-i vadă niciodată

pe Thornton, pe dama lui sau pe fiul lor, atîta timp cît va trăi. Se ştie că unchiul Thornton ar fi spus că lui îi convine lucrul ăsta.

Katy apucă balustrada de tec.

– Justine trebuie să fi fost furioasă. Ştiu că a fost foarte umilită.

– Mama ta a iertat vreodată familia Gilchrist?

Katy zîmbi.

– În cele din urmă, da. Era fericită cu tatăl meu. Au avut o căsnicie bună. Din nefericire, tata nu era un om de afaceri cum era bunicul.

– La fel cum tatăl meu nu are geniul afacerilor pe care îl are Justine. La naiba. Ai dori ca Justine să nu considere că talentul a secat în ramura noastră a familiei, doar pentru că tata nu l-a moştenit. Uneori, talentul sare o generaţie. Tot ce vreau este să-mi dea o şansă.

– Ştiu, Darren. Îmi pare rău. Am încercat să vorbesc cu ea despre asta, dar e convinsă că Luke este singurul care îi poate lua locul. Ăsta este singurul lucru la care s-a putut gîndi în ultima vreme.

– Bastardul. Intră direct pe uşa din faţă şi culege din pom fructul cel mai copt. Nu-mi vine să cred. Cum a putut Justine să fie de acord să-i dea drept onorariu cel mai bun restaurant? Doar nu avem nevoie de el chiar atît.

– Justine consideră că aveţi nevoie de el.

– Rahat! Darren o privi brusc cu intensitate. Ascultă, Katy, trebuie să stau de vorbă cu tine.

– Dar stai de vorbă cu mine.

– În particular. Am de discutat ceva important cu

tine. N-o pot face aici, cu ceilalţi în camera de alături. Cînd pot să te văd?

– Cred că oricînd. O să fiu în biroul meu mîine la ora opt.

Darren clătină repede din cap.

– Nu. Nu în biroul tău. Am să vin la tine acasă, mîine după- amiază, mai tîrziu.

Katy ezită, apoi ridică din umeri.

– În regulă.

– Mulţumesc, Katy. Se apleacă să o sărute uşor pe obraz. Apreciez asta. Ai fost întotdeauna o bună prietenă a familiei.

Nu se auzi nici un sunet în spatele ei, dar Katy simţi o prezenţă familiară care stătea între uşile deschise. Ea întoarse capul şi îl văzu pe Luke. Lumina din camera de zi strălucea în spatele lui, aruncîndu-i faţa într-o umbră impenetrabilă.

– Eşti gata de plecare? Vocea lui Luke era fără expresie.

– Da, zise Katy făcînd un pas înainte, uşurată. Îmi iau haina de la doamna Igorson. Noapte bună, Darren. Ne vedem mîine.

– Bine, spuse blînd Darren.

Luke îi aruncă o privire lui Darren, apoi o urmă pe Katy în camera de zi.

– O conduc pe Katy acasă, îi spuse Luke bunicii lui.

– Desigur, zise Justine înclinînd din cap spre Katy. A fost o plăcere să te avem printre noi, draga mea. Salută-l pe tînărul Matt din partea mea.

– Da. Noapte bună, Justine.

Katy o sărută uşor pe obraz. Le ură „noapte bună“

celorlalţi şi se duse să-şi ia haina de la doamna Igorson.

– Nu te pot învinui că pleci devreme, mormăi doamna Igorson. Aş vrea să pot pleca şi eu. N-o să fie prea vesel aici, după ce o să plecaţi voi doi.

– N-am prea observat să fie veselie pe-aici nici pînă acum, zise Katy sec. Dar, oricum, nu ştiu ce ar face familia Gilchrist cu prea multă veselie. Ne vedem mîine, doamnă Igorson.

Luke luă braţul lui Katy şi o conduse în noapte. Nu spuse nimic cînd se urcară în maşină şi o porniră spre căsuţa de pe stînci.

– Ei, a fost distracţia şi plăcerea la care m-am aşteptat, spuse Katy şi îşi lăsă capul pe spătarul scaunului.

– Da, a fost tot ce mă aşteptam şi eu.

Luke se uita drept înainte în noapte, în timp ce conducea. Lumina de la uşa din faţă a căsuţei lui se vedea în depărtare.

– Vino să mai bei un pahar cu mine.

Katy simţi un fior de excitare jenantă trecînd prin ea.

– E un ordin de la şef către umila funcţionară sau mă inviţi politicos?

– Te invit politicos. Desigur că, dacă refuzi, probabil că am s-o transform în ordin. Simt nevoia de companie ca să mă relaxez. A fost o zi lungă şi o seară şi mai lungă.

– Îl ai pe Zeke drept companie.

– Zeke e grozav în multe privinţe, dar nu e prea bun la conversaţie.

Luke parcă maşina pe aleea căsuţei lui.

– Asta doreşti în seara asta? Conversaţie?

El scoase cheia din contact şi se întoarse spre ea.

– Ce altceva să doresc?

Katy tresări.

– Să fiu a naibii dacă ştiu. Sigur, am să vin înăuntru la un pahar. Dar nu pot să stau mult. Matt mă aşteaptă.

– Ştiu.

Luke coborî din maşină şi o conduse la uşa din faţă. Zeke era întins pe covorul din faţa uşii. Farfuria era alături de el. Mişcă o ureche şi deschise un ochi cînd Luke aprinse o lampă, dar nu se deranjă să se mişte.

– Grozav cîine de pază, observă Katy.

– Zeke ştie cînd să se agite şi cînd să nu se deranjeze. O să fac focul. E frig aici.

Luke luă haina lui Katy şi îşi scoase sacoul lui negru. Îşi lărgi cravata şi îşi deschise nasturele de la gît în timp ce se duse spre cămin.

– Coniacul e în bucătărie, spuse el cînd se lăsă în genunchi să aprindă focul.

Katy decise că era un îndemn.

– Mă duc să-l caut.

Se duse în bucătărie şi începu să deschidă dulapurile, pînă găsi o sticlă cu o impresionantă etichetă franţuzească. Familia Gilchrist, chiar şi Luke, pe cît se părea, aveau gusturi bune în asemenea privinţe. Turnă coniac în două pahare şi le duse în camera din faţă.

Luke aprinsese deja un foc iute. Cînd se întoarse, ea îi văzu părul negru, creţ, prin deschizătura cămăşii. Mîinile îi tremurară uşor cînd puse jos paharele cu băutură.

– Mulţumesc.

Luke se mişcă încet prin faţa căminului şi traversă camera ca să ia unul dintre pahare.

– În regulă, despre ce vrei să vorbim? întrebă Katy într-o doară, cînd se aşeză pe canapea.

Fusta largă a rochiei albastre îi plutea peste picioare.

– La naiba. Nu-mi pasă. Alege o temă.

Se lăsă alături de ea, sprijinindu-şi spatele de perne şi întinse picioarele în faţă.

Katy fu mirată de aerul lui neaşteptat de oboseală. Se încruntă preocupată.

– Te simţi bine?

– Mi-e bine. Bănuiesc că nu sînt obişnuit cu această căldură fericită a întrunirilor de familie.

Katy uită de nervozitatea ei într-un avînt de simpatie. „Probabil că nu-i este uşor, în ciuda aerului rece, arogant, pe care îl arată".

– O să treacă un timp pînă cînd familia o să se deprindă cu tine. Se pare că nu au încredere în tine dintr-un anume motiv.

Gura lui Luke se curbă uşor.

– Nimeni n-a zis că membrii familiei Gilchrist sînt proşti.

– Nu prea te-ai străduit să-i asiguri de intenţiile tale, îi aminti cu blîndeţe Katy.

– De ce să-mi bat capul? În primul rînd, intenţiile mele nu sînt chiar atît de onorabile. Eu am să iau cu adevărat restaurantul *Pacific Rim,* ştii asta.

Katy stătea ţeapănă la marginea canapelei.

– Poate că o să-ţi schimbi părerea.

– Pe naiba, dar îmi plac optimiştii cu ochii mari. Ei spun cele mai drăguţe lucruri.

– Nu devine puţin cam dificil să joci tot timpul rolul Bastardului?

– Rolul e natural pentru mine.

– Înţeleg.

Katy puse picior peste picor, apoi se îndreptă. Îşi băgă picioarele unul sub altul şi-şi strînse genunchii.

– Relaxează-te, îi ordonă liniştit Luke. N-o să mă reped la tine.

– Nu mă gîndeam c-o să faci asta.

– Vorbeşte-mi.

– Despre ce? Katy simţea că e umedă sub braţe. Despre cîştigurile din ultimul trimestru?

– Spune-mi despre marile tale planuri de viitor.

Luke închise ochii şi îşi sprijini capul de perne.

– Ce ai de gînd să faci după ce vei scăpa, în sfîrşit, din ghearele mele?

Katy ezită.

– Ţi-am spus. Să deschid *Pesto Presto,* un restaurant cu specialităţi de luat acasă.

Genele lui Luke se ridicară puţin.

– De ce nu rămîi, pur şi simplu, la *Gilchrist Inc.* dacă îţi plac afacerile cu restaurante? Probabil că ai cîştiga mai mult. Poţi pierde o grămadă, cînd ai propria ta afacere.

– Ca să fiu sinceră, am primit ani de zile ordine de la cei din familia Gilchrist şi am obosit. Vreau să fiu propriul meu şef.

Katy se uită la flăcările care se înălţau şi se gîndi la toate visurile ei.

– Vreau să fiu liberă. Vreau să iau decizii. Vreau să-mi fac viitorul meu propriu.

– Într-un fel sau altul, ai fost legată de ceva multă vreme, nu-i aşa?

– Îl iubesc pe fratele meu mai mult decît orice pe lume. Iar oferta de slujbă a lui Justine, cînd aveam nouăsprezece ani, a fost mană cerească. Să nu mă înţelegi greşit. Nu mă plîng. Dar acum, Matt e gata să plece, pe picioarele lui. În cîteva luni, îşi va putea folosi fondul depus. Asta o să-l ajute să-şi facă studiile. Iar Justine te are pe tine ca să ai grijă de preţioasa ei companie *Gilchrist Inc.*

– Deci te vezi liberă să zbori în înaltul albastru?

– Voi putea să-mi întind aripile şi să-mi asum cîteva riscuri. Ştiu exact ce vreau în micul meu restaurant.

Katy zîmbi ca pentru sine şi se relaxă pe canapea. Gîndurile la viitor o făceau întotdeauna să se simtă mai bine. Luă o înghiţitură de coniac şi îi savură căldura.

– Vorbeşte-mi despre el.

Ea fu surprinsă de interesul lui, dar mai mult decît dornică să se scufunde în visul ei favorit cu ochii deschişi.

– Va fi de categoria întîi, absolut. Amplasament bun, cu o clientelă selectă, cosmopolită. Poate în Bellevue, Edmonds sau în centrul oraşului Seattle. Voi inventa propriile mele sosuri congelate sau proaspete şi tot felul de paste făinoase.

– Paste făinoase?

– Pastele sînt mîncarea perfectă, modernă. Sînt bune şi rapide. Tot ce trebuie să faci este să le fierbi cîteva minute şi să pui un sos deasupra lor. *Pesto Presto* va oferi tot ce are nevoie o persoană pentru o masă de *gourmet*.

– Nu zău!

– Voi oferi tot felul de mici suplimente, explică Katy. Paste orientale din hrişcă. Paste din făină integrală. Paste cu arome. Iar fiecare dintre sosurile cu marca mea 'particulară va fi făcut la faţa locului. Poate voi face şi pastele făinoase acolo.

– Vrei să conduci singură localul?

– Va trebui, normal, să angajez nişte personal.

– Natural. Dar tot vei fi foarte ocupată. Nu vei avea timp pentru o viaţă socială. Justine zice că nu prea ai avut aşa ceva nici în ultimii ani. Îşi închipuie că îţi vei desface aripile şi în domeniul ăsta.

El nici măcar nu deschisese ochii să o privească, dar Katy îşi dădu seama că întrebările lui făcuseră să i se umezească palmele. Ce se întîmpla cu ea? Se transforma într-un pachet de nervi. Puse jos paharul de coniac.

– Aş fi interesată de o viaţă socială puţin mai excitantă, recunoscu ea precautä. Adică dacă ar apărea bărbatul potrivit.

– Bărbatul potrivit? Ai un profil al unui asemenea tip?

– Fiecare are o imagine a ceea ce ea sau el doreşte de la un partener.

– Descrie-mi partenerul tău perfect.

Îi aruncă lui Luke o privire nesigură, dar el îşi ţinea ochii tot închişi. Observă că genele lui erau negre ca de cerneală şi dese, iar lumina focului arunca umbre adînci sub pometii obrajilor lui aristocratici.

– Păi, spuse ea încet, cred că bărbatul ideal pentru mine ar fi cineva deschis şi cald şi blînd. Cineva în care aş putea avea încredere. Cineva capabil de ataşament.

Dar, cel mai important, cineva care ştie să gătească.

– *Să gătească?* Luke deschise brusc ochii. Vrei un bărbat care să ştie să gătească?

– Desigur. Pot fi momente cînd va trebui să ajute în bucătărie la *Pesto Presto.*

– La naiba! Luke arăta necăjit. Nu ceri mult, nu-i aşa? N-ai zis nimic despre capacităţile acestui bărbat în pat. Sau nu-ţi pasă de latura asta a lucrurilor, atîtă timp cît e blînd şi îndemînatic la bucătărie?

– Tu ai început conversaţia asta, zise Katy uitîndu-se urît la el. Acum în mod deliberat încerci să mă faci să mă simt jenată.

Luke se apecă spre ea, obligînd-o să se retragă mai mult în perne. Privirea lui umbrită strălucea de o ameninţare senzuală.

– Ştii ce gîndesc?

– Ce?

I se tăiase respiraţia. Pulsul ei era în mare viteză şi o căldură îi cuprinsese partea de jos a corpului. Se uită în sus la faţa lui Luke şi fu uluită. „Ochi de vrăjitor", se gîndi ea.

– Gîndesc că ai pus sexul prea jos pe listă.

– Crezi că aşa este?

– Al naibii o cred. Cred că dacă trebuie să alegi între un bărbat care ştie să gătească şi unul care ştie să facă dragoste cum trebuie, îl ştergi pe cel care ştie să facă dragoste.

– De ce? Pot oricînd să-i cumpăr bucătarului meu perfect o carte despre sex. Orice bărbat cu destulă minte ca să fie un bun bucătar e cu siguranţă destul de deştept să înveţe să facă dragoste cum trebuie.

– Asta-i ce crezi tu. Am nişte informaţii pentru tine. Gătitul e o îndemînare pe care o poate învăţa orice idiot. A face dragoste cu un înger păzitor autoangajat cere însă talent.

Voia să o sărute. Katy îşi muşcă buza de jos.

– Nu cred că ar trebui să faci asta, Luke.

Chiar înainte ca gura lui Luke să o acopere pe a ei, el zise:

– Cînd vreau sfaturi, îngere, am să le cer.

Capitolul 6

Luke crezu că se va îneca în lacurile albastre de cristal ale ochilor lui Katy. Ea îl urmărea cu o curiozitate feminină precaută, care îl făcea să se simtă de parcă era cîntărit şi măsurat la o scară invizibilă. Senzaţia îl deranja. El o dorea şi voia ca ea să-l dorească. Foarte tare.

Se aplecă spre ea, savurînd anticipaţia care curgea ca o lavă prin venele lui. Îşi dădu seama că a contemplat acest moment din clipa în care a decis să vină la Dragon Bay. Singurul lucru pentru care fusese în dubiu era timpul potrivit.

Vederea lui Katy afară pe balcon mai devreme cu Darren rezolvase problema, îşi spuse Luke. Dacă ea voia să se implice cu un Gilchrist, putea la fel de bine să se implice cu el, nu cu vărul lui.

Faptul că ea nu era genul lui nu mai avea nici o importanţă.

Ea era moale, gîndi el. Moale şi dulce şi vulnerabilă. El îşi curbă mîna în jurul cefei ei, bucurîndu-se de senzaţia mătăsoasă a pielii ei. Mirosul ei îi pătrunse lent, adînc în conştiinţă. Simţea sînii ei care se împingeau în pieptul lui şi curba şoldului ei apăsată pe coapsa lui. Trupul lui era deja încordat şi excitat. Îi luă flămînd gura.

Un momént nu se întîmplă nimic. Absolut nimic.

Luke era atît de consumat de valul crescînd al propriei lui dorinţe, încît îi trebuiră cîteva bătăi ale inimii ca să-şi dea seama că ea nu-i răspundea. Înţelegerea îl ului cînd ajunse în sfîrşit în mintea lui. Ea nu se lupta cu el, dar nici nu se prea topea.

El fu consternat dîndu-şi seama că ea era doar întinsă între perne. Trupul îi era ţeapăn, gura închisă. Se întrebă cu iritare dacă aştepta o revelaţie măreaţă de sus înainte de a catadicsi să se predea emoţiei omeneşti a pasiunii.

Un sentiment de dezastru iminent îl cuprinse pe Luke. Nu-i venea să creadă că era atît de excitat de cineva care nu-l dorea tot atît de mult pe cît o dorea el. E sigur că această nevoie puternică trebuia să fie reciprocă.

Luke luă între dinţi lobul urechii lui Katy. Ea se încordă de parcă s-ar fi aşteptat că o muşcă.

Îl cuprinse frustrarea. Ce naiba voia de la el? se întrebă el. Îi trecuse prin gînd că ea ar putea să-l provoace în acest domeniu, la fel cum îl provoca în alte domenii ale relaţiilor lor. Fusese pregătit să facă faţă unei varietăţi de reacţii, dar nu unei lipse de reacţie.

Era sigur că ea era conştientă de prezenţa lui la acest nivel fundamental chiar de la început. Toate instinctele lui masculine îl asiguraseră că ea era la fel de conştientă de încărcătura electrică din atmosfera din jurul lor, ca şi el.

Luke îşi înălţă capul ameţit. Nu putea să creadă că ea nu fusese prinsă în curentul de tensiune sexuală care curgea între ei. Nu voia s-o creadă.

În mod deliberat, o strivi pe Katy în perne. Îndoi genunchiul şi îl forţă în sus spre şoldul ei. Mişcarea aceasta îi împinse fusta în sus, deasupra genunchilor. Îl cuprinse un nou val de excitaţie cînd simţi coapsa ei îmbrăcată în nylon lîngă piciorul lui. Pentru prima dată, buzele lui Katy se mişcară lîngă ale lui.

– Luke? Cred cu adevărat că asta nu este o idee bună.

– La naiba, asta-i tot ce poţi să spui?

– Ei, tu nu eşti chiar genul meu, iar eu cu siguranţă că nu sînt genul tău. Şi avînd în vedere că trebuie să lucrăm împreună următoarele şase luni, cred că ar fi mai bine dacă am evita acest fel de încurcătură, nu crezi?

Cu un geamăt răguşit, Luke îi pecetlui gura cu a lui. Prin aceasta, el îi opri eficient protestul, dar nu reuşi mai mult. Îşi trecu mîna peste şoldul ei, lăsîndu-şi degetele să urce mai sus pînă se opriră exact sub greutatea atrăgătoare a sînilor.

Katy tresări, dar nu-şi aruncă braţele în jurul lui şi nu-l rugă să o posede. Şocat, Luke nu ştia dacă micul tremur care o străbătea era unul de dorinţă sau de dezgust.

– Nu-mi vine să cred asta, mormăi el răguşit.

– Ce?

– Nu cred că nu eşti măcar puţin curioasă cum ar fi între noi.

Katy îi atinse maxilarul rigid cu degete blînde.

– N-am spus că nu sînt curioasă, doar că nu e o idee prea bună să aflăm.

Senzaţia mătăsoasă a degetelor ei pe faţă îi transmise lui dorinţe arzătoare. Se gîndi la răspunsuri.

– Ţi-e teamă de mine, aşa-i?

– Nu. Sînt doar precaută, aşa cum sînt întotdeauna cu cei din familia Gilchrist.

– Iisuse, nu mă amesteca pe mine cu restul grupului. Eu nu sînt ca ei.

Ea zîmbi slab.

– Crezi?

– Da, la naiba, Katy, nu te mai lupta şi sărută-mă.

– De ce?

El se uită în jos la ea, uluit.

– De ce? Pentru că o să-ţi placă, de asta.

– Dar ţie?

– Şi mie o să-mi placă. Mult. Sărută-mă, iubito. Pune-ţi braţele în jurul meu şi lasă-mă să-ţi arăt cum o să fie între noi.

Ea îi atinse colţul gurii cu vîrful limbii. Ochii ei îi cercetau pe ai lui cu intensitate.

– Dacă te las, îmi promiţi că nu te înfurii cînd îţi spun să te opreşti?

Îl cuprinse uşurarea cînd simţi victoria. Gura i se curbă cu o indulgenţă nou descoperită. Acum, totul va fi în regulă.

– Pe cuvînt de onoare.

– În regulă.

Katy îşi strecură braţele în jurul umerilor lui.

Un val fierbinte de plăcere îl cuprinse. Luke o strînse aproape cu un braţ sub cap şi unul în jurul taliei ei.

– Aşa-i mai bine. Mult mai bine.

Îi luă din nou gura, de data asta cu intenţia de a obţine intrarea în sanctuarul interior. Buzele ei tremurară nesigure, apoi se despărţiră sub asaltul lui deliberat blînd. Euforia alerga prin Luke. Cînd braţele lui Katy se strînseră în jurul umerilor lui şi ea gemu uşor, el simţi că i s-au înmînat cheile citadelei.

Îşi dădu seama că îi tremurau mîinile. Experienţa aceasta stranie aproape că îl descumpăni.

Luke pătrunse în gura ei gustînd, tachinînd, absorbindu-i esenţa. O simţi tremurînd în braţele lui, dar ea nu se retrase. El îşi împinse genunchiul mai mult în sus între coapsele ei. Simţi căldura ce emana dintre picioarele ei.

Ea îl dorea. Slavă Domnului! Nu greşise în privinţa asta, de fapt. Se temea de el, asta era problema. El îi putea învinge temerile cu uşurinţă. Dacă avea nevoie de timp, îi va da timp. La naiba, cînd era vorba de treburi din astea, avea o răbdare de sfînt.

Luke o mîngîie lent, lăsîndu-şi mîna să-i alunece pe sîn. Putea simţi sfîrcul tare şi se bucură ştiind că, în sfîrşit, începea să răspundă.

Găsi fermoarul rochiei ei turcoaz şi îl lăsă încet în jos. Cu degetele urmă curba coloanei ei de sus pînă la rinichi. Era atît de plăcută la pipăit, se gîndi el. Atît de fină, de netedă, de moale. O atinse uşor în mica gropiţă

de deasupra fundului. El se simţi răsplătit cînd o străbătu un nou tremur de dorinţă.

Acum, o nevoie flămîndă îi zgîria măruntaiele, dar Luke îşi ţinu într-un lanţ de oţel graba simţurilor. Trecuse multă vreme de cînd nu mai dorise ceva sau pe cineva atît de mult cum o dorea pe femeia aceasta, dar putea să mai aştepte puţin. Dorea să fie sigur că şi Katy era cuprinsă în vertij la fel ca el. Avea nevoie să ştie că şi ea simţea aceeaşi excitaţie nimicitoare.

Nu era nici o grabă. Aveau toată noaptea la dispoziţie.

Katy scoase un mic sunet foarte atrăgător cînd degetele ei se strînseră în jurul lui. Luke simţi tentativa de ridicare a şoldurilor ei. Se topea, în cele din urmă. Toată numai miere fierbinte şi foc lichid. În cîteva minute, avea să fie a lui.

Luke ţinu fundul lui Katy în palmă, amintindu-şi ce-i spusese Justine despre stilul ei de viaţă retras. Îşi promise în sinea lui că se va mişca încet şi cu grijă de acum încolo, chiar dacă asta îl înnebunea. Seducerea îngerilor era un lucru nou pentru el.

– Luke!

La început, el nu o auzi. Era prea preocupat încercînd să decidă dacă nu era cumva prea devreme să-i scoată rochia turcoaz, încît nu-şi dăduse seama că ea vorbise.

– Cred că e de-ajuns, spuse Katy cu voce tremurată.

– Cum?

El îşi curbă mîna în jurul coapsei ei, apăsînd uşor. Îi plăcea ce simţea.

– Am spus că-i de-ajuns. Trebuie să plec, Luke.

În sfîrşit, îşi dădu seama că ea îşi ţinea mîinile pe pieptul lui. Îl împingea. Ameţit de nevoia fierbinte care ameninţa să-i ardă măruntaiele, Luke îşi înălţă capul. Se uita în jos la ea, cu ochi micşoraţi. Gura îi era umflată de sărutările lui şi obrajii îi erau roşii.

– Vrei să pleci acasă? întrebă el neîncrezător.

– E foarte tîrziu. Fratele meu o să se întrebe unde sînt.

– Nu poţi pleca acum.

Ea îşi muşcă buza.

– Mi-ai promis că te opreşti atunci cînd îţi cer să te opreşti.

– Ştiu, dar...

– Dar n-ai crezut că am să ţi-o cer, aşa-i? Atitudine tipică de Gilchrist, spuse Katy bătăioasă.

– Katy, te avertizez că dacă nu încetezi să-mi spui că sînt ca oricare alt Gilchrist pe care-l cunoşti, o să-mi pierd cumpătul.

– Ce-o să faci? O să mă concediezi?

Se uită urît la ea.

– Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

– Asta ar simplifica desigur lucrurile din punctul meu de vedere.

– Nu-ţi face mari speranţe.

Ea oftă.

– Nu-mi fac. Te rog, Luke, trebuie cu adevărat să plec.

El îşi înăbuşi o înjurătură şi o eliberă. Inspiră adînc şi trupul lui protestă cu violenţă.

– Du-te, îngere. Fugi cît mai poţi.

– Nu are rost să te superi. Tu ai început asta, zise

ea luptîndu-se cu fermoarul. Ţi-am zis că nu e o idee bună.

– Nu e nimic rău în ideea asta.

Se ocupă de fermoar şi îl ridică. La naiba, se gîndi el. Ea nu se juca, pleca într-adevăr.

– Eşti doar speriată, asta-i problema.

– Poţi să mă învinuieşti că sînt precaută? Nu mă interesează să am o legătură amoroasă cu tine, Luke.

– De ce nu? Pentru că nu ştiu să gătesc?

– Printre altele.

Katy se ridică repede.

Luke se întinse pe perne cu un picior ridicat sus şi cu mîinile sub cap. Se uită la ea supărat. Ea arăta roşie şi caldă şi excitată. Iar el o dorea. Decise să încerce o tactică diferită.

– Katy, spuse el cu un ton moale, atrăgător, hai să vorbim despre asta.

– Nu te mai uita la mine aşa, zise ea şi îşi luă poşeta. Amîndoi ştim că nu te interesează cu adevărat persoana mea, Luke. Eşti supărat pe mine că te-am convins să vii aici să-ţi ajuţi familia. Ai resentimente şi eşti furios pentru că te-am făcut să accepţi că ai o răspundere faţă de ceilalţi Gilchrist. Ai decis să egalezi scorul în seara asta afirmîndu-te asupra mea în mod sexual.

El clipi uluit de logica ei idioată.

– Rahat!

– E adevărat, şi tu ştii lucrul ăsta. Pot să-ţi înţeleg reacţia. Să mă seduci înseamnă probabil un mod de a a-mi plăti pentru faptul că m-am amestecat în viaţa ta. Dar nu vreau să fiu sedusă din acest motiv, Luke. O să

trebuiască să-ţi obţii răzbunarea chemîndu-mă la birou, la fel cum fac toţi ceilalţi din familia Gilchrist. Acum, să mă scuzi, dar trebuie să plec.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Luke trecu prin cîteva momente de panică de nedefinit. Se ridică repede de pe canapea. Ajunse în spatele ei chiar cînd apucase clanţa cu mîna.

Puse palma pe uşă şi o ţinu închisă în timp ce ea încerca s-o deschidă.

– Te duc eu acasă.

– Pot să merg pe jos atîta drum.

– Am zis că te duc, la naiba. I-am promis fratelui tău că o să am grijă de tine în seara asta şi intenţionez s-o fac.

Luke se întoarse şi luă din dulap o haină de vînt neagră. Apoi luă de pe umeraş haina ei.

– Mulţumesc, spuse Katy liniştită, cînd el o ajută să-şi pună haina cu mişcări scurte, bruşte.

El o răsuci şi îi prinse faţa între palme. Ea se uită în sus la el, cu ochi tulburaţi.

– O să regreţi asta, Katy Wade.

– De ce? Pentru că o să-mi faci viaţa un iad la lucru? Eu mă descurc cu cei din familia Gilchrist. Am făcut-o ani de zile.

– Ceea ce se întîmplă cu noi la lucru nu are nici o legătură cu asta, gemu el. Motivul pentru care voi regreta că ai plecat de aici în seara asta este că vei petrece tot restul vieţii tale întrebîndu-te cum ar fi fost lucrurile între noi.

Ea clipi, apoi, spre uimirea lui, păru că se relaxează.

– Doamne, Dumnezeule, Luke, de unde ţi-a venit

ideea asta? Eu ştiu deja cum ar fi fost să mă culc cu tine.

– Chiar crezi? întrebă el.

– Desigur. Am o imaginaţie foarte bună şi sînt sigură că ar fi fost excitant. Fierbinte, arzător şi pasionant. N-aş fi aşteptat mai puţin de la un Gilchrist.

El strînse din dinţi, dar decise să ignore faptul că ea continua să facă generalizări în legătură cu familia.

– Şi ce naiba e rău în fierbinte, arzător şi pasionant?

– Nimic, dacă ăsta ţi-e genul. Dar eu nu sînt şi o ştim amîndoi.

– La naiba, poate înveţi să fii genul ăsta, mormăi el. Aş putea să-ţi predau lecţii.

Imaginea care îi apăru în minte la acest gînd îi făcu trupul să se încordeze de dorinţă.

– Nu. N-o să învăţ asta de la tine.

Ochii ei erau limpezi şi solemni.

– De ce nu?

– Ultimul lucru pe care îl doresc este să mă încurc cu tine, Luke.

Ea deschise uşa.

De data asta, Luke nu încercă s-o oprească. Se uită la Zeke.

– Hai, băiete. Poţi veni şi tu cu noi.

Zeke îşi luă farfuria şi îi urmă pe Luke şi pe Katy în noapte.

Aerul răcoros al nopţii îl lovi pe Luke precum un jet de apă rece. E în regulă, îşi zise în sinea lui. Avea şase luni în faţa lui. Şase luni în care o s-o convingă pe Katy că şi ea îl doreşte la fel de mult pe cît o doreşte el pe ea.

Nu se deranjă să rupă tăcerea care atîrna între ei în scurtul drum pînă la căsuţa ei. Cînd ajunseră la uşa din faţă, el aşteptă răbdător ca ea să deschidă. Lumina era aprinsă în camera de zi, dar restul casei era în întuneric. Matt se dusese probabil să se culce.

Katy zîmbi ca o scuză cînd păşi peste prag şi vru să-i închidă uşa în faţă lui Luke.

– Îmi pare rău dacă ţi-am făcut o impresie greşită. Îmi dau seama că nu trebuia să te las să mă săruţi. Dacă ai sentimentul că tot ce ceea s-a întîmplat în casa ta a fost numai din vina mea, atunci nu pot spune decît că regret foarte mult. Îmi dau seama că membrii familiei Gilchrist au tendinţa să fie foarte intenşi în toate privinţele.

Luke puse o mînă pe rama uşii şi se aplecă aproape. Voia să fie sigur că ea vedea furia din ochii lui.

– Să clarificăm un lucru, aici, Katy Wade. Ce s-a întîmplat în casă la mine a fost din vina mea. Îmi asum răspunderea totală pentru asta. Eu am început şi să fiu al naibii dacă nu am s-o sfîrşesc într-o bună zi. Acum, du-te şi te culcă şi gîndeşte-te la asta înainte de a adormi.

– Dar, Luke...

– Şi opreşte-te să mai afirmi că eu sînt la fel ca oricare alt Gilchrist pe care l-ai cunoscut vreodată.

El întinse mîna, apucă mînerul uşii şi o închise, înainte ca ea să poată reacţiona.

Zeke se uită în sus la el, întrebător.

Luke îşi trecu degetele prin păr. Se uită în sus la cerul înstelat. Era lună plină în seara aceea. Arunca o lumină argintie pe mare.

– Hai, băiete, să coborîm pe plajă. Am nevoie de o plimbare lungă.

Zeke sări înainte, îndreptîndu-se spre cărarea care ducea de pe stîncă la plaja pietroasă de jos. Briza răcoroasă lovea în haina lui, în timp ce el urma cîinele spre malul apei. Luke merse repede mult timp de-a lungul nisipului aspru luminat de lună. Lăsa ca aerul rece să-i scoată din sînge rămăşiţele de pasiune.

Cînd se opri în sfîrşit, în capătul îndepărtat al plajei, se putea controla din nou. Mintea i se calmase şi putea gîndi iar limpede şi la rece. Încă de cînd luase decizia asta, se tot întrebase de ce venise aici la Dragon Bay. Încercase să-şi spună că umbla după restaurantul *Pacific Rim.* Se jucase cu ideea răzbunării împotriva restului clanului. Se întrebase dacă nu simpla plictiseală îl îndemnase să accepte provocarea de a salva compania *Gilchrist Inc.*

Acum, Luke îşi dădea seama cu o conştiinţă tristă că avea în sfîrşit răspunsul la întrebare.

Era aici din cauza lui Katy.

A doua zi dimineaţă, Katy intră în birou şi puse o cutiuţă de plastic pe masa de lucru a lui Liz. Liz se uită curioasă în timp ce Katy deschise cutia şi luă un cuţit. Băgă cuţitul în sosul păstos şi i-l întinse pe un biscuit sărat.

– Spune-mi ce părere ai, zise Katy dîndu-i lui Liz

biscuitul. Vreau părerea ta sinceră.

Liz luă biscuitul, îl băgă în gură şi mestecă gînditoare.

– Bun. Foarte bun.

Katy se încruntă.

– Eşti sigură?

– Nu. Nu pot fi absolut sigură doar cu atît. Mai bine mai dă-mi o mostră.

Katy întinse pasta pe alt biscuit.

– Ăsta e făcut din spanac şi busuioc.

Liz muşcă din următorul biscuit şi zîmbi.

– Cred că ai tras din nou un număr cîştigător cu ăsta, Katy.

– Chiar îţi place?

– E grozav, o asigură Liz. Te deranjează dacă iau şi restul?

Înainte ca ea să poată răspunde, se auzi un zgomot uşor dinspre uşa biroului. Ca o primă reacţie, perişorii de pe ceafa ei se mişcară. Ea ştia cine stătea în deschizătura uşii, înainte ca el să vorbească. Îl avusese în gînd toată noaptea, pîndind la marginea viselor ca o fantomă întunecată, periculoasă, mult prea excitantă. El fusese ultimul lucru la care se gîndise înainte de a adormi şi primul lucru care îi apăruse în minte azi-dimineaţă cînd deschisese ochii.

Bastardul o obseda.

– Nu crezi că ai nevoie de mai mult decît de o singură părere înainte de-a ajunge la o concluzie cu privire la consumatori? întrebă Luke.

Katy se forţă să rămînă calmă în exterior, cînd se uită peste umăr. Luke stătea acolo cu un umăr sprijinit

de tocul uşii. Era îmbrăcat ca de obicei în negru. În dimineaţa aceea, avea un pulover şi pantaloni negri. Nu se vedea nici o haină sau cravată. Se părea că nu avea de gînd să plece la Seattle în dimineaţa asta.

– Ai vrea să guşti? întrebă politicos Katy.

Ochii lui de vrăjitor străluciră.

– Da.

Ea strînse tare cuţitul cînd întinse sosul păstos pe un alt biscuit sărat.

– Spanac şi busuioc. Încă mai experimentez.

Luke se îndreptă şi veni să ia biscuitul dintre degetele ei. Ochii lui nu-i părăsiră pe ai ei în timp ce luă ce i se oferea. Dinţii lui sclipiră o secundă cînd băgă în gură tot biscuitul. Mestecă gînditor, îndelung.

– Nu-i rău, se pronunţă el în cele din urmă.

Katy strîmbă din nas.

– Pot să mă descurc şi fără această laudă slabă. Dacă nu-ţi place, spune.

El zîmbi lent, un zîmbet de pură ameninţare sexuală. Ochii lui se mişcară în mod deliberat pe ea şi se opriră asupra gurii.

– Cum am zis. Nu-i rău. Puţin cam fad. Are nevoie de înviorare.

– Înviorare?

Îl privi cu precauţie. Începea să-şi dea seama că nu vorbea de sosul ei. I se înfierbîntară obrajii.

– Da, înviorare. Ştii, ceva care să-l facă mai picant. Se simte aici o timiditate. Un element de nesiguranţă. Fără îndoială, o lipsă de experienţă.

– Aşa să fie? Katy îşi ridică mîndră bărbia.

– Un sos cu adevărat bun are o oarecare intensitate.

Ţelul este să dezlănţuie pasiunea interioară a ierburilor. Ştii ce vreau să spun?

Katy se uită urît la el.

– Cred că da.

– Nu te îngrijora. Sosul ăsta nu are nimic ce nu se poate repara cu puţină practică.

– O să reţin asta, zise Katy printre dinţi.

Luke aprobă din cap, satisfăcut.

– Bine.

Luă cuţitul din mîna ei şi mai unse un biscuit cu sosul păstos.

– Nu te îngrijora. O să înveţi.

El îi dădu cuţitul înapoi, băgă în gură biscuitul şi ieşi din cameră.

– Fiuuu... făcu Liz ştergîndu-şi de pe frunte o transpiraţie imaginară. Despre ce era vorba?

– Tipul crede că e o autoritate în materie de sosuri.

Katy trînti capacul pe cutia de plastic.

– Nu-mi vinde mie castraveţi, mormăi Liz. Nu vorbea despre sosul păstos.

– Ba da. Ştii cum sînt cei din familia Gilchrist. Devin intenşi în legătură cu toate, chiar şi cu alimentele.

Katy o porni spre biroul ei.

– Presupun că-i firesc, comentă Liz. În fond, sînt în afacerile cu restaurante.

Katy închise repede uşa şi se trînti pe scaunul ei. Se răsuci şi se uită pe fereastră, contemplînd îndelung. Dacă următoarele şase luni vor fi tot aşa, ea va avea necazuri mari.

Îşi dăduse seama de la început că Luke îi era ostil şi avea resentimente faţă de ea. Îşi dăduse pe deplin

seama că o învinovăţea pe ea fiindcă îl forţase să-şi îndeplinească obligaţiile. Ştiuse că nu era bucuros de decizia pe care o luase de a veni la Dragon Bay şi că ea îi oferea un ţap ispăşitor. Dar îşi spuse că se putea descurca în aceste privinţe.

Din nefericire, după cele întîmplate aseară, ea trebuia să facă faţă unui element nou în ecuaţie. Se temea că ea devenise o provocare pentru Luke.

Cei din familia Gilchrist deveneau uneori obsedaţi să-şi îndeplinească voia, mai ales atunci cînd cineva le spunea că nu pot obţine ce doresc. Aveau asta în sînge.

Să manevrezi un Gilchrist care a decis să urmărească un anume scop era dificil chiar în cele mai bune condiţii. În situaţia asta, lucrurile vor fi mult mai complicate. După seara trecută, Katy nu mai putea nega că Luke o atrăgea.

El nu trebuia să afle niciodată cîtă putere de voinţă îi trebuise ca să plece din căsuţa lui.

Înţelegînd cît de vulnerabilă era, fu zguduită pînă în străfunduri.

Luke era periculos. Ea ştiuse asta din primul moment cînd îl văzuse. Va trebui să fie extrem de atentă în următoarele şase luni.

Sunetul motorului unei maşini scumpe pe aleea ei, tîrziu după-amiază, îi aminti lui Katy că Darren spusese

că va trece să stea de vorbă cu ea. Îşi ridică ochii de pe cartea de bucate pe care o studia.

– Sună ca noua maşină *Porsche* a lui Darren, zise Matt de la masa din bucătărie. Ce caută aici? întrebă el închizînd cartea cu o pocnitură.

– Vrea să stea de vorbă cu mine despre ceva, răspunse Katy.

– Da? De ce? întrebă Matt şi se ridică şi se duse la fereastră. Cînd tipul ăsta stă de vorbă cu tine, înseamnă că vrea ceva.

– Nu-i adevărat, Matt.

– Ultima oară cînd a trecut pe-aici a fost pentru că voia să vorbeşti cu Justine să-l încerce în funcţia de şef al lui *Gilchrist Inc.*, îţi aminteşti? Omule, ce maşină! Nu cred că m-ar lăsa s-o probez.

– Nu cred că ai avea şanse. Asta-i averea cea mai de preţ a lui Darren. Dă-i drumul în casă, vrei, Matt?

– Sigur.

Matt deschise uşa.

Darren era pe trepte, îmbrăcat într-o jachetă neagră de piele şi pantaloni negri care se potriveau cu maşina *Porsche* neagră. Îi zîmbi lui Matt.

– Bună, Matt. Nu te-am mai văzut de-o vreme. Cum îţi mai merge?

– Bine. Apoi, uitîndu-se peste el la *Porsche*, adăugă: Frumoasă maşină.

– Mulţumesc. Vrei s-o încerci?

Darren îi dădu cheile.

Ochii lui Matt se măriră, nevenindu-i să creadă.

– Glumeşti?

– Nu. De ce nu faci o plimbare prin orăşel? Ia un

hamburger, în timp ce eu vorbesc cu sora ta. Hai, întinde-o!

– Hei, grozav. Mulţumesc. O să am grijă.

Matt ieşi pe uşă într-o clipă.

Katy se uită jenată pe fereastră cum fratele ei deschide cu respect uşa maşinii şi se urcă la volan.

– Nu ştiu dacă este o idee bună, Darren. Nu are experienţă cu maşini din astea.

– Maşina-i maşină. L-am văzut pe Matt conducînd. O să se descurce. Nu fi îngrijorată pentru el. Pot să mă aşez?

– Te rog.

Distrasă de sunetul motorului maşinii *Porsche*, Katy făcu vag un semn spre un fotoliu. Cînd maşina neagră ieşi de pe alee, ea oftă şi se depărtă de la fereastră, să se confrunte cu oaspetele.

Gura fin desenată a lui Darren se curbă în devastatorul zîmbet Gilchrist.

– Apreciez asta, Katy.

– Nici o problemă. Am să fac un ceai.

– Sună grozav.

El se ridică repede şi o urmă în bucătărie.

– Despre ce ai vrut să vorbeşti cu mine? întrebă Katy umplînd ceainicul cu apă şi punîndu-l pe maşina de gătit.

– E puţin cam complicat.

Zîmbetul lui Darren dispăru. Absenţa lui nu făcea decît să sublinieze amărăciunea din ochii lui.

– Sînt la ananghie, Katy. La mare ananghie. Iar tu eşti singura care mă poţi ajuta.

Katy luă declaraţia cu precauţie, cum făcea cu orice

asemenea declaraţie dramatică a celor din familia Gilchrist.

– O să fiu bucuroasă să fac ce pot, Darren, ştii asta. De data asta, despre ce fel de necaz e vorba?

– Unul care se ridică la o sută cincizeci de mii de dolari.

– Ce? E o glumă?

Katy era gata să scape ceaşca pe care o luase din dulap.

– Aş vrea să fie.

Darren îşi băgă mîinile în buzunare şi se uită în jos, la vîrfurile pantofilor. Cînd ridică ochii să-i întîlnească pe ai ei, ochii lui erau fără expresie.

– Datorez nişte bani unor oameni.

– O sută cincizeci de mii de dolari?

– Da.

– Ah, Doamne, Darren, ce-ai făcut? Te-ai apucat de jocuri de noroc?

– Nu. A fost o afacere cu parteneri. Imobiliară. Exista posibilitatea unui cîştig mare. Mare de tot. Dacă ar fi mers, aş fi putut să-i dovedesc lui Justine că am talent la afaceri.

Katy se strîmbă.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Afacerea s-a prăbuşit, pentru că nu a obţinut finanţare. Cel care a organizat treaba, Milo Nyle, i-a spus broker-ului meu că unii dintre cumpărători ne dau în judecată dacă nu-i plătim. Partea mea e de o sută cincizeci de mii.

– Vai, Doamne!

– Am nevoie de un împrumut, Katy. Repede. Nyle

spune că dacă nu plătim, am putea ajunge la închisoare.

– Închisoare! Katy se uită fix la el. Darren, eu nu am o asemenea sumă. Ştii asta.

– Da. Dar ai putea s-o obţii, sugeră Darren.

– Cum naiba se presupune să fac rost de o sută cincizeci de mii de dolari? Să jefuiesc o bancă?

Gura lui Darren se strîmbă.

– Nu chiar. Am un plan.

– Nu cred că vreau să aud ceva despre asta, zise Katy turnînd apă clocotită peste ceai. Spune-mi, care e planul tău?

– E simplu. Îi ceri lui Justine cu împrumut ca să porneşti restaurantul *Pesto Presto*. Ştii că ea o să te ajute.

– Nu vreau să iau bani de la bunica ta, zise Katy cu încordare. De fapt, e ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac. Vreau să mă eliberez de familia Gilchrist.

– Katy, banii nu sînt pentru tine, ci pentru mine. Tu iei împrumutul de la Justine şi-mi dai mie banii. Eu am să-i folosesc ca să plătesc investiţiile. Apoi am să ţi-i dau înapoi.

– Nu merge.

– Ba da. N-o să-i pot plăti imediat, desigur, zise Darren. Dar, pînă la urmă, o să reuşesc. Am să găsesc o soluţie. Bănuiesc că va trebui să sacrific maşina.

– Ah, desigur, spuse supărată Katy. Maşina va trebui să dispară, cu siguranţă, Darren, dar n-o să meargă. Trebuie să te duci singur la bunica ta.

Darren lovi cu pumnul în perete.

– Iisuse, nu pot face asta şi tu o ştii. Va confirma tot

ce crede ea deja despre lipsa mea de capacitate în afaceri.

– Atunci, vorbeşte cu Luke.

Darren se uită la ea uimit.

– Eşti nebună? Să mă duc la Luke să-i cer o sută cincizeci de mii de dolari ca să scap de necaz? Mi-ar rîde în faţă.

– Nu sînt chiar atît de sigură de asta.

– Eu sînt, Katy. Tu trebuie să mă ajuţi. Nu mă pot duce la nimeni din familie. Justine va fi furioasă. Părinţii mei vor crede că ea a avut dreptate în privinţa mea, dacă le spun ce s-a întîmplat. Cît despre Luke, Bastardului nu i-ar păsa dacă ajung la închisoare. Mă bazez pe tine, Katy.

Capitolul 7

Luke zări maşina neagră *Porsche* cînd ieşi din supermagazinul alimentar din Dragon Bay cu mîncarea pentru cîine. Maşina lui Darren era parcată în faţa unui restaurant tip *McDonald,* localul unde Matt şi prietenii lui îşi aveau slujba sézonieră.

Luke se strîmbă cînd văzu *Porsche*-ul, mirîndu-se că Darren venise pînă la Dragon Bay ca să mănînce un hamburger şi cartofi prăjiţi. Apoi îşi aminti sfîrşitul conversaţiei pe care o auzise cu o seară înainte pe balcon la Justine. Darren era în oraş pentru că voia să stea de vorbă cu Katy.

Luke aruncă în portbagaj sacul cu mîncare de cîini. Se întrebă dacă ideea lui Darren de a o trata pe Katy era să o ducă să ia o masă ieftină.

Închise portbagajul, băgă cheile în buzunar şi porni

să traverseze strada. Cînd ajunse la colţ, văzu uşa restaurantului deschisă. Matt, cu un zîmbet larg, ieşi cu un grup de prieteni după el.

În timp ce Luke privea, Matt aruncă în aer nişte chei şi se îndreptă radios spre *Porsche*. După o privire languroasă spre maşină, prietenii lui o luară în direcţia opusă.

Luke ajunse la *Porsche* în acelaşi timp cu Matt. Matt se uită surprins în sus.

– Bună, domnule Gilchrist. Ce faci aici?

– Cumpăr mîncare pentru cîine. Asta-i maşina lui Darren, nu-i aşa?

– Da. El a vrut să stea de vorbă cu Katy şi mi-a lăsat maşina să fac o plimbare. Ridică din umeri. Probabil a vrut să mă scoată din cale, dar nu-mi pasă. Poate e ultima şansă pe care o voi avea vreodată de a sta la volanul unei maşini ca asta.

– Darren e acum cu Katy?

– Da. Acasă. Cred că trebuie să-i duc înapoi maşina, înainte să se întrebe ce s-a întîmplat cu ea.

– Nu te grăbi. Am să-i explic eu lui Darren de ce ai întîrziat. Hai să intrăm ca să-ţi dau o cafea sau ce vrei tu.

Matt ezită.

– De ce?

Luke zîmbi.

– Văd că ai precauţia naturală a surorii tale.

– Ea spune că trebuie să te fereşti cînd un Gilchrist oferă daruri.

Luke clătină din cap cu regret prefăcut.

– Nu-mi pot imagina de ce a căpătat o atitudine atît

de negativă faţă de familia Gilchrist. Hai să intrăm să bem ceva.

– În regulă.

Cinci minute mai tîrziu, Luke se aşeză într-un separeu în faţa lui Matt şi se uită la băiat gînditor.

– Ce discută Darren cu sora ta?

– Cine ştie? zise Matt, clătinînd cuburile de gheaţă din Coca Cola lui. Poate că vrea din nou ca ea să vorbească cu Justine pentru el.

Luke se gîndi la această posibilitate.

– Ce fel de lucruri o pune să discute cu Justine?

– Acum cîtva timp, a vrut ca ea s-o convingă pe Justine să-l lase să administreze localul *Gilchrist* din Lake Union.

– Katy se pare că a reuşit, căci el îl administrează, observă Luke.

– Sigur. De obicei, Katy o poate convinge pe Justine să facă anumite lucruri. Dar nu întotdeauna. N-a putut-o face pe Justine să-l pună la încercare pe Darren, dîndu-i conducerea companiei *Gilchrist Inc.*

– Justine poate fi încăpăţînată.

– Da. Poate că Darren vrea ca ea să încerce din nou. Ai crede că a renunţat acum, cînd eşti dumneata aici. Dar Katy zice că toţi cei din familia Gilchrist pot fi cu adevărat insistenţi cînd vor ceva. Ea zice că devin obsedaţi.

Luke înjură încet.

– Sora ta se pare că a devenit o autoritate în legătură cu familia Gilchrist.

– Îhî. A fost nevoită, cred. Matt se încruntă. O să mă bucur cînd o să scape în sfîrşit de ei. A fost legată

destul din cauza mea. De îndată ce am să fiu la colegiu, ea o să poată să abandoneze slujba de la *Gilchrist* şi să-şi continue viaţa.

El se uită în sus, zăpăcit, cînd îşi dădu brusc seama ce spusese.

– Să nu te superi.

Luke zîmbi trist.

– Nu te îngrijora. Eu nu înţeleg cum a reuşit să lucreze atît de mult timp pentru Justine Gilchrist.

– Liz spune că bătrîna e adaptabilă şi că nu s-au confruntat.

– Dar Katy ce spune?

Matt ridică din umeri.

– Katy zice că slujba nu e chiar aşa de rea. Spune că există şi slujbe mai rele. Cred că, într-un fel, ţine la Justine, dacă vrei să ştii adevărul. Zice că şi ceilalţi membri ai familiei sînt în regulă, în felul lor.

– Dar ţie nu-ţi plac?

Matt roşi.

– N-am zis asta. Doar că uneori ei încearcă să o bruscheze. Maureen şi Hayden îi dau tot timpul ordine. Darren încercă s-o farmece, ca să obţină ce vrea, iar Eden...

– Ce-i cu Eden?

Ochii tineri ai lui Matt deveniră aspri.

– În urmă cu un an, era un tip care se învîrtea în jurul lui Katy. Mie nu-mi plăcea foarte mult, dar lui Katy da. Cred că era îndrăgostită de el.

Luke deveni ţeapăn.

– Nate Atwood?

– Îhî. A apărut Eden şi nenorocitul s-a uitat o dată

la ea şi a căzut ca o balegă. S-au căsătorit la cîteva săptămîni după ce Katy le-a făcut cunoştinţă. Justine a fost sincer supărată.

– Nemernicul, spuse Luke încet.

– Da, zise Matt. Aşa-i. Dar Katy nu şi-a dat seama imediat. Problema e că ea nu avea prea multă experienţă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Katy are douăzeci şi opt de ani, dar nu ştie despre bărbaţi atît cît ai crede pentru vîrsta ei. A fost prea ocupată ca să aibă grijă de mine şi să se ocupe şi de serviciu, pe deasupra.

După ce s-a perpelit toată noaptea în legătură cu problema asta, Luke decise să atace a doua zi dimineaţă. Trecu pe lîngă Liz direct spre uşa biroului lui Katy, imediat după ora nouă. Liz se uită urît la el, prin ochelari, dar amîndoi ştiau că nu putea ajunge la timp la intercom ca să o avertizeze pe Katy că venea Luke.

Luke deschise uşor uşa şi o văzu pe Katy cocoţată pe marginea biroului. Avea un dosar în mînă, dar nu-i analiza conţinutul. Se uita gînditoare afară, la marea cenuşie. Purta o bluză verde de mătase şi o fustă aurie. La gît avea o eşarfă cu pete aurii. Părul ei roşu parcă era în flăcări, în lumina dimineţii. Luke decise că arată ca un buchet de flori de primăvară.

– Ce-a vrut vărul meu ieri de la tine? întrebă el, cînd închise uşa biroului.

Katy era aproape să cadă de pe birou de suprindere şi se întoarse cu faţa spre el.

– Doamne, m-ai speriat! Aş aprecia dacă n-ai mai veni aşa, pe furiş.

Se duse spre vasul de cafea şi se servi cu o ceaşcă. Observase că, la ea, cafeaua avea gust mai bun decît în altă parte.

– Îmi pare rău. Data viitoare am să bat. Ce-a vrut?

Gura ei se strînse dezaprobatoare.

– A fost o vizită personală. N-are legătură cu afacerile.

– Fratele tău zice că Darren vrea de obicei ceva de la tine cînd vine pe-acasă pentru o mică conversaţie. De data asta ce-a vrut?

– A vrut doar să vorbească. E chiar atît de straniu? Darren şi cu mine ne cunoaştem de atîţia ani. N-a fost mare lucru.

Luke se uită la ea gînditor şi decise că, în dimineaţa asta, ea nu-i va spune nimic. Nu dăduse rezultate metoda directă.

– Dacă spui tu! Fii gata de plecare la Seattle, după masa de prînz. Fă-ţi un mic bagaj. Rămînem peste noapte.

Ea îl privi fix.

– Ei, stai puţin.

– Camere separate, zise el simplu. E vorba de afaceri. Eşti asistenta mea personală, îţi aminteşti? Vreau să vii cu mine. O să participi la majoritatea şedinţelor. După aceea, o să vreau analiza ta intuitivă asupra administraţiei. Îi cunoşti pe oamenii ăştia mai bine decît mine.

El vedea după expresia din ochii ei că nu-l credea. Foarte rău.

Nu putea să-i spună că intenţiona s-o scoată la cină să mănînce, să bea vin, cu speranţa că o s-o farmece şi o s-o aducă în patul lui. Dacă i-ar fi spus asta, ea s-ar fi înfuriat cu adevărat.

Exact la ora unu, în după-amiaza aceea, Katy trase fermoarul sacului ei de voiaj şi îl duse afară în camera de zi alături de cel mic, de mînă. Matt aştepta împreună cu Luke şi Zeke. Zeke se uita urît la ea, peste marginea farfuriei pe care o ţinea în gură.

– Eşti sigur că o să fie în regulă dacă eşti singur? îl întrebă Katy pe Matt pentru a suta oară.

– Iisuse, Katy! De cîte ori să-ţi spun că eu şi Zeke ne vom simţi bine? Nu te îngrijora.

– Am să te sun diseară, spuse Katy.

– E vineri, îi aminti cu răbdare Matt. Lucrez în seara asta pînă la nouă.

– Ah, da. E adevărat. Promite-mi că o să vii direct acasă după lucru.

– Promit.

– Şi să conduci cu atenţie, adăugă Katy.

Luke îi luă bagajul din mînă.

– Nu te îngrijora pentru el, Katy. O să se descurce bine. Are şaptesprezece ani, îţi aminteşti?

Matt îi aruncă lui Luke o privire recunoscătoare.

– Da, nu te îngrijora din cauza mea.

– Bine, bine, am înţeles aluzia. Katy îl îmbrăţişă repede. Mă întorc mîine după-amiază.

– Bine, zise Matt şi îi urmă pînă la uşă. Distracţie plăcută.

Katy se strîmbă.

– Asta este o călătorie de afaceri.

Luke zîmbi cînd aruncă în portbagaj sacul ei.

– Asta nu înseamnă că nu te poţi distra, Katy.

– Ba da, înseamnă.

Se aşeză pe locul pasagerului în *Jaguar* şi le făcu semne cu mîna lui Matt şi lui Zeke.

Luke nu spuse nimic în timp ce conducea maşina de pe alee pe şoseaua spre Dragon Bay. Cîteva minute mai tîrziu, trecură prin orăşel. Luke se îndreptă spre sud, spre Seattle.

– Înţeleg că nu l-ai lăsat prea des singur pe Matt, zise Luke rupînd tăcerea prelungită.

– Nu. Ştiu că trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că e aproape adult, dar nu e uşor. Sînt îngrijorată pentru el.

– Şi el se îngrijorează pentru tine.

Katy se uită surprinsă la Luke.

– Zău?

– El se consideră vinovat că ai fost legată de casă în toţi anii ăştia.

– E o prostie.

– Nu, nu este. E adevărat şi el ştie asta. Se teme că, din cauza răspunderilor tale faţă de el, nu ai avut suficientă experienţă în lumea reală.

– Aşa să fie?

– E îngrijorat că nu eşti destul de versată ca să ştii care sînt nemernicii şi care tipii cumsecade.

– Sînt sigură că o să-mi dau seama. Am învăţat întotdeauna repede, comentă Katy.

Birourile corporaţiei *Gilchrist Inc.* ocupau un etaj într-un bloc înalt din centrul oraşului Seattle. Panorama prin numeroasele ferestre ale etajului douăzeci era spectaculoasă. Oraşul era plin de o energie pe care o putea declanşa doar un port la Pacific.

Golful Elliott, cenuşiu sub un cer ca de plumb, era punctat cu vapoare uriaşe. Nişte mici lumi, petrolierele şi vasele de transport, purtau insemnele companiilor de navigaţie din Asia şi Pacific. În depărtare, munţii cu vîrfurile acoperite cu zăpadă aproape se pierdeau în ceaţa care părea că acoperă lumea.

– De ce te-a adus Luke şi pe tine, azi? întrebă Eden. Ce se întîmplă, Katy? Ce are de gînd?

Katy îşi întoarse privirea şi se uită la verişoara lui Luke. Eden stătea elegantă la biroul ei, trupul ei trădînd o încordare subtilă. Purta un costum negru, impecabil, care îi sublinia subţirimea şi îi accentua roşeaţa buzelor şi unghiilor. Ochii ei verzi erau tăioşi şi îngrijoraţi.

– Trebuie să-i comunic analiza mea cu privire la oamenii din diversele şedinţe pe care le va ţine azi cu managerii, zise Katy ridicînd din umeri. Ce pot să-ţi spun? Sînt o secretară de neînlocuit.

Eden bătu cu unghiile în suprafaţa lustruită a biroului.

– Dar ce are de gînd?

Katy se gîndi la investigaţia pe calculator pe care o lansase Luke, dar nu zise nimic. Luke îi atrăsese în mod special atenţia să nu spună nimănui, iar acum lucra pentru el. Fie că-i plăcea, fie că nu, îi datora Bastardului loialitate în afaceri.

– Nu sînt sigură, spuse cu precauţie Katy. Acum adună date. Asta-i tot ce-ţi pot spune.

– Plănuieşte el ceva. Simt eu asta. Trebuie să ne spui ce se întîmplă, Katy. Sînt prea multe în joc aici.

– Din cîte ştiu eu, el face exact ceea ce i-a zis lui Justine că va face. Încearcă să salveze compania.

– Tata spune că nu putem avea încredere în el, iar eu sînt de acord. Mă face să mă simt nervoasă.

Eden se uită în ecranul luminos al computerului de pe birou de parcă ar fi putut citi viitorul în el.

– Cred că Luke face pe toată lumea să se simtă nervoasă. Uite, Eden, zău că nu ştiu ce altceva ţi-aş mai putea spune. Justine l-a vrut. Îl are. Tot ce putem face noi, ceilalţi, este să sperăm că va fi bine. Acum trebuie să fug, zise Kate uitîndu-se la ceas. Luke a convocat altă şedinţă în sala de consiliu, peste cinci minute. Trebuie să particip şi eu.

– Katy, aşteaptă!

Eden se apleacă în faţă cu expresia intensă şi-i spuse:

– O să ne avertizezi dacă Luke plănuieşte ceva care va face un rău familiei, nu-i aşa? Ne datorezi atîta lucru.

Katy ezită.

– Am s-o avertizez pe Justine, fu ea de acord. Ei îi datorez măcar atît. Vouă, celorlalţi, nu vă datorez nimic, nu-i aşa?

Eden îşi micşoră ochii.

– Ce vrea să însemne asta?

– Exact ce ai auzit. Întotdeauna am lucrat pentru Justine, nu pentru voi, ceilalţi.

– Ba nu, şopti Eden. E mai mult decît atît. Mult mai mult. Nu m-ai iertat niciodată pentru faptul că m-am măritat cu Nate, nu-i aşa? De ce nu recunoşti?

– Nate n-are nici o legătură cu treaba asta.

– Nu te cred.

Eden se ridică şi se duse la fereastră. Se uită prost dispusă la cerul cenuşiu.

– Nu ştii cît de norocoasă ai fost că te-a abandonat pe tine pentru mine. De fapt, dacă mă gîndesc, tu îmi eşti datoare pentru că te-am salvat de experienţa căsătoriei cu Nate Atwood.

Katy studie profilul uluitor al lui Eden.

– Ştiu.

– Bărbatul ăsta m-a folosit.

– Aşa-i.

– Nu m-a iubit. Nu m-a iubit niciodată. M-a folosit.

– Ştiu. „Şi m-a folosit pe mine ca să ajungă la tine", se gîndi ea. Dar acum ai scăpat de el. Slavă Domnului că Justine l-a pus pe avocatul ei să se ocupe de procedura de divorţ. Ea te-a protejat.

– Crezi?

Katy se încruntă, neînţelegînd tonul amar din vocea lui Eden.

– Poate că nu emoţional. Nimeni nu te putea proteja

în felul ăsta. Dar financiar, da. Nate nu a căpătat cine ştie ce. O sumă minimă.

Eden închise o clipă ochii.

– Doamne, ce bastard afurisit era. Şi acum avem de-a face cu altul.

– Viaţa-i dură, nu-i aşa? zise Luke din uşă.

Se uită la Katy.

– Eşti gata? Şedinţa începe peste două minute.

– Sînt gata.

Katy îi aruncă lui Eden o ultimă privire jenată şi îl urmă pe Luke în hol.

Luke îi adresă lui Katy o privire piezişă, speculativă, cînd merse alături de ea prin hol, spre sala de consiliu.

– Despre ce-a fost vorba?

– Despre divorţul ei.

– Vesel subiect.

– Nu în mod deosebit, murmură Katy. Cei din familia Gilchrist sînt rareori...

– Nu mai spune! Ştii, Katy, uneori mă oboseşte generalizarea asta despre cei din familia Gilchrist.

– Corect, se lumină Katy, încrucişarea spadelor cu Luke îmbunătăţindu-i starea de spirit. Şi pe mine mă obosesc cîteodată cei din familia Gilchrist.

Fraser Stanfield şi un grup de oameni la nivel managerial stăteau în picioare cînd Luke şi Katy intrară în sală. Îl salută din cap pe Luke şi îi zîmbi lui Katy. Înaintă şi îi ţinu scaunul ei.

– Ce cauţi în oraş? o întrebă el în şoaptă acoperit de murmurul conversaţiei.

– Mă depăşeşte. Mi s-a spus că sînt aici să dau sfaturi.

– Cred asta. Te pricepi la aşa ceva. Rămîi peste noapte?

– Da, rămîn.

– Grozav, rînji Fraser. Ce-ai zice de-o cină?

Katy fu surprinsă. Fraser nu-i sugerase niciodată înainte ceva asemănător cu o întîlnire, dar, după toate prin cîte trecuseră împreună în ultimele cîteva luni, desigur că ea nu avea obiecţii.

– Sună grozav.

– Ne întîlnim în holul hotelului tău, la şapte, spuse Fraser. Să nu te îngrijorezi. N-o să mergem la un restaurant *Gilchrist.*

Katy rîse. Cu coada ochiului, îl văzu pe Luke întorcînd capul la acest cuvînt. Privirea lui trecu repede peste Fraser, apoi se opri la Katy. Nu părea bucuros.

Îşi dădu seama intuitiv că plănuise să o invite şi el la cină. Un Gilchrist nemulţumit era un Gilchrist periculos.

Pe de altă parte, ea ştia că a scăpat ca prin urechile acului de o situaţie care ar fi fost încărcată de o ameninţare senzuală. Nu se prea pricepea să facă faţă unor situaţii ameninţătoare senzual. Nu era genul.

Atunci de ce nu se simţea uşurată? se întrebă Katy.

– Ce naiba are de gînd? întrebă Fraser mai tîrziu în seara aceea.

Katy îşi ridică privirea de pe listă. Îşi dădu seama că era presată din nou să dea informaţii din interior cu

privire la intenţiile lui Luke. Asta era întîlnirea aceea plăcută la cină. Toată ziua oamenii o încolţiseră ca să o întrebe ce credea că plănuieşte Bastardul în legătură cu compania *Gilchrist*. Cu un oftat interior de regret, îşi dădu seama că Fraser nu era diferit.

Se gîndi că nu putea fi prea dură cu el. Fraser trebuia să se îngrijoreze de propriul lui viitor. Pe de altă parte, ea lucra totuşi pentru Luke şi trebuia să-i rămînă loială lui.

– Nu ştiu, zise Katy, şi continuă să studieze lista.

– Nici o bănuială?

– Nici una.

Fraser zîmbi.

– Hei, Katy. Ăsta sînt eu, Fraser. Vechiul tău prieten, îţi aminteşti? Am fost în tranşeele *Gilchrist* împreună în ultimele şase luni. Mie poţi să-mi spui ce se întîmplă. Am aici o carieră pe care vreau să mi-o menţin.

În silă, Katy puse jos lista.

– Ştiu. Îmi pare rău, dar nu e nimic ce pot să-ţi spun în momentul de faţă. Luke pare că adună date. Ştiu că e preocupat de situaţia proastă de la *Gourmet* şi analizează cele două restaurante cu probleme. Dar nu ştiu ce are de gînd să facă.

– Dacă are pe jumătate din simţul afacerilor cu care îl creditează toată lumea, o să vîndă *Gourmet.*

– Poate.

– Familia Gilchrist a fost întotdeauna implicată în afacerile cu restaurante, spuse Fraser îndîrjit. Ar trebui să se ţină de ceea ce ştiu să facă. Ar trebui să iasă de pe piaţa cu antreuri congelate, pentru că ei nu se pricep.

– *Gilchrist Gourmet* mergea foarte bine anul trecut pe vremea asta.

– Anul trecut s-a întîmplat asta. Azi s-a dus pe apa sîmbetei. *Gilchrist* trebuie să-şi dea seama că nu are altă alegere decît să-l vîndă.

– Dacă trebuie vîndut, sînt sigură că o să-l vîndă, zise Katy. Dar dacă poate cineva să-l salveze, atunci el poate s-o facă.

Fraser se uită la ea.

– Ai multă încredere în Bastard.

– Tipul poate că nu e un gentilom sau un intelectual, dar e bun la ceea ce face.

– Cu alte cuvinte, ştie să facă bani?

Katy zîmbi.

– Din cîte se spune, da.

Fraser îi atinse mîna cu un avînt intim.

– Am vorbit serios, mai înainte. Am multe lucruri importante în vedere în legătură cu cariera mea. Pot să mă bazez pe tine să mă informezi asupra mişcărilor pe care le face Bastardul?

– Am să fac tot ce pot, spuse ea liniştită. Te-ar deranja foarte mult dacă am lua cina acum? Mor de foame.

Fraser părea că nu doreşte să abandoneze subiectul. Ochii îi străluciră, apoi reuşi să zîmbească.

– Poţi să pui pariu. Încearcă somonul. Îl prepară bine aici. Ştii, am vorbit de cîteva ori cu Eden.

– Zău?

– Nenorocirea este că nici ea nu ştie ce se întîmplă. Şi nu sînt sigur că mi-ar spune, dacă ar şti. La naiba, ea face parte din familie, iar eu sînt doar un anga-

jat.Oricum, cred că are alte lucruri în minte, în momentul ăsta.

Remarca despre Eden îi captă atenţia lui Katy.

– Ce te face să spui asta?

– Am văzut-o săptămîna asta cu fostul ei soţ, spuse într-o doară Fraser cînd deschise lista. Poate că plănuiesc o mare împăcare. Justine o să aibă o criză dacă se întîmplă aşa ceva, nu-i aşa? A fost atît de al naibii de uşurată cînd divorţul s-a încheiat.

Katy ea şocată.

– Eden şi Nate? I-ai văzut împreună? Eşti sigur?

Fraser îşi ridică privirea.

– Se urcau împreună într-un taxi, în faţa unui restaurant cu al cărui director abia vorbisem şi tocmai ieşeam. Se părea că Atwood a aşteptat-o.

Katy îşi aminti de amărăciunea din glasul lui Eden, în dimineaţa aceea. „S-a folosit de mine".

– E greu de crezut.

– Îi ştii pe cei din familia Gilchrist. Sînt dramatici. Poate că pe Eden o tentează să aibă o legătură amoroasă cu fostul ei soţ. E cam nebună. Ştii ceva, Katy?

– Ce anume?

Katy încerca să-şi imagineze de ce ar vrea Eden să reaprindă focul pasiunii cu Nate Atwood. Din cîte ştia ea, Eden îl ura acum pe tip. Dar auzise întotdeauna că ura e o alternativă a dragostei.

– Sînt cu adevărat bucuros să ştiu că te am pe tine de partea mea, spuse în mod deliberat Fraser. Cînd e vorba să ai de-a face cu cei din familia Gilchrist, prietenii trebuie să fie uniţi. Iar noi sîntem prieteni, nu-i aşa, Katy?

– Da, răspunse liniştită, Katy. Cred că am să renunţ la somon şi o să încerc pastele făinoase cu sosul pesto. Vreau să văd dacă e mai bun decît al meu.

Katy descuie uşa camerei ei de hotel o oră mai tîrziu, uşurată că reuşise să scape de Fraser, jos în hol. Cîteva minute acolo avusese impresia că a zărit în ochii lui o expresie de speculaţie afaceristă care o înfuriase.

Îi trecuse prin gînd că Fraser era în stare să o seducă pentru a se asigura că ea îl va informa despre evenimentele din interiorul biroului principal al companiei *Gilchrist*.

Oare toată lumea credea că era o mică proastă neversată? se întrebă ea obosită cînd deschise uşa. Dacă voia să se lase sedusă, ar fi preferat un bărbat care era mînat de altă emoţie decît de preocuparea pentru cariera lui.

Pe Luke, de exemplu.

Gîndul acesta o uimi. Trebuia să fie nebună să ia în considerare o asemenea idee. Dar măcar cu Luke o femeie ar şti că e vorba de pasiune. Cei din familie erau pasionali.

La Fraser, se gîndi Katy, seducerea ar fi fost strict o afacere.

Nu că ar fi fost interesată să fie sedusă de cineva, se asigură în sinea ei cînd închise uşa.

Căutînd întrerupătorul, simţi o altă prezenţă în ca-

meră. Îi îngheţă mîna.

– Cel puţin, ai avut înţelepciunea să vii singură în cameră. În întuneric vocea lui Luke era aspră şi ameninţătoare.

Katy îşi ţinu respiraţia. Aprinse lumina şi rămase cu privirea furioasă spre Luke.

El nu-i observă expresia. Era întins în fotoliul de lîngă fereastră şi se uita peste oraş. Tocurile cizmelor lui se sprijineau pe marginea ferestrei. Gheaţa făcea zgomot în paharul pe care-l ţinea în mînă. O privire în micul frigider din colţ îi dovedi că folosise mica rezervă de băuturi a camerei.

– Doamne, m-ai speriat de moarte!

Katy îşi dădea seama că pulsul îi era accelerat şi că era încordată în interior. Tot trupul ei intrase în starea de a lupta sau a fugi, deşi în minte îşi dăduse deja seama că nu era o ameninţare de atac imediat.

– Ce cauţi aici?

Luke nu se întoarse.

– Ai acceptat întîlnirea cu Stanfield ca să mă faci gelos?

Katy era uluită.

– Dumnezeule, nu! Sigur că nu. Eşti nebun? De ce să vreau să te fac gelos?

– De unde să ştiu? Tot ce ştiu este că asta e o tactică folosită de femei.

– Poate de *unele* femei. Nu de toate femeile.

Katy îşi adună simţurile răvăşite. Faptul că-l găsise pe Luke aici, în camera ei, era ca şi cum ar fi căzut printr-o gaură făcută de un iepure. Nimic nu i se părea real.

– A acţionat, spuse liniştit Luke. Am fost gelos. Luă o înghiţitură de whisky din pahar. Iisuse, asta-i o emoţie pe care o urăsc cu adevărat. Mi-am petrecut cea mai mare parte a căsniciei fiind gelos.

– Luke...

– Cînd Ariel intra într-o cameră, toţi bărbaţii se uitau la ea şi o doreau. Imediat. Ea ştia asta. Îi plăcea să vadă reacţia mea. Spunea că face bine la activitatea sexuală de mai tîrziu.

Katy se aşeză precaută pe marginea patului. Îi tremurau degetele. Luke tot nu se întorsese, aşa că nu-i vedea faţa, dar auzea în vocea lui tăişul de lamă al îngrijorării demult îngropate. Avu brusc dorinţa să-l mîngîie, dar nu ştia cum.

– Îmi pare rău, Luke.

– N-ai motive. Era o femeie frumoasă. N-avea încotro. Gheaţa sună din nou în paharul lui.

– Nu, desigur că nu.

Dar Ariel n-ar fi trebuit să se bucure de gelozia lui Luke, se gîndi Katy. N-ar fi trebuit s-o folosească pentru a-l provoca la pasiune. Bărbatul avea şi aşa destulă pasiune în el.

– Mă răsplătea mai tîrziu pentru asta. În pat.

Katy îşi strînse mîinile în poală.

– Înţeleg atunci că nu te deranja. Nu-ţi păsa că te simţeai gelos, pentru că ştiai că o să te răsplătească în pat?

– Uram treaba asta. Singurul lucru care o făcea suportabilă era că ştiam că mă iubeşte. Se juca doar. Dar eu ajunsesem să urăsc jocul. Se pare că n-a înţeles niciodată asta.

Katy căută să spună ceva.

– Luke, eu nu am intenţionat să te fac gelos în seara asta. Tu şi cu mine nu avem o legătură, aşa că nici unul dintre noi nu are motive să fie gelos sau să aibă altă emoţie puternică faţă de celălalt.

– Aşa să fie oare?

– Ca să-ţi explic, continuă cu hotărîre Katy, aş vrea doar să-ţi spun că nu aş încerca să fac vreodată geloasă o persoană la care ţin. Ar fi ultimul lucru pe care l-aş face. Ar fi o cruzime.

– Nu ar fi foarte emoţionant?

– Nu. Doar o cruzime.

– Sînt de acord cu tine, spuse Luke. Este o cruzime. Ca să-ţi explic, afirm acum că n-aş încerca în mod deliberat să fac gelos pe cineva la care ţin.

Ea îl crezu. Katy zîmbi slab.

– Presupun că asta lămureşte totul.

– Noi nu avem o legătură, dar tocmai am jurat să nu încercăm să ne facem geloşi unul pe celălalt.

Luke puse paharul pe masă. Îşi lăsă jos picioarele de pe fereastră şi se ridică de pe fotoliu. Se întoarse pentru prima dată cu faţa spre Katy. Privirea lui o ţintui pe a ei cu o intensitate ameţitoare.

– Luke!

Katy zîmbi, conştientă de el la fiecare nivel la care o femeie putea fi conştientă de prezenţa unui bărbat. Se ridică încet de pe marginea patului, în timp ce el venea spre ea.

– Ştiu că nu sînt genul tău de bărbat, zise el oprindu-se în faţa ei. Mi-ai arătat clar că nu sînt bărbatul visurilor tale. Dar te doresc foarte mult. Dacă vii la mine,

chiar şi pentru puţin timp, jur că n-am să joc jocuri cu tine. Orice va fi între noi, va fi absolut sincer. E de-ajuns asta pentru tine?

Katy îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia. O flacără dulce o ardea în interior. Senzaţia era altceva decît tot ce simţise vreodată. Nu putea respira şi era îngrijorată şi bucuroasă în acelaşi timp.

Ea nu era o fiinţă cu mari pasiuni, îşi aminti cu disperare. Dar nu putea ignora această senzaţie devastatoare. Îi trecu prin gînd că s-ar putea să nu cunoască niciodată această senzaţie cu un alt bărbat. Dacă nu folosea ocazia, îşi va petrece restul vieţii întrebîndu-se ce a pierdut.

Şi ea pierduse deja atît de multe lucruri în viaţă.

Katy luă decizia.

– Da, răspunse. E de-ajuns.

Capitolul 8

Luke îi zîmbi. Era un zîmbet uşor, care abia îi atingea gura, dar care îi transforma ochii în smaralde. Era zîmbetul unui vrăjitor, un zîmbet care aduna secrete pe care ea şi le putea imagina doar, un zîmbet care promitea că va împărtăşi magia cu ea. Fără suflu în faţa propriei ei îndrăzneli, Katy se uită în sus la ochii lui strălucitori şi se întrebă ce făcuse.

Dar era prea tîrziu ca să mai dea înapoi, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Întreaga ei fiinţă se predase deja. Se simţea vie într-un mod cum nu se mai simţise pînă atunci şi ştia că nu se va retrage de lîngă focul acesta, orice ar fi. De data asta, va lăsa să fie dominată de pasiune, ca oricare membru al familiei Gilchrist.

– Te amuză ceva?

Luke îi înconjură ceafa cu o mînă. Cu degetul mare,

îi trasă linia gîtului de parcă ar fi fost o vînă de aur.

– Nu. Ba da, zise Katy, cutremurîndu-se la atingerea lui.

– Spune-mi ce, o întrebă el şi îi atinse uşor buzele cu gura lui.

– Tocmai mă gîndeam că poate mi-am petrecut prea mulţi ani printre membrii familiei Gilchrist. Încep să acţionez ca unul dintre ei.

– Fă-mi o favoare.

– Ce anume?

– Aş aprecia foarte mult dacă în seara asta, doar pentru o dată, ai evita generalizarea. Eu sînt cel care o să fac dragoste cu tine. Ceilalţi din familie nu au nici o legătură cu treaba asta.

Ea roşi.

– Înţeleg punctul tău de vedere. Asta nu e o activitate de grup, nu-i aşa?

– Nu. Sîntem doar tu şi cu mine.

Degetele lui se mişcară uşor pe gîtul ei, împingîndu-i la o parte părul roşu. Se aplecă spre ea şi îi sărută locul din spatele urechii drepte.

Katy era uimită cît de incredibil de sensibil era acel loc. Inspiră adînc şi atinse maxilarul lui Luke. El întoarse capul şi sărută locul vulnerabil din spatele încheieturii mîinii. Lui Katy îi tremurară degetele.

Luke îşi arătă din nou zîmbetul de vrăjitor cînd simţi tremurul ei.

– În seara asta mă doreşti, nu-i aşa? întrebă el blînd.

– Da.

– Aşa trebuie să fie. Nu cum a fost data trecută pe canapeaua mea.

– Data trecută n-am fost sigură că vreau să mă implic.

– Dar în seara asta eşti sigură că vrei să te implici? Ochii îi străluceau.

– Nu. Dar, oricum, o voi face.

Katy zîmbi şi ridică braţele cuprinzîndu-i gîtul.

Luke rîse încet în timp ce o ridică în braţe. Luată prin surprindere, Katy se agăţă instinctiv de umerii lui. O duse de parcă nu avea nici o greutate.

– Unde mergem? întrebă cu îngrijorare Katy în timp ce el porni spre uşă cu ea în braţe.

– Nu departe, zise şi se opri la perete. Stinge lumina.

Katy se uită în sus la el, apoi suci ascultătoare întrerupătorul. Camera fu cufundată în întuneric şi intimitatea momentului se intensifică de o sută de ori. Ea era foarte conştientă de reacţia trupului ei la faptul că era ghemuită în braţele lui Luke. Katy nu mai era sigură că ar fi putut sta pe propriile ei picioare dacă ar fi fost obligată s-o facă.

Închise ochii desfătîndu-se în forţa lui Luke, în timp ce el o purta din nou prin cameră. Era sigură că el avea să o lase jos pe pat.

Putea deja să-şi imagineze următoarele cîteva minute. Se va lăsa jos alături de ea şi o va lua în braţe. Se rugă ca el să nu se mişte prea repede, aşa cum făcuse seara trecută. Avea nevoie de timp ca să se acomodeze cu genul lui de pasiune. Era un lucru atît de nou pentru ea.

Katy se agăţă strîns de Luke cînd simţi umbrele învîrtindu-se în jurul ei. Într-o secundă, avea să simtă

patul sub spatele ei. „Te rog, nu prea repede, şopti ea în gînd. Eu nu sînt ca tine. Nu sînt tipul care explodează de pasiune la o singură atingere. Cred că am nevoie de ceva timp".

Dar nu simţi patul cînd lumea încetă să se mai rotească în jurul ei. Sub ea, erau coapsele tari ale lui Luke. Deschise ochii şi văzu luminile udate de ploaie ale oraşului, ca tot atîtea diamante în noapte. Ea îşi dădu seama că, în loc să o aşeze pe pat, Luke se aşezase pe fotoliul din faţa ferestrei. Braţele lui erau calde şi puternice în jurul ei.

– Am să încerc de data asta să fie cum trebuie, zise Luke, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile.

El îşi înclină capul şi îi luă gura, sărutînd-o cu pasiune lentă, ospitalieră, care îi tăie respiraţia lui Katy. Buzele ei se deschiseră, sub gura lui blînd convingătoare.

Luke scoase un sunet moale, răguşit, care îi vorbea lui Katy despre dorinţa lui şi care făcu să-i vibreze simţurile. Ceva în adîncul ei răspundea nevoii masculine din el. Se aplecă spre el şi îl sărută şi ea cu tot mai mare dorinţă.

Cînd el deschise gura şi o invită înăuntru, ea ezită. Apoi, curiozitatea fu mai tare. Îl gustă cu precauţie pînă cînd descoperi o căldură excitantă care părea că emană din centrul trupului lui. Dovedea existenţa unui foc pe care ea voia să-l atingă. Ea se strînse mai aproape cerînd mai mult.

Luke gemu încet, din adînc. Mîna i se strînse cu tandreţe în jurul gîtului ei, apoi degetele lui alunecară. Katy simţi răcoare pe spatele ei cînd el îi trase în jos

fermoarul, dar căldura degetelor lui care îi alunecau pe şira spinării îi zgîndăriră toate terminaţiile nervoase din trup. Se încordă instinctiv.

– Relaxează-te, draga mea. De data asta, n-am să te grăbesc. Avem toată noaptea.

Katy zîmbi tremurător. Simţea duritatea trupului lui sub coapse şi ştia că era excitat complet. Dar simţi şi disciplina pe care o exercita asupra sa. Se vedea în fiecare linie a trupului lui, de la încordarea maxilarului la muşchii încordaţi ai umerilor. Îi atinse un obraz cu uimire.

– Ştiam că eşti un bărbat pasional, şopti ea, dar nu ştiam că ai un control complet asupra acestei pasiuni.

Nu cunoscuse nici un Gilchrist care să-şi controleze pasiunile. Întotdeauna păreau supuşi bunului plac al acestora.

– Pasiunea fără control este forţa cea mai distrugătoare din lume, zise Luke. A trebuit să învăţ demult cum să îmblînzesc focul.

– Şi pasiunea este sub control?

Luke zîmbi cu aerul lui misterios.

– E forţa cea mai creatoare din univers. Un foc îmblînzit.

– N-am cunoscut nici un bărbat care să aibă în interior un foc îmblînzit.

Katy îşi alunecă mîna pe gîtul lui, spre gulerul descheiat al cămăşii negre.

– Eşti unic, Luke Gilchrist.

– Nu. Tu eşti cea unică, zise el trecîndu-şi mîna prin părul ei. Absolut una singură de felul tău. Şi tu ai focul în tine. Dulce şi fierbinte, aşteaptînd să fie descoperit.

Katy era fascinată. Ideea că acest bărbat plin de pasiune poate vedea în ea această emoţie era incredibil de seducătoare. Nu se gîndise niciodată la ea însăşi în această lumină.

– De unde ştii că e în interiorul meu?

– Îl văd, zise el. Şi îl pot auzi. Şi îl simt. Era în ochii tăi cînd mi-ai zis că aveam datoria să salvez *Gilchrist Inc*. Era în vocea ta cînd i-ai ordonat lui Justine să nu mi se opună. Vibrează în tine cînd vorbeşti de planurile tale de viitor. Draga mea, eşti un adevărat vulcan.

– Nu. Nu cred.

Katy îşi puse degetele pe pieptul lui. Îi plăcea senzaţia părului aspru, negru şi creţ pe care îl găsi sub cămaşa lui.

– Dar sînt bucuroasă că poţi vedea cîteva flăcări în mine.

– Focul e acolo, să ştii, spuse Luke lîngă gura ei. Tu şi cu mine o să ne consumăm în foc împreună.

– Şi apoi? întrebă ea liniştită.

Acea parte a ei care privea întotdeauna spre viitor nu putea fi complet înlăturată, nici măcar pentru o noapte.

– Apoi am să-l îmblînzesc, un timp. Dar numai pentru scurt timp. Jumătate din plăcerea de a te juca cu focul este să te uiţi cum arde nebuneşte, liber.

Katy se stăpîni şi strivi nemiloasă orice gînd de viitor. O dată în viaţa ei, va trăi doar pentru prezent. Îşi înfăşură braţele în jurul gîtului lui Luke şi îl strînse cu putere.

– Eşti dulce şi fierbinte, şopti Luke şi îi atinse sfîrcul prin dantela sutienului.

Degetele lui se mişcară încet, îndemnînd-o la un răspuns.

Katy se mişcă neliniştită sub această mîngîiere. Îşi dădu seama că voia mai mult. Îşi încurcă degetele în nasturii cămăşii lui Luke, descheind-o pînă la brîu. Apoi întinse mîna să-l mîngîie cum o mîngîia el.

Luke se cutremură. Gura lui se închise peste a ei un moment lung, arzător, iar mîna lui era caldă şi puternică pe sînul ei.

Katy simţi că era pe un nisip mişcător care o trăgea tot mai adînc pînă cînd nu se mai putu mişca fără să fie conştientă de îmbrăţişarea lui copleşitoare. Îşi dădu seama că acum nu mai voia să fie liberă. Se strînse lîngă Luke, dorind mai mult din focul lui.

El răspunse, mişcîndu-şi palma în sus pe piciorul ei şi pe sub tivul fustei. Nu se opri. Mîna lui se strecură în partea interioară a coapsei, alunecînd peste pantalonaşii ei de mătase, direct spre centrul focului ei. Degetele lui se strînseră cu blîndeţe în jurul ei.

Katy ţipă încet cînd o străbătu un tremur adînc.

– Eşti deja umedă, zise Luke bucuros şi satisfăcut, dar şi uimit în acelaşi timp. Fierbinte şi umedă, simt chiar şi prin pantalonaşi şi prin afurisiţii ăştia de ciorapi cu chilot.

Luke apăsă uşor.

– Luke, şopti Katy respirînd greu.

– Relaxează-te. Ţi-am spus că nu e nici o grabă.

– Nu mă pot relaxa, Luke. Mă simt atît de straniu.

– Te simţi frumoasă.

O eliberă suficient ca să-şi strecoare mîna în talia lenjeriei ei intime. Trase ciorapii şi pantalonaşii peste

şolduri şi peste picioarele ei goale, cu o mişcare lentă, senzuală, care era în sine o mîngîiere. Katy se agăţă de el cînd mîna lui se întoarse la locul umed, fierbinte, dintre picioare.

Ea îşi îngropă faţa în umărul lui cînd Luke o cercetă blînd cu un deget.

– E îngustă, îi spuse el la ureche. Îngustă, dar gata.

Scoase degetul din pasajul îngust şi folosi propria ei umezeală ca să ungă micul, umflatul nod al dorinţei ei.

Repetă acţiunea încet, deliberat. O făcu din nou.

Şi din nou.

Deliciosul chin părea că nu se mai sfîrşeşte.

Pe Katy o cuprinse o foame disperată. Se simţea gata să explodeze. Îşi înfipse unghiile în spatele lui Luke. Îl sărută nebuneşte, buzele ei mişcîndu-se febril pe gura lui, pe gît, pe piept.

– Acum? întrebă cu blîndeţe Luke.

– Ah, Doamne, da! Da...

– Eşti sigură?

Ea îi muşcă buza de jos, pedepsindu-l cu blîndeţe.

– Da. Acum. Fă-o!

– În regulă, dragă. Dacă asta vrei.

Îşi dădu vag seama că Luke îşi desfăcea pantalonii negri. Auzi zgomotul fermoarului şi simţi mîna lui mişcîndu-se în timp ce se pregătea pentru ea. Apoi se auzi un mic fîsîit în întuneric cînd el desfăcu micul plic de staniol, cu dinţii.

Katy aştepta nerăbdătoare ca el să o ridice şi s-o ducă la pat. Dar el nu făcu efortul să se ridice din fotoliu. O ridică uşor şi o întoarse în aşa fel, încît ea se uita direct în jos, la el. Îşi puse mîinile pe coapsele ei şi

îi depărtă picioarele încît şedea călare pe el.

– Ce faci? întrebă Katy, prea ameţită de dorinţă ca să înţeleagă.

Ochii lui Luke străluciră în umbră.

– Îmblînzesc focul.

O lăsă încet în jos. Katy gîfîi cînd îşi dădu seama de intenţia lui. Gata cu patul. Va face dragoste cu ea chiar aici, pe fotoliu. Un fotoliu, cerule! Nu-i venea să creadă. Asta se întîmplă cînd te încurci cu vrăjitori.

Simţi organul mare al lui Luke atingînd-o, căutînd-o cu blîndeţe. Ea se sprijini cu mîinile de umerii lui.

– E aşa de mare! şopti ea speriată de mărimea lui.

Luke rîse, scurt, răguşit.

– Nu te îngrijora, draga mea. O să ne potrivim perfect.

Începu să pătrundă în ea, lăsînd ritmul în seama ei. Katy îi strînse tare umerii şi îşi ţinu respiraţia în timp ce el se cufunda lent.

El era cu adevărat mare. Simţea cum o deschide, o lărgeşte, îşi face un loc în interiorul ei. Trupul ei se strînse. Luke se impunea lent, cu blîndeţe, în îngustimea ei. Katy îl simţi cum urcă sus, tot mai sus, pînă cînd ea fu plină.

– Simte focul, draga mea, şopti Luke lîngă gîtul ei. Lasă-l să ardă.

El îi apucă şoldurile şi o îndemnă la un ritm pasionat. Cu o exclamare moale de uimire, Katy se predă pasiunii crescînde. Trupul ei prelua controlul. Ea se înfăşură în jurul lui Luke, călărindu-l de parcă ar fi fost un minunat armăsar sălbatic.

Cînd flăcările trecură prin ea, nu le recunoscu drept

ce erau. Era prima oară cînd avea o asemenea experienţă. Uluită de puterea propriului ei trup, nesigură la ce să se aştepte mai departe, repeta numele lui Luke la nesfîrşit.

– Asta este senzaţia focului, zise Luke, mîinile lui strîngîndu-se pe şoldurile ei. Nu te teme de el. Ai fost născută să calci pe foc.

Cu un mic ţipăt înăbuşit de surprindere, Katy se cutremură cuprinsă de primul ei apogeu. O cuprinse o euforie emoţionantă cînd întregul ei trup cînta cîntecul eliberării. Undeva, în întuneric, auzi sunetul gutural de satisfacţie masculină al lui Luke. Apoi se cutremură puternic.

El era al ei, se gîndi triumfătoare. În acest moment, el îi aparţinea la fel de sigur cum ea îi aparţinea lui.

Apoi, ea alunecă în spirală într-o stare de visare care ştergea momentul anterior de infinită conştienţă.

Abia dacă observă că Luke o ridică în cele din urmă în braţe şi o duse la pat.

Cînd veni jos alături de ea, se întinse spre el ghemuindu-se în căldura lui. Braţele lui o înconjurară protector şi ea adormi.

Mult timp mai tîrziu, Luke era sprijinit de perne, cu un braţ în jurul lui Katy şi cu unul sub capul lui. Se uita afară, la noaptea de neon udată de ploaie, şi făcu ceea ce învăţase să facă deosebit de bine în ultimii trei ani.

Se concentră asupra prezentului.

Dar prezentul era.diferit acum. Nu mai era singur. Prezentul însemna Katy. Luke îşi dădu seama că nu se simţise de multă vreme atît de bine. La naiba, niciodată nu se simţise *chiar* aşa. Nici măcar cu frumoasa lui soţie. Sexul fusese grozav cu Ariel, dar nu fusese niciodată sentimentul acesta de pace, după aceea. Nu existase acest sentiment de împlinire. Lui Luke îi trecu prin gînd că împreună cu Ariei stătuse mereu la marginea nesiguranţei. Viaţa fusese excitantă, dar obositoare.

Katy însemna momente ca acesta, de pace şi linişte. Senihătate şi calm, fără nevoia de a fi singur. Era un gînd nou.

Prezentul însemna în mod definit Katy.

Însemna însă şi probleme.

Mintea lui se mişcă în libertate un timp, atingînd diverse probleme. Îşi reaminti şedinţa pe care o avusese în după-amiaza aceea cu echipa de conducere a lui *Gilchrist Gourmet.* Apoi trecu la cea mai recentă conversaţie cu investigatorul pe care-l angajase ca să-l descopere pe delapidator.

Un timp, mintea lui Luke bîzîi încet ca un computer bun. Automat, aproape fără efort, el compara în minte datele, le analiza, le studia, căuta modele.

Apoi, gîndurile îşi schimbară din nou cursul. Se încruntă în întuneric.

– Nu merge ceva, Luke?

Vocea lui Katy ea moale, somnoroasă. Ea nu deschise ochii.

– Nu, mă gîndeam doar.

– La ce?

– La o mulţime de lucruri.

– Te gîndeşti la companie, nu-i aşa? îl acuză ea cu blîndeţe.

El zîmbi slab.

– De unde ai ştiut?

– Am avut noroc să ghicesc, zise şi îl atinse liniştitor. O să fie în regulă, Luke. O să pui *Gilchrist Inc.* din nou pe linia de plutire. Am toată încrederea în tine.

Se lipi de el şi căscă.

– Oare?

– Mm, îhî.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că nu dau un ban pe ce-o să se întîmple în viitor cu *Gilchrist Inc.?*

– Nu te-aş crede, mormăi ea. Eşti un Gilchrist. Ai acceptat pentru că faci parte din familie şi ai să faci tot ce poţi să salvezi compania pentru familie.

– Ar fi mai bine să înţelegi ceva, Katy. N-am acceptat slujba din loialitate faţă de familie. Am acceptat-o din cauza ta.

– *A mea?*

La asta deschise ochii. Strălucirea nopţii care se filtra prin fereastră dezvălui expresia ei confuză.

– Despre ce vorbeşti?

– Ai auzit doar. Sînt aici din cauza ta.

Se uită în jos la ea, dorind ca ea să înţeleagă.

– Nu te cred.

Nimeni nu făcuse aşa ceva pentru ea în viaţa ei. Nu era genul de femeie pentru care cineva să facă asemenea lucruri.

– Să crezi, o sfătui el cu blîndeţe. La început n-am

înţeles nici eu, dar am realizat adevărul destul de repede. Te doream. O parte din mine ştia că nu aveam nici o şansă la tine dacă nu eram de acord să preiau compania. Aşa că am făcut tîrgul.

Ea căscă gura de uimire. O închise repede.

– Un tîrg? Aşa vezi tu lucrurile?

– Avem o înţelegere. Asta ţine şase luni.

Katy respiră precipitat. Strîngînd pătura se ridică şi strînse picioarele sub ea.

– E o nebunie. Nu înţeleg. Vrei să spui că, atunci cînd m-ai obligat să mai stau şase luni, făceai un fel de tîrg cu mine ca să fiu amanta ta?

– Da, la început.

Luke o studie cu o foame leneşă. Îşi dădea seama cu mare satisfacţie că ea simţise primul apogeu în braţele lui.

El nu avusese nevoie de comentariile lui Justine asupra acestui subiect ca să ştie că experienţa sexuală a lui Katy fusese extrem de limitată. Ghicise adevărul despre lucrul ăsta în prima seară acasă la el cînd o atinsese. Surpriza ei uluită cînd s-a cutremurat în seara asta în braţele lui a fost o confirmare.

Luke savură ideea că el va fi bărbatul care, în următoarele şase luni, o va iniţia pe Katy în propriile sale pasiuni. Trupul lui începu să se excite din nou la acest gînd.

Katy se uită urît la el, dar expresia ei nu afecta aspectul sexy pe care îl avea. Părul îi era zburlit, iar pătura pe care o ţinea strîns la piept abia de-i acoperea părţile cele mai interesante.

– Luke, ăsta e un lucru absolut îngrozitor. Nu poţi

vorbi serios. Oamenii nu fac asemenea lucruri. În orice caz, nu pentru mine.

– Ce anume nu fac?

Luke întinse mîna şi îşi răsuci uşor degetele în părul ei. Îi plăcea calitatea, era ca mătasea.

– Nu-şi asumă sarcini monumentale ca salvarea companiei *Gilchrist Inc.* pentru a avea doar şansa unei legături amoroase cu o femeie pe care abia au cunoscut-o.

Luke zîmbi.

– Dar asta-i exact ce-am făcut eu.

– Nu-mi vine să cred, afirmă ea din nou. Nu sînt eu genul de femeie care să inspire unui bărbat o asemenea reacţie. Mai ales unui bărbat ca tine.

– Nu-ţi cunoşti propria putere, doamnă.

Ochii ei se îngustară speculativ.

– Dar dacă nu te-aş fi lăsat să mă seduci atît de uşor? Dacă aş fi reuşit să-ţi rezist timp de şase luni? Ce-ai fi făcut?

– Aş fi suferit mult.

Luke folosi mîna din părul ei ca să o tragă în jos peste pieptul lui. Era moale şi caldă pe erecţia lui. Mirosul ei produse un nou val de dorinţă în el.

Ea se uită în sus la el cu ochii mari.

– Toată treaba asta e doar o distracţie pentru tine? O provocare pe care ai acceptat-o într-o doară?

Mîna lui se strînse puţin în părul ei. Se mişcă şi o întoarse pe spate. Apoi se întinse peste ea.

– Crede-mă, nu mă distrez pe seama problemelor de la *Gilchrist Inc.* Nu mă distrează nici Justine, nici ceilalţi. Nu m-aş fi implicat cu ei, după ce i-am evitat cu

succes în toţi aceşti ani, doar pentru că am simţit că trebuie să răspund la o provocare.

– Atunci, de ce?

– Ţi-am spus. Te-am dorit pe tine.

O sărută încet, adînc. Cînd îşi înălţă capul, era pe deplin excitat.

– Şi încă te mai doresc.

– Pentru următoarele şase luni?

– Da.

– Asta nu-i prea mult, şopti ea.

– Pentru mine este.

Nu ştia cum să-i explice că, după trei ani de etern prezent, şase luni sunau ca o veşnicie.

Dar ştia cum să-i vorbească despre cît o dorea.

Luke o mîngîie pe Katy de la sîn la coapsă, bucurîndu-se de curbele ferme şi de pielea netedă, satinată. Se îndreptă spre picioare şi îşi trecu mîna peste abdomenul moale, ca să găsească părul uşor ondulat care îi ascundea secretele umede.

– Luke!

– Ssst, draga mea, mormăi el lîngă sînul ei. Vreau să mă concentrez la prezent.

Mult timp după aceea, Katy se mişcă şi se întoarse pe o parte. Nu era obişnuită să împartă patul cu o altă fiinţă umană. Observă că Luke ocupa o mare parte din acesta.

Se aşeză mai bine şi simţi braţul lui strîngîndu-se din nou peste ea. Era foarte plăcut să dormi sub Luke. Reconfortant chiar.

Ea nu credea că el preluase *Gilchrist Inc.* din cauza ei, dar avea să se îngrijoreze de asta mai tîrziu. În noaptea asta era prea plăcut epuizată ca să rămînă trează şi să se frămînte pe tema asta. Căscă şi o cuprinse din nou somnul.

– Katy?

– Mmmm?

– Ce-a vrut Darren de la tine?

Era prea somnoroasă ca să acorde atenţie întrebării. Răspunse automat, fără să se gîndească:

– Un împrumut.

– Cît?

Katy clipi, parţial trezită de tăişul întrebării. Simţind pericolul, încercă să amîne. Din nefericire, mintea ei era încă somnoroasă.

– Cît?

– O sută cincizeci de mii, se auzi ea spunînd.

– O sută cincizeci de mii de dolari? Luke se ridică brusc. Voia ca tu să-i împrumuţi o sută cincizeci de mii de dolari? Iisuse, am să-l omor pe nenorocitul ăsta.

Katy îşi dădu seama prea tîrziu că-i declanşase o reacţie pe care nu era în stare s-o oprească.

– Luke, calmează-te!

– Să mă calmez?

Luke dădu pătura la o parte şi sări în picioare. Părînd inconştient de goliciunea lui, începu să umble prin cameră.

– Nenorocitul ăsta îţi cere o sută cincizeci de mii şi

eu să mă calmez? Am să-i rup toate oasele. În primul rînd, cum naiba se aştepta să ai tu o asemenea sumă?

Katy oftă. Ar fi fost mai uşor să se ocupe de treaba asta la micul dejun, dar ştia că Luke nu va renunţa acum la problemă. Se ridică încet pe perne, acoperindu-şi pieptul.

– Ştia că nu am o asemenea sumă. Avea un plan.

– Da. Pot să pun pariu că avea. Luke veni aproape de pat. Ce fel de plan? Voia ca tu să te duci la Justine, nu-i aşa?

Ea oftă văzînd cît de repede ajunsese el la concluzia corectă.

– Şi de îndată ce primeai banii de la ea, trebuia să-i dai lui Rahat. Am să-l sugrum pe nenorocit.

Katy se sperie. Luke sesizase desigur foarte repede faptele esenţiale. Nu era surprinsă. Omul era bun în chestiuni de bani. Foarte bun.

– Cam aşa stau lucrurile.

– Pentru ce are nevoie Darren de o sută cincizeci de mii de dolari? întrebă Luke.

Katy îşi muşcă buza.

– Păi, cred că are un fel de necaz.

– Ce fel de necaz?

– Nu sînt sigură. Ceva în legătură cu terenuri de construcţie şi un parteneriat care n-a mers bine. Cumpărătorii se pare că îşi cer banii. Tipul care a organizat afacerea spune că Darren o să fie băgat la închisoare dacă nu face rost de cei o sută cincizeci de mii.

Luke se gîndi cîteva secunde.

– Şi de ce nu s-a dus Darren personal la Justine?

– Nu fi ridicol. Nu putea să se ducă la Justine. El e la

ananghie pentru că voia să-i arate ei de ce e în stare. Ultimul lucru pe care-l poate face este să se ducă la ea sau la părinţii lui. Or să creadă toţi că e un ratat total.

– E un idiot afurisit, asta e. E şi un afurisit de nebun dacă crede că o să scape de faptul că a vrut să te folosească în felul ăsta.

– Ei, Luke...

– Ei, ce naiba, ai crezut că o să poţi să-l scoţi din încurcătura asta?

– Păi, am avut un plan. Un fel de plan.

– Un fel de plan. Luke îşi trecu degetele prin păr. Nu-mi vine să cred. În regulă. Spune-mi drept, ce plănuiai să faci? Să-i ceri lui Justine împrumutul?

– Nu, bineînţeles că nu. Ştiam că asta nu merge.

Luke îi aruncă o privire piezişă, speculativă, cînd îşi reluă patrulatul prin cameră.

– Pe naiba, de ce nu? Ea ţi-ar fi dat banii, probabil.

– Da, probabil că da. Dar n-aş fi putut-o minţi pe Justine aşa, nici măcar pentru a o proteja să nu afle că Darren a intrat într-un bucluc.

– Da, tu eşti genul loial, nu-i aşa? zise Luke. Şi consideri că îi eşti datoare. Atunci, ce plănuiai să faci?

Katy decise că nu era cazul să amîne inevitabilul. Intenţionase să facă asta după ce ar fi avut timp mai mult de gîndire şi, oricum, intenţionase s-o facă într-un moment mai potrivit. Dar acum căzuse în cursă.

– Am plănuit să-ţi transfer ţie toată problema, îi spuse Katy.

Luke se opri brusc. Se răsuci să o privească.

– Mie? Voiai să vii la mine cu aiureala asta?

– Da. Darren este vărul tău. E o problemă a familiei

Gilchrist. În următoarele şase luni eşti răspunzător pentru problemele familiei Gilchrist.

– Sînt pe naiba. Sînt răspunzător să pun din nou pe picioare compania *Gilchrist Inc.*, urlă Luke. Nu sînt răspunzător cu rezolvarea tuturor problemelor familiei Gilchrist. E o deosebire aici.

– Nu, nu este, răspunse Katy calmă. *Gilchrist Inc.* este familia şi familia este *Gilchrist Inc.* Tu eşti acum capul familiei. După cum văd eu lucrurile, problema lui Darren este problema ta.

– Iisuse! Vrei să ştii cum voi rezolva problema vărului Darren? Am să-l las să intre la închisoare. Aşa am s-o rezolv.

Katy zîmbi.

– Eşti furios că Darren a venit la mine după bani, nu-i aşa?

– Furios? Aş vrea să-i rup capul de pe umeri şi să-l folosesc drept bilă de popice.

– E puţin cam exagerat, nu crezi?

– Nu. Nu-i exagerat. Ăsta-i doar începutul.

Luke se aplecă deasupra patului şi puse mîinile de o parte şi de alta a ei.

– Nimeni nu se va folosi de tine scăpînd basma curată.

Katy îi atinse maxilarul încordat.

– Luke, omul era disperat. Nu poţi înţelege ce a însemnat asta pentru el? Justine nu l-a luat măcar în considerare ca pe un succesor. Ea nu a vrut să-i dea măcar o şansă. Iar el voia doar să-i arate că se descurcă în lumea afacerilor.

– Şi a arătat că e un măgar. Şi, ca să răspund la

întrebarea ta, nu am nici un strop de înţelegere pentru nemernic.

– Ei, va trebui totuşi să faci ceva ca să-l ajuţi, zise Katy.

– Dă-mi un singur motiv valabil.

– I-am zis eu c-o s-o faci.

Capitolul 9

Dacă ea ar fi fost altă femeie – orice altă femeie de pe faţa pămîntului – el ar fi jurat că a fost manipulat în mod deliberat. Dar era greu să învinuieşti un înger păzitor că face un lucru natural.

În plus, nu putea fi negat faptul că el o sedusese pe Katy, nu invers. În aceste condiţii, ar fi fost puţin cam greu să o acuze că-şi folosise farmecele feminine în scopul de a-l manipula.

Situaţia în care se afla şi-o crease singur. Luke înjură în surdină. Recunoştea faptul că, chiar dacă ar fi ştiut aseară unde vor duce toate astea, el tot ar fi dus-o pe Katy în pat.

La naiba, fusese bine. Se excita din nou doar gîndindu-se. Chiar ţinînd cont de faptul că nu fusese de multă vreme cu o femeie, aceasta reprezenta o expe-

rienţă incredibilă. Deosebită de orice cunoscuse pînă acum. Îl făcuse să se simtă atît de viu. Se simţise atît de al naibii de bine după aceea. Cel puţin pînă în momentul în care aruncase bomba.

Iisuse! Încă nu-i venea să creadă că făcea lucrul ăsta.

Luke, îmbrăcat în uniforma lui obişnuită, pantaloni negri şi pulover negru, stătea sprijinit de peretele holului clubului de atletism din centru şi fierbea în tăcere în timp ce îl aştepta pe cel urmărit.

Clubul se afla lîngă Pike Place. Clienţii de vază soseau în costume de afaceri şi se schimbau în costume de sport viu colorate, de la cunoscute case de modă.

Afară, pe stradă, un şir de camioane şi trailere ocupau spaţiile bune de parcare. Luke observă că vehiculele erau toate albe. O companie cinematografică făcea un film în Seattle.

În camioane erau cabine mobile de îmbrăcat şi echipamente de iluminat şi de sunet. Pe trotuar erau cabluri, scaune pliante şi cutii mari, negre. Era chiar şi un camion alimentar parcat în apropiere, deşi echipa filma pe străzi unde erau unele dintre cele mai bune restaurante ale oraşului. Unul dintre localurile imortalizate astfel pe peliculă era şi *Pacific Rim*.

Luke se încruntă gînditor la vederea restaurantului, gîndul lui îndreptîndu-se spre ce aflase în seria de şedinţe de ieri.

– Luke, ce faci aici?

La auzul vocii speriate a lui Darren, Luke gemu uşor. Lasă mîinile în jos şi se depărtă de perete.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Da. Sigur. Despre ce?

Se vedea că Darren tocmai sfîrşise de făcut exerciţii fizice. Părul îi era încă umed de la duş. Era îmbrăcat de lucru, în pantaloni negri, strîmţi, şi cămaşă neagră cu cravată. Ţinea pe braţ o jachetă neagră.

– Nu aici, zise Luke şi o porni spre uşile de sticlă ale intrării. Să mergem într-un loc liniştit.

Împinse uşile şi ieşi pe trotuar. Darren îl urmă cu o expresie precaută.

– E vorba despre afaceri? întrebă Darren în silă cînd veni alături de Luke.

– S-ar putea spune şi aşa.

Luke o luă după colţ şi făcu cîţiva paşi în sus, ca să iasă din zona aglomerată a pieţei. Apoi o coti iar după un colţ şi o luă pe o alee pavată cu cărămidă. Aglomeraţia şi zgomotul dispărură.

– Haide, despre ce-i vorba? întrebă Darren.

– Am avut o lungă discuţie azi-dimineaţă cu Katy.

– Rahat! Darren tăcu cîteva momente apoi întrebă: Ţi-a spus?

– Mi-a spus că eşti implicat într-un scandal imobiliar.

– La naiba, asta nu-i adevărat. Nu a fost un scandal, ci un parteneriat legitim de afaceri care n-a mers, asta-i tot. Am doar nevoie de nişte bani ca să-i dăm înapoi cumpărătorilor iniţiali.

– O sută cincizeci de mii?

– Iisuse, Luke, asta nu-i mult! Mai ales cînd e vorba de afaceri imobiliare. Tu ştii asta.

– Dar e mai mult decît ai la îndemînă.

– Da, la naiba. Cîţi oameni au atîţia bani în bancă? mormăi Darren.

– Katy n-are, asta-i al naibii de sigur. Luke se opri şi îl studie pe Darren. Nu trebuia nici măcar să o abordezi cu o astfel de problemă.

Darren se opri.

– Doar nu i-am cerut ei banii. Ea nu ţi-a explicat?

– Voiai ca ea să o mintă pe Justine ca să-i obţină.

– Iisuse! Eu nu mă puteam duce la vrăjitoarea aia bătrînă. Mi-ar fi luat capul. Katy înţelege situaţia. Ea ştie cum e Justine.

– Ai încercat s-o foloseşti pe Katy ca să obţii ce vrei, spuse Luke.

Darren ridică din umeri.

– Katy ştie cum să discute cu Justine. Cel puţin uneori.

– Zău? Cît de des i-ai cerut lui Katy să obţină bani pentru tine?

– Asta-i prima dată cînd i-am cerut să mă ajute să obţin bani, mormăi Darren. Eram disperat. Nu înţelegi?

– Da, înţeleg, zise Luke cu blîndeţe. Ai intrat la ananghie şi te-ai dus după ajutor la îngerul păzitor al familiei Gilchrist.

Gura lui Darren se ridică la colţuri.

– Înger păzitor? Cred că asta o descrie într-un fel pe Katy.

Zîmbetul lui Darren umplu paharul. Luke se porni.

Îl lipi pe Darren lîngă un zid de cărămidă şi îl ţintui acolo. Apoi se aplecă aproape de el.

– De un lucru trebuie să ai grijă într-o situaţie ca asta, vere. Înainte de a decide să foloseşti pe cineva cum e Katy, mai bine să afli al naibii de sigur cine este păzitorul îngerului păzitor.

– Ce dracu'? Eşti nebun?

Darren se uită la el, cu ochii uluiţi şi cu gura căscată de şoc.

– Nu sînt nebun. Sînt doar enervat de-a binelea.

– Să te ia naiba, crezi că poţi intra pe uşa din faţă să preiei *Gilchrist Inc.* Nu-i aşa? Crezi că poţi avea toată compania pentru că Justine a decis să pună capăt disputei? Ei bine, am nişte veşti pentru tine. N-o să scapi basma curată. Într-un fel sau altul, o să găsim o cale să te oprim.

– Nici o şansă, zîmbi Luke. Am de partea mea îngerul păzitor.

– Crezi că asta e un fel de glumă? Dă-mi drumul, bastard afurisit.

Darren încercă o lovitură bine studiată, cu piciorul.

Luke abia avu timp să evite lovitura. Se feri şi folosi mîna pe care o ţinea pe umărul lui Darren ca să-l dezechilibreze pe vărul lui.

Darren se clătină, îşi reveni şi mai încercă o lovitură sălbatică spre mijlocul lui Luke. Luke se feri şi se lăsă în jos, înainte ca Darren să-şi regăsească echilibrul.

El îşi folosi latul palmei şi, cu o serie de lovituri scurte, îl făcu pe Darren să se prăvălească lîngă zidul aleii.

Darren se lăsă lent în genunchi, sufocîndu-se.

Luke făcu un pas înainte, dar se opri brusc cînd îşi dădu seama că nu mai erau singuri pe alee. Se uită peste umăr şi văzu o pereche de vîrstă mijlocie stînd la intrare. Pe faţa lor se vedea şocul care îi ţintuise pe loc.

– Fugi, Ethel, reuşi să rostească în cele din urmă bărbatul.

Ochii lui erau aţintiţi la faţa lui Luke. El apucă femeia de braţ şi făcu un pas nesigur înapoi, spre siguranţa străzii.

– Pentru Dumnezeu, fugi! Caută un poliţist.

Luke se uită la acea pereche şi în minte realiză imaginea a ceea ce vedeau turiştii aceia. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru care se luptau corp la corp pe o alee. Luke le zîmbi liniştitor.

– E-n regulă. Staţi liniştiţi. Luke se depărtă de Darren şi le zîmbi din nou turiştilor îngroziţi: Sîntem cu echipa de filmare. El este actorul principal, eu sînt dublura. Făceam doar o repetiţie. Se uită în jos la Darren: Nu-i aşa?

Darren se uită la el cu uimire, apoi la cei doi şi rînji.

– Da. Aşa-i!

Femeia se lumină imediat.

– Zău? Şi dumneata eşti actorul principal?

Ea băgă o mînă în poşeta mare şi scoase un toc şi un carneţel. Apoi se eliberă de braţul soţului ei şi veni mai aproape.

– Poţi să-mi dai un autograf?

– Echipa de filmare? Asta e tot ce-ai putut găsi?

Darren se uită urît la Luke, turnînd bere într-un pahar. Aglomeraţia de la ora prînzului crea în micul restaurant un zgomot de conversaţie care făcea posibil să vorbeşti fără să fii auzit.

– Îmi pare rău, a fost singurul lucru care mi-a venit în minte în momentul acela. De ce anume te plîngi? Te-am făcut stea de cinema, nu-i aşa?

– Mare lucru! Nu tu ai fost acela care a trebuit să inventeze un nume cu care să semneze în carnetul doamnei aceleia. Abia de puteam gîndi ca lumea, dar să mai inventez un nume fals.

– Ce-ai scris acolo? întrebă Luke.

Darren se strîmbă.

– Luke Darren.

– Nu-i rău. Sună a Hollywood. Luke se lăsă pe spătar şi se uită la vărul lui. Unde naiba ai învăţat karate?

– Învăţ de cîţiva ani. Tocmai ieşeam de la curs, cînd m-ai găsit.

Darren se strîmbă cînd luă paharul. Îl puse din nou jos şi îşi atinse coastele.

– Ceva îmi spune că studiezi treaba asta de mai multă vreme decît mine.

– Am cîţiva ani în plus, sublinie Luke.

– Adevărat. Ai avut mai mult timp ca să devii şmecher şi meschin. În vocea lui Darren se simţea admiraţia. N-am recunoscut unele lovituri pe care le-ai folosit contra mea. De cît timp înveţi?

– De cînd eram copil. Am intrat într-o bătaie, în adolescenţă. Bătaia s-a înteţit şi unii dintre noi am fost duşi la secţia de poliţie. Tata a venit să mă ia de acolo. În loc să ţipe la mine, m-a dus direct la cea mai apropiată şcoală de arte marţiale şi m-a înscris să iau lecţii.

Darren aprobă din cap, înţelegător.

– A vrut să înveţi să ai grijă de tine cum se cuvine, nu?

Luke zîmbi slab.

– Nu chiar. A zis că un Gilchrist trebuie să înveţe în primul rînd cum să nu intre în încurcătură. Şi-a închipuit că artele marţiale mă vor învăţa autodisciplina şi autocontrolul.

– Rahat! Darren se strîmbă. Bănuiesc că nu aşa s-a întîmplat.

– Ba da. Ţi-am lăsat capul pe umeri, nu-i aşa? Dacă nu aş fi exercitat atîta disciplină şi autocontrol ţi l-aş fi rupt.

– Iisuse! Eşti cu adevărat supărat că m-am dus la Katy pentru bani, nu-i aşa?

– Da. Foarte supărat.

– Am încercat mai întîi toate soluţiile la care m-am putut gîndi, mormăi Darren. Dar broker-ul zice că tipul care a aranjat afacerea este cel care face presiunile. El spune că trebuie să apărem cu banii sau ajungem toţi la închisoare. Ce naiba puteam face?

Luke puse mîna în jurul paharului rece.

– Vere, este timpul să înveţi ceva.

– Ce anume?

– Dacă o să tot intri în rahaturi din astea, mai bine să înveţi al naibii cum să le cureţi. Nu te baza pe un înger păzitor.

Darren se uită urît la el.

– Cum naiba să curăţ mizeria asta?

– În lumea afacerilor, nu foloseşti karate ca să te aperi, zise Luke. Foloseşti informaţia. Vorbeşte-mi despre parteneriatul în domeniul imobiliar.

Darren ezită.

– Pentru ce?

– Pentru că se pare că eşti pînă în gît între aligatori. Ca să eviţi în viitor asemenea incidente, am să te învăţ cum să seci mlaştina.

Katy se uită la vasul lucitor, pierdută în culoarea mişcătoare strălucitoare, ce fusese prinsă în sticlă. Graţios şi elegant, vasul avea aproape un metru înălţime. Sclipea de lumină.

Această piesă era una dintre cele mai frumoase făcute vreodată de Hayden, se gîndi Katy. Stătea într-o splendidă izolare, pe un piedestal simplu, alb, în colţul galeriei. Mai erau cîteva piese spectaculoase, aşezate discret pe alte piedestale albe, în camera albă.

Maureen ştia cum să prezinte operele lui Hayden cît mai avantajos.

Katy se duse la un alt piedestal, să admire un vas de sticlă roşu cu auriu. În fundul camerei, Maureen, îmbrăcată într-un costum negru de mătase cu pantaloni care făcea o notă uluitoare în camera albă, stătea de vorbă cu o pereche de tineri.

În cele din urmă, tinerii se deciseră să cumpere un vas mic, maroniu cu verde. Maureen zîmbi cu satisfacţie cînd introduse în computer informaţia despre cumpărături. Aşteptă ca ambii cumpărători să iasă pe uşă, înainte să se repeadă asupra lui Katy.

– Slavă Domnului că ai primit mesajul meu, zise Maureen fără introducere. Mi-era teamă că ai plecat

deja din oraş.

Katy se uită la ceas.

– Luke vine să mă ia de la hotel peste o oră. Ce s-a întîmplat, Maureen?

– Vreau să vorbesc cu tine despre Eden. Gura lui Maureen se strînse prevestitoare de rele. Sînt extrem de îngrijorată în legătură cu ea. Voiam să te sun, dar cînd am aflat că eşti în oraş cu treburi, am decis să discut azi problema.

– Am văzut-o ieri pe Eden în biroul ei. Arată puţin încordată, dar altfel pare că e bine.

– Nu e bine, sări Maureen. E ceva foarte rău şi nu vrea să-mi spună despre ce e vorba. Dar cred că ştiu. Ceva ce i-a scăpat faţă de Darren mă face să cred că se vede din nou cu îngrozitorul ăla de Nate Atwood.

Katy se încruntă amintindu-şi ce-i spusese Fraser că o văzuse pe Eden urcîndu-se într-un taxi cu Nate.

– Asta nu are nici un sens, Maureen. De ce s-ar implica iar cu Nate după toate prin cîte a trecut?

– Dumnezeu ştie. Ştiu doar cît de mult l-a vrut anul trecut.

Katy zîmbi slab.

– Crede-mă că n-am uitat.

Maureen o privi.

– Doamne! Doar nu eşti încă supărată din cauza acelei nefericite afaceri, nu-i aşa?

– Nu, Maureen. Nu sînt supărată.

– Aşa mă şi gîndeam. Trebuie să fii înţelegătoare, draga mea. Eden credea că este îndrăgostită.

– Iar asta spune totul, nu-i aşa? Nimic nu stă în calea unui Gilchrist care îşi doreşte ceva.

Maureen se ridică.

– Dacă mă întrebi pe mine, Eden are absolută dreptate. Tu ai fost cea norocoasă. Fiica mea a fost cea care a suferit. Bărbatul ăla îngrozitor s-a căsătorit cu ea doar pentru că era o Gilchrist.

– Se pare că ăsta era unul dintre motive, fu de acord Katy sec.

– El a crezut că dacă se căsătoreşte cu ea o să pună mîna pe o parte din companie. A folosit-o pe fiica mea.

– Da, cred că asta este o apreciere corectă a situaţiei. Katy îşi înclină capul şi se uită gînditoare la Maureen. Dar Eden ştie lucrul ăsta la fel de bine ca oricine. Abia ieri a zis ceva despre felul în care a folosit-o Nate. Nu e nici un motiv să crezi că o să-l primească înapoi.

– Dar se pare că se vede din nou cu el.

– Dar nu eşti sigură de asta.

Maureen clătină din cap.

– Ceva se întîmplă. Ştiu asta.

– Chiar dacă este aşa, ce te aştepţi să fac eu?

– Vreau să-l opreşti pe Nate de la indiferent ce are de gînd.

Katy se uită fix la ea.

– Să-l opresc? Eu? Cum naiba se presupune să fac lucrul ăsta?

– E simplu. Un bărbat ca ăsta înţelege un singur lucru. Banii. Vreau să te duci la el să-i oferi o sumă mare de bani ca să stea departe de fiica mea.

Uluită, Katy se dădu repede înapoi şi se lovi de un piedestal alb. Vasul verde cu portocaliu de deasupra se clătină precar, gata să cadă.

Maureen ţipă disperată. Îşi duse mîna la gît.

– Prinde-l să nu cadă.

Katy se răsuci şi întinse mîinile. Vasul căzu drept în braţele ei. Ea scoase un oftat de uşurare şi îl puse cu grijă înapoi pe piedestal.

– Îmi pare rău pentru asta.

– Doamne, asta este una dintre cele mai frumoase piese ale lui Hayden. Fii atentă, Katy. Vasul ăsta are preţul de cinci mii de dolari.

– Cinci mii? Poate i-ai oferi lui Nate cîteva din astea în loc de bani.

Maureen aprobă cu seriozitate din cap.

– E o posibilitate.Problema este că nu ştiu de cît o să fie nevoie ca să-l fac să plece. E un bărbat foarte lacom şi aproape că nu a obţinut nimic din *Gilchrist* în momentul divorţului.

– Mulţumită avocaţilor lui Justine. Maureen, dacă te gîndeşti că e o problemă reală cu Nate, de ce nu te duci să-i spui lui Justine?

Maureen făcu ochii mari.

– Eşti nebună? Ar fi furioasă pe noi toţi dacă ar şti că Atwood mai este o problemă. În primul rînd, n-a iertat-o pe Eden că s-a căsătorit cu el.

Katy oftă.

– Ştiu.

Maureen închise ochii o clipă, îngrijorată.

– Nu ne-a lăsat nici pe Hayden şi nici pe mine să uităm că ne învinuieşte că n-am pus capăt acestei relaţii înainte de a duce la căsătorie. Vrăjitoarea asta bătrînă n-o să uite şi n-o să ierte niciodată.

– Tipic pentru familia Gilchrist, comentă Katy cu o

slabă încercare de a zîmbi.

– Asta nu e nostim, Katy. Sînt îngrozită de moarte de ce s-ar putea întîmpla dacă Nate Atwood o agaţă din nou pe fiica mea. În ceea ce o priveşte pe Justine, asta ar fi ultima picătură. Ar putea să ne dezmoştenească pe toţi.

– Hai, Maureen. Doar n-o să dezmoştenească nouăzeci la sută din familia ei.

– De ce nu? Nu mai are nevoie de nici unul dintre noi, dacă îl are pe preţiosul ei nepot, Bastardul. Oricum, a arătat clar că-l preferă pe el în locul nostru.

– Este sindromul fiului rătăcitor. Luke era cel pe care nu-l avea, aşa că s-a concentrat asupra lui. Dar asta nu înseamnă că vrea să vă dezmoştenească pe voi, ceilalţi.

Maureen scoase o exclamaţie moale, disperată.

– Ea o va face, dacă devine suficient de furioasă, Katy. Ea a mai dezmoştenit o parte din familie. O va face din nou.

Katy se încruntă.

– Este vorba despre faptul care s-a întîmplat cînd i-a scos în afara familiei pe părinţii lui Luke?

– Da. Tu nu erai nici măcar născută. Dar eu tocmai mă logodisem cu Hayden. Eram acolo la biserică în ziua în care tatăl lui Luke n-a apărut. Am văzut cît de furioasă era Justine. N-am văzut niciodată o asemenea furie, nici măcar la un alt Gilchrist.

Katy îşi muşcă buza.

– Bănuiesc că trebuie să fi fost o scenă îngrozitoare.

– Exact la fel de îngrozitoare ca aceea pe care a făcut-o o lună mai tîrziu, cînd Thornton a adus-o pe

Cleo acasă. El voia să i-o prezinte lui Justine şi nouă, celorlalţi.

Maureen se aşeză pe mica bancă albă de lîngă perete. Îi tremurau degetele şi avea pete pe faţă.

Katy se aşeză încet lîngă ea.

– Trebuie să fi fost oribil pentru fiecare.

– Cleo era cea pentru care mi-a părut rău cu adevărat, dacă vrei să ştii adevărul, zise Maureen calmă. Sărmana femeie nu ştia probabil în ce se băga. N-am să uit niciodată cum stătea acolo cînd Justine s-a întors spre ea. Justine i-a adresat cele mai îngrozitoare epitete. I-a zis că nici un copil al ei nu va fi recunoscut vreodată ca moştenitor al familiei Gilchrist.

– Cleo ce-a zis?

Maureen clătină din cap.

– Ea a stat acolo atît de curajoasă în timp ce Justine pronunţa sentinţa. Cînd s-a terminat, a privit-o pe Justine şi a zis că îi pare rău pentru ea. Apoi a spus că familia Gilchrist îşi este propriul ei duşman, cel mai rău. Thornton a luat-o de mînă şi a condus-o afară din camera de zi. Nu i-am mai văzut niciodată.

– Ce trist!

„Dar, se gîndi Katy, a fost un moment dramatic tipic pentru familia Gilchrist".

Maureen se uita fix înainte, la un vas care lucea roz şi verde în lumină.

– În ziua aia, mi-am învăţat lecţia. Am ştiut atunci că Justine nu i-ar ierta unei nurori care ar încălca regulile. Mi-am jurat în sinea mea că nu-i voi da ocazia să se ridice împotriva mea, aşa cum s-a întîmplat cu Cleo.

Katy se uită la profilul lui Maureen.

– Ştiu că asta nu-i treaba mea, dar de ce te-ai măritat cu Hayden? De ce ai mai vrut să te căsătoreşti cu un Gilchrist după ce ai văzut ce s-a întîmplat în ziua aceea?

– Îl iubeam pe Hayden şi am văzut geniul din el. Ştiam că nu pot pleca abandonîndu-l bătrînei aceleia. Justine ar fi încercat să-i înăbuşe talentul, l-ar fi obligat să-i ia locul fratelui lui, Thornton.

– Deci te-ai căsătorit cu el ca să-l protejezi de Justine?

– L-am iubit. M-am căsătorit cu el ca să aibă încredere şi să se realizeze ca artist. Ar fi urît să conducă *Gilchrist Inc.*

Lacrimi străluciră în ochii lui Maureen.

– Da, fu de acord cu blîndeţe Katy, ştiind că era adevărat.

Fără măcar să se gîndească, se întinse şi îi înconjură umerii lui Maureen cu braţul.

– Nici nu ai idee ce a însemnat încecarea de a-l apăra pe Hayden şi, în acelaşi timp, de a o contracara pe Justine în toţi anii ăştia. Eram atît de sigură că, de îndată ce voi naşte nepoţi, ea va fi încîntată de mine. Am crezut că îşi va concentra atenţia asupra lor. Treaba asta a mers un timp. Cred că începuse chiar să-l vadă pe Darren drept un succesor.

– Apoi, Thornton şi soţia lui au murit în accidentul acela de avion şi totul s-a schimbat, conchise încet Katy.

O bătu pe Maureen pe umăr.

– Brusc, nimic nu mai era bun decît să-l aducă pe Luke să preia conducerea, oftă Maureen. Bastardul.

După toţi aceşti ani, Cleo a fost răzbunată, nu-i aşa? Fiul ei este acum la cîrma companiei *Gilchrist Inc.* Iar eu mă lupt în continuare să-mi protejez familia de Justine.

Katy rămase mult timp tăcută gîndindu-se.

– Este absolut sigură că Eden e implicată cu Nate Atwood?

– Nu. Nu absolut sigură.

Maureen scoase din buzunar o batistă şi îşi suflă nasul.

– Vezi dacă poţi afla sigur, spuse Katy cu blîndeţe. Sună-mă cînd ştii precis. Am să văd ce pot face.

Maureen clipi, reţinîndu-şi lacrimile, şi zîmbi slab.

– Eşti întotdeauna atît de săritoare în momente din astea. N-ai să sufli o vorbă despre asta nimănui, nu-i aşa?

– Nu. Bineînţeles că nu.

În după-amiaza aceea, înainte de a încerca să-i vorbească, Katy aşteptă pînă cînd Luke conduse *Jaguar*-ul spre nord, spre Dragon Bay. O singură privire aruncată profilului lui încordat şi fu deja avertizată că nu era în cea mai bună stare de spirit. Dar ea era obişnuită cu stările de spirit ale unor Gilchrist.

– Cum a mers întîlnirea ta cu Darren? întrebă ea cu îngrijorare cînd *Jaguar*-ul intră pe şoseaua interstatală aglomerată.

– Vărul Darren şi cu mine am ajuns la ceea ce

uneori se numeşte o adunare de creiere.

– Ah, perfect. Îmi pare atît de bine, Luke. Katy se relaxă. Am fost foarte preocupată. Intenţia lui a fost bună. Voia doar să se arate capabil.

– Îhî.

Katy îl privi.

– Şi-atunci, care-i planul, mai exact?

– Încă se mai gîndeşte.

Katy se încruntă.

– Dar tu îl ajuţi, nu-i aşa?

Sprîncenele lui Luke se ridicară în timp ce depăşea un camion.

– Hai să spunem doar că eu îi indic direcţia cea bună. El va trebui să acţioneze.

– Nu înţeleg.

– El este la ananghie pentru că a fost fraierit de un expert în materie, pe nume Milo Nyle. Există toate semnele unei afaceri aranjate ca să-i prindă pe tipi naivi ca Darren, care cred că ştiu cum să se mişte în lumea afacerilor.

– Cum se întîmplă treaba asta?

– Nyle înjghebează un parteneriat în domeniul imobiliar care e prea bun ca să fie adevărat. La început are foarte puţini bani. La sfîrşit promite profituri uriaşe. Tipi ca Darren se lasă prinşi, apoi li se spune că parteneriatul a căzut. Li se spune că răspund, ca parteneri.

Katy îşi împinse părul după ureche.

– Apoi li se spune că trebuie să vină cu banii să-i plătească pe oamenii nevinovaţi care au cumpărat proprietăţile, altfel riscă închisoarea.

– Corect. Şmecheria este că nu există acei oameni

nevinovaţi. Nu există nici un proiect de dezvoltare. Doar Nyle. El adună cît poate de la diverşii parteneri, apoi dispare. Se duce în altă parte, să facă acelaşi lucru.

– Doamne! zise Katy şocată. Şi sărmanul Darren a căzut în cursa asta?

– Da.

– Dar tu cum ai aflat că era doar o păcăleală?

– Am făcut puţină cercetare. Un fel de investigaţie fundamentală, pe care ar fi trebuit s-o facă Darren atunci cînd Nyle l-a contactat la început. Actul de parteneriat al lui Nyle este un fals. Totul se bazează pe iluzii. Darren e în siguranţă.

– El trebuie să fie grozav de uşurat aflînd lucrul ăsta.

– Încă nu ştie, zise Luke scurt.

– Nu i-ai spus? Luke, cum i-ai putut face una ca asta? Ştii cît e de îngrijorat.

– N-o să-i facă rău să se mai îngrijoreze puţin. L-am învăţat cum să afle ce trebuie să ştie ca să-şi salveze fundul. În cîteva zile, o să afle că e în regulă dacă se duce după informaţia de care, i-am zis, are nevoie. Între timp, poate că o să înveţe ceva.

Katy rumegă asta timp de cîteva minute. Faptul că Darren era în siguranţă era o veste minunată. Faptul că el încă nu ştia părea o cruzime. Poate ar trebui să-l sune în seara asta şi să-i spună tot adevărul.

– Nici să nu te gîndeşti la asta, Katy.

– La ce să nu mă gîndesc?

– Te citesc ca pe o carte. Să nu-l suni pe Darren să-i spui ce ţi-am zis eu mai înainte. O să înveţe o lecţie. Îngerul păzitor al familiei Gilchrist trebuie să nu se amestece.

– Dar, Luke...

– Las-o baltă! E un ordin, Katy. Mi-ai cerut ajutorul. L-ai căpătat. Acum stai aşa. Dacă nu-ţi place felul în care rezolv eu problemele, e rău de tot.

– Am să ţin minte cum procedezi, cînd voi mai avea o problemă, murmură ea.

Luke zîmbi brusc.

– Aşa să faci.

Ei nu-i plăcu zîmbetul acela. Prea mulţi dinţi. Decise să schimbe subiectul.

– Runda de şedinţe de ieri ţi-a dat vreo informaţie nouă?

– Nu prea. Sînt convins că problemele pe care le avem la restaurante şi la *Gourmet* se datorează unor acţiuni criminale şi nu insuccesului şi nici măcar proastei administraţii.

– Vai de mine! Deci continui cu investigaţia?

– Da.

Katy ezită.

– Încă mai crezi că un membru al familiei este în spatele problemelor, nu-i aşa?

– Să spunem că nu exclud pe nimeni.

– Dar, Luke, singurii membri ai familiei care lucrează acum în companie sînt Darren şi Eden. Ei n-ar face aşa ceva.

– Nu sînt chiar atît de sigur. Dar greşeşti cînd spui că ei sînt singurii suspecţi din familie. Maureen şi Hayden au fost legaţi de decenii de *Gilchrist Inc.* Ei nu lucrează direct pentru companie, dar, de ani de zile, au acces la informaţii vitale. Iar în epoca asta a computerelor, oricine ştie ce să facă poate crea probleme.

– Dar pentru ce ar vrea vreunul dintre ei să creeze necazuri?

– Ce-ai zice de un mic motiv drăguţ cum este răzbunarea? Poate n-ai observat, îngere, dar nu toţi din familie o consideră pe Justine o sfîntă.

Katy clipi, amintindu-şi furia plină de frustrare şi teama lui Maureen faţă de Justine. Îşi aminti de asemenea şi de computerul din galeria lui Maureen.

– Presupun că ai dreptate.

– Bineînţeles că am dreptate. Cînd e vorba de afaceri, am întotdeauna dreptate. Acum, hai să vorbim despre ceva care e al naibii de mult mai interesant decît Darren şi restul familiei.

– Ce anume?

– Despre noi.

O emoţie delicată o străbătu pe Katy. Se străduise din răsputeri să nu se gîndească la legătura lor. În acelaşi timp, ştiuse că, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să se confrunte cu această problemă. Ideea îi dăduse o stare de nervozitate.

– Ce anume despre noi?

– Vreau să fiu cu adevărat clar în privinţa asta. Nu vreau să existe neînţelegeri. Noi sîntem împreună acum. Tu şi cu mine.

Intensitatea din el iradia în afară, atrăgînd-o în cîmpul lui de forţă. Katy se trezi că se lupta să echilibreze dorinţa cu bunul-simţ.

– Nu cred că o să-ţi placă să ai o legătură amoroasă cu mine, îl avertiză ea cu blîndeţe.

El îi aruncă o privire rapidă, supărată.

– De ce naiba, nu?

– Pentru că eu nu mă pot abandona pasiunii, aşa cum s-ar aştepta un Gilchrist, explică ea.

– Nu te îngrijora în legătură cu partea pasiunii. Te-ai comportat foarte bine aseară.

Ea roşi şi se concentră asupra maşinii din faţă.

– Nu despre asta era vorba, Luke. Nu pot să mă arunc pur şi simplu într-o legătură arzătoare. Eu cresc un băiat de şaptesprezece ani, îţi aminteşti? Trebuie să-i dau un exemplu.

– Din toate punctele de vedere, el este un bărbat, Katy. Iar tu eşti adultă. Nu trebuie să-i explici lui viaţa ta particulară.

– Nu înţelegi? Eu nu sînt învăţată cu acest gen de viaţă particulară. Nu vreau ca Matt să dea peste noi într-o dimineaţă. Tu nu poţi rămîne peste noapte la mine. Eu n-am să rămîn peste noapte la tine.

– Cu alte cuvinte, trebuie să ne furişăm?

– Trebuie să fim discreţi, spuse ea. Foarte discreţi.

– La naiba, Katy. Sînt prea bătrîn ca să mă joc.

Ea îşi ridică bărbia, simţind că îi tremura buza de jos. Ştiuse că treaba asta nu va merge.

– Ţi-am spus că n-o să-ţi placă să ai o legătură amoroasă cu mine. Am să înţeleg dacă o să vrei să pui capăt relaţiei chiar acum.

– Nici o şansă.

– Luke, s-ar putea să fie lucrul cel mai bun, dacă am face asta. Noaptea trecută a fost foarte specială pentru mine. Trebuie să ştii. Dar adevărul este că tu şi cu mine sîntem foarte diferiţi. Nu avem nimic în comun. Lucrurile se vor *sfîrşi, în* cele din urmă. Ai spus că şase luni este limita.

– Uite ce e, Katy...

– Ca să fiu sinceră, aş prefera mai degrabă să se termine totul acum, decît să te enervezi de fiecare dată cînd nu capeţi ceea ce vrei.

Spre uimirea lui Katy, Luke îi zîmbi lent, enigmatic, zîmbet care făcu să-i vibreze nervii pînă în vîrful degetelor de la picioare.

– Dacă asta e tot ce te îngrijorează, las-o baltă. Eu am să mă ocup de partea pasională a lucrurilor. N-am să mă enervez doar pentru că nu-ţi poţi petrece noaptea în patul meu.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că, dacă vrei să ne furişăm, o să ne furişăm. Un timp.

Capitolul 10

Două dimineţi mai tîrziu, Liz băgă capul pe uşa biroului lui Katy.

– Pssst. Acum e acum. Justine tocmai a trimis după el. Se duce jos peste cîteva minute ca să-i dea un raport complet.

Katy sări în picioare.

– Mulţumesc, Liz.

Liz rînji.

– Hei, nici o problemă. Acum, dacă mă ocup de telefoanele lui ca şi de ale tale, sînt o adevărată mină de aur de informaţii. O piedică vitală în roata corporaţiei. Un element indispensabil. Un salariat valoros şi loial total şefului.

– Dacă urmăreşti o mărire de salariu, zise Katy cînd ieşi pe uşă, reţine vorbăria pentru domnul Gilchrist. El

se ocupă acum de lucrurile astea.

– E adevărat, dar eu l-am analizat şi am ajuns la concluzia că e ca plastilina în mîinile tale. Aşa că pune o vorbă bună pentru mine, vrei?

Katy se opri uimită la uşa exterioară.

– La ce concluzie ai ajuns?

– Ai auzit doar.

Liz luă atunci cartea care stătea pe masa ei şi o deschise.

– Tu ştii cum să-l manevrezi, la fel cum faci şi cu restul membrilor familiei.

Katy simţi că roşeşte puternic. Se uită la titlul cărţii lui Liz. *Întoarcerea în jungă. Psihologia dinamicii sexuale mascul/femelă în lumea modernă.*

– Despre ce naiba e vorba aici?

– Ghiceşte. Săptămîna asta la cursul meu de psihologie studiem reacţia sexuală umană. Ştii, în carte spune că, deşi psihologia modernă a creat o mulţime de teorii noi despre comportamentul sexual, adevărul este că bărbaţii mai sînt încă motivaţi de o grămadă de hormoni şi instincte cu adevărat primitive.

– Ah, pentru Dumnezeu, Liz!

Liz răsfoi cartea, oprindu-se la o pagină din mijlocul cărţii.

– Ascultă aici. Citez: „Un bărbat care urmăreşte o femeie este fundamental un animal".

– Spune-mi ceva ce nu ştie orice femeie.

– „După ce şi-a selectat perechea aleasă, se va concentra asupra ei. O va scoate din grup, va face ritualuri de a o curta pentru a-i atrage atenţia şi se va lupta cu alţi masculi care încearcă să se apropie de ea".

Liz închise cartea şi se cutremură. Te trec fiori pe şira spinării, nu-i aşa?

Katy se agăţă de marginea uşii.

– Da, aşa este. Am să fiu bucuroasă cînd o să treci la altceva care se referă la nişte şoareci într-un labirint.

– De fapt, cred că urmează să ne ocupăm de comportarea sociopată şi de alte forme de devieri. Ştii ce-i aia un sociopat?

– Am auzit termenul ăsta. E cineva fără conştiinţă.

– Ştii, nu aş fi surprinsă dacă vechiul tău prieten Nate Atwood ar corespunde definiţiei clinice de sociopat. E fermecător, inteligent şi lipsit total de conştiinţă. Cu sînge rece de reptilă.

Katy fu gata să cadă de acord, dar ceva o făcu să ezite.

– Nu. Nu cred. Nate nu avea sînge rece. El avea planurile lui care erau importante pentru el, dar nu cred că a vrut să mă rănească pe mine.

– Tu cauţi întotdeauna ce e mai bun la oameni, asta-i problema ta. Sărmana Eden. Viaţa ei cu omul acela trebuie să fi fost groaznică. Ai avut noroc că ai scăpat din ghearele lui.

– Asta îmi spune toată lumea, murmură Katy. Scuză-mă. Trebuie să stau de vorbă cu Luke.

Se grăbi pe coridor şi bătu la uşa biroului lui Luke.

– Intră, strigă Luke.

Împingînd uşa, Katy intră, ţinîndu-şi mîinile la spate, pe clanţă. Luke îşi ridică privirea de pe dosarul de pe biroul din faţa lui. Ochii îi străluciră cînd o văzu.

Lui Katy i se făcu brusc foarte cald. Fără îndoială, era un aspect foarte primitiv. Nu mai făcuse dragoste cu

ea de trei zile, de cînd se întorseseră de la Seattle, dar el se uită la ea ca şi cînd îi aparţinea.

Doamne, Dumnezeule, se gîndi Katy, el promisese că va fi discret, dar, în stilul ăsta, toată lumea va şti că au început o legătură amoroasă. Asta era nenorocirea cînd aveai de-a face cu un Gilchrist. Nu aveau nimic subtil în ei.

– Ce nu merge, Katy?

– Liz spune că te duci jos să-i dai raportul lui Justine.

– Peste cîteva minute. A cerut rapoarte regulate şi îmi închipui că are dreptul la cîte unul din cînd în cînd. Ea e proprietara lui *Gilchrist Inc.*, dacă îţi aminteşti.

Katy dădu drumul clanţei şi se duse repede la birou.

– Luke, nu vreau să-i spui deocamdată despre bănuiala ta.

El se sprijini de spătarul scaunului şi se uită la ea gînditor.

– Nu?

– Nu. Aşteaptă pînă se încheie investigaţia şi vei şti cine este vinovat de necazul de la restaurante şi de la *Gourmet.* Nu are rost să o faci să creadă că în spatele problemei este cineva din familie. În fond, poate că greşeşti.

– Nu cred.

Katy se uită urît la el.

– Nu fi atît de al naibii de arogant. Întîmplător, eu cred că greşeşti. Pînă aflăm sigur ce se întîmplă, nu vreau s-o alarmezi pe Justine. O să înnebunească dacă o să se gîndească la faptul că are un trădător în familie.

– Ce sugerezi să fac?

– Nu ştiu. Katy făcu un gest vag cu mîna. Ba da, ştiu. Deocamdată lustruieşte problemele. Spune-i că le ai sub control.

– Să o mint? Luke ridică dintr-o sprînceană. Vai, vai, Katy. Nu prea sună a îngerul pe care-l cunosc.

– Nu-i nevoie chiar s-o minţi. Spune-i doar că mai aduni date. Ceea ce este adevărat.

Katy se aplecă şi puse mîinile pe birou.

– Mai este şi altceva. Vreau să-mi promiţi că n-o să-i menţionezi nici mica problemă a lui Darren. Asta ar necăji-o şi nu se ştie ce-ar putea face.

Luke se gîndi un moment la instrucţiunile ei.

– Hai să vedem dacă am înţeles bine. Nu trebuie să-i spun că bănuiesc că cineva din familie delapidează compania.

– Exact.

– Şi să evit să menţionez situaţia lui Darren.

Katy aprobă din cap uşurată că el a priceput.

– Exact.

– Mai e ceva despre care vrei să nu vorbesc? întrebă politicos Luke.

Katy se încruntă gîndindu-se.

– Cred că asta-i tot.

– În regulă. Am să execut ordinele.

Ea se lumină uşurată.

– Ai să faci asta?

– Dacă ai să faci să merite osteneala mea.

– Ce?

Se îndreptă înfuriată.

– Dă-mi un motiv valabil ca să-mi ţin gura despre delapidare, fraudă şi despre judecata extrem de slabă a

unui membru al familiei şi am s-o fac, zise Luke.

Katy se uită la el bănuitoare.

– Ce fel de motiv vrei?

– Neavînd standardele tale înalte, sînt dispus la o mită bună. Invită-mă la o întîlnire, spuse Luke.

Katy roşi.

– O întîlnire? Da, bine. Ţi-am explicat deja că va fi extrem de dificil să ai o legătură cu mine.

– Corectează-te. *Tu* ai spus că va fi extrem de dificil să găsesc ocazii să fac dragoste cu tine. O să mă îngrijesc eu de problema asta. Tocmai acum mă gîndesc la o întîlnire la cină.

– Ah!

– Asta-i tot ce poţi să spui?

Katy îşi ascunse un zîmbet.

– Nu. Am fost doar puţin surprinsă, asta-i tot. Nu te pot vedea la o întîlnire normală la cină.

– Dar ce crezi că fac pentru a mă hrăni?

Ochii lui Katy se lărgiră nevinovaţi.

– Bei sînge?

Luke se ridică de pe scaun.

Katy se feri cu ambele mîini.

– Am glumit. În regulă. Vino la mine la cină, în seara asta. Am să încerc pe tine unul dintre sosurile mele noi.

– Am acceptat tîrgul. Tăcerea mea în anumite chestiuni cînd discut cu Justine în schimbul unei cine în seara asta. Mie îmi sună corect.

Katy ezită.

– Îţi dai seama că fratele meu va fi acolo? N-o să fim singuri. Va trebui să pleci acasă pe la zece. Singur.

Luke ocoli biroul.

– Ţi-am spus. Mă îngrijesc eu de organizarea vieţii noastre sexuale. Îşi trecu uşor gura peste a ei. Tu îngrijeşte-te doar de pregătirea cinei.

El ieşi din birou, înainte ca ea să se poată gîndi la un răspuns potrivit.

După plecarea lui, ea rămase cîteva minute pierdută în gînduri. Îşi dădu seama că nu ştia la ce să se aştepte de la Luke, în continuare. Era adevărat că nu avea nici o experienţă în privinţa legăturilor amoroase, dar avusese destulă experienţă cu pasionala familie Gilchrist. Erau imprevizibili prin faptul că erau conduşi de pasiunile lor. Fusese sigură că, de îndată ce Luke a decis că o dorea, va fi extrem de dificil să se controleze.

Şi se părea că tot ce voia de la ea era doar sex.

Dar, spre surprinderea ei, Luke nu o împinsese la sex de la întoarcerea lor de la Seattle. De fapt, acesta era primul indiciu pe care i-l dăduse că el plănuia să o urmărească în continuare. Se simţea confuză şi curios de dezorientată.

Un Gilchrist care îşi putea disciplina pasiunile era o anomalie.

Un vrăjitor.

Lui Katy îi trecu prin gînd că un *asemenea* Gilchrist putea fi mult mai periculos decît unul obişnuit.

Katy se întoarse în biroul ei şi se aşeză fierbînd la masa ei de lucru. Ar fi dat mult să ştie ce anume îi va raporta Luke bunicii lui.

Dar, fiindcă îi smulsese promisiunea că va păstra tăcerea în privinţa bănuielilor lui şi a necazului lui Darren, nu credea că el o va trăda. Avea încredere în el în această privinţă. Dar ştia de asemenea că Justine se va

aştepta la nişte răspunsuri clare la întrebările ei despre situaţia companiei şi despre planurile lui de a o salva. Justine putea fi foarte insistentă. Dar şi Luke putea fi foarte reticent, cînd voia.

Patruzeci de minute mai tîrziu, Katy auzi paşi în holul de dincolo de birou. Luke se întorcea. Auzi uşa a doua deschizîndu-se şi închizîndu-se şi îşi dădu seama că probabil trecea pe la ea să-i spună că îi urmase instrucţiunile. Arboră un zîmbet aprobator.

Se auzi o singură bătaie în uşă, înainte ca aceasta să se deschidă şi să apară un Darren zîmbitor.

– Bună, Katy. Luke nu e în biroul lui, aşa că am trecut pe aici să te văd, cît îl aştept.

– Sigur. Ia loc, Darren. Ce faci aici?

– Am venit cu maşina să-i spun lui Luke care-i situaţia cu Milo Nyle.

Darren se lăsă uşor pe un scaun. Arăta mai fericit decît arătase de multă vreme.

– La naiba, încă nu-mi vine să cred că Bastardul a avut dreptate în legătură cu Nyle. Dar a avut. Tipul e fals ca o hîrtie de trei dolari. Doamne, cum am fost păcălit! Dar n-o să se mai întîmple altă dată.

– Nu trebuie să mai faci rost de cei o sută cincizeci de mii de dolari?

– Pe naiba. Nu!

Darren îşi băgă mîinile în buzunare şi întinse picioarele în faţă.

– Nu-i datorez nimic. Nu există cumpărători nevinovaţi care să fi rămas în aer, pentru că nici n-a existat un proiect de dezvoltare.

– Slavă Domnului! zise Katy.

– Da. Totul era doar pe hîrtie. Luke a zis că în momentul cînd voi avea informaţia, trebuie să iau legătura cu autorităţile. Dar a mai spus că probabil Nyle va dispărea pînă ce autorităţile se vor mişca. Tipi ca Nyle acţionează ani de zile fără să fie prinşi. Probabil că e deja în alt stat. Broker-ul pe care Nile l-a folosit ca intermediar pare nevinovat. El încerca doar să structureze ceea ce credea că era o înţelegere onestă.

– Darren, nici nu pot să-ţi spun cît de uşurată sînt auzind că eşti în regulă.

– Tu crezi că eşti uşurată? Crede-mă, asta e nimic pe lîngă ceea ce simt eu. Atunci cînd nu mă simt un idiot total.

– Nu eşti idiot, Darren. Oricine poate fi păcălit de un şmecher.

– Pot să pun pariu că pe Luke nu l-ar fi păcălit. Tipul ştie ce face.

Katy ridică dintr-o sprînceană la tonul de respect din vocea lui Darren.

– Da, pare destul de inteligent, recunoscu ea sec.

– Inteligent, pe naiba. Bastardul e un geniu afurisit. Pot să-ţi spun un lucru. Am învăţat ceva din necazul ăsta. Desigur, m-aş fi putut lipsi de lecţia numărul unu. Dar bănuiesc că o meritam şi pe aia.

Katy îl privi cu curiozitate.

– Ce-a fost lecţia numărul unu?

– Asta a fost cea în care Luke m-a dus pe o alee de lîngă piaţă şi m-a bătut măr.

Katy rămase uluită.

– Ce-a făcut?

– Era cumva supărat că m-am adresat ţie să mă ajuţi

să obţin banii, îi explică Darren cu veselie. Apoi, zîmbetul îi dispăru cînd văzu expresia de pe faţa ei: Hei, Katy. E-n regulă. Luke a avut dreptate.

Katy se ridică brusc în picioare.

– Nu cred asta. Luke nu mi-a spus că te-a atacat.

– Ia-o uşor, zise Darren liniştitor. Nu mi-a făcut nici un rău iremediabil.

– Dar te-a bătut din cauza mea. Eu sînt cea care i-a cerut să te ajute şi, în schimb, te-a atacat pe tine.

– La naiba! Îmi pare rău că am amintit de asta. N-am intenţionat să te supăr. Mi-am închipuit că ţi-a spus despre asta.

Darren tăcu la auzul unor paşi în hol.

– Trebuie să fie Luke. Am să-i spun că sînt aici.

Katy îşi îndreptă umerii şi ocoli biroul.

– Tu o să stai aici în biroul meu. Vreau să vorbesc eu cu el, mai întîi.

Ochii lui Darren se măriră cînd îşi dădu seama de intenţia ei.

– Stai o secundă. Nu vreau ca tu să nu te mai implici în treaba asta. Ce s-a întîmplat în aleea aia a fost ceva între mine şi Luke.

– N-a fost doar între tine şi Luke. Şi eu sînt implicată. L-am rugat pe Luke să te ajute să ieşi din încurcătură.

– M-a ajutat, zise Darren, ridicîndu-se în picioare şi urmînd-o. Katy, aşteaptă...

Dar Katy ieşise deja din biroul ei. Trecu pe lîngă o Liz curioasă şi ieşi în hol. Uşa biroului lui Luke era deschisă. El stătea lîngă birou, examinînd un fax care tocmai sosise în aparatul lui.

– Vreau să vorbesc cu tine, Luke.

El îşi înălţă privirea şi văzu dintr-o singură ochire expresia ei bătăioasă.

– Ce-i cu sabia asta înflăcărată, îngere?

– Nu-mi spune mie „înger".

Katy voi să trîntească uşa biroului, dar fu oprită de piciorul lui Darren, ţinut cu fermitate în deschizătură.

– Îmi pare rău de asta, Luke, zise Darren peste capul lui Katy. E niţeluş supărată. Nu mi-am dat seama că nu ştie despre scena noastră de pe alee.

Înţelegerea apăru în ochii lui Luke. El lăsă jos faxul, se sprijini de marginea biroului şi îşi duse mîinile la piept.

– E-n regulă, Darren. Am să mă ocup eu de treaba asta. Închide uşa, vrei? O să vorbesc cu Katy, singur. Poţi să aştepţi în biroul ei.

Darren şovăi.

– Este sigur?

Luke aprobă din cap.

– Sînt sigur. Du-te, ieşi de-aici.

– Bine. Am să fiu alături. Zîmbi. Am să-ţi spun multe despre Milo Nyle.

– Asta nu mă surprinde. Întinde-o.

– Am ieşit.

Darren închise bine uşa.

– Mai întîi, anunţă Katy cu voce răsunătoare, cu mîinile în şolduri şi cu faţa spre Luke, vreau nişte răspunsuri şi explicaţii, Luke Gilchrist. E adevărat că l-ai atacat pe Darren?

– Asta a spus el?

– Vorbele lui exacte au fost că l-ai bătut măr. Luke, e îngrozitor, cum ai putut face una ca asta?

– N-a fost uşor. Darren a învăţat destul de bine karate. Ştie să se mişte. Asta pot spune despre el.

– Nu despre asta era vorba, ştii bine, zise Katy printre dinţi. Ţi-am cerut să-l ajuţi.

– Am făcut asta.

– După ce l-ai bătut? întrebă ea fără să-i vină să creadă.

– Trebuia să înlăturăm mai întîi din cale lucrul ăsta, explică Luke cu blîndeţe.

Katy ridică mîinile într-un gest de totală frustrare.

– Luke, ăsta nu-i un mod de a rezolva lucrurile. Ce fel de exemplu dai?

Începu să patruleze prin micul birou.

– Unul de care o să-şi amintească, să sperăm.

– Violenţa nu e niciodată o metodă potrivită pentru rezolvarea problemelor.

– Gîndeşte-te la asta ca la o intervenţie agresivă. Calmează-te, Katy. Chestiunea a fost rezolvată. Darren pare satisfăcut de modul cum au decurs lucrurile, aşa că nu are rost să fii supărată.

– De ce l-ai bătut? întrebă Katy.

– Pentru că a încercat să se folosească de tine.

Katy se opri brusc, descumpănită de flăcările verzui, arzătoare, din ochii lui.

– Vrei să spui că te-ai angajat într-o luptă cu el pentru că mi-a cerut mie să-l scot dintr-o încurcătură?

– Nu. Expresia lui Luke deveni dură o clipă. Am făcut-o pentru că te-a pus într-o situaţie imposibilă. De fapt, ţi-a cerut să minţi pentru el. Nu avea dreptul să facă aşa ceva. Iar acum, el înţelege lucrul ăsta. N-o să-l mai repete.

Katy se uită fix la el.

– Nu ştiu ce să spun. Mă faci să fiu foarte nervoasă, Luke.

– Am făcut ce mi-ai cerut, îi aminti el cu blîndeţe.

– Da, dar n-am ştiut cum ai să realizezi asta. Îi aruncă o privire tristă. Asta ridică nişte probleme serioase. Ce-o să mă fac cu tine?

– Ai putea încerca să-mi mulţumeşti, spuse cu o expresie ciudat de indiferentă.

– Pentru ce?

– Pentru că i-am salvat fundul lui Darren.

Katy era frămîntată. Luke avea dreptate. Îl salvase pe Darren dintr-o situaţie foarte neplăcută. Mai mult, îl învăţase pe vărul lui cum să evite pe viitor situaţii asemănătoare. Iar Darren părea mulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Katy se lăsă pe cel mai apropiat scaun şi se uită urît la Luke.

– Presupun că intenţia a fost bună.

– Ţi-am mai spus înainte că binefacerile nu sînt principalul ţel al vieţii mele. Am făcut ceea ce mi-ai cerut. Nici mai mult, nici mai puţin.

– Dar ai făcut-o în felul tău, spuse ea împăcată. Ştii, prezenţa ta este ca aceea a unui spiriduş într-o sticlă. Mi se împlinesc dorinţele, dar nimic nu se întîmplă chiar aşa cum am prevăzut eu.

Luke rîse încet.

– Aşa se întîmplă uneori.

El desfăcu braţele şi se depărtă de birou.

Katy îl urmări cum traversă camera şi încuie uşa.

– Ce faci?

– Sînt într-o dispoziţie de a-mi împlini cîteva dorinţe ale mele.

Se îndreptă spre ea şi se opri în faţa scaunului ei.

Katy se uită în sus la el, printre gene, neavînd încredere în expresia de pe faţa lui. Se topea în interiorul ei sub impactul acelei priviri fierbinţi de smarald.

– Luke, ce se întîmplă? Ce faci?

– Ţi-am zis. Puţină împlinire a dorinţei.

Se apleacă şi, fără nici o avertizare, o ridică în braţe.

Katy scoase un mic ţipăt.

– Luke, opreşte-te! zise ea conştientă de prezenţa lui Liz şi a lui Darren alături. Lasă-mă jos. Ce naiba vrei să faci?

– Gîndeşte-te la asta ca la un exerciţiu de creativitate în management.

O aşeză pe Katy pe marginea biroului şi îşi alunecă mîinile pe sub fusta ei. Degetele îi prinseră ferm genunchii.

Katy gîfîi cînd Luke îi desfăcu larg coapsele şi se plasă între ele. Ea se apucă de umerii lui cînd îşi dădu seama ce avea de gînd să facă.

– Luke, opreşte-te. Nu poţi face asta. Nu aici. Nu acum. Doamne!

– Nu te îngrijora, îngere. Mă ocup eu de toate.

– La fel ai spus şi cînd ai fost de acord să-l ajuţi pe Darren, spuse Katy printre dinţi. Luke, zău, nu putem face asta aşa. Aici este un birou, pentru Dumnezeu! Sînt oameni alături. Justine e jos. Şi doamna Igorson. Şi femeile de serviciu.

– Nu intenţionez să-i invit să se uite.

Se apleacă şi luă între dinţi lobul urechii ei. O mînă

se mişcă în interiorul coapselor ei pînă îi găsi chiloţii. Degetele începură să se mişte într-un ritm lent.

Katy îşi ţinu respiraţia şi, instinctiv, încercă să-şi strîngă picioarele, dar coapsele puternice ale lui Luke o împiedicau. Katy simţi dinţii lui pe ureche şi crezu că se va topi. O parte a ei chiar se topi.

– Ah, nu, gemu Katy simţind că i se umezesc chiloţii. Asta-i groaznic. Ce-am să fac în restul zilei? Nu am lenjerie de rezervă aici, la birou. Pentru Dumnezeu, Luke!

– Într-o bună zi o să înveţi, îngere, că eu nu fac nimic pentru Dumnezeu.

Degetele lui Luke apucară de elasticul ciorapilor şi al chiloţilor. O apucă de talie cu un braţ şi o ridică pe Katy uşor, de pe birou. Apoi îi scoase lenjeria intimă peste coapse cu o singură mişcare rapidă.

– Ah, Doamne! şopti Katy.

Aproape că leşină cînd simţi mîna lui Luke pe moliciunea ei. O atingea aşa cum o atinsese în seara aceea în camera de hotel, aşa cum se întîmpla în fanteziile ei de atunci încoace. Era ridicol. Se transforma într-o masă gelatinoasă.

– Ştii ce-mi place cel mai mult cînd fac dragoste cu tine, îngere? N-ai putea să-ţi ascunzi reacţia faţă de mine, chiar dacă ai încerca.

– E o nebunie.

– Exact invers. Asta o să mă salveze de nebunie. Am înnebunit în ultimele trei zile, plănuind cum şi unde să fac dragoste cu tine.

Sprijinindu-se în continuare cu mîinile de umerii lui Luke, ea se uită în jos exact cînd Luke îşi trase

fermoarul pantalonilor negri. Bărbăţia lui grea, excitată, ieşi din cuibul de păr negru. Instinctiv, Katy întinse mîna să-şi strîngă blînd degetele în jurul ei.

– Da, mormăi gros Luke. Aşa. La naiba, ce bine e.

El se împinse înainte, mai adînc în palma ei. Katy uită unde se afla şi cine era alături. Degetele lui Luke continuau să se mişte pe ea, strîngînd flăcările, pînă cînd ea deveni nebună de dorinţă.

– Luke, şopti ea grăbită.

– Ştiu, îngere, ştiu.

Vocea lui era răguşită de pasiune.

Totuşi o făcu să mai aştepte.

Şi să aştepte.

Apoi, cînd ea îşi înfigea unghiile în el şi îşi muşca buza ca să nu ţipe, el fu pregătit. Se strecură încet şi adînc în trecătoarea îngustă.

Lui Katy îi tremurau mîinile cînd se înfăşură în jurul lui. Îl simţi retrăgîndu-se puţin şi apoi pătrunzînd-o din nou cu o mişcare lungă, sigură.

– Luke, eu nu... nu pot... ah, Luke.

Simţi delicioasa senzaţie de răsucire adunîndu-se rapid în ea. De data aceasta ştia unde va duce şi doar această cunoaştere era aproape suficientă s-o facă să depăşească limita.

– Aşa, îngere. Acum o s-o fac puţin mai tare. Ţine-te bine.

Se împinse în ea cu o forţă controlată care era insuportabil de sexy.

– Ah, Doamne, Luke!

– Doar puţin mai adînc. Vreau să ajung puţin mai departe în interior. Haide, draga mea. Deschide-te mai

mult pentru mine. Da, asta-i. Eşti atît de îngustă. Atît de dulce, de fierbinte şi de îngustă.

– Luke, nu mai suport mult.

– Atunci, arzi în flăcări pentru mine, îngere.

Întinse mîna între coapsele ei desfăcute, găsi locul unde trupul lui se unea cu al ei şi atinse locul magic.

Micile convulsii o sfărîmară pe Katy într-un milion de bucăţele strălucitoare. Se agăţă de Luke. El era unicul lucru solid în universul ei. Întredeschise buzele să-şi strige plăcerea. Luke îşi lipi pe moment gura de a ei, înghiţind sunetul moale al pasiunii ei.

Katy îl simţi că se cutremură şi se împinge ultima oară în ea. Geamătul lui de satisfacţie, uşor înăbuşit, avu ecou adînc în pieptul ei.

Cîteva minute fu o tăcere completă în cameră. În cele din urmă, Katy inspiră adînc de cîteva ori, într-un efort de a-şi reveni. Era vag conştientă că Luke se depărta de ea. Auzi cum îşi închide fermoarul.

Simţi că umblă după ceva pe birou, dar nu se hotăra să deschidă ochii.

Apoi, simţi că îi bagă un şerveţel între coapse. Tresări jenată. Roşind, puse mîna pe şerveţel.

– Fac eu asta.

Zîmbetul lui Luke era plin de satisfacţie masculină.

– E-n regulă, îngere. Nu mă deranjează să am grijă de tine.

Katy gemu.

– Asta-i lucrul cel mai neruşinat care mi s-a întîmplat vreodată.

– Am să consider asta un compliment.

– Eşti imposibil, Luke Gilchrist, zise Katy aranjîndu-şi

îmbrăcămintea. Nici nu-mi vine să cred că tocmai am făcut-o. Dar dacă Liz şi Darren ne-au auzit?

– Dacă vreunul dintre ei a auzit ceva, am încredere că vor avea bunul-simţ să nu-ţi spună.

– Nu asta-i problema.

Katy sări jos de pe birou, se împiedică şi aproape că se prăbuşi. Luke o prinse de braţ. Mai zîmbea încă, un zîmbet foarte masculin.

– Ai grijă, dragă.

Ea se încruntă, apoi îşi luă de jos lenjeria intimă. Îşi dădu seama că erau încă umede. Şi ea era încă umedă cu tot şerveţelul.

– Ah, nu pot îmbrăca astea din nou.

– E hotărîrea ta, dar Liz o să observe că nu porţi ciorapii cînd o să te întorci în biroul tău.

– Vai de mine!

– Nu te îngrijora, îngere, au să se usuce, în cele din urmă.

Ea se încruntă la el.

– Uşor de zis, pentru tine. Nu eşti tu ăla care trebuie să stea într-o lenjerie umedă tot restul zilei.

Luke zîmbi şmecher.

– Ştii ce? Am să golesc un sertar din biroul meu. Poţi să-l foloseşti ca să ţii un set de lenjerie pentru asemenea ocazii.

Katy decise că, dacă nu s-ar fi simţit atît de moale, de caldă şi de fericită, l-ar fi putut strangula. Bărbatul acesta nu avea ruşine.

– N-o să facem un obicei din asta, Luke Gilchrist, îl anunţă Katy îmbrăcîndu-se.

– În regulă, răspunse el.

Privirea lui îi urmărea fiecare mişcare, cu un aer de posesiune leneşă.

– Data viitoare, o să mă gîndesc să folosesc altceva în loc de masa de lucru. Deşi eu cred că a mers foarte bine aşa.

Katy simţi că răspunde la expresia ochilor lui de vrăjitor.

– Cred că e mai bine să plec de-aici.

– Să nu uiţi că vin la tine la cină diseară.

– Crede-mă, nu pot să uit.

Katy îşi îndreptă fusta şi se repezi spre uşă.

– Bine.

Luke înconjură biroul şi se aşeză. Luă un stilou de aur şi zîmbi.

– Spune-i lui Darren că o să stau de vorbă cu el acum.

Katy se opri cînd deschise uşa. Se uită îngrijorată în jur.

– Crezi că el o să ştie că noi... aici, am făcut ceva aici?

Luke ridică din umeri.

– Cum ţi-am mai spus, atîta timp cît se abţine să comenteze subiectul, mie nu-mi pasă.

– Mie îmi pasă, murmură Katy. Voi, cei din familia Gilchrist, sînteţi prea blazaţi în legătură cu genul ăsta de lucruri. Trăiţi din pasiune şi dramă. Nu aveţi nici un simţ pentru decor.

– Relaxează-te, Katy. Dacă vărul Darren îndrăzneşte să facă vreo observaţie lipsită de gust, am să-i smulg un braţ şi am să-l bat cu el în cap.

Katy abandonă. Nu se putea discuta raţional cu

Luke. Ieşi pe uşă şi trecu pe coridor, spre baia cea mai apropiată. Cînd ieşi de acolo, se simţea mult mai bine. Se controlă. Avea părul bine periat şi hainele arătau prezentabil.

Totuşi avusese dreptate într-o singură privinţă. Lenjeria nu se uscă multă vreme.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă, Katy stătea cu Justine în apartamentul ei, bînd ceai în faţa ferestrelor înalte pînă în tavan. Vestea bună, în ceea ce o privea pe Katy, era că femeia mai în vîrstă nu mai părea absentă şi deprimată cum fusese înainte de sosirea lui Luke. Arăta mult mai bine în dimineaţa asta. Purta o rochie neagră cu talie lungă care îi dădea un aer mai tineresc şi avea o expresie hotărîtă.

Vestea proastă era că Justine era supărată. Cînd aveai de-a face cu cei din familia Gilchrist nu-ţi plăcea dacă starea lor de spirit se înrăutăţea. Pe de altă parte, Katy îşi zise filozofic că era obişnuită cu supărarea lui Justine. Nu o alarma.

– Ieri i-am cerut lui Luke un raport simplu, direct, asupra situaţiei companiei. Asta a fost tot.

Ceaşca lui Justine pocni tare cînd o puse jos pe farfurioară.

– Mi-a spus însă numai nişte prostii despre adunare de date. Mie mi se pare că nu a realizat nimic de la venirea lui aici.

Katy tresări. Ea fusese aceea care îi ceruse lui Luke să nu-i spună bunicii lui veştile reale despre *Gilchrist Inc.* Căută să-i spună ceva favorabil şi liniştitor.

– Se pare că are un impact foarte pozitiv asupra directorilor.

– Nu-mi pasă ce fel de impact are asupra directorilor. Raportul pe care mi l-a făcut a fost o insultă. Cine crede că sînt eu? Nu vreau să fiu tratată ca o sclerozată. Vreau rezultate.

– Sînt sigură că le va obţine, Justine.

– Aş dori să fiu la fel de sigură ca şi tine, zise Justine bosumflată. Katy, trebuie să te întreb ceva. Vreau părerea ta sinceră.

– Desigur, Justine.

Katy îşi încrucişă în gînd degetele la spate.

– Ştiu că, la început, n-ai fost în favoarea eforturilor mele de a-l convinge pe Luke să se alăture familiei. Încă mai ai sentimentul că am făcut o greşeală?

Katy fu speriată de umbra de nesiguranţă pe care o simţea la Justine.

– Nu, recunoscu ea cu precauţie. Nu cred că a fost o greşeală. Cred că Luke ştie ce face şi că el este capabil să salveze *Gilchrist Inc.*

– Dacă vrea într-adevăr să salveze compania, spuse cu tristeţe Justine. Încep însă să mă întreb dacă vrea s-o facă.

Katy fu surprinsă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu sînt deloc sigură că a venit înapoi ca să ne ajute. După raportul acela ridicol de ieri, trebuie să mă întreb dacă nu cumva Hayden şi Maureen aveau dreptate cînd au pretins că el s-a întors ca să distrugă compania.

– Justine, sînt sigură că nu-i cazul. Dacă Luke a fost cam vag în raportul lui este pentru că încă mai adună informaţii. El crede în nevoia de a avea toate informaţiile pertinente pe care le poate obţine, înainte de a acţiona. Se pare că organizează totul ca un computer.

– Nu ştiu, Katy. Pur şi simplu, nu ştiu. Toată viaţa am fost atît de sigură pe mine. Am încercat întotdeauna să fac ce era cel mai bine pentru companie şi pentru familie. Dar, în ultima vreme, mi-am dat seama că am făcut o mulţime de greşeli în timpul ăsta.

– Toată lumea face greşeli, Justine, spuse liniştită Katy.

– Este foarte posibil ca Luke să fi venit aici ca să distrugă compania *Gilchrist Inc.* Eu m-am autoconvins că, de îndată ce el va veni aici, va dori să fie o parte din companie şi o parte din familie. Dar se poate să fi greşit.

Katy îşi alese vorbele cu grijă.

– Nu ştiu dacă va dori să devină în mod permanent o parte a companiei, dar nu cred nici că o va distruge în mod deliberat.

– De ce să nu vrea s-o distrugă? Gura lui Justine se curbă cu tristeţe. De ce să capete el vreo afecţiune pentru mine? Nimeni din familie nu o are.

Katy se uită fix la ea.

– Justine, cum poţi spune aşa ceva?

– E adevărat, Katy. Tu ştii asta. Mă tolerează toţi pentru că eu am ţinut toţi anii aceştia baierele pungii. Vin la cină atunci cînd le-o cer. Apar la ziua mea şi îmi aduc cadouri pentru că e datoria lor. Dar adevărul este că nici unuia nu-i pasă cu adevărat de mine şi adesea am simţit că Maureen chiar mă urăşte.

– Nu te urăşte, zise Katy. Se teme de tine.

Justine se strîmbă.

– Se teme de mine? Ce idioţenie din partea ei! Lui Maureen i-a lipsit întotdeauna şira spinării. Ce crede că am să-i fac?

Katy îşi sorbi ceaiul.

– Nu cred că se teme de ce i-ai putea face ei, ci familiei ei.

– Asta-i o mare prostie.

– Nu. Nu este, spuse cu fermitate Katy. Ai făcut o impresie de durată asupra ei, în urmă cu treizeci şi şapte de ani, cînd ai condamnat-o pe mama lui Luke şi l-ai îndepărtat pe fiul tău cu un singur gest. Maureen şi-a petrecut următorii treizeci şi şapte de ani încercînd să se asigure că nu vei face acelaşi lucru cu Hayden şi cu ceilalţi nepoţi ai tăi, din cauza ei. A dus pe umeri o mare răspundere în toţi aceşti ani.

Justine păli.

– Doamne! Vorbeşti serios?

– Da. Şi dacă mă întrebi pe mine, ea are motive serioase să fie preocupată. Tu nu ai fost întotdeauna soacra cea mai diplomată sau mai înţelegătoare.

– Pentru că nu am aprobat niciodată obsesia lui

Hayden pentru sticlă? pufni furioasă Justine. Ce trebuia să fac cînd mi-am dat seama că el preferă să se risipească în arta lui în loc să-şi asume răspunderile?

– Să-i accepţi decizia, sugeră slab Katy. E viaţa lui. Are dreptul să facă tot ce vrea cu ea. Tu ai făcut ce-ai vrut cu a ta.

– Ce te face să crezi lucrul ăsta? întrebă Justine cu ochi mîndri. Am să-ţi spun ceva, Katy. Ceva ce n-am spus altui suflet. Eu n-am dorit niciodată răspunderea de a conduce *Gilchrist Inc.* Dar cînd soţul meu a murit, eu aveam douăzeci şi patru de ani şi eram singură. Ba mai aveam şi doi fii mici de întreţinut. Singurul lucru pe care mi l-a lăsat soţul meu a fost un mic restaurant ponosit, la malul mării, care pierdea bani în fiecare lună cît era deschis.

– Justine, te rog. Nu trebuie să-mi explici mie asta. Ştiu povestea.

Katy puse jos ceaşca şi farfurioara şi se duse să îngenuncheze lîngă fotoliul lui Justine. Înconjură cu braţele umerii femeii mai în vîrstă.

– Am muncit zi şi noapte ca să fac restaurantul ăla să meargă bine, şopti Justine. Trebuia să am grijă de băieţii mei, trebuia să găsesc o cale să mă asigur că ei nu vor flămînzi niciodată. N-aş fi supravieţuit în acel prim an dacă bunicului şi bunicii tale nu le-ar fi fost milă de mine.

– Ştiu, Justine. Ei au vrut să te ajute. Meritai ajutorul lor. Erai o tînără mamă care muncea din greu şi încerca să-şi facă un drum în lume. Bunicul a respectat lucrul ăsta. El respecta întotdeauna munca.

Ochii lui Justine erau fixaţi spre orizontul cenuşiu.

– Ei mi-au dat sfaturi. Mi-au trimis clienţi. Le-au spus furnizorilor mei să continue să mă aprovizioneze chiar atunci cînd nu puteam achita notele de plată. Apoi, îi plăteau pe acei furnizori ca să se asigure că am tot ce-mi trebuie. Tot ce înseamnă azi *Gilchrist Inc.* le datorez bunicilor tăi, Katy. M-au susţinut în afaceri în acel prim an şi am obţinut un mic profit.

Katy zîmbi în sinea ei. Era tipic pentru un Gilchrist să superdramatizeze totul, inclusiv recunoştinţa.

– Cred că mergi puţin cam prea departe, Justine. *Gilchrist Inc.* este ceea ce este azi pentru că tu ai muncit al naibii de greu ca să-l faci aşa. Bunicii mei te-au ajutat poate să te menţii pe linia de plutire în primul an, dar tu ai făcut restul.

– Le datoram mai mult decît am putut să le răsplătesc vreodată, spuse Justine de parcă n-ar fi auzit-o pe Katy. Am încercat, Dumnezeu ştie că am încercat. Dar totul s-a prăbuşit cînd Thornton a fugit cu secretara lui.

Katy rămase nemişcată.

– Vrei să-mi spui că tu ai iniţiat legătura între mama mea şi fiul tău ca un mod de a răsplăti familia mea?

– Era cel mai neînsemnat lucru pe care îl puteam face, zise Justine. Ar fi fost o mişcare bună pentru toţi cei în cauză. Ar fi însemnat o unificare a celor două lanţuri de restaurante. Asta ar fi creat un imperiu care ar fi dublat averea ambelor familii. Ar fi unit familia Quinnell cu familia Gilchrist. Părea ceva potrivit.

– Doamne! şopti Katy.

Cei din familia Gilchrist nu făceau nimic cu jumătăţi de măsură, se gîndi ea.

– Nu ştiu unde se va sfîrşi totul, spuse Justine. Lucrurile nu au ieşit aşa cum le-am plănuit eu. Iar acum, cînd Luke e aici, s-ar putea să nu mai iasă nicicum.

– Problema în legătură cu Luke, interveni blînd Katy, este că el face lucrurile în felul lui. Va trebui doar să aşteptăm să vedem ce se întîmplă.

– Nu-mi place acest sentiment de a nu avea controlul asupra situaţiei, mormăi Justine.

– Dacă ai vrut în fruntea companiei pe cineva pe care să-l poţi controla, n-ar fi trebuit să-l alegi pe Luke să facă treaba, zise Katy. A încerca să-l controlezi pe el este egal cu a încerca să călăreşti un tigru.

– Cu alte cuvinte e un călărit periculos, dar dacă încercăm acum să descălecăm o să fim mîncaţi cu toţii, nu-i aşa?

– Mi-e teamă că da, recunoscu Katy.

În seara aceea, Luke şi Zeke sosiră la Katy acasă exact la şase şi treizeci. Luke se uită la cîine cînd ridică mîna să bată.

– Ar fi bine să te porţi frumos, dacă vrei ca treaba asta să continue. Să nu mai înhaţi rămăşiţele de sosuri de pe masa din bucătărie.

Zeke, cu farfuria lui în gură, se uită în sus la Luke cu toată prefăcuta nevinovăţie de care era în stare un animal de pradă atît de mare.

Luke decise că era inutil să-i ţină lecţii cîinelui. Cu o

seară înainte, cînd Luke luase cina la Katy acasă, lui Zeke îi plăcuse sosul. Matt îi dăduse puţin din porţia lui şi Zeke se simţise în raiul cîinilor. Deveni un adept al sosului. Cînd nu se uita nimeni, el o ştersese în bucătărie după cină şi trăsese vasul cu sos rămas. Pînă ce toţi ceilalţi şi-au dat seama ce se întîmplase, el înghiţise tot.

Cînd Zeke decidea că voia ceva, era aproape imposibil să-l opreşti.

El şi Zeke aveau cîteva lucruri comune, reflectă Luke cînd bătu la uşă.

Uşa se deschise spre interior, cu un scîrţîit prevestitor de rele, amintind de un film de groază. Matt apăru în deschizătură cu umerii adunaţi şi cu ochii roşii.

– Bun venit, stăpîne, chicoti Matt. Bun venit în Casa cu mîzgă verde. Cina e aproape gata. Doar verdeţurile cele mai grase sînt sacrificate pentru plăcerile dumitale gustative. Sînt preparate chiar acum. Ascultă ţipetele lor. E un sunet vesel, nu-i aşa?

Din bucătărie se auzea foarte clar un sfîrîit. Luke zîmbi slab.

– Înţeleg că vom fi din nou victimele unui alt experiment cu sos de legume, nu?

– Da, stăpîne. Katy zice că pregăteşte tot ce e mai bun pentru dumneata şi demonul dumitale.

Zeke toleră un moment salutul, apoi intră pe uşă şi se îndreptă spre bucătărie.

– Ei, e o schimbare faţă de cartofii copţi, zise Luke şi intră în casă. Îmi închipui că lucrul cel mai rău ar fi dacă ne-am înverzi toţi.

Dintr-un motiv oarecare, Matt găsi asta nostim.

Luke îl urmă pe Zeke la bucătărie şi găsi cîinele şezînd în mijlocul camerei, cu farfuria lîngă el. Ochii lui Zeke o urmăreau pe Katy care ducea o grămadă de frunze verzi de la chiuvetă la mixer.

Katy, îmbrăcată în pantaloni, cu o bluză de bumbac de culoare roz-somon şi cu un şorţ în carouri, îi aruncă lui Luke un zîmbet de bun-venit.

– Bună. Ai sosit la timp.

– Zeke a insistat. N-a vrut să întîrzie.

Katy se strîmbă la Zeke.

– Dacă crezi că am să fac o porţie în plus din astea pentru tine, mai gîndeşte-te, Zeke.

Zeke salivă.

– Mai bine dă-i cîteva, o sfătui Luke deschizînd un dulap şi scoţînd două pahare de vin. Altfel, o să se servească singur, cum a făcut data trecută.

– Am veşti pentru el. N-o să mai aibă o a doua şansă să facă o poznă ca aia. În seara asta, ce rămîne merge direct în frigider.

Katy băgă frunze în mixer.

– Nu ştiu dacă ai să poţi păstra sosul, zise Luke turnînd vin în pahare. Zeke l-a gustat, iar acum e mort după el.

Zeke scheună flămînd.

– Încerci să-mi spui că e ca şi cînd ar fi gustat sînge? Katy se uită urît la cîine. Ar fi trebuit să-l hrăneşti, înainte de a-l aduce aici.

– Aşa am făcut. Dar Zeke are întotdeauna loc pentru sosul de verdeaţă.

– Ei bine, din ăsta n-o să capete.

Katy porni mixerul, acoperind cu zgomot orice răspuns.

Luke zîmbi cu satisfacţie, sprijinindu-se de masa de gătit. Katy arăta bine în şorţ, se gîndi el. Aceasta era doar a doua invitaţie la cină pe care o obţinuse de la ea, dar el intenţiona să facă un obicei din asta.

Era o bucătăreasă al naibii de bună.

În plus, Luke descoperise aseară că-i plăcea să stea aici, cu Katy şi cu fratele ei. Îl făcuseră să-şi dea seama cît de singuratică fusese viaţa lui în ultimii trei ani.

Deşi nu se considerase niciodată genul de bărbat casnic, la gura sobei, constată că se bucura de căldura plăcută a bucătăriei lui Katy. Îi plăcea să se sprijine de masa de gătit şi să bea vin în timp ce o urmărea pe Katy trebăluind în camera mică. Îi plăcea să facă glume cu Matt. Îi plăcea chiar să mănînce combinaţiile experimentale ale lui Katy de paste făinoase cu sosuri de legume.

Singurul lucru care nu-i plăcea lui Luke era că trebuia să plece acasă la el, la ora zece. Dar venea sfîrşitul de săptămînă, îşi aminti el cu optimism. Vineri şi sîmbătă, Matt avea să rămînă în oraş pînă la miezul nopţii.

Luke avea planuri mari pentru vineri şi sîmbătă.

– Voiam să discut cu tine ceva, zise Katy cînd opri aparatul.

– Te ascult.

– Am avut o lungă conversaţie cu Justine azi-dimineaţă. Era supărată.

– Şi ce-i nou aici?

Katy îi aruncă o privire mustrătoare.

– Problema e că n-a fost mulţumită de raportul pe care i l-ai dat despre situaţia de la *Gilchrist Inc.* Are sentimentul că nu primeşte informaţii reale.

Luke ridică dintr-o sprînceană.

– N-a primit. Îţi aminteşti că tu nu m-ai lăsat să-i spun adevărul?

Katy strînse din dinţi.

– Ţi-am cerut să nu-i spui despre Darren sau de bănuiala ta că cineva delapidează din companie.

– Aşa-i.

– Ce i-ai spus?

– Nu prea multe. I-am spus doar că adun informaţii.

Katy puse parmezan în vasul mixerului.

– N-ai putut să fii puţin mai diplomat? Mai cu tact?

– Pentru ce?

– Luke, ea e bunica ta. Şi e proprietara companiei.

– În caz că nu ţi-ai dat seama pînă acum, Katy, nu simt o dorinţă copleşitoare să fiu diplomat sau cu tact atunci cînd am de-a face cu Justine. Ea nu se străduieşte cine ştie ce să folosească vreuna dintre aceste calităţi. De ce să aştepte s-o fac eu?

Katy se uită urît la el.

– Şi tu şi eu ştim că ai fi putut să găseşti ceva care să sune în sensul că ai făcut progrese în salvarea companiei *Gilchrist Inc.*

– Poate. Dar n-am simţit nevoia s-o fac.

– Pentru Dumnezeu, Luke, ea începe să se întrebe dacă nu eşti aici ca să distrugi compania în loc să o salvezi. Cred că începe să fie îngrijorată în privinţa intenţiilor tale.

– Am să-i dau ceva la care să se gîndească, remarcă Luke.

Katy scoase o uşoară exclamaţie de frustrare. Cu lingura în mînă, veni în faţa lui.

– Luke Gilchrist, de-ajuns. Vreau să te porţi cum trebuie, înţelegi? Data următoare cînd îi raportezi lui Justine să fii cu tact şi diplomaţie. E clar?

Luke zîmbi văzînd atitudinea ei. Focul polemic din ochii ei era o provocare clară. Dacă ar fi fost singuri, el i-ar fi scos şorţul în carouri şi pantalonii şi ar fi făcut dragoste cu ea pe masa din bucătărie.

– Te aud, îngere, zise blînd Luke. Ce-ai vrea să-i spun lui Justine? Că prietenul meu de la calculator a găsit urma delapidărilor la un calculator din birourile companiei?

Katy se uită fix la el.

– Vai, nu! Eşti sigur?

– Da.

– Asta-i îngrozitor, spuse ea zăpăcită. Speram...

– Ce? Că nu există nici o delapidare? Că problemele celor două restaurante erau doar nişte greşeli contabile?

– Sincer, da, recunoscu ea.

– Metoda Pollyanna n-a avut niciodată succes în afaceri, comentă Luke.

Ea îşi muşcă buza.

– Tot nu ştii cine este delapidatorul?

– Nu, dar acum n-o să mai dureze mult pînă aflăm.

– Luke, spuse ea cu fervoare, dacă descoperi că, într-adevăr, este cineva din familie, vreau să vorbeşti cu mine mai întîi.

– Las-o baltă, răspunse Luke. Eu o să mă ocup de problemă.

– Avînd în vedere lipsa ta de tact, nu cred că e o idee prea bună, spuse Katy.

– Îmi pare rău, dar aşa va fi.

– Luke, ascultă-mă! E foarte important.

Matt apăru în uşa bucătăriei. Privirea lui se opri la faţa supărată a surorii lui, apoi la Luke.

– Ce se întîmplă aici? Voi doi vă certaţi sau mi se pare?

– Nu, răspunse calm Luke. Sora ta îmi dădea o lecţie despre cum să conduc *Gilchrist Inc.* I-a zis că o să aranjez lucrurile în felul meu. Ea încearcă să mă determine s-o fac în felul ei.

Matt se relaxă vizibil.

– Ea poate să fie insistentă.

– Am observat, spuse Luke.

– Te obişnuieşti cu asta, explică Matt.

Luke mai luă o înghiţitură de vin şi zîmbi.

– Ştiu. Nu te îngrijora, mă descurc cu ea.

Katy îşi îndreptă spatele.

– E destul ce aud de la amîndoi. Dacă vreţi să cinaţi în seara asta, să vă abţineţi amîndoi să vorbiţi despre mine la persoana a treia. Îi dau tot sosul preparat lui Zeke, dacă mai aud un singur cuvînt.

Zeke bătu vesel cu coada în podea.

– Hei, înţeleg aluzia, spuse Luke.

– Şi eu, fu repede de acord Matt.

Katy îi studie pe amîndoi cu ochii micşoraţi, apoi dădu o dată din cap, vizibil satisfăcută.

– Aşa e mai bine. Puteţi amîndoi să vă faceţi

folositori. Aşezaţi masa.

Luke deschise repede cel mai apropiat sertar şi luă nişte cuţite şi furculiţe.

– Eu aduc farfuriile, sări Matt întinzîndu-se spre dulap.

– Acum e şi mai bine, zise Katy cu satisfacţie. Îmi place să văd bărbaţi activi în bucătărie. Întotdeauna se simt acasă acolo.

Zeke stătea în mijlocul bucătăriei şi se lingea pe bot.

O oră mai tîrziu, Luke termina a doua porţie de paste în stil japonez cu sos de legume. Se lăsă pe spătarul scaunului şi-i zîmbi lui Matt.

– A meritat sacrificarea tuturor acelor mici verdeţuri.

Matt rîse.

– Da, n-a fost rău.

Katy se uită bănuitoare de la unul la altul.

– Ce-i cu sacrificarea?

– Nimic, o asigură Matt.

Katy zîmbi plină de speranţă.

– Chiar v-a plăcut?

– A fost grozav, zise Luke. Ce-ai folosit de data asta în sosul de legume?

Katy jubila. Tema ei preferată o încălzea.

– Frunze de pătrunjel şi obişnuitul parmezan, cu

nuci şi ulei de măsline, desigur. Nu credeţi că avea prea mult tarhon?

– Absolut nu, răspunse Luke. Alt succes.

– Bine, zise Katy ridicîndu-se şi începînd să strîngă masa. În sfîrşit, am stabilit reţeta asta exact aşa cum am dorit-o. Am s-o adaug la dosarul meu de reţete.

– Doar la asta te gîndeşti în ultima vreme? întrebă Luke. La reţete de sosuri pentru paste?

Matt fu cel care răspunse.

– Da, află de la mine că doar la asta se gîndeşte, aşa-i. Ar trebui să vezi unele din chestiile pe care a trebuit să le mănînc. Să-ţi spun ceva, tipul care o să se însoare cu Katy, ar face bine să fie interesat de gătit la fel ca şi ea, altfel nu va avea nici o şansă.

Katy roşi. Îşi luă privirea de la Luke şi se grăbi spre bucătărie.

Matt îl privi pe Luke.

– Hei, vrei să-mi mai dai nişte lecţii de şah?

– Sigur, răspunse Luke, uitîndu-se după Katy pînă ce aceasta dispăru.

– Trebuie să te avertizez că am făcut exerciţii.

Un zgomot răsunător de la bucătărie opri răspunsul lui Luke. Zgomotul fu urmat de ţipătul disperat al lui Katy.

– Monstru mizerabil, hoţule, urlă Katy. Într-o bună zi, o să mergi prea departe. Mă auzi?

Luke se duse la uşa bucătăriei şi se uită după colţ. Zeke înghiţea sosul rămas. Katy se uita furioasă la cîine, neputincioasă să salveze rămăşiţele.

– Cum de a luat cutia? întrebă Luke cu un uşor interes.

Katy îşi ridică spre el privirea furioasă.

– Am făcut greşeala să-i ofer puţin. Am încercat să fiu bună. M-am aplecat să-i pun o lingură în farfuria lui – doar o lingură, înţelegi? – şi într-o clipă a înhăţat toată cutia din mîna mea. Cîinele ăsta al tău e o ruşine.

Luke ridică din umeri.

– Ce pot să spun? Îi place cum găteşti.

Matt se uită şi el în bucătărie.

– Katy, priveşte lucrurile sub aspectul ăsta. Acum ştii că reţeta asta e bună. Un cîine nu minte în probleme din astea.

La ora zece, în seara aceea, Luke făcu ultima mişcare pe tabla de şah şi se ridică în silă în picioare. Se uită la Katy care stătea întinsă pe canapea, cu o carte de bucate în mînă.

– Cred că ar fi bine să plec.

Ea lăsă cartea şi se ridică repede. Îi cercetă ochii cu privirea.

– Da. Ei, mulţumesc că mi-ai gustat noul sos. Ne vedem mîine dimineaţă.

Luke o privi, dîndu-şi seama de foamea senzuală ce-i rodea măruntaiele.

– Bine. Ne vedem dimineaţă.

El se aplecă şi o sărută direct pe gura moale.

Îi auzi micul gîfîit şi o văzu aruncînd o privire rapidă spre Matt. Ea credea cu adevărat că el se va preface că

nu e nimic între ei, doar pentru că întîmplător fratele ei se afla în cameră? se întreba Luke. El voia să-i onoreze dorinţa de a fi discret, dar Katy trebuia să afle că el nu avea intenţia să ascundă legătura lor.

Înainte ca ea să-şi poată reveni, Luke era la jumătatea drumului spre uşă.

– Hai, Zeke. A venit vremea să mergem acasă.

Zeke se ridică, îşi luă farfuria şi veni la uşă.

Matt se ridică brusc, privirea lui trecînd de la faţa roşie a lui Katy la Luke.

– Merg cu tine puţin, spuse el. Simt nevoia de mişcare.

Luke ţinu uşa deschisă. Ştia ce va urma.

– În regulă.

Katy veni la uşă. Obrajii îi străluceau plini de culoare, iar ochii îi erau îngrijoraţi. Luke îi închise încet uşa în faţă.

Matt tăcu un lung moment în timp ce mergeau spre căsuţa lui Luke. Luke nu spunea nimic, lăsîndu-l pe băiat să-şi adune gîndurile.

– Mă întrebam dacă tu şi Katy sînteţi – mă rog, ştii... interesaţi unul de celălalt, spuse Matt în cele din urmă.

– Da, răspunse calm Luke. Sîntem.

Urmă o scurtă pauză încordată.

– Să nu te superi, dar nu eşti chiar genul ei. Ştii ce vreau să spun?

– Nu.

Matt nu prea ştia cum să se descurce.

– Ei, pentru că ea crede că membrii familiei Gilchrist sînt cumva dificili.

– Sora ta poate fi la fel de dificilă ca oricare din familia Gilchrist.

Matt digeră asta şi încercă o nouă manevră.

– Uite ce este, eu nu vreau ca ea să fie din nou rănită, în regulă? A fost destul de rău atunci cînd nenorocitul ăla de Atwood a abandonat-o ca să se însoare cu Eden. Nu că eu aş fi considerat că Atwood era bun pentru Katy. Nu era. Mie nu mi-a plăcut niciodată. Dar Eden nici măcar n-a zis că-i pare rău sau ceva asemănător.

– Încerci să-mi spui că nu ai încredere în nici o persoană cu numele de familie Gilchrist?

Matt ezită.

– N-am vrut să spun chiar asta.

Luke se opri şi se întoarse cu faţa spre Matt în lumina rece a lunii. Putea vedea preocuparea sinceră din expresia bărbatului mai tînăr şi înţelese.

– E-n regulă, Matt. Am să am grijă de ea.

Matt îl studie de aproape, un moment prelungit. Ce a văzut pe faţa lui Luke se pare că îl satisfăcuse.

– În regulă. Voiam doar să fiu sigur, ştii? Vreau să spun, e sora mea.

– Ştiu. Noapte bună, Matt.

– Noapte bună.

Luke se întoarse şi se îndreptă spre lumina căsuţei. Zeke merse înaintea lui, la uşa din faţă. Luke intră şi se duse la fereastra care dădea spre oceanul întunecat.

Ştia că tocmai îi făcuse lui Matt o promisiune şi îi dăduse o garanţie. Promisiunile şi garanţiile erau angajamente care vizau viitorul.

Viitorul. Din nou era smuls din prezentul sigur, confortabil, şi era forţat să privească înainte.

În timp ce se uita afară în noapte, îşi dădu seama că, deşi nu avea o imagine clară despre propriul lui viitor, el ştia acum că ea, Kat Wade, era o parte importantă a acestuia.

Capitolul 12

Telefonul sună exact cînd Katy se pregătea să plece pe jos de acasă spre vilă. Se uită afară, văzu că plouă şi puse mîna în acelaşi timp pe receptor şi pe umbrelă.

– Katy?

Vocea lui Maureen suna a nefericire şi disperare.

– Ce s-a întîmplat, Maureen?

Katy lăsă jos umbrela. Ceva îi spunea că nu va fi un telefon scurt.

– Am descoperit sigur că Eden se întîlneşte din nou cu Nate Atwood.

– Vai, nu! Cum ai aflat?

– O clientă a văzut-o cu el. M-a întrebat dacă se împacă. Katy, trebuie să faci ceva. Justine n-ar tolera niciodată aşa ceva. Şi amîndouă ştim că o va răni din nou pe Eden. Trebuie să-l opreşti.

Katy se lăsă încet pe braţul canapelei. Îşi masă tîmpla, încercînd să gîndească repede. Cei din familia Gilchrist explodează adesea rapid. Era nevoie s-o ia mai lent şi să clarifice treaba.

– Ai stat de vorbă cu Eden?

– Nu. Nu pot s-o confrunt cu aşa ceva. O ştii cum e. O să se înfurie dacă încerc să intervin.

Maureen avea dreptate în privinţa asta, reflectă Katy. Cei din familia Gilchrist se supără frecvent cînd alţi oameni încearcă să le stea în cale.

– Cred că ar trebui s-o întrebi ce se întîmplă, înainte de a lua o măsură drastică.

– Eu o cunosc pe fiica mea mai bine decît tine, sări Maureen. Katy, vreau ca bărbatul ăsta să iasă din viaţa ei odată pentru totdeauna. Tu i-ai făcut cunoştinţă cu familia. O mare parte din asta este vina ta.

– Vina mea?

– Du-te la el. Află ce urmăreşte. Sînt sigură că vrea bani. Află cît vrea.

– Maureen, nu-i pot oferi un cec în alb. O să vă sugă sîngele. Ştii asta.

– Află cît vrea ca să iasă din viaţa fiicei mele. Am să găsesc eu cumva banii.

Maureen închise telefonul.

Katy se uită la receptorul care bîzîia, apoi îl puse încet la locul lui. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să stea de vorbă cu Nate Atwood. Bărbatul ăla era un şarpe.

Eden ştia lucrul ăsta. Eden dorise divorţul. Şi era prea mîndră ca să-l primească înapoi. În fond, ea era o Gilchrist. Ştia tot ce trebuia să ştie despre mîndrie.

Deci, despre ce era vorba acolo? se întreba Katy. Rămase un moment pe braţul canapelei, clătinînd un picior în timp ce se gîndea la situaţie. Apoi, ridică din nou receptorul şi formă numărul de la biroul ei din vilă. Liz răspunse la prima sonerie.

– *Gilchrist Inc.*

– Liz? Aici Katy. Nu vin azi la birou. Îmi iau liber pentru probleme personale. Am treburi în oraş.

– Ce treburi? întrebă Liz cu sistemul ei direct.

– Am oră la dentist. Ceva cumpărături. Mărunţişuri. Ne vedem mîine dimineaţă.

– Dacă spui tu. Te simţi bine, Katy? Cred că observ o îngrijorare în vocea ta.

– Sînt bine, Liz. Am să te sun după-amiază pentru mesajele mele. Care-i programul lui Luke azi?

– A plecat la Seattle azi-dimineaţă. Are şedinţe aproape toată ziua. O să se întoarcă după-amiază. Să-i transmit vreun mesaj?

– Nu. E-n regulă. N-am nimic urgent să-i spun.

Katy închise telefonul, încruntîndu-se gînditoare. Dacă Luke era la Seattle, nu îndrăznea să se vadă cu Eden la sediul corporaţiei. Era foarte probabil să-l întîlnească acolo pe Luke. El ar începe să pună întrebări, un lucru ar duce la altul şi toate s-ar complica.

Katy se uită la ceas şi decise că Eden n-a plecat probabil încă la birou. Formă numărul ei de acasă.

– Da?

Vocea lui Eden era supărată de obicei, chiar şi la telefon.

– Eden, Katy la telefon. Trebuie să-ţi vorbesc. Pot să fiu la Seattle peste o oră. Vreau să ne întîlnim la un bar

expres de lîngă Westlake Mall.

– Despre ce-i vorba? întrebă Eden. Ai vreo informaţie în legătură cu ce urmează să facă Luke? Ce este? Ce se întîmplă?

Lui Katy i-a trecut prin minte s-o ţină pe Eden în suspans. Putea fi metoda cea mai eficientă ca s-o facă să fie de acord cu întîlnirea.

– Am să-ţi explic totul cînd ne vedem. Peste o oră.

Ea numi barul şi închise telefonul.

– Ce vrei să spui cu asta? Katy nu e la birou? Unde este?

Luke ţinea receptorul cu o mînă şi cu cealaltă răsfoia un dosar.

– A zis că are de făcut nişte cumpărături, îi explică Liz. O să- şi ia mesajele mai tîrziu, după-amiază.

– Spune-i să mă sune aici la Seattle de îndată ce dă un semn.

– Da, domnule.

Luke trînti telefonul în furcă. Se opri să citească o informaţie în dosar, apoi îl închise. Se uită în sus la tînărul care stătea în faţa lui.

Roger Danvers era slab, vînjos şi agitat. Era mereu în mişcare. Se trăgea de lobul urechii, mişca din picioare şi bătea toba cu degetele în masă. Pe Luke îl enerva numai cînd se uita la el. Dar Danvers era cel mai bun în meseria pe care o făcea.

– Eşti sigur de asta? întrebă încet Luke.

– Sînt sigur ce cod de acces se foloseşte pentru a se intra în conturile restaurantelor şi a se extrage bani de acolo, spuse Danvers. Şi amîndoi ştim cui i s-a dat acest cod de acces. Este posibil ca altcineva decît această persoană să fi pus mîna pe cod şi să-l folosească pentru a delapida fondurile.

– Dar nu crezi că asta este prea probabil?

Danvers clipi.

– Nu. Securitatea codurilor de acces e destul de bună aici, la *Gilchrist Inc.* Furtul se face în timpul orelor normale de lucru şi la sfîrşit de săptămînă, cînd se ştie că persoana respectivă a făcut nişte ore suplimentare. Nu se întîmplă noaptea.

– Deci nimeni nu se furişează după program ca să se folosească de computer, trase concluzia Luke. În regulă, Danvers. Ţi-ai făcut treaba. Nu-mi plac răspunsurile, dar asta nu e vina ta. Mulţumesc.

– Sigur. Vrei să continui să lucrez la situaţia de la *Gourmet?*

Danvers se ridică trăgîndu-se de ureche.

– Da.

– S-a-nţeles.

Luke aşteptă pînă cînd uşa se închise în urma lui Danvers. Apoi se uită la raportul pe care acesta îl lăsase.

– La naiba!

Lui Katy n-o să-i placă asta. Luke ştia că şi înainte de a-i arunca bomba, ea va încerca să-l convingă să nu facă tot ceea ce trebuia făcut. Îngerul păzitor era prea blînd cînd era vorba de asemenea lucruri. Va trebui

să-şi justifice acţiunile pe care intenţiona să le întreprindă. El ştia că ea avea să se lupte.

– La naiba!

Katy îi complica viaţa. Luke se uită urît la telefon. Unde naiba o fi ea azi? se întrebă el.

Katy îmbrăcată într-o rochie strîmtă, cu mîneci lungi, verde-mentă, pe care o pusese de dimineaţă ca să se ducă la lucru, stătea cocoţată pe un scaun înalt, la barul expres. Învîrtea leneşă linguriţa într-un pahar cu lapte.

Cafeneaua, în roşu şi negru, era aglomerată de cumpărători şi oameni de afaceri care luau micul dejun în stil Seattle. Maşina de cafea espresso sfîria încet. Fîsîia şi duduia, producînd un şir nesfîrşit de cafele şi alte amestecuri interesante pe bază de cafea, care formau sîngele culturii cafetiere a oraşului Seattle. În Seattle chiar şi magazinele de fierărie şi staţiile de benzină aveau maşini espresso pentru clienţii lor.

Katy tocmai lua prima sorbitură cînd Eden intră pe uşă. Nu trebuia să fii un bun observator ca să vezi că se petrecuse ceva foarte rău.

În dimineaţa asta, Eden părea o Gilchrist din vîrful pantofilor negri cu tocuri înalte pînă la reverele late ale costumului ei negru. Părul ei ca abanosul era lins şi lucios, iar buzele şi unghiile îi erau roşii ca focul. Mergea cu pasul obosit tip Gilchrist, arogant şi regal, dar în ochii verzi avea un aer hotărît. Katy înţelese că,

indiferent sub ce stres fusese Eden după divorţ, acum era şi mai rău.

Eden o văzu la bar şi veni drept spre ea. Se aşeză pe scaunul înalt de alături, ingnorînd privirile interesate care o urmăreau.

– Ar fi bine să fie ceva important, Katy. Sînt extrem de ocupată azi.

– Te vezi din nou cu Nate Atwood? întrebă Katy direct.

Eden tresări.

– Cine ţi-a spus asta?

– Cred că primul care a menţionat asta a fost Fraser Stanfield, răspunse Katy. Se pare că te-a văzut urcîndu-te într-un taxi cu Nate. Dar adevăratul declanşator a fost o clientă a mamei tale care a menţionat că v-a văzut împreună, pe tine şi pe Nate. Maureen a rămas perplexă, sînt sigură că-ţi poţi imagina.

Eden stătea îngheţată pe scaun.

– Mama ştie?

– Îhî. Pentru asta mă aflu aici.

– Nu te amesteca în asta, Katy. N-are nici o legătură cu tine.

Degetele lui Eden tremurară pe cureaua genţii ei de umăr.

– Eden, ştim amîndouă că Nate Atwood este o otravă. De ce te implici din nou cu el? Abia te-ai eliberat de şobolanul ăsta.

Maxilarul lui Eden se încordă.

– Nu e treaba ta, Katy. Nu te băga.

– Nu-mi vine să cred că l-ai luat înapoi, zise Katy lent.

– Nu-l iau înapoi.

– Atunci, de ce te vezi cu el?

– Nu mă văd cu el, sări Eden. Nu aşa cum crezi tu. Nu am o legătură amoroasă cu el. Asta te satisface?

– Nu. Dacă nu eşti implicată într-o legătură cu el, atunci se întîmplă altceva. Te obligă el să vă vedeţi?

– La naiba, Katy, vrei să nu te bagi în treaba asta?

– Ce-ţi face? Katy îi cercetă faţa lui Eden. Face vreo presiune asupra ta? Toţi ştim că n-a fost satisfăcut cu ce a primit la divorţ. Vrea bani?

Expresia uluită a lui Eden era tot ce-i trebuia lui Katy drept răspuns.

– Doamne, Dumnezeule, murmură Katy. Trebuia să ghicesc. Maureen vrea să încerc să-l cumpăr. Cît vrea?

– Tu nu înţelegi, spuse cu disperare Eden. Nu e chiar atît de simplu. De fiecare dacă cînd îi dau bani, spune că e ultima oară. Dar vine mereu să ceară mai mult.

– Dar de ce îi dai? întrebă Katy. Avocatul lui Justine s-a ocupat de Atwood. Eden, ce se întîmplă?

Eden închise ochii cu o expresie de agonie care îţi frîngea inima.

– Mă şantajează.

– Oh, Dumnezeule! zise Katy zăpăcită. Cum? Cu ce te poate avea la mînă ca să fii vulnerabilă?

– Nu-i vorba de mine, ci de mama. El ştie ceva despre ea. Ceva ce s-a întîmplat cu mult timp în urmă. Ceva ce ar înfuria-o pe Justine. Nu-i pot spune mamei. Nu ştie că eu ştiu. Ar fi distrusă dacă ar afla că ştie cineva din familie.

– Şi e îngrozită că Justine ar putea afla?

Eden aprobă din cap cu tristeţe.

– Da. Ştii cu cîtă disperare a încercat mama să-i facă pe plac lui Justine de-a lungul anilor.

– De dragul familiei ei, şopti Katy, amintindu-şi de conversaţia pe care o avusese cu Maureen la galerie. A încercat să vă protejeze pe toţi faţă de Justine.

– Îmi dau seama de asta. Degetele lui Eden se strînseră pe cureaua poşetei. Şi acum trebuie s-o protejez eu pe ea, faţă de Justine.

Katy tăcu vreo cîteva minute, gîndindu-se.

– Cu ce anume o are Nate la mînă?

Eden ezită, apoi ridică puţin din umeri, dîndu-şi seama că răul se produsese deja.

– Totul s-a întîmplat cu ani în urmă. La New York. Înainte ca mama şi tata să se fi căsătorit. A fost o chestiune de fraudă.

– Fraudă?

– Fraudă sau falsificare sau aşa ceva, spuse Eden nerăbdătoare. Nu ştiu toată povestea. Nate nu mi-a spus totul. Cred că nici el nu ştie. Dar are nişte tăieturi vechi din ziare.

Ochii lui Eden se înceţoşară de lacrimi.

– Continuă, o îndemnă blînd Katy.

– De mult, cînd mama era foarte tînără, a fost condamnată pentru că a vîndut opere de artă false. Nate a ameninţat că îi trimite tăieturile lui Justine.

– Dacă nu continui să-l plăteşti.

– Da.

Eden deschise poşeta şi scoase o batistă neagră fină. Îşi şterse ochii cu ea şi o aruncă înapoi.

– Înnebunesc, Katy. Nu pot scăpa de el. Indiferent cît de mult îi dau, nu vrea să plece.

– Am auzit că şantajiştii rareori renunţă. Şi amîndouă ştim că Nate nu se dă înlături să sugă sîngele cuiva pînă la ultima picătură.

– Oh, Doamne, aşa e.

Katy o bătu pe umăr.

– E-n regulă, Eden. O să găsim o cale să ne ocupăm de asta. Spune-mi ceva. De unde ai luat bani ca să-l plăteşti?

Ochii lui Eden străluciră.

– Am scos, în urmă cu luni de zile, ce mai aveam în contul meu din bancă. Nu mă puteam duce la nimeni. Aşa că am făcut ceea ce trebuia să fac.

Katy se uită fix la ea.

– Te rog să nu-mi spui că tu eşti aia care ai sustras din conturile restaurantelor.

– De unde ştii despre treaba asta?

– N-are importanţă. Tu eşti cea din spatele delapidării?

Eden oftă adînc.

– N-aveam de ales. Aveam intenţia să pun banii înapoi, de îndată ce scăpam de Nate.

– Sînt două greşeli majore în planul ăsta, zise Katy. Prima este că nu vei scăpa niciodată de Nate plătindu-l. A doua e că eşti în contratimp. Luke ştie ce se întîmplă la restaurante. El caută persoana răspunzătoare chiar şi acum, cînd noi vorbim.

– El ştie? Eden arătă îngrozită. Dar nu poate să ştie. Am fost foarte atentă.

– Poate că tu ai fost atentă, dar Luke e deştept. O să

afle că tu eşti în spatele delapidării. E doar o chestiune de timp.

– Şi o să se ducă direct la Justine. Ea o să fie bucuroasă. Nu se poate şti ce-o să facă. O să se repeadă la noi toţi. La mama şi la tata, la Darren, la noi toţi. Doamne, ce-am făcut?

Katy se forţă să gîndească prin ţesătura încurcată a dezastrului iminent.

– În regulă. O să facem cîte un singur pas, pe rînd.

– Nu există un prim pas, şopti Eden. Noi stăm pe marginea prăpastiei.

În ciuda situaţiei, Katy nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Noi?

– Trebuie să mă ajuţi, Katy. Am ajuns la capătul funiei.

– În regulă. Mai întîi vom face un lucru normal. Ne vom duce să-l vedem pe Nate şi îi spunem că, dacă nu iese din viaţa ta pentru totdeauna o s-o păţească al naibii.

Eden se încruntă.

– Dar nu avem nimic cu ce să-l ameninţăm.

– Ba da.

Katy lăsă paharul de lapte gol şi ridică mai sus pe umăr cureaua poşetei galbene. Se gîndi la Luke care va găsi delapidatorul.

– Hai să mergem. Nu avem prea mult timp.

Katy ştia că îi trecuse orice urmă de sentimente pe care le avusese de mult pentru Nate Atwood. Totuşi, era încordată la gîndul că va trebui să-l revadă.

Aproape că nu-l văzuse în timpul căsătoriei cu Eden. Majoritatea amintirilor ei despre el erau din perioada cînd ea însăşi se întîlnea cu el.

La suprafaţă, Nate fusese tot ceea ce credea ea că voia la un bărbat. El îi păruse o personalitate luminoasă, deschisă. Avea un simţ al umorului rapid şi viu. Fusese interesat în planurile ei pe termen lung de a deschide un mic restaurant cu mîncare de luat acasă. Se împrietenise cu Matt. Faptul că arăta bine, avea trăsături cizelate, ochi căprui şi păr de culoarea nisipului, era un atu în plus.

Dar, privind îndărăt la toată povestea, Katy ştia că o parte din fiinţa ei simţise răul din Nate Atwood, aproape de la început. Era prea bun ca să fie adevărat şi, adînc în sinea ei, ştiuse lucrul ăsta. Din cauza asta, nu ajunsese niciodată în pat cu el.

În acele săptămîni emoţionante cu Nate, ea se trezise mereu că încerca marea cu degetul, căutînd în mod inconştient defectul.

L-a descoperit în seara în care a dat peste Eden şi Nate, unul în braţele celuilalt, pe un şezlong lîngă piscina de la vilă. Mai tîrziu, şi-a dat seama că scena fusese aranjată anume pentru ea. Nici Nate şi nici Eden n-au vrut să-i spună ce se întîmplă, aşa că au aranjat aşa fel ca ea să afle singură. Toată lumea ştia că ea înoată în fiecare zi după program.

Cînd şi-a revenit după şocul descoperirii, Katy a avut o surpriză şi mai mare. L-a urmărit pe Nate Atwood

schimbîndu-şi personalitatea chiar sub ochii ei. Nu mai era bărbatul deschis, prietenos, pe care-l cunoscuse. Pentru Eden, el s-a transformat, ca un cameleon inteligent, într-un amant misterios, exotic.

El a lăsat să se înţeleagă existenţa unui trecut care includea activitatea la CIA. A aruncat numele unor gangsteri şi politicieni faimoşi. A aranjat ca Eden să se trezească într-un pat cu trandafiri roşii ca sîngele. I-a dat un şirag de perle negre. S-a certat cu ea în faţa unui grup, cînd a găsit-o dansînd cu alt bărbat.

Cearta s-a transformat pasional, cînd el a luat-o pe Eden de pe ringul de dans şi a dus-o într-o limuzină care aştepta. Eden i- a spus mai tîrziu lui Katy că el a făcut dragoste cu ea în limuzină, în timp ce şoferul se învîrtea fără ţel prin oraş.

Eden fusese atît de vrăjită, încît a fugit cu Nate. Totuşi, la scurt timp după nuntă, faptul că-şi dădea seama că făcuse o greşeală a început să se vadă în ochii ei. Un lucru pe care cei din familia Gilchrist îl înţelegeau bine era pasiunea, iar Eden a recunoscut, în cele din urmă, că pasiunea lui Nate pentru ea nu se baza pe dragoste. Ea îi mărturisise lui Katy că plănuia să obţină divorţul. Katy, recunoscînd pericolul potenţial în Nate, se dusese la Justine ca să obţină cea mai bună protecţie legală pentru Eden. A meritat.

Pînă acum.

– Credeam că Nate are un birou în Seattle, spuse Katy cînd Eden conducea BMW-ul ei negru spre podul de la Mercerd Island.

– După divorţ, l-a mutat în Belleville, zise Eden cu amărăciune. Aş fi vrut să-l mute în celălalt capăt al lumii.

Katy, cum crezi că-l poţi ameninţa? Înnebunesc de îngrijorare. Nu pot mînca şi nu pot dormi.

– Am să-l ameninţ cu Luke, îi explică ea.

– Luke? Eden era îngrozită. Nu-l poţi băga pe Luke în treaba asta.

– Cu puţin noroc, n-o să trebuiască să-l şi aduc, spuse Katy. Sper ca doar ameninţarea să fie suficientă.

Eden clătină din cap.

– Nu cred că poate folosi la ceva. Ah, Doamne, Katy, ce-am făcut? Cum am putut bănui vreodată că-l iubesc pe Nate?

– Mă depăşeşte, zise Katy sec. Dar atunci erai sigură de asta.

Eden se uită pieziş la ea.

– Am greşit mult în legătură cu el.

– Hei, nu-ţi pune cenuşă în cap din cauza asta. Şi mie mi-a plăcut la început.

Birourile *Atwood Ivestiţii* erau într-un bloc nou, înalt, din Belleville. Eden parcă maşina în garaj. Katy văzu cît era de îngrijorată cînd ea scoase cheile din contact. Clinchetul lor o tulbură pe Katy. O făcu să-şi dea seama cît de încordaţi erau şi nervii ei.

– Cît i-ai dat pînă acum? întrebă Katy cînd se urcară în ascensor.

– Nici nu vreau să mă gîndesc la asta. Mii. Sînt absolut disperată, Katy.

Ieşiră din ascensor şi se îndreptară prin hol, spre biroul lui Nate.

– Ce facem dacă nu e aici? întrebă Eden.

– Îl aşteptăm.

Katy deschise uşa biroului şi intră. Eden se ţinu

după ea. O femeie tînără, cu un piept uimitor de dezvoltat, se uită în sus întrebător.

– Pot să vă ajut?

Apoi secretara o văzu pe Eden. Obrajii i se colorară viu. Ochii i se mişorară.

– A, bună, domnişoară Gilchrist.

– Bună, Cynthia. Te rog spune-i şefului tău că vreau să-l văd.

– Mi-e teamă că domnul Atwood e ocupat acum, spuse Cynthia cu mare satisfacţie.

– Cred că nu e prea ocupat încît să nu ne vadă pe noi, spuse Katy.

Ea trecu pe lîngă biroul Cynthiei şi deschise uşa biroului interior. Eden o urmă.

Nate era la telefon, cu un picior sprijinit pe birou, aplecat în scaunul turnant şi privea pe fereastră spre lacul Washington. Se uită în jur, vizibil supărat, cînd Katy şi Eden intrară în cameră. Expresia îi deveni rece cînd îşi dădu seama cine erau vizitatoarele, dar vocea lui era plină de prietenie cînd încheie convorbirea.

– Ascultă, Mike, trebuie să fug. A apărut o problemă. Vorbim mai tîrziu. Gîndeşte-te la afacere. E solidă. O să dai lovitura.

Nate închise telefonul şi se îndreptă.

– Hei, hei, hei! Cui datorez onoarea acestei vizite, doamnelor?

Katy îl privi şi se întrebă ce văzuse vreodată la el.

– Cred că ştii răspunsul la asta, Nate. Mica ta schemă de şantaj se încheie acum. Azi. În momentul ăsta. Mai mult, vei înapoia banii pe care i-ai luat de la Eden.

Nate o studie un moment prelungit, de gheaţă. Ochii lui erau plini de dispreţ.

– Tu ai fost întotdeauna niţel naivă.

Apoi se întoarse spre Eden.

– Te-am avertizat să nu vorbeşti despre aranjamentul nostru, spuse el cu o voce mătăsoasă. M-ai supărat foarte tare, Eden. Asta o să te coste.

Eden nu se mişcă.

– Trebuie să încetezi, Nate. Pur şi simplu, nu mai pot face rost de bani pentru tine.

– Ba poţi. Şi o s-o faci. Eşti o Gilchrist. Îmi eşti datoare. De drept, ar trebui să am o parte din companie întrucît ai reuşit să mă împiedici să capăt partea mea în momentul divorţului. O voi căpăta în orice mod voi putea.

Eden se cutremură.

– Ai luat destul. Mai mult decît destul. Mai mult nu-ţi mai pot da.

– Ba cred că o să-mi mai dai. Într-un fel sau altul, o să-mi dai. Amîndoi ştim că o să-i trimit bunicii nişte tăieturi de ziar despre mama ta. Eu n-am nimic de pierdut.

Katy făcu un pas înainte.

– Greşeşti, spuse ea liniştit. Ai foarte mult de pierdut. Am venit să te avertizez că, dacă nu încetezi şantajul chiar acum şi nu-i restitui banii pe care i-ai smuls de la Eden, o să-ţi pară tare rău.

– Nu zău, chicoti Nate. Cum o să faci să-mi pară rău, Katy? O să te duci la Justine, bătrîna vrăjitoare? Nici o şansă. Ştii ce i-ar face lui Eden şi familiei ei dacă ar afla despre cariera anterioară a nurorii ei ca negu-

storeasă de artă falsificată? O să dezmoştenească toată şleahta.

– Nu-i adevărat, zise cu fermitate Katy.

Nate rînji.

– Haida, de! Pe cine încerci să păcăleşti? Am făcut parte din familie timp de un an. O ştiu pe Justine Gilchrist. Ştiu exact ce-ar face, dacă ar afla despre Maureen. Nu te băga. Treaba e între Eden şi mine. Familia Gilchrist îmi este datoare şi o să plătească.

Katy îşi luă curaj. Va trebui să facă să sune bine contraameninţarea, altfel nu va avea nici o şansă de succes.

– Poate că nu ştii, Nate, dar Justine nu mai conduce *Gilchrist Inc.* Nepotul ei, Luke e la cîrmă. Dacă nu încetezi şantajul, o să mă duc direct la el.

Zîmbetul lui Nate nu dispăru. Aerul din ochii lui ca de gheaţă era batjocoritor.

– Bastardul? Nu mă face să rîd. Eu ştiu totul despre Luke Gilchrist. Omul are o anumită reputaţie. E dur ca oţelul şi n-o să dea nici un ban pe Eden şi pe mama ei. O să-i lase pe toţi să se scufunde. Nu, n-o să fugi la el.

– Să nu fii totuşi prea sigur de asta, spuse repede Katy.

– Iisuse! Cît de prost mă crezi? întrebă Nate. Eu ştiu despre Luke Gilchrist, îţi aminteşti? Am fost în familie. Ştiu ce le-a făcut Justine părinţilor lui.

– Asta n-are nici o legătură, spuse Katy.

– Pe naiba, n-are. Nate se lăsă pe spătarul scaunului şi zîmbi lent. Eu nu mă ocup în mod special de restaurante, dar cunosc, în general, afacerile imobiliare

şi-i cunosc pe principalii jucători ai comunităţii financiare din nord-vest. Zvonurile circulă în lumea investiţiilor, iar Gilchrist e bine cunoscut. El n-are nevoie de compania *Gilchrist Inc*. Există un singur motiv pentru care a preluat-o. Vrea răzbunare pentru cele întîmplate părinţilor lui.

Cu coada ochiului, Katy o văzu pe Eden începînd să plîngă. Se concentră asupra lui Nate.

– Greşeşti.

– Pe naiba! Îi cunosc istoria şi cunosc familia Gilchrist. Luke Gilchrist fie că va distruge compania direct ca s-o pedepsească pe Justine şi pe ceilalţi membri ai familiei, fie că o va prelua cu totul şi îi va înlătura pe toţi. Personal, bănuiesc că va distruge afacerea şi va lăsa familiei rămăşiţele. Trebuie să recunosc că asta nu-mi va frînge inima. Dar intenţionez să mai obţin ceva bani înainte de a se prăbuşi.

– Nici un ban mai mult, Nate, spuse Katy blînd. Luke o să te oprească. N-o să-ţi permită să şantajezi un membru al familiei.

Katy se uită la Eden.

– Să mergem.

– Plecaţi, ieşiţi de aici, mormăi Nate.

Aşteptă pînă cînd Eden ieşi în biroul alăturat.

– Katy!

Surprinsă de o nuanţă din vocea lui, Katy se întoarse.

– Ce este?

– Îţi pierzi timpul încercînd să-i salvezi pe toţi. Lasă-i să se ducă în iad. O merită.

– Nu pot face asta. Îi sînt datoare lui Justine.

– Nu-i datorezi nimic. Abandonează familia Gilchrist şi trăieşte-ţi viaţa.

– De cînd îţi pasă ce fac eu cu viaţa mea? întrebă Katy.

Se duse la uşă mai înainte ca Nate să poată răspunde.

Eden nu zise nimic pînă nu fură amîndouă în ascensor.

– N-a mers, spuse Eden uitîndu-se consternată la uşile închise.

– Nu.

– Am ştiut că n-o să meargă. Ce-o să ne facem acum?

– N-avem de ales, spuse Katy cu tristeţe. Nate mi-a dejucat prefăcătoria. Asta înseamnă că trebuie să materializez ameninţarea.

Eden arăta şi mai îngrozită decît mai devreme.

– Să mergi la Luke? Să-i ceri ajutor? Nu poţi face asta.

– Nu am de ales. Nu te mai îngrijora, Eden. Lui Luke n-o să-i placă atunci cînd o să afle ce se petrece, dar o să se ocupe de problemă în locul tău.

– Nu, n-o s-o facă, zise Eden cu o voce ameţită de şoc. O să folosească asta ca să-şi obţină răzbunarea. Doamne, am distrus totul! Mama şi tata vor suferi din cauza greşelilor mele. Şi sărmanul Darren. Nici nu mă pot gîndi ce-o să-i facă Justine.

Lui Katy îi ajungea toată drama pe care o suportase pentru ziua aceea.

– Ar trebui să ai puţină încredere în legăturile de familie, Eden.

– Legături de familie? Eşti nebună? Aici e vorba despre familia Gilchrist.

– Aici ai dreptate.

Următoarea ei mişcare trebuia făcută cu mare grijă, se gîndi Katy. Avea nevoie de timp de gîndire.

Avea nevoie să înoate zdravăn.

Capitolul 13

La ora zece în seara aceea, Katy recurse la acea formă de înlăturare a stresului de care începuse să depindă în ultimii cîţiva ani. Decise să se ducă să înoate în piscina de la vilă. Nu se întorsese de la Seattle decît destul de tîrziu. În loc să meargă direct acasă, se dusese la Dragon Bay, la bibliotecă, să stea şi să se gîndească.

Era vineri seara. Fratele ei nu avea să vină acasă pînă la douăsprezece. Avea toată seara la dispoziţie şi, pînă atunci, şi-o petrecuse cîntărind metoda cea mai bună de a-l aborda pe Luke.

Avea să explodeze la auzul situaţiei lui Eden. Fiind un Gilchrist, explozia nu avea să fie doar un mic duş de scîntei. Luke va ajunge, fără îndoială, la masa critică în momentul cînd ea va încerca să-i explice.

Katy observă că nu erau lumini aprinse pe-acolo, în drum spre vilă. Cu atît mai bine. Ea nu era încă pregătită să-i ţină piept.

Katy nu se preocupă să aprindă luminile în vechea seră atunci cînd intră cu cheia ei. Strălucirea fantastică, albastră, a luminii de sub apă era tot ce avea nevoie. Îşi croi drum printre palmieri şi alte plante. Cînd ajunse la piscină, îşi lăsă prosopul şi halatul de baie pe un şezlong şi intră în apă. Se lansă spre capătul îndepărtat al piscinei, cu un sentiment de uşurare. Ca de obicei, în apă simţea o senzaţie de libertate.

Se mişca puternic, regulat, prin apa albastră, vălurită, şi se forţa să se gîndească la ce îi va spune lui Luke.

Era adevărat că el rezolvase cazul lui Dareen, dar acela fusese un dezastru ceva mai simplu. Darren fusese victima unui şmecher. Şantajul şi delapidarea deliberată constituia însă o problemă ceva mai dificilă. Katy îşi dădea seama de asta. Totuşi, era o problemă de familie.

Trebuia să-l facă pe Luke să înţeleagă că era necesar să rezolve chestiunea cu tact. Eden nu avusese intenţia să facă un rău companiei *Gilchrist Inc* sau familiei. Ea încercase să protejeze nişte oameni. Trebuia să existe o cale ca să-l facă pe Luke să vadă lucrul ăsta.

Decise să-l abordeze cu delicateţe. Diplomaţie. Va folosi raţiunea şi logica.

Katy ajunse în capătul îndepărtat şi făcu o întoarcere pe sub apă, care o împinse rapid spre capătul opus. Simţea că îi scăzuse deja încordarea. Nu exista nimic

mai bun decît înotul ca să-i uşureze stresul şi să se simtă liberă măcar un timp. Se gîndi că ar fi trebuit să vină aici mai devreme.

Ajunse la peretele piscinei şi se opri să inspire adînc. O siluetă neagră se mişca în umbră, lîngă plante. Katy înmărmuri.

– Unde naiba ai fost toată ziua? întrebă Luke cu o voce moale, periculoasă.

Intenţiile diplomatice ale lui Katy se risipiră ca un fum la nota clară de ameninţare din vocea lui. Ea era şi aşa sub presiune. Fusese stresată toată ziua. În seara asta, nu mai avea nevoie de alte aiureli tip Gilchrist.

– Mi-am luat ziua liberă, spuse Katy.

Apoi se băgă sub apă şi ţîşni spre celălalt capăt al piscinei. Cînd nu mai avu spaţiu, se întoarse într-un ritm lent.

Luke stătea în continuare în umbră, aşteptînd cu răbdarea unui animal de pradă.

– Vreau să stau de vorbă cu tine, spuse el.

– Poate mai tîrziu, cînd voi termina înotul.

Katy se apucă de marginea curbată a bazinului şi se pregăti să se depărteze din nou. Simţea furia lui arzătoare. Venea în valuri spre ea.

Momentul nu era deloc potrivit pentru a ridica ultimele probleme ale familiei Gilchrist, trase ea concluzia.

– Am zis că vreau să stau de vorbă cu tine. Acum.

Luke făcu nişte paşi înainte şi se aşeză la marginea unui şezlong. Strălucirea albastră a luminii de sub apă îi dezvăluia liniile elegante, mîndre, ale feţei. Ochii îi ardeau intens dar trist.

– Luke, nu poate să aştepte conversaţia pînă

dimineaţă? E tîrziu.

El ignoră asta.

– Unde-ai fost toată ziua? De ce nu ţi-ai luat mesajele?

– Am fost ocupată. Cînd am ajuns acasă, astă seară, era prea tîrziu să mă ocup de mesaje. Am decis să aştept pînă dimineaţă.

– Unde-ai fost azi?

– Pentru Dumnezeu, Luke! Asta e treaba mea. Faptul că noi doi sîntem implicaţi într-un fel, nu-ţi dă dreptul să mă chestionezi de cîte ori plec singură?

– Implicaţi? Aşa îi spui tu? Doamnă, noi nu numai că facem dragoste...

– N-am făcut-o decît de două ori, îl întrerupse Katy. Asta nu prea înseamnă o legătură puternică, de durată.

– Nu numai că facem dragoste împreună, repetă Luke printre dinţi, dar, întîmplător, lucrezi pentru mine. Asta îmi dă dreptul să te întreb unde ai fost toată ziua.

– Nu, nu-ţi dă.

Katy veni la marginea piscinei şi se ridică pe dale.

– E clar că vrei să ne certăm în seara asta şi eu nu sînt în starea de spirit să mai particip azi la o dramatizare Gilchrist, mulţumesc.

– Ce vrea să însemne asta?

Luke se ridică şi se îndreptă spre ea.

– Nimic. Doar un comentariu.

Katy îşi luă halatul şi îl legă repede cu cordonul. Se uită în jur, grăbită, după pantofi. Erau sub şezlong. Ştia că nu-i va putea lua la timp ca să fugă.

Luke se opri.

– Vreau nişte răspunsuri, Katy.

– Ei bine, n-o să le primeşti. Oricum, nu în seara asta. Îşi scoase cascheta de baie şi îşi scutură părul. Nu-mi pasă cum te simţi.

– Aşa să fie? Atunci mai bine să-ţi schimbi părerea, pentru că nu te duci acasă pînă nu avem o lungă conversaţie.

Katy îşi trecu o mînă prin păr.

– Am zis că nu am chef să stau de vorbă cu tine în seara asta.

– Rău. Ţi-am lăsat trei mesaje azi, la Liz. N-ai răspuns la nici unul.

Katy îşi ridică bărbia.

– Ei, acum ştii cum e să nu primeşti un răspuns cînd vrei unul. Îţi aminteşti de toate mesajele alea pe care ţi le-am lăsat pe automatul telefonului cînd încercam să te fac să-ţi asumi răspunderile? Îţi aminteşti de scrisorile expres pe care ţi le-am trimis. Îţi aminteşti de telegrame? N-am primit nici un afurisit de răspuns de la tine.

– Nu vorbim aici despre istorie antică. Vorbim despre azi.

– Despre astă seară. Nu am chef să discut. Şi dacă nu încetezi să mă pistonezi, o să-mi pierd răbdarea.

– Asta se presupune că ar trebui să mă terorizeze? Am veşti proaste pentru tine, Katy. Sînt dispus să privesc un mic înger cum îşi pierde răbdarea. Asta seamănă cu un joc de artificii la 4 iulie. Amuzant, dar nu e o ameninţare reală.

Asta umplu paharul. Katy se săturase pe ziua de azi de familia Gilchrist. Poate se săturase de perioada Gilchrist. Ceva se rupse în interiorul ei. Ridică mîinile,

făcu un pas înainte şi lovi tare în pieptul lui Luke.

Ea îl luă cu totul pe neaşteptate. Lumina ireală a bazinului dezvălui uimirea de pe faţa lui, cînd se clătină înapoi şi căzu în apă.

Katy urmărea la fel de uluită propria ei agresivitate. Luke căzu în capătul adînc al piscinei, iscînd stropi mari, şi se duse imediat la fund.

Speriată de ceea ce făcuse, Katy se opri la marginea piscinei şi se uită în jos, în apă. Cu siguranţă că Luke ştia să înoate. Toată lumea învăţa înotul în epoca asta. Îşi muşcă îngrijorată buza de jos, urmărindu-l cum se desfăşoară în apă.

Două secunde mai tîrziu, Luke ţîşni la suprafaţă. Dinţii lui foarte albi străluciră într-un zîmbet.

– La naiba! Acum o să facem din tine un Gilchrist.

El înotă spre capătul bazinului şi puse mîinile pe margine. Katu se dădu repede înapoi cînd el ieşi total din apă. Se ridică în picioare şi veni spre ea. Din haina neagră şi din pantaloni se scurgea apă, iar pantofii făceau un zgomot clipocit. În expresia lui era o ameninţare veselă.

Katy gîfîi alarmată. Se întoarse şi fugi spre ieşire.

Luke o prinse după cîţiva paşi. El rîdea leneş cînd o ridică în braţe.

– Lasă-mă jos! îi ceru Katy imperios.

– Tu ai început.

O duse îndărăt spre piscină.

– Nu eu, Luke, ce faci?

Katy îşi dădu seama că el nu se va opri la marginea bazinului.

– Opreşte-te. Nu. Te rog. Pentru Dumnezeu!

Ea credea că el o va arunca în piscină. Dar el trecu peste margine cu ea în braţe. Împreună, loviră apa şi se scufundară.

Luke îşi ţinea un braţ în jurul taliei lui Katy cînd ieşiră la suprafaţă. Ea îşi împinse cu o mînă părul ud de pe faţă şi se uită în sus la el, constatînd că el o urmărea cu intensitate senzuală. Ochii ei se lărgiră.

– Luke, nu te mai uita la mine aşa.

Ea se zbătu în apă, încercînd să scape de strînsoarea lui.

– Ştiu ce gîndeşti, zise ea.

– Zău?

– Bineînţeles că da. Şi nu se poate. Nu aici, pentru Dumnezeu.

Luke îşi strînse braţul în jurul ei şi o aduse spre pieptul lui. O trase spre apa mai puţin adîncă, unde el putea sta în picioare. Apoi îşi puse gura foarte aproape de urechea ei.

– Fratele tău n-o să fie acasă înainte de miezul nopţii. Avem locul ăsta doar pentru noi. Nimeni nu vine aici noaptea. Justine şi doamna Igorson sînt amîndouă deja în pat.

– Ştiu, dar asta nu înseamnă că putem face aşa ceva tocmai aici.

– Crezi?

El îi scoase halatul şi zîmbi cînd văzu conturul sfîrcurilor împungînd materialul subţire al costumului de baie. El mîngîie un boboc mic, tare.

Toată fierbinţeala şi energia generată de cearta lor se transformă repede în dorinţă. Katy nu mai simţise o asemenea transformare. Să fie nebună de nervi un

moment iar în următorul să fie excitată senzual era o senzaţie ameţitoare. Se uită în sus la Luke, cu mirare şi nesiguranţă.

– Mai eşti supărat? întrebă ea.

El o sărută adînc, serios, apoi îşi înălţă capul.

– Tu ce crezi?

Ea îşi linse buzele.

– Cum te poţi schimba atît de repede?

El chicoti.

– Mai întîi, n-am fost chiar atît de furios. Doar supărat că n-am putut toată ziua să dau de tine. Tu ai aprins chibritul la focul de artificii.

– Aşa-i. Dă vina pe mine, mormăi ea.

– Nu te îngrijora, aşa am să fac. Şi am să-ţi şi mulţumesc.

Mîinile lui se urcară de la talie la sîni.

Katy se cutremură la atingerea lui, aşa cum se întîmpla întotdeauna. Trupul ei părea gata să se predea de cîte ori Luke o prindea în braţe în felul ăsta.

Puterea senzuală şi fizică din el era destul de excitantă ca să-i tulbure simţurile lui Katy. Dar acum, ea ştia că disciplina şi controlul pe care le exercita asupra acestei puteri o dădeau cu adevărat gata.

Pentru ea, procesul îmblînzirii focului era o chestiune de magie, iar Luke era vrăjitorul care cunoştea formula magică.

Katy îşi înfăşură braţele în jurul gîtului lui şi nu protestă cînd el îi dădu jos costumul de baie. Un moment mai tîrziu, ea plutea goală pe apă, cu o senzaţie de libertate de o sută de ori mai delicioasă decît fusese înainte.

O căldură adîncă se răspîndea în ea. Zîmbi tremurat spre Luke şi începu să-i scoată haina de pe umeri.

Nu dădu ateţine cînd văzu haina lui scumpă plutind prin apă. Forţa privirii lui neclintite era îndreptată spre Katy, cînd ea îi descheie cămaşa neagră.

Cînd îi scoase cămaşa, Katy îşi întinse mîinile pe pieptul lui neted, musculos. O cuprinse o dorinţă dulce, fierbinte. Pluti lîngă el, lăsîndu-şi sînii să-i atingă pieptul gol.

– Tu arzi chiar şi în apă, îngere.

Luke o trase lîngă coapsele lui, iar ea îşi strînse picioarele în jurul taliei lui. Apoi, ţinînd-o de fund, el se aplecă şi luă între dinţi unul dintre sfîrcuri.

Katy gemu încet, cînd simţi degetele lui pătrunzînd-o. Ea îi ţinu capul între palme şi îl sărută cu tot mai multă dorinţă.

El o mîngîie uşor. Katy scoase un ţipăt mic de excitaţie feminină, care părea că îl captivează.

– Asta-i, îngere, zise Luke sărutîndu-i gîtul arcuit. Lasă-mă să te urmăresc cum zbori.

Ea încercă din greu să se reţină de la marginea prăpastiei.

– Dar tu nu eşti pregătit. Mai ai pantalonii pe tine.

– E-n regulă. Eu o să zbor mai tîrziu.

– Dar, Luke...

Era prea tîrziu. Degetele lui se mişcară din nou şi atunci Katy se înălţă. Se transformă într-o mie de fărîme strălucitoare. Libertatea nu fusese niciodată atît de dulce.

Cînd se termină, ea porni să alunece pe sub apă.

– Hei, nu pleci nicăieri, chicoti Luke.

Îşi puse mîinile în jurul taliei ei şi o ridică din nou la pieptul lui.

– Acum, cînd am înlăturat unele preliminarii din cale, o să stăm de vorbă.

– Dacă asta a fost o cursă, am să te strangulez, zise Katy privind urît la el. Nu vreau să-ţi vină ideea că mă poţi manipula cu sexul.

– Ajută-mă, dragă. Să te lupţi cu un înger e o muncă grea.

Luke o porni spre treptele bazinului, trăgînd-o pe Katy după el.

– Vorbesc serios, Luke. Sexul nu e un mod de a rezolva problemele.

– Mie mi se pare că se descurcă bine.

Katy încerca să găsească un răspuns la asta, cînd un gîfîit din umbră o opri. Un moment mai tîrziu, luminile din seră se aprinseră, orbind-o cîteva secunde.

– Ce naiba se întîmplă aici? întrebă doamna Igorson cu o voce tunătoare.

– La dracu', mormăi Luke şi se aşeză în faţa lui Katy, ca îngrijitoarea să n-o vadă.

În ciuda şocului şi a jenei, vederea expresiei uluite a îngrijitoarei avu un efect straniu asupra lui Katy.

Spre groaza ei, Katy trebui să-şi înăbuşe un chicotit.

– Stinge lumina şi du-te şi te culcă, doamnă Igorson, comandă calm Luke. Asta nu te priveşte.

– Ar trebui să vă fie ruşine. Uitaţi-vă la voi doi. Eşti pe jumătate dezbrăcat şi Katy nu are costumul de baie pe ea.

– Eşti foarte atentă, doamnă Igorson. Îţi sugerez să stingi afurisita aia de lumină şi să ieşi afară de-aici.

Luke o porni pe trepte.

Doamnă igorson ţipă şi stinse lumina.

– Nu-mi vine să cred asta.

– Ai vrut ceva, doamnă Igorson? întrebă Katy.

– Da, da. Fratele dumitale e la telefon, zice că-i important.

– Matt! Jena lui Katy dispăru. Ce s-a întîmplat? El e bine?

– Presupun că da, se răsti doamna Igorson. În fond, e la telefon şi sună. Nu te-a găsit nici pe dumneata, nici pe domnul Gilchrist acasă, aşa că a încercat aici. Mi-a cerut să văd dacă nu cumva înoţi. Cine-ar fi crezut că dumneata şi domnul Gilchrist sînteţi în piscină şi dumneata eşti goală puşcă?

– Doamnă Igorson, spuse cu răbdare Luke, dacă ai minte, te duci imediat la culcare şi uiţi că ai venit măcar aici jos. Dimineaţa poate o să ţi se pară că totul a fost doar un vis.

– Poate chiar am să fac asta, zise doamna Igorson zîmbind. Poţi vorbi pe telefonul derivat. Eu plec.

– Bună idee, zise Luke.

El o luă pe Katy de mînă şi o trase afară din apă, cînd uşa se trînti în urma doamnei Igorson.

– Sper că nu s-a întîmplat nimic rău.

Katy luă un prosop de pe şezlong şi se înfăşură cu el.

– Mai sînt prosoape acolo în dulap, îi spuse lui Luke peste umăr în timp ce ridică telefonul.

– Matt? Tu eşti?

– Da.

– Matt, eşti bine?

– Sînt bine. Într-un fel.

– Într-un fel?

Katy strînse receptorul. Îl urmări pe Luke scoţîndu-şi hainele ude, luînd un halat de baie din dulap şi înfăşurîndu-se în el. O asculta vorbind cu Matt cu o încruntare întunecată pe faţă.

– Ţi-am spus că mă duc la dans la Waterfront Park, îţi aminteşti? zise Matt ezitînd.

– Îmi amintesc, Matt, ce s-a întîmplat? Spune-mi.

– N-o să-ţi placă. A fost o bătaie, Katy.

– Ah, Doamne! O bătaie? Eşti rănit?

– Nu prea rău.

– Nu prea rău? Cît de rău? Matt, cît de rău eşti rănit?

– Doar cîteva vînătăi. Sînt în regulă, Katy, zău. Nişte tipi din afara oraşului au încercat să strice dansul. Cîţiva le făceau figuri fetelor, înţelegi?

– Eşti sigur că eşti bine?

– Da. Au venit poliţiştii şi au oprit bătaia. Problema este că ne-au luat pe cîţiva la secţie. Sînt cumva la închisoare.

– Închisoare? Katy se înmuie.

Neputînd să se ţină pe picioare, se lăsă pe primul scaun.

– Închisoare?

– Am spus că nu sîntem chiar arestaţi, dar nici unul dintre noi nu poate pleca pînă nu vine un părinte, să ne ia.

– Ah, Doamne!

– Le-am zis că eu nu am părinţi. Au spus că un adult trebuie să vină să mă ia.

– Vai, Doamne!

Katy se uită în sus la Luke care stătea în faţa ei.

El se întinse şi îi luă receptorul din mînă.

– Matt? zise el calm. Luke la telefon. Ce se întîmplă? Ascultă atent. Am să fiu acolo în cîteva minute. Dă-mi să vorbesc cu un poliţist.

Katy se ridică încet, în timp ce Luke vorbea cu un poliţist. Ea îşi revenea din şocul iniţial. Îi trecu prin gînd că Luke părea să-şi asume răspunderea. Ceva se revoltă în ea.

Luke închise telefonul şi se întoarse spre ea.

– Ia-o uşor, Katy. Nu e mare lucru.

– Ţi-ai ieşit din minţi? Matt a intrat într-o bătaie. A fost arestat.

– Matt e bine şi nu e arestat. Poliţiştii încearcă doar să-i sperie pe copiii pe care i-au luat în seara asta. O să mă duc la secţie să-l aduc pe Matt, în locul tău.

– Nu. Am să mă duc eu să-l iau. E fratele meu.

Luke îi prinse bărbia cu mîna şi îi ridică faţa spre el.

– Ascultă-mă, draga mea. Asta-i o treabă de bărbaţi. O să mă ocup eu.

– Ce idioţenie spui, sări furioasă Katy. Vorbim aici de fratele meu şi are necazuri.

– Tu ştii cum să te porţi cu un mascul tînăr care este într-o asemenea problemă?

– Nu, dar am să învăţ curînd, nu-i aşa?

– Ascultă-mă pe mine, are nevoie de un bărbat, nu de sora lui. Ştii la fel de bine ca şi mine că, dacă te duci acolo, ai să te emoţionezi. La dracu', o să începi probabil să plîngi. Crede-mă că asta-i ultimul lucru de care are nevoie Matt acum.

Ea ştia că probabil el avea dreptate, dar era prea

tulburată ca să accepte fără să lupte.

– Cum naiba ştii chiar atîtea despre genul ăsta de lucruri? De fapt ce crezi că ai să faci?

– Am să fac exact ce-a făcut tatăl meu în noaptea cînd eu am ajuns la închisoare.

Katy rămase cu gura căscată. O închise repede.

– N-am să te las să-l baţi, mă auzi? N-o să-l atingi. Nu permit.

Gura lui Luke se strînse.

– Pentru Dumnezeu, Katy! N-o să-i fac nici un rău. Foloseşte-ţi bunul simţ. Să baţi un copil nu e chiar un mod logic de a-l învăţa cum să evite să ajungă la o bătaie.

– Pe vărul tău l-ai bătut, îi aminti ea.

– Asta a fost cu totul altă probemă, explică răbdător Luke. Nu încercam să-l învăţ cum să evite să se bată. Îl învăţam o altfel de lecţie.

– Încerci de fapt să-mi spui că violenţa este o metodă permisă în anumite situaţii şi în altele nu? întrebă neîncrezătoare Katy.

Luke se gîndi un moment.

– Da, cred că se poate rezuma aşa.

– Scuză-mă, spuse Katy cu un ton fierbinte. Habar n-aveam că există atîtea nuanţe fine în această mistică masculină.

– Ei, există. Şi întrucît tu eşti femeie, nu mă aştept să le înţelegi pe toate, aşa că, în seara asta, îl laşi pe fratele tău în seama mea. Ai înţeles?

– Luke, am să înnebunesc gîndindu-mă ce se întîmplă.

El zîmbi liniştitor.

– Nu ai motive să te îngrijorezi pentru fratele tău. O să fie bine. Dacă vrei să te îngrijorezi începe să te gîndeşti cum o să te descurci cu doamna Igorson cînd o s-o vezi din nou.

– Ah, Doamne! şopti Katy.

– Poate ar trebui să-ţi pescuieşti costumul de baie din piscină. N-aş vrea să astupe scurgerea. Gîndeşte-te ce-ar crede îngrijitorul bazinului dacă îl găseşte mîine dimineaţă.

– Oh, Doamne! spuse din nou Katy.

Matt avea o expresie de sfidare tristă, cînd Luke intră pe uşa secţiei de poliţie. Vederea lui îi trezi amintiri lui Luke. Îşi aminti de noaptea în care stătuse la închisoare, aşteptîndu-l pe tatăl lui să vină să-l ia. O mulţime de gînduri rele îi vin în cap unui tînăr în momente din acestea.

Matt nu era într-o celulă. Stătea pe o bancă, împreună cu un grup de tineri masculi, la fel de bosumflaţi. Se sprijinea cu spatele de perete, ţinîndu-se cu mîndrie departe de zăpăceala care era în jurul lui.

Mai multe mame îngrijorate se agitau în cameră. Unele aveau buzele strînse de furie, altele plîngeau. Cîteva îşi luau deja odraslele şi una sau două ţipau la cei doi tineri poliţişti care erau de serviciu.

Luke observă că erau foarte puţini taţi acolo. Asta îl supără. Un băiat are nevoie de un bărbat în momente

ca acestea. Unde naiba sînt toţi taţii? Presupuse că era o întrebare stupidă, avînd în vedere procentul de divorţuri.

Dacă băiatul lui ar fi fost cel care aştepta aici, e al naibii de sigur că el ar fi venit să-l ia.

După această idee, urmă o alta. Nu i-ar displăcea să aibă un fiu al lui. Sau o fiică. Iisuse, avea treizeci şi şase de ani şi încă nu avea o familie. Plănuise dintotdeauna să aibă cîndva copii. Unde dispăruseră anii? se întrebă Luke. Parcă fusese prins în nisipuri mişcătoare, după moartea lui Ariei.

Matt privi în momentul acela spre uşă. Ochii lui îi întîlniră pe ai lui Luke. O clipă, uşurarea apăru în privirea lui, apoi tristeţea coborî din nou. Luke înţelese. Un bărbat trebuie să-şi păstreze mîndria cu orice preţ.

Luke îl salută din cap pe unul dintre tinerii poliţişti ai cărui ochi păreau mai bătrîni decît vîrsta lui. Cînd Luke traversă camera ca să-i vorbească, ofiţerul se desprinse de lîngă o mamă care plîngea. Părea uşurat că poate să trateze cu un alt bărbat cîteva minute. Luke se prezentă.

– Cît de serioasă e treaba? întrebă Luke liniştit.

– Nu chiar atît de rău pe cît pare, deşi n-ai crede, după felul cum reacţionează mamele. Fără revolvere, fără cuţite. Doar că un grup de copii dintr-un orăşel mic căutau scandal. Am văzut altele mult mai rele. Lucram în Seattle. Am venit aici ca să scap de lucruri mai dure.

– E-n regulă dacă-l iau acasă pe Wade?

– Sigur. Noi ne-am străduit deja să-i scuturăm puţin şi să-i speriem. Băiatul Wade e în regulă. El a încercat să facă pe eroul, cînd cîţiva turbulenţi s-au legat de două fete.

Luke aprobă din cap.

– Eu am să continui.

Ofiţerul zîmbi şiret.

– E fiul dumitale?

– Nu. Tatăl lui a murit. A rămas doar cu o soră. Sînt un prieten al familiei.

Ofierţul se uită la el cu atenţie, apoi spuse:

– E al dumitale.

Matt se ridică nesigur, cînd Luke traversă camera şi se opri în faţa lui.

– Bună.

Matt nu se uită la el.

– Unde-i Katy?

– S-a dus zăpăcită înapoi acasă, spuse Luke liniştit. Mi-am închipuit că n-ai nevoie ca ea să vină aici şi să se dea în spectacol în faţa oamenilor.

Matt clipi şi-şi ridică privirea spre Luke.

– Da. Mulţumesc.

– Nici o problemă. Ce-ai zice să plecăm de-aici? Te simţi bine?

El examină vînătaia de sub ochiul lui Matt. Acesta roşi.

– Da, sînt în regulă. Să mergem.

Ieşiră amîndoi în noapte şi se urcară în *Jaguar.* În maşină, urmă o tăcere îndelungată, în timp ce Luke conducea prin oraş şi o luă pe şoseaua care ducea înapoi la vila Gilchrist.

– Katy e foarte supărată? întrebă Matt în cele din urmă.

– E femeie, spuse Luke. Bineînţeles că-i supărată.

Matt căzu într-o stare de tristeţe adîncă, timp de un

minut sau două.

– Tu o să ţipi la mine?

– Nu.

– O să faci să fiu dat afară din slujba mea?

– Nu. Se pare că n-ai făcut nimic rău, Matt. Ai fost într-o anume situaţie şi ai făcut tot ce-ai putut. Asemenea lucruri se întîmplă.

– Unul dintre nenorociţii ăia lovea o fată pe care o cunosc. Ea e cam timidă. Mi-am dat seama că era speriată de el.

– Înţeleg.

– Ştii, nu eu am fost cel care a început. Treaba a explodat aşa ca din senin. Un moment îi spuneam curcanului ăstuia să o lase pe Jeny în pace şi, în momentul următor, tot locul era în tămbălu.

– Aşa se întîmplă cu genul ăsta de bătăi. Au un fel de a exploda înainte de a-ţi da seama ce s-a întîmplat.

– Aşa cred.

– Un lucru pe care trebuie să-l înveţe un bărbat este cum să-şi aleagă bătăliile.

– Eu nu prea am ales-o pe asta , mormăi Matt.

– Un alt lucru pe care trebuie să-l înveţe un bărbat este cum să evite o luptă care nu merită efortul sau nu serveşte unui scop.

– Pe asta nu puteam s-o evit, zise Matt.

Tristeţea revenise în vocea lui.

– Şi atunci cînd intră într-o bătaie, continuă calm Luke, trebuie să ştie cum să limiteze daunele cît mai mult posibil. Începe şi termină treaba repede. Mai presus de toate, rămîne în control asupra situaţiei şi asupra persoanei sale.

– Da? Cum se prespune să faci asta.

Matt se uită urît, pe jumătate intrigat şi pe jumătate sfidător.

– Se antrenează pentru asta, la fel ca şi pentru orice altceva.

– Cum să mă antrenez să controlez situaţii ca asta în care m-am aflat în seara asta?

– Tot aşa cum am făcut şi eu, zise Luke. Sala de gimnastică locală are probabil un instructor de arte marţiale. Mîine dimineaţă ne ducem şi vorbim cu el. Dacă arată că ştie ce face, o să te înscriem la cursuri. Dacă nu e bun, am să te instruiesc eu însumi.

– Da?

– Da, răspunse Luke. Sună bine?

– La naiba, şopti Matt. Katy o să explodeze cînd o auzi asta.

– De ce?

– Nu te îngrijora. Mă ocup eu de Katy.

Capitolul 14

Luke stătea la fereastra bucătăriei şi o urmărea pe Katy coborînd pe cărare spre plajă. Era îmbrăcată pentru o plimbare de dimineaţă într-o pereche de blugi decoloraţi care îi subliniau fundul cu linii curbe, dulci. Purta un pulover galben împotriva răcoarei dimineţii înnourate şi avea o pălărie de pînză albă trasă peste părul ei roşu.

Luke contemplă imaginea plăcută a spatelului lui Katy, pînă cînd dispăru din vedere. Apoi îşi luă haina neagră de vînt din dulapul din hol şi îl chemă pe Zeke.

– Hai, băiete, mergem la plimbare.

Zeke îşi luă, ca de obicei, farfuria şi ieşi din casă în urma lui Luke.

Aerul de dimineaţă promitea o ploaie mai tîrziu, în cursul zilei. Norii se adunau deasupra mării. Luke

coborî pe cărarea din stîncă şi Zeke venea pe urmele lui.

Cîteva minute mai tîrziu, el şi cîinele erau pe plaja pietroasă. Refluxul de dimineaţă lăsase mici bălţi în nisipul cenuşiu. Zeke se opri la prima şi lăsă farfuria jos ca să miroasă prin jurul stîncilor.

Luke urmărea puloverul galben şi pantalonii strîmţi ai lui Katy. O prinse din urmă la jumătatea drumului, dîndu-şi seama că ea nu simţise că el i se alăturase.

– Tu şi cu mine avem o treabă neterminată, spuse Luke păşind alături de ea.

Tresărind, Katy se opri şi se răsuci spre el. Zîmbetul ei era provocator.

– Nu te-am văzut.

– Ştiu.

Era flămînd să o guste. Îşi înclină capul şi îi luă gura într-un sărut mult prea scurt. Îl întrerupse în mod deliberat înainte să-şi piardă controlul. În dimineaţa asta, avea alte obiective, îşi reaminti el.

Katy îi atinse braţul.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru ce-ai făcut aseară. Probabil că eu m-aş fi purtat total greşit cu Matt.

– Mă îndoiesc.

– Nu, vorbesc serios. E greu să ştii ce să faci într-o asemenea situaţie. Au fost atît de multe dăţi cînd nu eram sigură ce să fac.

– Katy, ai făcut treabă bună cu Matt.

Ea oftă.

– Uneori îmi pare că e o fiinţă extraterestră.

– E bărbat, zîmbi Luke. Bărbaţii şi femeile simt că sînt extratereştri, unii pentru alţii.

– Presupun că da. Privind înapoi, au existat multe ocazii cînd aş fi dorit să-fi procedat altfel. Au fost momente cînd el ar fi avut nevoie de îndrumarea unui bărbat şi eu a trebuit să mă descurc aşa cum puteam. Acum, e şi el aproape bărbat şi îl simt că e gata să-şi ia zborul.

– E timpul, Katy.

– Ştiu că e timpul, dar mi-e teamă pentru el. Cînd se întîmplă ceva ca aseară, îmi dau seama că sînt atît de multe lucruri pe care n-am fost în stare să-l învăţ. Atîtea lucruri pe care nu le ştiam nici eu.

Luke îi prinse faţa în mîini.

– Draga mea, ascultă-mă. Nu poţi să-l înveţi totul. Nici n-ar asculta, dacă ai încerca. Unele lucruri trebuie să le înveţe singur. Asta-i viaţa.

– Ştiu, dar...

– E un copil bun. Ai făcut o treabă bună. Matt o să fie în regulă.

– Sper că da, şopti ea.

Veni mai aproape şi îşi lăsă capul pe umărul lui Luke.

– Sper că n-am făcut prea multe greşeli pe parcurs.

Luke o înconjură cu braţele.

– N-ai greşit deloc. Nu te mai frămînta, Katy. Îngerii păzitori trebuie uneori să se depărteze şi să-i lase pe cei aflaţi în grija lor să zboare singuri. Matt a zburat puţin, de încercare, aseară şi lucrurile n-au mers prea bine. Dar nu s-a întîmplat nimic rău.

– Îţi mulţumesc din nou că te-ai dus la secţie să-l iei. Am făcut ce-ai spus. Nu m-am agitat. L-am lăsat să se ducă direct la culcare. Mi-a zis că voi doi aţi vorbit deja.

– Aşa-i. Am vorbit.

– Cum ai ştiut ce să-i spui? întrebă Katy. Doar tu nu ai copii.

– I-am zis lui Matt exact ce mi-a spus tatăl meu cînd am intrat într-o încurcătură similară.

Luke îşi ţinea în continuare braţul în jurul umerilor ei.

– Acum, despre treaba noastră neterminată.

Katy îi aruncă o privire piezişă, nedumerită.

– Nu erai tu singurul care aveai ceva de zis aseară, ştii. Am vrut şi eu să discut cu tine o anumită problemă care a apărut ieri.

– În regulă, zise Luke. Începe tu.

– Promiţi că nu te enervezi?

– Ce te face să crezi că m-aş putea enerva? ripostă el.

– Păi, e în legătură cu problemele financiare pe care le avem la cele două restaurante.

– La naiba! zise Luke cu un sentiment prevestitor de rele, ştiind ce va urma. Tocmai ăsta era subiectul pe care voiam să-l abordez şi eu.

Katy îşi ridică privirea spre el cu o expresie şi mai îngrijorată.

– Ştiu cine scoate benii.

– Şi eu. Draga mea verişoară Eden.

Ochii lui Katy se lărgiră.

– Ştii despre sărmana Eden?

– Sărmana Eden nu e chiar atît de sărmană, acum. A reuşit să delapideze o sumă considerabilă din banii familiei. Am ştiut că era cineva din familie. Se simţea că era cineva din interior. Ştiam.

– Ai avut dreptate, spuse Katy. Dar sînt unele

împrejurări deosebite, şi, cînd le vei auzi, sînt sigură că vei înţelege. O să aibă nevoie de puţin ajutor, Luke.

– Ajutor?

Senzaţia prevestitoare de rele deveni mai puternică. Luke îşi micşoră ochii, uitîndu-se la faţa sinceră a lui Katy. Îşi citea viitorul în ea ca într-o carte.

– Ah, nu îngere, nu!

– Luke, vreau doar să asculţi toată povestea.

– Nu. Absolut nu. Nu ascult nici un afurisit de lucru. De data asta, n-o să mă mai duci de nas. Vrăjitoarea asta mică şi hoaţă e vinovată că a furat o mare sumă şi nu mă interesează să aud despre circumstanţe atenuante.

– Este o situaţie foarte serioasă.

– Ai al naibii de multă dreptate că aşa este. Şi am s-o tratez ca atare. M-ai adus aici ca să fac curăţenie în încurcătura financiară de la *Gilchrist Inc.* Ţi-am zis că am s-o fac. În felul meu.

– Dar, Luke, asta-i o chestiune de familie, spuse Katy.

– Pe naiba. E o chestiune de delapidare.

– Nu chiar. Vezi...

– Katy, nu vreau să ascult asta.

– Luke, ea a fost şantajată.

– Rahat!

Luke închise ochii plini de frustrare. Ştia că va pierde, de data asta.

Katy se opri din nou. Expresia ei era serioasă cînd se uită în sus, la el, pe sub borul pălăriei albe. Părul ei roşu îi încadra moale obrajii.

– E o poveste lungă, Luke. Eu am auzit-o toată, ieri.

– Asta ai făcut toată ziua? Ai ascultat-o pe Eden plîngîndu-şi povestea?

– Nu fi atît de sceptic. Nici n-ai auzit-o încă.

– Nu-i nevoie s-o aud ca să ştiu că ea te-a atras în mod deliberat în porcăria asta.

Luke îşi băgă mîinile în buzunarele hainei de vînt şi mîrîi:

– În regulă. Spune-mi povestea în propoziţii scurte, uşoare.

– Fostul ei soţ o şantajează cu informaţii pe care le are despre Maureen.

Lui Luke i se strînse stomacul.

– Atwood e implicat în asta?

Katy aprobă repede din cap.

– A găsit nişte tăieturi vechi de ziar care se pare că afirmă că Maureen a fost condamnată pentru vînzarea de lucrări de artă falsificate, cu ani în urmă, la New York. El a ameninţat-o că i le trimite lui Justine dacă Eden nu continuă să-l plătească.

– Iisuse!

– El consideră că nu a primit ce i se cuvenea, la divorţ. Dar eu nu cred că urmăreşte doar banii. Cred că urmăreşte răzbunare.

Luke o studie în tăcere un minut, cît absorbi cele spuse.

– Eden ţi-a zis asta?

– Da.

– Ştie probabil că ajung la ea, zise gînditor Luke. A venit cu povestea asta ca să te atragă pe tine de partea ei, înainte ca muntele să se prăbuşească peste ea.

– E adevărat, Luke. Totul.

Luke se strîmbă.

– Da? De unde ştii că e adevărat? Ce dovadă ţi-a oferit?

– Am fost să-i vedem pe Nate. A recunoscut totul.

Luke era uluit. Cînd îşi reveni din şoc, furia alerga prin el. Scoase mîinile din buzunare şi le puse pe umerii lui Katy.

– Te-ai dus să-l vezi? Singură?

Katy îşi muşcă buza.

– Nu. Eden era cu mine.

Luke o apucă tare.

– Nu cred. Nu, şterge asta. Cred. Katy, nu eşti în toate minţile? Ce naiba te-a apucat? O scutură uşor. Ce credeai că o să realizezi?

– Voiam să încerc să-l sperii.

– Să-l sperii?

Luke abia se putea controla. O teamă teriblă îl cuprinse.

– Cum naiba credeai că o să-l sperii?

Katy inspiră adînc.

– I-am zis că am să mă duc la tine după ajutor, dacă nu încetează cu şantajul şi nu restituie ce a luat.

– Cu mine? L-ai ameninţat cu mine?

Luke rămase cu gura căscată, dar şi-o închise repede.

– Păi, da. Mi-am închipuit că era cea mai puternică ameninţare pe care o aveam. Problema este însă că nu m-a crezut. Nu crede că am să-ţi spun ce s-a întîmplat.

– Da? Ce-l făcea să creadă lucrul ăsta? întrebă Luke.

Din nu se ştie ce motiv, era din nou supărat.

– El presupune că ştie absolut totul despre familia Gilchrist şi cum funcţionează, pentru că a fost căsătorit un timp cu Eden. Şi ştie cîte ceva. Ştie cît de dură poate fi Justine. Ştie ce le-a făcut părinţilor tăi, de exemplu.

– Şi a convins-o pe Eden că îi va îndepărta pe Maureen şi Hayden şi pe progeniturile lor dacă va afla despre trecutul lui Maureen.

– Da. Katy îi zîmbi cu uşurare în priviri. Sînt atît de bucuroasă că înţelegi, Luke. Am ştiut că aşa va fi. Acum, trebuie să ne gîndim cum să procedăm în treaba asta. Cred că mai bine ar fi s-o ţinem sub obroc.

– Tu aşa crezi, nu?

Îi venea s-o pună pe Katy pe genunchi şi să-i dea cîteva, pentru că era atît de naivă. *Ea se dusese să-l vadă pe Atwood!* El tot nu putea să se hotărască să accepte acest fapt.

Katy se încruntă.

– Eu nu spun că Justine va îndepărta această parte a familiei dacă află despre trecutul lui Maureen, dar există riscul să facă un lucru drastic. Vestea ar supăra-o. Maureen ar fi în panică. Nu ştiu cum s-ar comporta Hayden în această situaţie. Nu, cred că e mai bine să ţinem totul sub obroc.

– Ce-i cu acest „să ţinem"? mormăi Luke.

Cel puţin, a venit la el cu problema asta, se consolă el foarte supărat. Cel puţin, ea are suficientă încredere în el ca să-l pună la curent cu toată situaţia. Presupunea că trebuia să-i fie recunoscător pentru aceste mici favoruri.

– Cred că ar trebui să încercăm să oprim treaba. S-ar putea să explodeze. Dacă da, atunci va trebui să tratăm cu Justine. Dar cred că ar fi mai bine dacă ne-am îngriji înainte ca problema asta să ajungă prea departe. Îţi cunoaşte familia, Luke. Dacă se află povestea că Eden este şantajată, o să avem o nouă explozie a muntelui Sfînta Elena.

– Am o ştire proaspătă pentru tine, Katy, zise Luke. Tu stai pe marginea unui vulcan şi mai mare.

Ea îl privi cu precauţie.

– Despre ce vorbeşti?

– Vorbesc despre felul în care intenţionezi să explodez eu, după ce decid ce să fac cu Atwood.

– O să te ocupi de asta, nu-i aşa? Am ştiut că o s-o faci. I-am spus lui Eden că totul o să fie în regulă.

– Îhî.

– Îţi mulţumesc, Luke. Nu ştii cît de mult apreciez lucrul ăsta. Eram sigură că o să dai ajutor, dar, sinceră să fiu, mă aşteptam la mai multă discuţie în contradictoriu.

– Îmi rezerv ce e mai bun pentru mai tîrziu, o asigură el.

Îl fluieră pe Zeke, care o luă înaintea lor cu farfuria în gură.

– Ce ai de gînd să faci mai întîi? întrebă Katy.

– Primul lucru pe care o să-l fac este să-l iau pe Matt la sala de gimnastică locală şi să-l înscriu la un curs de karate.

– *Karate!* Katy se opri. Despre ce naiba tot vorbeşti acum?

– Matt trebuie să facă puţin antrenament în arte

marţiale, în vara asta. Dacă o să-i placă, o să continue în toamnă cînd o să se ducă la colegiu. Pun pariu că o să se simtă acolo ca raţa în apă.

– Stai aşa, Luke. Nu poţi face aşa ceva fără permisiunea mea. Şi eu nu sînt deloc sigură că vreau ca Matt să fie expus la o asemenea influenţă. Dacă înveţi pe cineva tehnica luptei corp la corp, inevitabil asta va da naştere unei metode negative, violente, de a rezolva problemele.

Luke o privi.

– Katy, nu poţi elimina spiritul războinic din bărbat. Tot ce poţi face este să înveţi bărbatul să-şi controleze această latură a sa.

Ea roşi.

– Nu vreau să-i răpesc această latură a naturii lui. Înţeleg că este importantă.

El zîmbi.

– Ar trebui să înţelegi. Tu ai, draga mea, o adevărată trăsătură de amazoană în tine. Nu te îngrijora de karate. Asta o să-l înveţe disciplină şi control.

– Aş dori să fiu sigură de asta.

– Ai încredere în mine în privinţa asta. Uite ce au făcut pentru mine artele marţiale.

Aproape că se înecă mormăind o exclamare.

– În regulă, mai exact, ce au făcut pentru tine?

– La naiba, chiar în momentul ăsta exercit mai multă autodisciplină şi autocontrol chiar decît îţi poţi tu imagina.

El clipi.

– Ah! Eşti cu adevărat furios că ţi-am cerut s-o ajuţi pe Eden?

Luke se gîndi un moment şi răspunse:

– Există un singur lucru pe care, dacă l-ai fi făcut, aş fi fost şi mai supărat.

– Ce anume?

– Să nu fi venit la mine cu problema.

Katy îi zîmbi.

– Am înţeles. Pentru mine e o situaţie afurisită, fie că vin la tine, fie că nu vin, aşa-i? E-n regulă. Intru de multe ori în situaţii din astea cînd am de-a face cu familia Gilchrist.

– Katy, îţi dau un sfat. Nu începe cu generalizările Gilchrist. Nu sînt dispus pentru aşa ceva.

Luke petrecu o jumătate de oră vorbind cu instructorul de arte marţiale de la clubul de atletism din Dragon Bay. Cînd termină, fu satisfăcut că Matt era pe mîini bune.

Instructorul preda autoapărarea dintr-o perspectivă filozofică, ce sublinia autocontrolul şi acea disciplină de care un bărbat are nevoie ca să supravieţuiască în lume cu succes.

Luke rămase în spatele sălii şi urmări cîteva minute cum Matt începe prima lui lecţie. Cînd instructorul veni în faţa grupului de tineri neliniştiţi, energici, nestăpîniţi, ei îngheţară într-o poziţie de respect. Era clar că forţa interioară calmă pe care o radia instructorul îi fascina. Voiau s-o imite cu toţii. Matt era la fel de dornic ca şi ceilalţi. Matt nimerise unde trebuia. Luke părăsi clubul şi se duse spre locul unde parcase *Jaguar*-ul. Cînd va avea copiii lui, avea să-i înscrie la instruire în artele marţiale.

Îşi dădu seama că era a doua oară în ultimele

douăzeci şi patru de ore, cînd se gîndea să aibă copiii lui.

Asta era din cauza lui Katy, îşi zise Luke în timp ce ieşea cu maşina din Dragon Bay şi se îndrepta spre Seattle. Ea îl forţa să fie conştient încă o dată de viitorul lui.

Luke ţinu degetul apăsat pe butonul soneriei lui Eden, pînă cînd ea răspunse. Cînd deschise uşa, avea o expresie de iritare, dar se schimbă în sfidare cînd văzu cine ea în hol.

– Luke!

– Ai de gînd să mă laşi înăuntru să discutăm mica ta problemă ca nişte oameni civilizaţi sau dau toată treaba pe mîna poliţiei?

Gura lui Eden se strînse.

– I-am spus lui Katy că lucrul ăsta n-o să meargă.

– Da? Ei bine, i-am promis că o să mă ocup eu de treaba asta, aşa că, într-un fel sau altul, am să mă ocup. Te deranjează dacă avem conversaţia asta în altă parte decît în hol?

– Poţi foarte bine să intri.

Eden se dădu deoparte. Luke păşi în apartamentul elegant, în roşu, negru şi auriu. Decorul îi dădea un sentiment de *„déjà vu"*. Ariel folosise acelaşi stil şi culori în apartamentul interior al casei lor.

Luke examină o vază înaltă în negru şi auriu, de pe

o măsuţă neagră de lac, şi se aşeză pe un fotoliu din piele neagră de lîngă fereastră. Se gîndi cît de mult i-ar fi plăcut asta lui Ariei.

Se încordă la acest gînd, aşteptînd o reacţie din adîncul lui.

Nu se întîmplă nimic.

Luke îşi dădu seama cu un sentiment de uşurare că mediul înconjurător nu-l va face să revină iar la vechea durere.

Pe undeva, în decursul celor trei ani, îşi revenise de pe urma pierderii soţiei lui. Se întrebă cînd oare se întîmplase lucrul acesta şi de ce nu observase schimbarea în el însuşi.

– Presupun că ţi-a spus Katy toată această sordidă poveste.

Eden se lăsă cu graţie pe canapeaua de piele neagră.

– Te şantajează fostul tău soţ?

Eden îşi lăsă capul pe perna canapelei şi se uită la el pe sub gene.

– Asta cam rezumă totul.

Luke clătină dezgustat din cap.

– Stupid, Eden. Cu adevărat stupid.

– Ce trebuia să fac? sări ea ca arsă. Să mă duc la Justine?

Luke analiză situaţia.

– Era o posibilitate.

– Nu era nici o posibilitate. S-ar fi ridicat împotriva mamei. Ştii că nu puteam s-o las să facă asta. Mama şi-a petrecut tot restul vieţii ei încercînd să ne protejeze pe noi pe ceilalţi faţă de Justine. Trebuia să fac

tot ce pot ca s-o protejez pe mama, cînd s-a întîmplat lucrul ăsta.

– Trebuie să fi ştiut că, în cele din urmă, totul o să se destrame. Nu puteai să şterpeleşti atîta bănet fără să fii descoperită, zise Luke.

– Speram după fiecare plată că Nate va fi satisfăcut.

– Ştii ce se spune despre şantajişti? Că nu sînt niciodată mulţumiţi. Trebuie să-i plăteşti mereu.

– Nate nu e chiar un şantajist obişnuit, murmură Eden. E furios din cauza divorţului şi vrea să se răzbune. Credeam că, după un timp, va fi satisfăcut şi va pleca.

Luke întinse picioarele în faţă şi se uită la vîrfurile pantofilor lui negri, sport.

– Hayden ştie ceva despre toate astea?

– Desigur că nu, sări Eden. Tata îşi petrece cea mai mare parte a timpului în viaţa lui particulară. Ştii cum sînt artiştii. Mama îl protejează cît poate de realităţile neplăcute. În plus, ce putea face?

Luke ignoră asta.

– Dar Dragon? Lui i-ai vorbit despre şantaj?

– Nu. El nu putea face nimic. Era problema mea, nu a lui.

– Pînă cînd i-ai spus lui Katy ce se întîmplă. Şi atunci a devenit probabil problema ei, nu-i aşa?

Ochii lui Eden alunecară în altă direcţie. Se uită fix la priveliştea golfului.

– Ea a venit să mă vadă, pentru că mama i-a spus că mă întîlnesc cu Nate din nou. Lui Katy nu-i venea să creadă. Îndată ce am început să vorbim, a ieşit totul la

iveală. Am fost un pachet de nervi. Trebuia să vorbesc cu cineva.

– Şi atunci ţi-ai vărsat în mod natural necazul îngerului păzitor al familiei Gilchrist. Ai ştiut că ea o să te ajute, nu-i aşa?

– Poţi fi al naibii de sigur că nu ştiam că plănuieşte să se ducă direct la tine, zise cu răceală Eden.

– A, dar n-a alergat direct la mine, îi aminti blînd Luke. S-a dus mai întîi la Atwood, să vadă dacă nu poate să-l sperie şi să renunţe. Asta mă supără cel mai mult în afacerea asta idioată.

Privirea lui Eden reveni la el.

– De ce?

– Pentru că Atwood e un gunoi. Nu vreau să aibă de-a face cu gunoaie.

– Aşa să fie? Ei, atunci, dacă nu ştii, ea se întîlnea cu Nate Atwood. Ea credea că s-a îndrăgostit de el. Cine ştie ce s-ar fi întîmplat dacă nu apăream eu? S-ar fi putut mărita cu el pînă la urmă.

Luke zîmbi lent.

– Ştiu asta. Şi ăsta-i singurul motiv pentru care, dragă verişoară, am acceptat să te ajut să ieşi din încurcătura asta.

Eden se uită urît.

– Ce vrei să spui?

– După cum văd eu lucrurile, tu eşti probabil principalul motiv pentru care Atwood n-a încercat s-o atragă pe Katy în căsătorie. El voia o Gilchrist, nu un înger. Pentru asta, îţi sînt dator. Aşa că am să-mi plătesc datoria, scăpîndu-te de Atwood.

Eden arăta uimită.

– Nu te înţeleg. Vrei să-mi spui că te interesează Katy?

– Da.

– Dar Katy? Luke, ea nu e deloc genul tău.

– Ştiu. Ea mi-a zis asta chiar de la început. Nu te îngrijora din cauza asta. Nu-i problema ta. Hai să ne ocupăm de problema noastră principală de aici.

– Ce problemă? întrebă cu precauţie Eden.

– Vreau să-mi spui tot ce ştii despre Atwood. Cum îşi conduce afacerile, unde se duce pentru finanţare, ce fel de afaceri preferă. Totul. După ce ai să-mi spui totul, am să folosesc un computer ca să aflu restul.

– Ce ai de gînd să faci?

Luke ridică din umeri.

– Mai întîi, trebuie să adun informaţii. Asta fac eu cel mai bine. Cînd o să le am, îl strivesc.

Eden se uită fix la el.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Îhî.

Eden se aplecă în faţă. Era o scînteie de speranţă în ochii ei.

– Chiar poţi face lucrul ăsta?

– Într-un fel sau altul.

Eden ezită, uitîndu-se de aproape la el.

– De ce?

– Ţi-am zis de ce.

– O să-mi salvezi mie gîtul datorită lui Katy?

– Ea este principala raţiune, recunoscu Luke. Dar mai este una.

– Care anume?

– Oricît aş urî să recunosc lucrul ăsta, înţeleg cum ai

ajuns în situaţia asta. Eşti o Gilchrist. După cum îmi tot spune Katy, noi, cei din familia Gilchrist, avem tendinţa de a face lucrurile cu un aer oarecum melodramatic.

În cele din urmă, n-a fost prea greu. Un pic de cercetare, un pic de tatonare, puţină intuiţie şi totul ieşi la iveală.

Luni după-amiază, Luke stătea în biroul lui din Seattle şi contempla ecranul computerului plin cu datele pe care le adunase. Avea tot ce-i trebuia ca să-l controleze pe Atwood.

Pasul următor era să-l informeze pe Atwood de acest fapt.

Luke luă telefonul şi formă numărul birourilor *Atwood Investiţii.* O voce răguşită îl asigură că domnul Atwood era acolo.

– Doriţi să vorbiţi cu el?

– Nu chiar acum, răspunse Luke.

Închise telefonul, fără să-i spună secretarei numele său. Apoi se ridică şi se duse la garaj să-şi ia *Jaguar*-ul.

O jumătate de oră mai tîrziu, era în Belleville. Luă ascensorul pînă la etajul doisprezece, ieşi şi se îndreptă prin hol spre o uşă pe care scria *Atwood Investiţii.*

Luke privi inscripţia cu profund dezgust. Ideea că aici a venit Katy să-l confrunte pe Atwood îl înfurie din nou. Îngerului păzitor al familiei Gilchrist trebuia să i se mai taie aripile. Risca mult prea mult.

Luke deschise uşa biroului. O tînără blondă, cu o rochie foarte decoltată, îi zîmbi luminos.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Atwood e aici?

– Da, domnule. Dacă îmi spuneţi numele o să-l anunţ că sînteţi aici.

– N-are importanţă. O să afle destul de curînd cine sînt.

Luke traversă camera şi deschise uşa interioară.

– Domnule, aşteaptă. Nu poţi să dai buzna aşa.

– Uită-te la mine.

Luke intră în birou şi închise uşa în urma lui.

Bărbatul care trebuia să fie Nate Atwood stătea aplecat peste telefon şi vorbea cu o voce moale, foarte convingătoare. Atwood era probabil un vînzător înnăscut.

– Ca să fiu sincer, Mei, afacerea a fost închisă de săptămîna trecută. Ceilalţi investitori nu vor să mai împartă acest gen de potenţial cu altcineva. Poţi înţelege poziţia lor. Dar am reuşit să mai opresc cîteva parcele pentru cei mai buni clienţi ai mei. Dacă te interesează, am să... Stai puţin, Mei.

Atwood se uită urît la Luke. Puse mîna peste receptor.

– Am să fiu cu dumneata în cîteva minute. Înscrie-te la secretara de alături.

– Am făcut deja asta, spuse Luke. N-a fost o conversaţia foarte edificatoare.

Se duse nonşalant spre cel mai apropiat fotoliu şi se aşeză.

Atwood se încruntă la el.

– Uite ce e, dacă nu te deranjează, eu fac tranzacţii aici.

– Mă deranjează. Nu-mi place felul cum faci tranzacţiile de afaceri.

Luke deschise servieta şi scoase un dosar. Îl aruncă pe biroul lui Atwood.

– Mă numesc Gilchrist. Luke Gilchrist. Cred că ţi-a zis Katy Wade că o să trec pe-aici, dacă nu încetezi cu şantajul. N-ai fost de acord să te opreşti, aşa că iată-mă.

– Gilchrist? Pe dracu', eşti nebun? Nu poţi veni aşa aici şi să începi cu ameninţările.

Furia apăru fierbînd în ochii lui Atwood.

– Nu te ameninţ. Eu nu ameninţ niciodată. Tot ce spun poate fi luat ca o promisiune solemnă. Şi îţi spun că am oprit finanţarea pe care ai aranjat-o pentru contractul *Crystal Harbor* pe care tocmai îl discuţi acum. Spune-i lui Mei că afacerea a murit.

Capitolul 15

Liniile din jurul gurii lui Atwood se albiră de încordare. Nu-şi luă ochii de la Luke în timp ce vorbi repede în telefon.

– Mel, a intervenit ceva. Am să te sun eu. Sigur. Azi după-amiază. Nu te îngrijora. Ai să ai o parte în acţiunea asta.

Atwood trînti telefonul.

– În regulă, Gilchrist. Despre ce naiba e vorba? Spui repede sau chem poliţia să te dea afară de-aici.

– Ţi-am zis despre ce-i vorba. Pachetul de finanţare pentru proiectul de dezvoltare *Crystal Harbor* tocmai a decedat de o moarte prematură. L-am ucis cu cîteva telefoane date susţinătorilor tăi.

Mîinile lui Atwood se strînseră pe braţele fotoliului său.

– Nu poţi face asta.

– S-a şi făcut. Uită-te la ce este în dosar, dacă nu mă crezi. Susţinătorilor tăi financiari li s-a spus că micul tău imperiu este clădit pe hîrtie proastă, Atwood. False declaraţii finanicare, raportări false de cîştiguri, referinţe dubioase de credit.

– Nu-i adevărat.

Luke zîmbi.

– Din nefericire pentru tine, nu contează dacă e adevărat sau nu. Datele din dosarul ăsta te fac să arăţi prost. Ştiu, pentru că eu le-am adunat. Apreciez că îţi vor trebui luni de zile ca să îndrepţi neînţelegerile şi greşelile. Şi, între timp, proiectul *Crystal Harbor* e mort.

Atwood deschise dosarul şi se uită prin el. Cînd termină, avea un aer ameţit.

– Nu poţi face asta. E un pachet de minciuni.

– Nu chiar. Luke se ridică şi se duse la fereastră. Asta-i partea dulce, Atwood. În dosar nu sînt minciuni cu privire la situaţia ta financiară. Le-am arătat susţinătorilor tăi doar că ai patinat pe o gheaţă subţire, în ultimii trei sau patru ani. Epoca proastă a început exact după ce a căzut procentul *High Ridge Springs,* nu-i aşa?

– Ce ştii tu despre *High Ridge Springs?*

– Destul. Susţinătorii tăi de acolo erau în pericol de a suferi pierderi mari. Erai disperat. Aşa că ai falsificat nişte rapoarte de credit, ca să obţii mai multe împrumuturi. Asta a mers. Ai salvat *High Ridge Springs.* După aceea, a devenit mai uşor să foloseşti documente false, nu-i aşa?

– La naiba, nu-i adevărat. Am făcut-o doar o dată şi asta a economist multor oameni mulţi bani.

– Atwood, îţi plac pariurile? Mie îmi plac. Şi pun pariu că raportul pe care l-am încropit îi va face pe susţinătorii tăi să-ţi controleze adevărata situaţie financiară. Chiar dacă ai fi alb ca neaua, îţi vor trebui luni de zile ca s-o dovedeşti.

– Nu-mi poţi face una ca asta, Gilchrist?

– S-a şi făcut. Luke se întoarse de la fereastră şi se uită la el. Consideră-te norocos. Ştii care este condamnarea pentru şantaj?

– Nu se poate dovedi că am încercat vreodată să şantajez pe cineva, fiu de căţea.

– Sîntem chit. Tu nu poţi dovedi că am completat raportul ăsta despre situaţia ta financiară. Dar susţinătorilor tăi nu le va păsa de unde provine informaţia. Vor fi doar recunoscători că au primit-o la timp ca să-şi reducă pierderile. Luke o porni spre uşă. În viitor, să stai departe de familia mea.

Atwood sări în picioare în spatele biroului.

– Nu-mi vine să cred asta. De ce naiba îţi pasă de ceilalţi din familia Gilchrist? Toţi ştiu că ai venit înapoi doar pentru răzbunare.

Luke se opri la uşă şi se uită înapoi.

– Toţi?

– Nu uita că am fost căsătorit cu acea căţea de verişoară a ta. Cunosc puţină istorie a familiei. Altceva se petrece aici.

Ochii lui Atwood se micşorară.

– Nu-ţi pierde timpul încercînd să înţelegi, îl sfătui Luke. Ai avut şi aşa destule necazuri.

Deschise uşa.

– Iisuse, e Katy, nu-i aşa? La naiba! Totul se potriveşte acum. Nu dai un ban pe Eden şi pe familia ei. Faci asta din cauza lui Katy.

Luke ieşi pe uşă.

– Ce vrei cu ea? mîrîi ca turbat Atwood. Katy nu e genul tău.

– Da? N-a fost nici genul tău, nu-i aşa? Ai folosit-o ca să ajungi la Eden.

– Măcar eu nu m-am culcat cu Katy înainte de a o părăsi, zise cu blîndeţe Atwood. Ceva îmi spune că tu nu eşti chiar atît de nobil. Pun pariu că faci amor cu ea. De ce? Ştii al naibii de bine că n-o să te căsătoreşti cu ea. Cei din familia Gilchrist vor ceva mai dramatic.

Luke închise uşa, se întoarse şi veni înapoi spre Atwood.

– Ştii ceva, Atwood? Începi să devii supărător. Apropo, era să uit. Vreau ca pînă la sfîrşitul săptămînii, pe biroul meu, să primesc un cec cu suma totală pe care ai stors-o de la Eden. Dacă n-o să fie acolo, am să fac mult mai mult decît să distrug un singur contract. Am să-ţi fac fărîme tot castelul tău din cărţi de joc.

În acel moment Atwood îşi pierdu şi restul de autocontrol şi se lansă asupra lui Luke. Luke făcu un pas în lături. Întinse mîna, prinse umărul lui Atwood şi spori viteza avîntului lui Nate.

Atwood urlă cînd se împiedică de piciorul lui Luke şi ajunse în peretele biroului. Un tablou, care atîrna acolo se clătină, căzu de pe cui şi ateriză pe capul lui Atwood. Sticla se sfărîmă şi căzu din ramă, formînd un cerc strălucitor în jurul lui Atwood care era înmărmurit.

Luke se uită în jos la victima sa.

– Katy îmi tot spune că trebuie să găsesc tehnica nonviolentă de rezolvare a problemelor. Bănuiesc că învăţ greu.

Ieşi din birou pe lîngă secretara cu un aer nervos şi trecu prin hol, spre ascensor.

Misiunea fusese îndeplinită, îşi spuse în sinea lui. Atunci, de ce avea un sentiment de nelinişte că se petrecea ceva foarte rău?

Chiar cînd îşi punea întrebarea, Luke află răspunsul. Katy avea dreptate. Atwood nu avea nevoie de bani. Suma pe care o storsese de la Eden în cîteva luni nu era mai mult decît ce putea cîştiga în două contracte de succes în domeniul imobiliar. În plus, Atwood fusese căsătorit cu Eden doar trei luni şi nu o iubise niciodată cu adevărat. Se căsătorise cu ea doar ca să pună mîna pe *Gilchrist Inc.*

Orice om de afaceri normal ar fi considerat încercarea fără de succes de a obţine controlul asupra companiei ca pe o afacere oarecare nereuşită.

Dar Atwood era turbat. Reacţia lui la aceată situaţie era disproporţionată.

Acţiunile lui Atwood nu aveau nici un sens. Singura explicaţie logică era că îi lipsea o doagă. Dar nimic din cercetarea pe care o făcuse Luke nu arăta că tipul era nebun.

În treaba asta era probabil ceva mai mult decît se părea. Aerul înfuriat din ochii lui Atwood arăta că era ceva mai personal în atacul împotriva familiei Gilchrist. Ceva care era cu mult dincolo de supărarea unui bărbat care pierduse o afacere făcută cu sînge rece.

Luke intră în *Jaguar* şi se aşeză liniştit în spatele volanului. Decise să mai tatoneze asupra subiectului Nate Atwood.

Mai tîrziu în seara aceea, întins pe canapeaua din căsuţa lui Katy, Luke se frămînta în legătură cu ziua care trecuse, privind la foc. Zeke, după ce linsese cel mai recent experiment al lui Katy în materie de sosuri, se lăsase jos în faţa căminului. Farfuria era alături de el. Matt învăţa la masa lui din bucătărie.

Toată scena ar fi fost plăcută şi senină. Dar Luke nu se putea descotorosi de senzaţia că lăsase pe undeva o treabă neterminată. Sau poate, pur şi simplu, ultimele vorbe ale lui Atwood îi reveneau în minte. „Măcar eu nu m-am culcat cu ea înainte de a o părăsi."

Toată lumea pare să fie de acord că ea nu e genul lui, reflectă Luke.

Privi în sus, cînd Katy ieşi din bucătărie aducînd două pahare mici cu coniac. Ea zîmbi blînd cînd îi dădu lui unul şi se aşeză alături de el.

– Ai fost îngrozitor de tăcut în seara asta, spuse ea.

– Mă gîndesc.

– Ah! Să nu-l întrerupi niciodată pe un Gilchrist cînd e într-o stare de spirit contemplativă, îmi zic eu întotdeauna. Eşti pregătit să-mi spui ce s-a întîmplat azi?

Katy sorbi din coniac.

– Cred că Eden poate să uite de Atwood

Katy își puse mîna în mîna lui.

– Mulțumesc, Luke. Asta o să însemne mult pentru Eden.

– Nu dau un ban pentru cît o să însemne asta pentru Eden. N-am făcut-o pentru ea. Am făcut-o pentru tine. Și ar fi bine ca asta să fie ultima dată, Katy.

Ea își întoarse capul să se uite la el cu ochi cercetători.

– Ce nu merge? Ce te deranjează atît de mult ca să-i ajuți pe membrii familiei tale?

– Nu merită ajutorul meu. Au resentimente față de mine și ei cred că am venit aici doar ca să mă răzbun pentru ceea ce s-a întîmplat cu părinții mei.

Katy își ridică o sprînceană.

– Ei, nici tu nu te-ai străduit prea mult să-i asiguri de contrariul, nu-i așa?

– De ce m-aș strădui? Nu voi fi prea mult timp pe aici, ca să mă intereseze ce gîndesc ei.

– Ești într-o stare de spirit proastă în seara asta.

– La ce te aștepți de la un Gilchrist? Luke puse jos paharul. Hai la o plimbare.

– În regulă.

Katy se ridică și se duse la ușa bucătăriei.

– Mă întorc peste puțin timp, Matt.

– Bine, răspunse Matt.

Zeke își luă farfuria și îi urmă pe Luke și pe Katy afară.

Luke merse în tăcere un timp, conștient de prezența liniștitoare a lui Katy. Avea un efect calmant asupra lui, chiar cînd era într-o stare de spirit proastă, ca în seara

asta. Îşi dădea seama că începea să aştepte cu nerăbdare acest straniu sentiment de mulţumire pe care îl avea cînd era cu ea.

Nu mai cunoscuse înainte vreo femeie care să-i ofere acest gen de siguranţă adîncă, nici măcar Ariei. Îi veni acum în gînd că una dintre atracţiile cu Ariel era tocmai lipsa de siguranţă pe care o trăia cînd era cu ea.

Sălbăticia ei fusese excitantă, dar, în seara asta, Luke se întrebă din nou cît timp ar fi durat legătura dacă Ariei ar fi trăit. Cît timp ar fi trecut pînă cînd gelozia şi pasiunea şi valurile continue de nesiguranţă emoţională s-ar fi combinat într-un tainic amar care ar fi otrăvit căsnicia? se întrebă el.

Cu o claritate uimitoare, Luke îşi dădu seama că nu dorea o viaţă întreagă de agitaţie şi emoţii. Voia puţină pace. Voia puţină blîndeţe în lumea asta. Voia fericire.

Acum, cînd Katy îl forţase să se gîndească la viitor, nu se mai putea opri. Era ca şi cînd într-un dig, care opreşte un rîu mare, s-a produs o mică crăpătură. Deschiderea se lărgea în fiecare zi.

Luke strînse mai tare mîna lui Katy, de parcă asta îl putea ţine la suprafaţa apei.

– Cum l-ai convins pe Nate să o lase în pace pe Eden? întrebă Katy.

– Am dezgropat nişte informaţii despre el. Nişte declaraţii financiare false pe care le-a făcut acum cîţiva ani. Mi-am închipuit că unde este fum, este şi foc. I-am convins pe ultimii lui sprijinitori că el reprezintă un risc mare. Ei s-au retras şi afacerea a căzut baltă. I-am zis lui Atwood că mai am şi altele în tolbă, dacă o mai urmăreşte pe Eden.

Katy se uită la el uimită.

– Doamne! Tu faci să sune totul atît de uşor.

Luke ridică din umeri.

– N-a fost prea greu.

– Poate pentru tine. Pentru oricine altcineva, ar fi fost imposibil. Eşti incredibil, Luke.

– Să-i salvezi pe idioţi nu este chiar atît de incredibil pe cît pare la suprafaţă.

Katy zîmbi.

– Ştii, nu trebuie să fii chiar atît de dur cu treaba asta. A fost cu adevărat foarte frumos din partea ta că i-ai salvat pe Darren şi pe Eden. Şi nu sînt idioţi. Sînt doar impulsivi. Şi melodramatici. Înclinaţi în mod natural spre acţiuni disperate. E în sîngele lor.

– Katy, te avertizez chiar acum că în seara asta nu sînt într-o stare de spirit în care să ascult generalizări despre familia Gilchrist.

Katy chicoti.

– Nu mă pot opri, îmi place felul în care muşti din momeală.

El se opri, o trase în braţe şi o sărută ca să tacă. Rîsul se transformă în mici gemete şi atunci Luke fu satisfăcut. Îşi ridică gura de pe gura ei şi îi luă faţa în mîini.

– Cît de mult a însemnat el pentru tine? întrebă Luke cu blîndeţe.

– Cine?

Ochii ei erau visători în lumina lunii.

– Atwood.

– A, el. Atunci a fost dureros, dar mi-a trecut repede, acum nu mai simt nimic.

– Nu te-ai culcat niciodată cu el.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Luke era sigur de răspuns.

Ea strîmbă din nas.

– Ei, nu. Cumva, nu mi s-a părut niciodată că ar fi bine s-o fac. Aşteptam să se producă o scînteie. Dar nu s-a produs. Şi apoi a apărut Eden şi Nate a dispărut. Şi cu asta s-a terminat totul.

– Dar cu mine faci dragoste, Katy.

Ea îi atinse buzele cu un deget blînd. Ochii îi străluceau amuzaţi.

– Doar ocazional. Foarte ocazional.

El fu iritat de încercarea ei de umor.

– Nu contează cît de des. Chestiunea este că faci dragoste cu mine. Asta înseamnă că simţi că e-n regulă? Scînteia aia s-a produs?

– Tu să-mi spui asta, şopti ea.

Se ridică pe vîrfuri şi îşi trecu buzele peste buzele lui.

– Katy...

– Cînd sînt cu tine, Luke, încerc să nu mă gîndesc la acestă parte a viitorului meu. E mai uşor în felul ăsta. Iar tu mi-ai arătat deja clar că nu ai în vedere decît şase luni înaintea ta. Poate chiar mai puţin, dacă lămureşti mai repede problemele de la companie. Aşa că să nu vorbim despre viitor.

O furie lentă se ridică în interiorul lui Luke, răcindu-l măruntaiele.

– Toată lumea, inclusiv tu, spune că nu sînt genul tău.

– Da. E valabil în ambele sensuri, nu-i aşa? Nici eu

nu sînt exact genul tău. Aşa că te rog să nu te joci cu mine, Luke. Lasă măcar să păstrăm onest ceea ce avem.

– Asta arată cît de multe ştii, mormăi Luke. Află de la mine, că onestitatea nu e întotdeauna cea mai bună politică.

– Eu cred că este, pe termen lung, zise ea cu un aer serios.

– Eu nu sînt chiar atît de sigur. Dar cred că asta este una dintre problemele îngerilor. Ei acordă valoare prea mare unor virtuţi mai puţin importante.

El o trase din nou în braţe, înainte ca ea să poată să argumenteze. O parte din furia lui rece se topi sub căldura sărutului ei.

Dar abia mult mai tîrziu, în noaptea aceea, cînd Luke era culcat singur în patul lui, el a recunoscut în sinea lui că tot ceea ce simţise mai devreme se putea să nu fi fost furie.

Putea să fie teamă. Teamă de un viitor fără Katy.

Această înţelegere era prea greu de abordat. Luke trecu din nou la furie. Era mai uşor.

Trei zile mai tîrziu, Luke traversă holul spre biroul lui de la vilă. Se simţea bine. În acea zi nu trebuia să se ducă la Seattle, ceea ce însemna că el şi Katy puteau lua prînzul împreună. Abia aştepta. Plănuise deja un meniu uluitor, care nu includea mîncare.

Liz îşi ridică privirea de la nişte însemnări pe care le făcea atunci cînd el se opri în faţa uşii ei.

– Ceva mesaje? întrebă Luke.

– A telefonat doamna Igorson. A spus că doamna Gilchrist vrea să vă vadă, pe dumneata şi pe Katy, jos, la ora zece. Vrea o nouă informare la zi asupra situaţiei companiei.

– Aş putea pune pariu că vrea. Spune-i că o să fim acolo.

Luke se uită peste umăr, auzind paşi în hol.

Katy venea spre el, arătînd luminoasă şi veselă, într-o jachetă galbenă şi o fustă albastră. Avea părul strîns după urechi, într-un stil deosebit de corect şi ţinea o servietă de piele, scumpă. Arăta de parcă pleca la Seattle.

Luke se încruntă, amintindu-şi cum o ştersese să o întîlnească pe Eden.

– Pleci undeva?

Ea ridică din sprîncene la tonul lui autoritar.

– Am o întîlnire în această după-amiază cu un agent imobiliar.

– Pentru ce naiba?

– O să mergem să vedem cîteva posibilităţi de amplasare pentru localul *Pesto Presto.*

Lui Luke începea să-i devină clar că *Pesto Presto* era principalul lui rival în privinţa afecţiunii lui Katy. El reacţionă în consecinţă.

– Nu ai de lucru în după-amiaza asta?

– Nimic ce nu poate să mai aştepte.

Ea trecu pe lîngă el şi se duse spre biroul ei.

– Mesaje, Liz?

Liz se uită speculativ la Luke, apoi îi zîmbi afectuoasă lui Katy.

– Tocmai îi spuneam şefului că Justine vrea să vă vadă pe amîndoi în apartamentul ei, la ora zece, pentru o informare la zi.

– În regulă.

Katy aruncă un zîmbet peste umăr şi se îndreptă spre biroul interior.

– Ne vedem jos la ora zece, Luke.

Luke se uită urît spre uşa ei, pe care tocmai i-o închisese în nas, intenţionat. Îşi dădu seama că tocmai i se dăduseră papucii.

– Nu vă îngrijoraţi, îl sfătui Liz confidenţial. Ea a condus singură lucrurile aici atîta timp, încît s-a obişnuit să se comporte ca şefă.

– Am să încerc să reţin asta.

Luke ieşi de la Liz şi se duse în biroul lui.

Se aşeză la masa de lucru, porni computerul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Misterul privind cine şterpelea bani de la restaurante fusese rezolvat, dar rămînea în continuare problema de la *Gilchrist Gourmet.* Se uită,. prost dispus, la ecranul plin de date. Roger Danvers, investigatorul pe computer, era pe cale să dea de urma necazurilor care chinuiau localul respectiv, dar pe Luke nu-l interesa să treacă în revistă ultimele informaţii.

Tot ce avea chef să facă era să rumege legătura sentimentală pe care o avea Katy vizavi de *Pesto Presto.*

La ora zece, Luke se ridică în silă în picioare şi ieşi în hol să i se alăture lui Katy. Ea îl aştepta, cu sprîn-

cenele unite într-o mică încruntare. Starea de spirit a lui Luke se lumină oarecum. Ştia că urma să primească o nouă lecţie. Asta însemna măcar că ea se concentra un timp asupra lui, nu asupra viitorului.

– Ai să fii cu tact de data asta, nu-i aşa?

Katy venea pe scară în urma lui.

– Mă cunoşti doar, Katy. Sînt tactul în persoană.

Ea se uită urît la el, cu îngrijorare.

– Vorbesc serios, Luke. N-o să-i spui nimic care să-i dea cea mai mică idee despre mica problemă a lui Eden, vrei?

– Nu a fost chiar o mică problemă, Katy.

Luke ajunse la capătul scării şi traversă holul spre apartamentul lui Justine. Katy se grăbi să-l ajungă din urmă.

– Eden a şterpelit mii de dolari de la restaurante.

– Da, ştiu, dar nu trebuie ca Justine să afle. Vreau să spun că asta era toată problema, dacă vrei să-ţi aminteşti.

Luke arboră o expresie gînditoare.

– Îmi ceri cumva oare să particip la o nouă acoperire?

– Nu. Desigur că nu eşti doar diplomat. Problema este sub control, aşa că nu e nevoie să o deranjăm cu amănunte.

– Oare vorbeşte onestul meu îngeraş?

Luke bătu la uşa apartamentului lui Justine.

– Luke, nu mă mai tachina. Vreau să-mi promiţi că n-o să spui şi n-o să faci nimic ca Justine să se gîndească la faptul că Eden ar putea fi implicată în problemele pe care le aveam la cele două restaurante.

– Nu te preocupa, dragă. Spre deosebire de tine, eu pot minţi printre dinţi, fără să clipesc. E în sînge.

Doamna Igorson deschise uşa exact în momentul în care Katy deschise gura. Îngrijitoarea se uită urît la Luke, cînd Katy închise gura în grabă.

– Ah, dumneata erai.

– Pe cine aşteptai? întrebă el luîndu-i braţul lui Katy şi trecînd-o uşor prin intrare. Un comis-voiajor? Scuză-ne, doamnă Igorson. Sînt sigur că Justine ne aşteaptă.

– Aşteaptă, aşa-i, mormăi doamna Igorson. Îşi trecu privirea spre Katy şi adăugă: Aşteaptă nişte explicaţii şi cred că are dreptul la ele.

Katy roşi, dar reuşi să-şi menţină zîmbetul senin.

– Da, desigur. Scuză-mă, doamnă Igorson.

Luke se uită după Katy care o luă repede înainte. Apoi se întoarse spre îngrijitoare. Lasă în mod deliberat o urmă de ameninţare în voce.

– Ai vrut să-mi spui ceva, doamnă Igorson?

– Nu prea.

– Eşti sigură? Pentru că dacă o să spui ceva, orice despre ce ai văzut în seara aceea în seră, ar fi mai bine să-mi spui mie, nu lui Katy. Sau oricui altcuiva. S-a înţeles?

Aerul de fierbinte condamnare al doamnei Igorson slăbi puţin. Fu înlocuit de o expresie care îi amintea lui Luke de un şoarece în cursă.

– Îmi cunosc datoria şi asta nu e faţă de dumneata, Luke Gilchrist. Eu lucrez pentru doamna Gilchrist, în caz că ai uitat.

Luke zîmbi fără căldură.

– S-ar putea să vrei să ţii minte că, atîta timp cît eu trebuie să salvez compania *Gilchrist Inc.*, pot să fac cam ce vreau pe-aici. N-ar fi prea greu să-i fac viaţa un iad unei îngrijitoare curioase. Vezi cum te porţi, doamnă Igorson.

Fără să aştepte răspuns, el porni prin hol, spre camera de zi.

– E prea bună pentru dumneata, spuse printre dinţi doamna Igorson cu un ton plin de sfidare curajoasă. Nici pe jumătate nu eşti atît de bun. Nu eşti deloc genul ei.

Luke strînse din dinţi, dar nu se opri. Se duse drept spre camera de zi, unde Justine şi Katy erau deja aşezate. Un serviciu de ceai de argint strălucea pe o măsuţă laterală.

Justine îl privi cu răceală.

– Era şi timpul să ajungi aici. Sper că ai mai multe informaţii pentru mine decît data trecută. Nu-mi place să fiu ţinută în întuneric în legătură cu evenimentele din propria mea companie.

– *Gilchrist Inc.* o să supravieţuiască, Justine. Nu te mai îngrijora de asta.

Luke se apropie de fereastră.

– Lucrurile astea cer timp, te-am avertizat doar.

– Înţeleg, dar vreau să ştiu exact ce se întîmplă. Să începem cu problemele pe care le avem la cele două restaurante care pierd bani. Ai făcut vreun progres acolo?

– Da, zise Luke.

Katy îi aruncă o privire de avertisment.

– Şi? întrebă Justine. Ce fel de progres? Vreau

fapte. De ce pierd bani, cînd au funcţionat la capacitate deplină?

Probabil că neavînd încredere în Luke ca să răspundă la întrebare, Katy făcu un mare efort să se amestece.

– Credem că au fost nişte probleme în sectorul contabilităţii.

Justine se întoarse spre ea cu instinctele ascuţite ale unei femei care a supravieţuit aproape şaizeci de ani într-o afacere periculoasă.

– Delapidare?

Katy păli imediat şi începu să se bîlbîie înnebunită.

– Doamne, nu, Justine! Nimic de genul ăsta. Vreau să spun că a fost doar un accident. O chestie din asta. Probleme de contabilitate. Luke a avut grijă de toate.

Luke oftă în sinea lui, ascultîndu-i aiurelile. Problema cu îngerii era că aveau dificultăţi cînd jucau un rol nepotrivit. Era nevoie de un Gilchrist ca să-l mintă pe un alt Gilchrist. El interveni să îndrepte situaţia înainte ca ea s-o încurce de tot.

– Pierderile au fost provocate de o eroare în programul computerului care controlează contabilitatea aprovizionării, îi spuse Luke lui Justine. N-a fost mare lucru. Problema a fost găsită şi remediată. N-au să mai facă probleme.

Justine se uită la el cu atenţie.

– Eşti sigur de asta?

– Poţi să pui pariu.

– Bine. Deci acest lucru a fost îndepărtat. Justine sorbi ceaiul. Cum rămîne cu *Gilchrist Gourmet?* Acolo o să pot recupera daunele?

Luke se gîndi la informaţiile pe care le-a adunat el şi Danvers.

– Da.

– Care-i verdictul tău în problema de acolo? insistă Justine. Ai sentimentul că ne aflăm pe o piaţă greşită, aşa cum insistă Fraser Stanfield?

– Putem concura pe piaţa asta, dacă vrem s-o facem, spuse Luke. Dar e o piaţă dură şi nu ştiu dacă merită timpul şi eforturile noastre.

– Aş vrea să văd compania asta diversificîndu-se, îi aminti Justine. M-aş simţi mai bine dacă aş şti că următoarea generaţie Gilchrist va avea mai mult decît doar restaurantele ca să se întreţină. Restaurantele sînt prea dependente de situaţia economiei locale.

Luke rămase cu privirea spre mare.

– Am să clarific problemele de la *Gourmet* şi apoi vom putea vorbi de viitor.

– Foarte bine.

Justine i se adresă apoi lui Katy.

– Te deranjează să ne laşi puţin, draga mea? Am cîteva lucruri pe care vreau să le discut cu Luke.

Katy roşi şi se ridică imediat.

Se uită îngrijorată de la Justine la Luke, neavînd vizibil încredere să-i lase singuri.

– Nu, bineînţeles că nu, am de lucru sus.

– Vin şi eu în cîteva minute, zise Luke.

– La revedere, Justine, zise ea aplecîndu-se şi îmbrăţişînd-o scurt, cu afecţiune. Ne vedem mai tîrziu.

– La revedere, draga mea.

Justine o urmări pe Katy părăsind camera. Luke se încordă mental. Era aproape sigur ce avea să urmeze.

Justine nu ezită. Se aruncă asupra lui Luke, de îndată ce se închise uşa în urma lui Katy.

– Ce se întîmplă între voi doi, Luke? Doamna Igorson a fost foarte supărată de o scenă pe care a văzut-o seara trecută, la piscină.

– Îmi pare rău că aud asta.

– Să nu îndrăzneşti să foloseşti tonul ăsta cu mine. Ţi-am zis din ziua în care ai venit că nu vreau să te joci cu Katy. Vorbesc serios, Luke.

– Nu mă joc cu ea.

– După doamna Igorson, ai sedus-o. Asta cum se numeşte?

– Eu spun că asta nu e treaba nimănui. Legătura mea cu Katy este personală şi particulară şi rămîne aşa.

Mîna lui Justine se strînse pe braţul fotoliului.

– Să te ia naiba, Luke. Nu vreau ca femeia asta tînără să fie rănită.

Luke zîmbi slab, îndreptîndu-se spre uşă.

– Cum rămîne cu mine, Justine? Sau nu-ţi pasă dacă sînt rănit?

– Luke!

Luke nu se opri. El continuă să meargă pe lîngă o doamnă Igorson triumfătoare şi ieşi în hol. Acolo rămase singur cîteva minute.

Senzaţia de frig din el începu să se răsucească transformîndu-se în ceva care semăna neplăcut cu teama. Din nou îşi chemă furia, ca să reprime cealaltă emoţie!

Cînd fu pregătit, urcă din nou scara şi se opri în faţa uşii biroului lui Katy. Aceasta era mult aplecată peste

biroul lui Liz. Cele două femei se uitau la o hartă care prezenta partea de la nord de Seattle pînă la Edmonds.

– Mai întîi, o să ne uităm la cele mai bune şi mai scumpe amplasamente, zise Katy. Încercui un spaţiu cu un creion galben. Agentul o să-mi arate cîteva spaţii care vor fi disponibile.

Luke înaintă şi rămase în faţa biroului.

– Am să vin cu tine în după-amiaza asta.

Katy se uită în sus, surprinsă.

– Nu-i nevoie. Sînt sigură că ai tone de lucruri de făcut.

– La fel ai şi tu, îi aminti el.

– Am aranjat să-mi iau după-amiaza liberă. Aici totul e sub control.

– Ultima dată cînd ţi-ai aranjat o zi liberă, am descoperit tot felul de probleme de computer la salarii şi contabilitate. Dacă îţi aminteşti.

Katy roşi.

– Asta a fost cu totul altă problemă.

– Aşa să fie oare? Luke se uită la hartă. Priveşte treaba asta aşa. Îţi fac o favoare venind cu tine şi cu agentul imobiliar în după-amiaza asta.

– De ce oare crezi că-mi faci o favoare? murmură Katy.

Luke zîmbi cu zîmbetul lui de sfînt.

– Alegerea amplasării unui restaurant de succes este unul din domeniile mele de specialitate, Katy. Nimeni nu-i mai bun decît mine şi o să obţii un mare chilipir. În mod normal, eu cer un onorariu astronomic pentru acest gen de sfaturi.

– De ce am senzaţia că voi plăti scump orice sfat gratuit pe care îl primesc de la tine?

– Katy, pentru un înger păzitor, ai o minte foarte bănuitoare.

Katy zîmbi cu tristeţe.

– Asta vine de la faptul că m-am învîrtit toţi anii aceştia în jurul familiei Gilchrist?

Capitolul 16

Katy ştiuse de la început că va fi o greşeală să-l ia pe Luke în turul potenţialelor amplasări ale restaurantului. Bănuielile ei au fost întemeiate.

Întreaga după-amiază a fost un dezastru.

La ora şase în seara aceea, ea intră ca o furtună pe uşa căsuţei ei, cu Luke pe urmele ei. Matt era întins în faţa televizorului, uitîndu-se la MTV. Zeke era alături de el, cu botul la cîţiva centimetri de farfurie.

Cîinele se ridică în picioare să-l salute pe Luke.

– Mă întrebam cînd o să ajungeţi acasă, zise Matt. Închise aparatul şi muzica pe care o asculta. Ei, cum a mers turul?

– A fost un eşec total.

Katy îşi lăsă servieta pe un fotoliu şi aruncă o privire fulminantă spre Luke.

– O totală pierdere de timp. În plus, n-am fost atît de jenată niciodată în viaţa mea, continuă ea.

– Ia-o uşor. N-a fost chiar atît de rău. Ţi-am dat părerile mele sincere despre locurile pe care ţi le-a arătat agentul. Asta- i tot.

– Ce mai păreri! sări ea. Nu ţi-a plăcut nimic.

– Erau toate proaste. Ce-ai fi vrut să fac? Să mint?

– Nu erau toate proaste şi tu ştii asta. Erai într-o stare de spirit oribilă. Ai făcut comentarii urîte despre fiecare amplasament.

– N-am fost brutal. Toate comentariile mele au fost de natură profesională.

– Ai fost brutal. Brutal şi cusurgiu.

Luke ridică din umeri.

– Îmi pare rău că nu ţi-a plăcut ce-am spus, dar am dat sfaturi bune.

– Aşa să fie? Cum e cu noul mol? Ce nu era bine acolo?

– Ţi-am spus ce nu era bine. Nu e cartierul potrivit pentru acest gen de local pe care vrei să-l deschizi. Acest mediu poate susţine un local cu pizza şi hamburger, dar o acţiune elegantă ca *Pesto Presto* s-ar ofili şi ar muri.

– Agentul a spus că e un cartier în tranziţie. A spus că va începe să atragă cupluri tinere mai răsărite.

– Aşa presupune el, spuse Luke. Şi chiar dacă are dreptate, ar putea să treacă ani pînă ce locul ăsta se schimbă suficient ca să sprijine un loc ca *Pesto Presto.*

– În regulă. Şi ce-i cu locul acela mic de lîngă Edmonds?

– E prea departe, în afara oraşului.

– Şi locul de lîngă şoseaua interstatală?

– Era bun pentru o staţie de benzină, recunoscu Luke, dar nu pentru un *Pesto Presto.* Ascultă-mă pe mine, Katy, agentul nu ţi-a arătat nici un amplasament decent. Erau toate de categoria a doua.

– Îmi arăta amplasamente în marja mea de preţuri.

– Atunci, mai bine să te gîndeşti de două ori, înainte de a deschide *Pesto Presto* curînd. Aşteaptă pînă îţi poţi permite un amplasament decent.

– Nu am de gînd să mai aştept nici un moment mai mult decît trebuie, se răsti Katy.

– Nu lăsa ca iritarea ta în ce priveşte familia Gilchrist în general să te îndemne să faci o prostie.

– Nu cred asta. Katy ridică mîinile şi se întoarse spre Matt. Vezi? Aşa a fost toată după-amiaza. A stat pur şi simplu pe locul din spate şi a făcut comentarii răutăcioase despre fiecare amplasament pe care mi l-a arătat agentul imobiliar. A fost o experienţă mizerabilă.

Matt arăta vizibil jenat. El se uită repede de la unul la altul.

– Ăă, da. Ei, bănuiesc că nu e mare grabă, nu-i aşa? Vreau să zic că ai destul timp să găseşti ceva.

Luke zîmbi aprobator.

– Bine zis, Matt. Nu e nici o grabă. Katy are suficient timp să găsească un loc bun.

Katy îi aruncă o privire arzătoare.

– Din fericire, am ceva timp. Dar fără îndoială că va trebui să-mi găsesc alt agent imobiliar. Înainte de a mă duce din nou să caut. Ăsta care ne-a plimbat azi n-o să vrea să mă mai vadă niciodată. Eu încă nu pot crede unele dintre lucrurile pe care i le-ai spus tu.

– Comentarii de afaceri, zise Luke intrînd în bucătărie şi deschizînd frigiderul. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

– Pe naiba, comentarii de afaceri. Ai încercat în mod deliberat să faci situaţia dificilă, Luke Gilchrist. Şi n-o să te mai iau niciodată la o altă căutare de amplasamente. Ce faci?

– Îmi torn un pahar de vin. Îţi torn şi ţie unul. Ceva îmi spune că tu ai mai mare nevoie de asta decît mine.

– Dacă crezi că am să te invit să rămîi la cină, după felul cum te-ai comportat azi după-amiază, poţi să te mai gîndeşti o dată.

Luke îi aruncă o privire plină de reproş.

– N-am nimic de mîncare la mine acasă.

– Rău.

– Gîndeşte-te la Zeke. Ştii cît de mult aşteaptă el să încerce noile tale creaţii în materie de sosuri din legume.

– Eu nu gătesc pentru cîinele tău.

Zeke apăru în uşă, arătînd plin de speranţă. Luke îi zîmbi trist.

– Nu merge prea bine, băiete. Încerc s-o conving să dea o masă, dar e într-una dintre stările ei de spirit proaste. Probabil e perioada aia a lunii.

Furia lui Katy mai crescu puţin.

– Să nu îndrăzneşti să faci comentarii din astea stupide, idioate, de mascul.

Luke zîmbi cu tristeţe.

– Egalez doar scorul. Sau nu crezi că am cam obosit niţel de toate aceste remarci despre stările de spirit ale familiei Gilchrist? Jur că dacă îmi mai spui încă o

dată că sînt îmbufnat, sau dificil, sau melodramatic pentru că e în sînge, am să fac ceva urît.

– Da? Îşi înălţă bărbia ca o provocare. Ce, de pildă?

– Nu ştiu. Încearcă şi ai să vezi.

Katy inspiră adînc, liniştitor, şi se duse la frigider să ia o pungă de plastic cu busuioc proaspăt. Zeke scheună bucuros.

Matt veni în uşa bucătăriei.

– Voi doi aţi terminat cu cearta? întrebă el.

– Eu da, îl asigură Luke. Nu ştiu ce planuri are sora ta pentru seara asta.

Katy îşi dădu seama că va părea extrem de meschină şi de copilăroasă dacă va continua să-l cicălească pentru acţiunile din după-amiaza aceea. Adoptă un aer de uşor dispreţ şi spălă frunzele de busuioc.

– Nu te îngrijora. Nu am de gînd să discut în continuare problema asta. Ajunge să zic că am învăţat lecţia. N-am să te angajez niciodată pentru sfaturi profesionale, Luke.

– Te previn, răspunse el cu veselie. Apropo, mă duc mîine la Seattle să stau de vorbă cu nişte persoane, la sediu. Vreau să vii cu mine. O să rămînem peste noapte, aşa că să-ţi iei un bagaj.

Katy zîmbi luminos.

– Îmi pare rău, dar mîine după-amiază am să fiu ocupată. Trebuie să rezolv lucrurile pe care le-am lăsat deoparte azi.

– Tu lucrezi pentru mine, îţi aminteşti? Vreau să vii cu mine mîine.

Ea îl privi curioasă, neavînd încredere în tonul lui neutru.

– În cazul ăsta, am să iau mașina mea. Nu-i nevoie ca eu să rămîn peste noapte.

– Ba da, este. O să luăm cina la *Pacific Rim.* Vreau să cunosc lista de bucate şi să controlez serviciul.

Katy se uită urît la el.

– Mare bine o să-ţi facă dacă apari acolo la cină! Angajaţii or să se dea peste cap ca să-ţi facă pe plac. Asta n-o să-ţi dea nici o indicaţie reală despre calitatea mîncării şi a serviciului.

Luke luă o înghiţitură de vin.

– Am să aflu multe, urmărindu-i pe clienţi.

Cina la restaurant era o scuză, Katy ştia asta. Luke voia să-şi petreacă noaptea cu ea, aşa încît îşi folosea autoritatea de şef ca să aranjeze lucrul ăsta. Ea era încă destul de supărată pe el, ca să fie perversă.

– Nu sînt sigură că pot să plec.

Matt vorbi după uşă.

– Nu te mai îngrijora pentru mine, Katy. Pot să mă descurc singur. Şi o să-l am pe Zeke aici.

– Am să mă mai gîndesc, temporiză Katy în timp ce mai băgă nişte frunze în mixer.

– Aşa să faci, zise Luke. Şi fă-ţi bagajul, în timp ce te gîndeşti.

La ora zece, Luke plecă în silă. Zeke ieşi pe uşă după el. Katy stătu la fereastră şi se uită cum cîinele şi bărbatul dispărură în noapte. Matt veni lîngă ea.

– Face din asta un obicei, nu-i aşa? remarcă Matt.

– Vrei să spui că mănîncă mîncarea mea şi îşi umflă cîinele cu cele mai bune sosuri de legume ale mele? Da, face un obicei din asta.

– Eu cred că te place, zise Matt. Cum se face că ai

fost atît de furioasă pe ei, azi după-amiază? A zis că a vrut doar să te ajute.

– Ştii la fel de bine ca şi mine că dacă un Gilchrist îţi oferă un trandafir, trebuie să cauţi spinii.

Matt se gîndi puţin la asta.

– Uneori mi se pare că eşti prea dură cu el. Luke e cumsecade.

Katy se uită la fratele ei.

– Tu chiar gîndeşti aşa?

Matt aprobă dînd din cap.

– El nu seamănă cu ceilalţi. Ştiai că tipul are centură neagră?

– Ce altă culoare de centură ar putea avea un Gilchrist?

Matt îşi dădu ochii peste cap.

– Of, Katy! Vorbesc de acea centură neagră care se obţine la arte marţiale.

– Aha!

– Da, Luke e cumsecade. Îmi place.

– Şi mie, recunoscu încet Katy.

Era mult mai rău decît atît, se gîndi Katy. Ea ştia foarte bine că era îndrăgostită de el.

Nu putea suporta să se gîndească ce se va întîmpla mai încolo, cînd se vor termina cele şase luni. Trebuia să-şi menţină sănătatea mentală. Să se concentreze la prezent.

Dar Katy ştia în adîncul sufletului că, dacă ar fi intenţionat să fie cu bun simţ şi pragmatică, nu ar fi trebuit să înceapă să facă dragoste cu Luke.

Matt îi aruncă o privire rapidă, cercetătoare.

– Ce-a făcut atît de rău în după-amiaza asta?

– E greu de explicat. Comportarea lui Luke fusese brutală chiar şi pentru un Gilchrist. A fost atît de incredibil de negativ faţă de tot, continuă ea.

– Pentru că a considerat că nici unul dintre locuri nu era potrivit?

– Era mai mult decît doar atît. N-a avut nici un comentariu pozitiv. Nici o idee de ajutor. Făcea mereu ca totul să pară imposibil şi fără rost. Era de parcă ar fi considerat toată ideea deschiderii localului *Pesto Presto* o pierdere de timp stupidă. De parcă n-ar avea nici o şansă de succes. Era de parcă voia să mă descurajeze dintr-un motiv oarecare.

Matt zîmbi.

– Hei, dacă s-a gîndit aşa, nu te cunoaşte chiar atît de bine, nu? Tu găseşti întotdeauna o cale ca să faci să meargă treaba.

Roger Danvers şi ultimul raport pe care îl întocmise acesta îl aşteptau a doua zi dimineaţă, cînd el şi cu Katy sosiră la birourile din Seattle ale companiei *Gilchrist Inc.* El se uită la Katy.

– Vreau să stau de vorbă cu Danvers. De ce nu te duci la Eden? Asigură-te că nu mai avem probleme la computer la salarii şi contabilitate.

Katy îi aruncă o privire de gheaţă.

– Nu-i nevoie să fii sarcastic.

Ea trecu prin hol, salutînd în drum cîţiva dintre

funcţionari. Luke observă că unul dintre cei care au ieşit din biroul lui ca să discute cu ea era Fraser Stanfield.

Luke îi urmări pe cei doi dispărînd împreună după colţ. Apoi, intră în biroul lui şi se aşeză.

– În regulă, Danvers. Ce-ai găsit?

– Nici o dovadă. Dar un model bine studiat. Tipul e deştept. Totuşi, nu pot să-l prind cu dovezi palpabile.

– Deci, nu avem cum să mergem la autorităţi?

Luke porni computerul şi introduse codul pe care îl folosea el şi Danvers.

Danvers ridică din umeri.

– Este povestea obişnuită. Ştii cum operează înalţii funcţionari?

– Da, ştiu. De cele mai multe ori, te socoteşti norocos dacă poţi să bănuieşti cine te stoarce şi, probabil, apoi poţi doar să-l concediezi pe fiul de căţea. Altceva nu prea poţi face. Genul de dovadă de care ai nevoie la tribunal e prea al naibii de greu de obţinut.

– Aşa-i.

– Iar în cazul ăsta, continuă gînditor Luke, nu avem de-a face nici măcar cu o delapidare clară sau cu operaţiuni de sustragere de bani gheaţă. Doar o serie de lucruri mărunte care n-au mers bine în ultimele şase luni.

– Da. Nu este nici un delict real vizibil. Dacă mergi la amănunt, singurul lucru de care îl poţi acuza pe tip este judecata proastă. A pus nişte administratori să facă afaceri cu nişte furnizori nesiguri din punct de vedere finaniciar. S-a ars. A încurajat *Gilchrist Gourmet* să se extindă, prea mult, prea repede. S-a extins niţel prea mult.

– Şi a trebuit să se retragă, conchise Luke. A avut nişte necazuri cu banca şi a pierdut un angajament financiar. Un model definit, care se repetă.

Luke închise computerul şi se lăsă din nou pe spătar.

– În regulă, Danvers. Ai făcut o treabă bună. Eu am s-o continui de aici. Mulţumesc.

Danvers aprobă din cap şi se ridică în picioare.

– Îmi pare rău că n-am putut să-ţi ofer ceva de folosit la tribunal.

– Ce naiba! Costă bani ca să te duci la judecată. Pot să-l dau afară pe nenorocit pe gratis. Şi, la nivelul lui de conducere superioară, nici nu trebuie să caut o scuză.

Danvers zîmbi.

– Ai dreptate.

Luke aşteptă pînă cînd uşa se închise în urma lui Danvers, apoi stătu liniştit cîteva momente, analizîndu-şi opţiunile. Partea cea mai dificilă avea să fie să se ocupe de asta fără să o lase pe Katy să ştie ce se întîmplă.

Ea ţinea la Fraser Stanfield.

La naiba, îi era recunoscătoare că o ajutase să ţină lucrurile sub control, în ultimele cîteva luni.

Ea nu va crede niciodată că el e vinovat de un model deliberat de sabotare a corporaţiei.

Luke se juca nerăbdător cu un creion, în timp ce se gîndea la Katy. Avea o inimă prea blîndă, asta era problema ei. Şi şi-ar risca pielea fără ezitare pentru Stanfield, la fel ca şi pentru oricare membru al clanului Gilchrist. Ar căuta scuze care să explice comportarea lui Stanfield. Ar găsi circumstanţe atenuante şi ar cere clemenţă.

Luke ştia că ultimul lucru pe care îl dorea era să dezbată cu ea problema asta. El părea că pierdea întotdeauna în asemenea discuţii, dacă se implica în ele cu Katy. Avea să rezolve problema asta pe tăcute, curat, fără agitaţie.

Luke se sculă, luă dosarul şi ieşi prin hol, spre biroul lui Fraser.

Stanfield îşi ridică privirea de pe o hîrtie pe care o studia. Zîmbi întrebător, cu o privire precaută.

– Bună dimineaţa, şefule. Am auzit că eşti aici, azi. Am văzut-o pe Katy acum cîteva momente în hol.

Luke aruncă dosarul jos, pe birou.

– Numele de Lawtry, Gibson şi Ragsdale îţi spun ceva?

Stansfield se lăsă pe spătarul scaunului.

– Ar trebui să-mi spună?

– Da. Ei sînt trei dintre motivele pentru care vei fi în stradă în decurs de treizeci de minute.

Stansfield se îndreptă brusc, şocat.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Vorbesc despre încercarea dumitale deliberată de a trage *Gilchrist Gourmet* în marea cernelii roşii a debitului. Nu suficient ca să-l scufunzi, ci doar atît cît să-i micşorezi valoarea.

– Dacă asta e un fel de glumă, Gilchrist, eu n-o înţeleg.

Luke zîmbi uşor.

– Nu-i nevoie s-o înţelegi. Tot ce trebuie să faci este să pleci de-aici pînă la zece şi jumătate. Se uită la ceas. Adică peste douăzeci şi nouă de minute. Goleşti biroul. Am să te conduc personal pînă jos.

Stanfield se ridică în picioare, privirea lui nedezlipindu-se de la Luke.

– Iisuse! Eşti nebun? Katy ştie despre treaba asta?

– Nu. Şi nici n-o să ştie. Cît o priveşte pe Katy, ai avut o ofertă mai bună. Iar acum, cînd *Gilchrist Inc.* e din nou în mîini bune, o să pleci spre un viitor trandafiriu propriu.

– N-o să scapi de mine chiar atît de uşor, Gilchrist. Am lucrat în cercurile interioare ale companiei destul de mult timp. Katy deţine multă putere. O să se ducă direct la Justine şi o să-i spună că sînt concediat fără motiv. O să-i spună că *Gilchrist Inc.* are nevoie de mine, iar Justine o s-o creadă pe ea.

– Justine nu mai conduce compania, Stansfield. Luke zîmbi din nou. Şi nici Katy. Eu o conduc. Şi nu-mi poţi spune nimic care să mă convingă că am nevoie de tine aici.

Stansfield îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor. Faţa lui era încordată de furie.

– Te deranjează să-mi spui doar pentru ce sînt condamnat?

– Investigatorul spune că termenul cel mai frumos ar fi judecată greşită. Contractele pe care le-ai avut cu Lawtry, Gibson şi Ragsdale sînt exemple bune ale judecăţii tale extrem de slabe, nu-i aşa, Stanfield?

– Nu poţi da vina acestor contracte pe mine.

– Ba pot şi am s-o fac. Şi apoi, mai este mica problemă pe care *Gilchrist Gourmet* o are cu banca. Un alt exemplu de judecată cu adevărat proastă.

– Probleme de circulaţie bănească, zise repede Stansfield.

– Provocată de superextindere şi proastă planificare, răspunse Luke. Aş putea continua, dar sînt sigur că ştii restul. Sigur, am putea presupune că pot numi asta ca şase luni de proastă judecată din partea ta. Aşa ar numi-o Katy. Eu numesc asta sabotaj deliberat şi te eliberez din funcţie.

Stanfield făcu un pas înapoi de la birou.

– N-o să-ţi meargă cu treaba asta.

– Cine o să mă oprească?

Stanfield zîmbi cu răceală.

– Katy o să te oprească.

– Nu, Stanfield. De data asta, nu va fi aşa. Katy lucrează pentru mine. Ea face ce spun eu.

– Hei, să fiu al naibii! Privirea lui Stanfield deveni speculativă. Bîrfa e adevărată, nu-i aşa? Te culci cu ea.

– Tacă-ţi gura, Stanfield. Curăţă biroul. Mai ai douăzeci şi cinci de minute. Nu plec de aici pînă nu te conduc afară pe uşă.

Luke se sprijini cu un umăr de perete şi aşteptă

Stanfield ridică din umeri şi deschise un sertar.

– Tu eşti şeful. Dar înainte de a te felicita că ai scăpat de mine, ar fi mai bine să te gîndeşti cine m-a ajutat să fac aceste judecăţi greşite.

– Vrei să-mi spui că n-ai lucrat singur?

– Da, asta îţi spun, chiar aşa.

– Nu cred asta. Nu e nici un indiciu că ar mai fi implicat cineva.

– Asta pentru că partenera a fost niţel mai deşteaptă decît mine, ca să-şi acopere numele.

Stanfield scoase dosare din sertarele biroului şi le băgă în servietă.

– La naiba, era mai deşteaptă decît credeam eu, asta-i al dracului de sigur. Trebuie să i-o recunosc. M-a atras în-cursă.

Luke zîmbi slab.

– Ai făcut totul singur, Stanfield. Amîndoi ştim asta.

– Dacă vrei să crezi asta, îţi cînţi prohodul. Dar să nu dai vina pe mine dacă peste şase luni o să ai în continuare necazuri. Mă întreb cît timp o să-ţi trebuiască să-ţi dai seama că te culci cu acea persoană din companie care nu se va da înapoi de la nimic ca să vadă întregul imperiu Gilchrist prăbuşit.

Furia îl cuprinse pe Luke.

– Katy? De ce, fiu de căţea?

El se mută de lîngă perete, alunecă pe lîngă birou şi îl apucă pe Stanfield de pieptul cămăşii.

– Ia mîinile de pe mine, Gilchrist!

Luke îl trînti pe Stanfield jos pe scaun şi se apleсă peste el.

– M-am săturat de tine, Stanfield. Mi-am schimbat părerea. Nu mai ai timp. O secretară o să-ţi împacheteze lucrurile din birou. Te scot afară de-aici chiar acum.

– Foloseşte-ţi capul Gilchrist, zise repede Stanfield. Îţi spun afurisitul de adevăr. Katy îi urăşte pe toţi din familia Gilchrist.

– De ce să ne urască ea? întrebă Luke.

– Îşi închipuie că îi sînteţi datori cu toţii. Sabotajul a fost modul ei de fi chit, înainte de a-şi părăsi slujba.

– Minţi.

– Zău? Gîndeşte-te. Cum crezi că i-a fost ei în toţi anii ăştia? Cum crezi că s-a simţit ştiind că de drept ar fi trebuit să aibă o parte din *Gilchrist Inc.*

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Nu ştii? Stanfield zîmbi trist. Justine a făcut o înţelegere cu bunicul lui Katy, Richard Quinnell, să unească ambele companii.

– Şi ce legătură are acea veche înţelegere de unificare cu asta?

– Ea şi Quinnell au căzut de acord să-şi unească restaurantele în ziua în care tatăl tău trebuia să se căsătorească cu mama lui Katy.

– Pe dracu, toată lumea ştie asta.

– N-a fost nici o căsătorie, spuse Stanfield, aşa că nu a fost unificare.

– Ce încerci să spui?

– Toţi anii ăştia cît Katy a fost obligată să lucreze pentru Justine, ea a fiert din cauza faptului că Justine nu şi-a respectat partea ei din înţelegere acum treizeci şi şapte de ani.

– Stanfield, eşti nebun.

Stanfield rînji fără umor.

– Poate? Familia Quinnell şi-a onorat partea ei. Erau toţi la biserică. Dacă Justine şi-ar fi onorat partea ei din înţelegere, Katy şi fratele ei ar fi avut acum o parte din compania Gilchrist. Ar fi fost moştenitori la o avere.

– Îţi închipui că eu am să cred că ea a plănuit răzbunarea în toţi anii aceştia? Ţi-ai ieşit din minţi.

– La naiba, dintre toţi oamenii, un Gilchrist ar trebui să înţeleagă ce-i răzbunarea. Cum te-ai simţi dacă ai fi în locul lui Katy?

Lui Luke i se făcu frig în interior. Stanfield nimerise. Dacă situaţia ar fi inversă, un Gilchrist n-ar fi iertat şi n-ar fi uitat niciodată.

– Katy e altfel.

– Dacă gîndeşti aşa, eşti un prost. Ca asistentă personală a lui Justine, Katy a făcut parte din cercul interior ani de zile, dar nu era de fapt o parte a acestuia, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Nu, la naiba, nu înţeleg.

Stanfield întîlni ochii lui Luke.

– A fost aproape ca un membru al familiei, dar nu chiar din familie. Nu în probleme esenţiale. Ea trebuia să primească ordine de la cei din familie şi nu era în poziţia de a da ordine. A trebuit să suporte stările de spirit ale celor din familia Gilchrist, plîngerile şi dramatismul lor. Şi în tot timpul ăsta a ştiut că, de drept, ar fi trebuit să fie proprietara unei părţi din companie.

Luke îl ridică pe Stanfield de pe scaun.

– O să pleci. Acum. Dacă pleci în linişte, am să îngrop dovezile pe care le-a dezgropat investigatorul. Fă o scenă, sau provoacă scandal şi am să-ţi mînjesc reputaţia cu atîta noroi, încît n-o să mai lucrezi vreodată în oraşul ăsta. Ai de ales.

– Ştii ce cred că a ros-o pe ea cel mai mult? întrebă cu blîndeţe Stanfield. Faptul că preţiosul ei frate a fost eliminat din moştenire. Matt e persoana cea mai importantă din viaţa lui Katy. Asta ar trebui să ştii deja. Cred că ea ar face orice ca să fie chit cu ceea ce i-a făcut familia Gilchrist fratelui ei. Gîndeşte-te la asta data viitoare. Cînd ai să fii în pat cu ea.

Luke luă servieta lui Stanfield şi i-o puse în mînă. Luă haina lui Stanfield de pe cuier şi i-o aruncă în braţe. Apoi deschise uşa biroului şi îl împinse pe Stanfield în hol.

Aproape că se ciocniră de Katy, care traversa holul spre biroul lui Luke. Ochii ei se lărgiră surprinsă cînd se uită mai întîi la fața cenușie a lui Luke și apoi văzu zîmbetul batjocoritor al lui Stanfield.

– S-a întîmplat ceva rău? întrebă ea îngrijorată.

– Nu e nimic rău, Katy.

Luke apucă umărul lui Stanfield într-un mod ce spera să pară camaraderesc. Adevărul era că apăsa destul de tare ca să-i paralizeze terminațiile nervoase. Zîmbi cu un fals regret.

– Doar că îl pierdem pe omul nostru, Stanfield, mîna noastră dreaptă. A primit o ofertă mai bună. Ne părăsește azi.

– Pleacă? Katy era uluită. Fraser, nu mi-ai spus că îți cauți altă slujbă. Știu că erai preocupat de viitorul tău la *Gilchrist Inc.* dar n-am avut habar că te gîndești să pleci.

Luke răspunse înainte ca Stanfield să poată rosti ceva.

– Știi cum este pe banda rapidă a lumii afacerilor, Katy. Un director executiv în creștere, ca Stanfield, trebuie să pună mîna pe o ocazie cînd aceasta apare. Nu-i așa, Stanfield?

– Sigur. Așa-i. Trebuie să pui mîna pe ocazii. Katy înțelege asta. Și-a așteptat marea ei șansă ani de zile.

– Și aproape că a apărut. La fel ca și a ta, zîmbi călduros Katy. Făcu un pas înainte și îl îmbrățișă impulsiv pe Stanfield. O să-mi lipsești, Stanfield. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru sprijin.

Stomacul lui Luke se strînse.

– Îmi pare rău. Nu mai pot sta mult la luări de rămas-bun. Stanfield zice că are de prins un avion. I-am promis că o să-i mai reduc din birocraţia de la personal.

Luke îl scoase pe Stanfield din îmbrăţişarea uşoară a lui Katy şi îl îndrumă prin hol.

– La revedere, Fraser, strigă Katy.

Stanfield ridică o mînă în semn de rămas-bun, în timp ce Luke îl împinse practic în ascensor.

– Ce-i cu serviciul personal? întrebă Stanfield sec, cînd Luke apăsă butonul spre parter.

– Uită de serviciul personal. O să-i pun să-ţi trimită hîrtiile necesare.

Stanfield rîse încet.

– A fost o treabă bună, ştii?

– Ce anume? Sabotajul? Îmi închipui că a fost, a meritat. Cine te-a plătit să faci ca localul *Gourmet* să pară bolnav.

– Un consorţiu care voia să-l cumpere ieftin. Eram să li-l ofer pe o tavă de argint, la un preţ scăzut, după ce Justine avea să-şi dea în sfîrşit seama că trebuie să-l vîndă.

– Cît te plăteau ca să aranjezi lucrurile?

– Urma să primesc o parte din acţiuni. Eu urma să fiu directorul general al lui *Gilchrist Gourmet* sub noua conducere.

Luke aprobă din cap.

– Putea să reuşească. Doar că eu nu cred că Justine ar fi vîndut *Gilchrist Gourmet*.

– L-ar fi vîndut. Pînă la urmă.

– Mă îndoiesc.

– N-ai să poţi dovedi niciodată nimic. Asta o ştim amîndoi.

Luke ridică din umeri.

– Ştiu. Dar nu e nevoie să pot dovedi nimic ca să te împiedic să capeţi o slujbă decentă, oriunde în afacerile cu restaurante din regiunea de nord-vest. Un singur telefon din partea mea şi orice viitor patron al tău se va gîndi de două ori dacă să te angajeze. Ţine minte asta, Stanfield.

– Am să fac asta. Dar între timp tu gîndeşte-te că motivul pentru care am ajuns atît de departe cu planul meu este că am avut suficient ajutor din partea lui Katy.

Luke se reţinu ca să nu-i arunce pe Stanfield prin peretele de sticlă din hol, dar nu era uşor. Asta cerea o mare cantitate de autodisciplină, de genul aceleia care necesita ani de antrenament.

După ce Fraser părăsi clădirea, Luke luă din nou ascensorul în sus şi traversă holul spre biroul lui.

– Reţine apelurile telefonice, îi spuse el secretarei, cînd trecu pe lîngă ea.

Închise uşa biroului, se trînti în fotoliul lui şi stătu timp îndelungat, uitîndu-se pe fereastră. Katy l-ar fi acuzat probabil că fierbe în suc propriu.

Stanfield greşeşte, se gîndi el. Sigur, un Gilchrist putea plănui o răzbunare, pentru ceea ce s-a întîmplat în urmă cu treizeci şi şapte de ani între familiile Gilchrist şi Quinnell. Dar Katy? Imposibil. Katy era îngerul păzitor, autonumit, al clanului Gilchrist. Ea n-ar încerca niciodată să distrugă în mod deliberat afacerea familiei.

Dar ar face aproape orice pentru fratele ei Matt, îşi reaminti Luke. Dacă ea credea în mod sincer că Matt

fusese lipsit de moştenirea lui de către familia Gilchrist, nu se ştie ce ar fi putut face pentru represalii.

Un Gilchrist, în acest gen de situaţie, ar fi putut ajunge eventual la concluzia că, întrucît Justine a revenit asupra unificării, în urmă cu treizeci şi şapte de ani, cuiva i se datora ceva.

Oricare Gilchrist care se respectă nu ar fi avut probleme de conştiinţă ca să distrugă o întreagă companie de dragul unui frate căruia i s-a luat moştenirea cuvenită.

Luke simţi că-l cuprinde o răceală, gîndindu-se dacă şi Katy avea acelaşi gust de răzbunare.

Capitolul 17

– Bună. Mă cheamă Bill şi în seara asta sînt chelnerul vostru.

Luke îşi ridică privirea de pe lista de vinuri. Îl privi atent pe tînărul din faţa lui.

– Eu mă numesc Luke Gilchrist. Şi dacă te mai aud vreodată prezentîndu-te astfel într-un restaurant Gilchrist, ai să-ţi cauţi de lucru în altă parte. Chelnerii din restaurantele Gilchrist nu-şi fac relaţii personale cu clienţii.

Bill tresări şi roşi.

– Îmi pare rău, domnule. Vreau să spun, domnule Gilchrist. Eu n-am... adică, sînt nou aici şi unde am lucrat înainte noi...

– Las-o baltă. Dă-ne lista de bucate şi pleacă.

– Bine, domnule.

Mîna lui Bill tremura cînd îi dădu lui Katy lista de bucate.

Ea îi zîmbi slab.

– Mulţumesc.

– Da, doamnă. Mă întorc în cîteva minute să vă prezint specialităţile.

Bill mai aruncă o privire îngrijorată spre Luke, care îl ignoră, şi plecă în grabă.

Katy se uită urît la Luke cînd chelnerul se depărtă.

– Nu era nevoie să sari la bietul om. Încerca doar să-şi facă meseria. Nu-ţi dai seama că-i speriat? Ar trebui să mai laşi de la tine.

Luke se uită urît la spatele chelnerului care se retrăgea.

– Urăsc personalul de serviciu care se prezintă de parcă ar fi noii tăi prieteni buni.

– Încearcă să n-o consideri ca pe o chestiune personală, murmură Katy. Sînt sigură că nu se consideră amicul tău. Oricum, nu acum.

Luke oftă în sinea lui. Lucrurile nu începeau bine. Se uită în jur, căutînd să aibă o detaşare profesională.

Pacific Rim era localul de frunte în lanţul *Gilchrist*. Era un restaurant în stilul propriu al oraşului Seattle, cu o listă de bucate selectă, cuprinzînd antreuri din fructe de mare servite într-o atmosferă şic. Lista arăta influenţe asiatice şi italiene, amestecate în maniera unică şi uneori excentrică a bucătarilor din nord-vest.

În afară că se îngrijea de rezidenţii locali, *Pacific Rim* se bucura de o legătură foarte profitabilă, pe termen lung, cu personalul celor mai importante hoteluri. Această legătură asigura un flux continuu de vizitatori

din afara oraşului şi al celor care veneau pentru întruniri.

Luke vru să înceapă o conversaţie neutră cu Katy, în legătură cu succesul restaurantelor lui *Pacific Rim.* Dar, înainte de a putea să rostească măcar o vorbă, un picolo veni să le umple paharele cu apă. Chelnerul cu vinurile apăru lîngă cotul tînărului. Acesta se sperie şi tresări. Apa se vărsă pe faţa de masă albă.

Luke mormăi dezgustat şi scutură umezeala de pe mîneca hainei.

Micul picolo arăta ca lovit de trăsnet.

– Iertaţi-mă, domnule. Aduc un şervet.

Chelnerul cu vinurile încercă nobil să preia vina.

– Las-o baltă.

Luke îi spuse numele vinului ce urma să fie servit la masă.

Cei doi o şterseră cît mai repede posibil.

Katy rîse încet.

– Ţi-am zis că o să avem un serviciu impecabil?

– Serviciu? N-am fost lăsaţi singuri nici măcar trei minute.

Luke începea să-şi dea seama că făcuse o greşeală aducînd-o pe Katy la un restaurant *Gilchrist.* Din nefericire, întrucît folosise testul neanunţat ca o scuză pentru a o forţa pe Katy să-şi petreacă noaptea cu el, se simţise obligat să-l facă.

Era gata să plece de-acolo. Tot ce dorea era să fie singur cu Katy. Trebuia să discute cu ea. Avea întrebări de pus, dar nu era sigur că voia să audă răspunsurile. Emoţiile conflictuale îl afundau tot mai adînc în starea lui de spirit proastă.

Întrebările erau simple. Luke voia s-o întrebe pe Katy dacă plănuia o răzbunare împotriva clanului Gilchrist.

Voia să o mai întrebe dacă va rămîne cu el şi după trecerea celor şase luni.

Cum pune problema un bărbat unei femei, dacă este chiar atît de angelică pe cît pare? se întrebă Luke. Cum să o întrebe dacă îl urăşte în secret şi dacă a conspirat împotriva lui şi a întregii familii?

Atît de multe întrebări!

Luke o privi pe Katy cu fascinaţie confuză. Ea arăta în seara aceea ca un cer la apus. Purta o rochie galbenă cu turcoaz, care plutea în jurul ei ca un voal fin. Materialul uşor părea că alunecă pe sînii moi şi pe curbele dulci al şoldurilor fără să stea destul de lipit ca să-l satisfacă pe Luke, dar urmînd liniile trupului ei suficient ca să-l chinuie.

Luke nu putea vedea prin materialul delicat, deşi încercase s-o facă, încă de cînd ea ieşise din camera ei de hotel. Din micile indicii pe care le avusese pînă acum, el se gîndi că pe sub rochia uşoară trebuia să fie un fel de furou galben de mătase.

Era intens conştient de foamea lui senzuală. Îşi spuse că, în mod sigur, ea nu putea să-i zîmbească astfel dacă ar fi complotat să distrugă clanul Gilchrist? Să fi putut ea oare s-o facă?

– Nu poţi face un test real neamănunţit în propriile tale restaurante, spuse Katy în gen de conversaţie. Ţi-am spus asta. Au ştiut cine eşti, din momentul în care ai intrat pe uşă, chiar dacă ai făcut rezervarea sub alt nume.

– Am abandonat încercarea de a testa restaurantul,

mormăi Luke. Ai prefera ceva mai privat?

– În cazul ăsta, a fost o greşeală şi mai mare să alegi un restaurant *Gilchrist.*

Katy se uită în sus şi zîmbi cuiva care venea spre ei printre mesele aglomerate.

– Uite, vine noul director. El o să vrea să ştie dacă eşti mulţumit cu ce-a fost pînă acum. Fii drăguţ cu el, Luke. Numele lui e George McCoy şi e un om bun. Eşti norocos că lucrează pentru tine.

– Nu e nevoie ca în seara asta să joci rolul de ajutoare la personal. Pot să ţin minte numele tipului şi ştiu ce *fel* de treabă a *făcut aici.*

Luke lăsă jos furculiţa cînd un bărbat înalt, subţire, cu părul rărit, se opri lîngă masa lor.

– Bună, McCoy.

– Domnule! Ne bucură că sînteţi la noi. Îi zîmbi lui Katy. Bună seara, domnişoară Wade. Sînt bucuros că te văd aici în seara asta. M-am gîndit să trec pe-aici să întreb dacă totul e în regulă.

– Totul e minunat, George, zise Katy zîmbind. Ca de obicei. Nu-i aşa, domnule Gilchrist?

– Ne-ar conveni ceva mai puţină atenţie din partea chelnerilor, spuse Luke.

McCoy se alarmă imediat.

– Desigur. Am să vorbesc imediat cu ei. Nu mi-am dat seama. Ştiţi *cum e cînd vine şeful.*

Katy îi aruncă lui Luke o privire de avertisment, apoi îi zîmbi din nou, liniştită lui McCoy.

– Domnul Gilchrist şi cu mine tocmai am remarcat că aţi adăugat în listă nişte feluri noi, vegetariene. A comentat că e o idee grozavă, pentru că nord-vestul a

devenit un fel de rai al vegetarienilor. Nu-i aşa, domnule Gilchrist?

Luke bătu cu degetul pe masă şi se uită la ea pe sub gene.

– De pe buzele dumitale la urechile raiului, domnişoară Wade. Dacă m-ai auzit spunînd asta, probabil că am spus-o.

McCoy roşi, bucuros că şeful a fost mulţumit. Dar roşeaţa din obrajii lui Katy îl amuză pe Luke. Îngerii suportau greu minciunile. Chiar şi cele inofensive.

– Noul bucătar şi cu mine am încercat felurile vegetariene ca un experiment, se mîndri McCoy. Pînă acum, au mers surprinzător de bine. E uimitor cîţi clienţi ai restaurantelor noastre obişnuite nu mai mănîncă produse din carne. Nu că am abandona lista tradiţională. Turiştii şi cei de la congrese vor în continuare fripturi, desigur.

– Desigur, spuse Katy cu obrajii roşii în continuare. Benedict Dalton e noul bucătar-şef, nu-i aşa?

– Da. Are referinţe grozave. Omul e cu adevărat strălucit la bucătărie. Sîntem norocoşi că-l avem la noi. Se întoarse spre Luke. Am să ţin în frîu chelnerii. Îmi pare rău. Sînt o echipă bună. Uneori, chiar prea săritori.

– Bine!

Luke dădu din cap în gen de eliberare şi McCoy se grăbi spre bucătărie.

– Sinceră să fiu, Luke, ai fost într-o stare de spirit foarte rea în ultima vreme şi se pare că se înrăutăţeşte, zise Katy încruntîndu-se. S-a întîmplat ceva rău?

– Nu.

– Eşti sigur? Eşti îngrijorat cum o să ne descurcăm fără Fraser? Asta te preocupă?

– Ai încredere în mine, o să ne descurcăm bine fără Stanfield, zise Luke luînd lista de bucate. McCoy ar face bine să nu-l lase pe noul bucătar să o ia razna cu vegetarismul ăsta. *Majoritatea populaţiei vrea în continuare carne.*

– Sînt sigură că n-o s-o ia razna, zise liniştitor Katy. La Gilchrist s-a dat bucătarilor şi directorilor de restaurante multă libertate ca să-şi alcătuiască propriile lor liste de bucate.

– Toată lumea ştie că nu poţi lăsa bucătarii total liberi în bucătărie. Temperamental, ei sînt ca nişte primadone. Trebuie să-i controlezi, altfel capătă tot felul de idei nebune.

Katy îşi luă şervetul şi îl folosi ca să-şi înăbuşe rîsul.

– Ce-i aşa de nostim? întrebă Luke ridicîndu-şi privirea de pe listă.

– Un Gilchrist, care se plînge de natura temperamentală a altcuiva! Rîde ciob de oală spartă.

Reuşi să-şi înăbuşe rîsul pînă la un uşor chiotit. Lăsă jos şervetul.

– Mă bucur că te amuză.

– Cînd te afli în jurul membrilor familiei Gilchrist, trebuie să-ţi găseşti lucruri vesele unde poţi. Apropo, unde se duce Fraser?

Luke clipi încet.

– De ce mă întrebi?

– Pentru că e un prieten, am lucrat cu el în ultimele şase luni şi m-am gîndit că e curios că a plecat fără să anunţe dinainte. De asta.

– Nu ştiu. Mi-a zis că acum, cînd totul este sub control la *Gilchrist,* va accepta o ofertă mai veche de la o altă firmă.

Luke se gîndi că, spre deosebire de Katy, el putea să mintă fără să roşească.

Katy arăta gînditoare.

– Eşti sigur că ăsta era motivul pentru care a plecat?

– Crezi că putea exista alt motiv? întrebă uşor Luke.

– Păi, nu. Cred că nu. Doar că mă tot întreba care sînt planurile tale. Voia ca eu să-i informez cu toate.

– Pe naiba! Luke închise lista şi îşi puse braţele încrucişate pe faţa de masă albă. Ţi-a cerut informaţii din interior?

Sprîncenele lui Katy se împreunară într-o mică încruntare.

– N-aş spune chiar aşa. În fond, el însuşi era în interior.

– Nu, el nu era, afirmă Luke. Era un funcţionar. Nimic mai mult. Ce i-ai spus? I-ai menţionat investigaţia pe care o făceam?

Dar el ştia deja răspunsul la asta, se gîndi Luke. Era clar, Katy nu-l avertizase de investigaţia pe computer. Stanfield ar fi încercat fie să-şi acopere urmele, fie şi-ar fi dat demisia, înainte să fie descoperit.

– Mi-ai zis să nu vorbesc nimic despre asta, răspunse Katy, aşa că n-am spus nimic. Dar dacă vrei părerea mea, cred că ai tendinţa să fii prea secretos.

– Katy, cred că e timpul să avem o discuţie, începu Luke hotărît. Dar înainte de a putea încheia fraza, el zări o pereche familiară înaintînd prin restaurantul aglomerat.

– La naiba!

– Acum, ce nu merge? Katy îi urmări privirea. E Maureen cu Hayden. Au venit probabil pentru cină.

– Ai avut drepate, mormăi Luke. A fost o greşeală să venim aici.

Se resemnă în faţa inevitabilului. Mătuşa şi unchiul lui se apropiau de masă.

Maureen şi Hayden, îmbrăcaţi ca de obicei în negru, treceau ca nişte alteţe regale printre mese. Veniră direct spre Luke şi Katy, traseră două scaune în plus de la masă şi se aşezară.

– Ni s-a spus că luaţi cina în seara asta aici, zise Hayden fără introducere.

– Aşa să fie? Luke ridică dintr-o sprînceană. Cine v-a spus?

– Secretara ta este la biroul corporaţiei.

– Asta e ultima dată cînd îi mai cer să facă o rezervare pentru mine; zise Luke. Poate că e ultima oară cînd face vreun lucru pentru mine.

– Ei, Luke! murmură Katy.

– Am nevoie de o secretară care să ştie să-şi ţină gura.

Katy îi aruncă o privire exasperată şi se întoarse spre Hayden.

– Voiai să vorbeşti ceva cu Luke?

– Da, de fapt era ceva.

– Nu poate să aştepte? întrebă nerăbdător Luke.

– Nu. Darren a venit la mine ieri. Mi-a spus că l-ai ajutat într-o situaţie destul de neplăcută.

Luke ridică din umeri.

– S-a scos singur.

– Sub îndrumarea ta, zise Maureen. Îi aruncă o privire rapidă lui Katy, apoi se uită din nou la Luke. Am înţeles de asemeni de la fiica mea că ai avut o discuţie mai lungă cu fostul ei soţ.

– A fost o discuţie scurtă, nu lungă şi zău că nu vreau să vorbesc despre toate astea acum, zise Luke.

Maureen nici nu clipi măcar.

– I-ai făcut un mare serviciu, Luke. Ştiam că bărbatul acesta îngrozitor o necăjeşte din nou. Mă temeam că el nu va pleca liniştit, după ce avocaţii lui Justine au terminat cu el. Eden spune că îi cerea bani.

– Şantaj! spuse Hayden cu un ton de mormînt. Curat şantaj.

Luke se uită la Katy, care arăta surprinsă. Apoi, el se încruntă la Hayden.

– Eden, ţi-a spus?

– Da, zise Hayden clătinînd cu tristeţe din cap. Toată povestea a ieşit la iveală cînd Maureen a confruntat-o în legătură cu faptul că se vedea din nou cu Nate Atwood. Cred că Eden era atît de uşurată că a scăpat de el, încît n-a mai rezistat şi i-a spus totul.

– Sărmana mea fată curajoasă! A ţinut pentru ea secretul ăsta îngrozitor atîtea luni, zise Maureen. Cînd mă gîndesc prin ce-o fi trecut, nu pot decît să plîng. Teama crescîndă, disperarea, îngrijorarea, trebuie să fi fost aproape de nesuportat.

– Nu era bine nici pentru socotelile de la cele două restaurante implicate, spuse sec Luke.

Katy se încruntă la el.

– Eden era disperată, Luke. Ştii doar.

Maureen oftă.

– Nu avea de ales. A făcut ce a crezut că-i mai bine ca să mă protejeze pe mine. Dacă ar fi venit măcar la mine de la început, puteam să o ajut.

– Da? Luke se uită sceptic la ea. Cum?

– În primul rînd, Hayden şi cu mine îi puteam spune că acele tăieturi din ziar în legătură cu condamnarea mea erau neadevărate.

Hayden o bătu pe mînă pe Maureen şi zise:

– Maureen a fost victima unui alt proprietar de galerie, lipsit de scrupule, care s-a folosit de felul ei încrezător de a fi.

– Locuiam la New York în vremea aceea, explică Maureen. Eram tînără, naivă şi nouă în domeniul ăsta de afaceri. Hayden a fost cel care m-a ajutat să ies din încurcătura aia.

– Abia o cunoscusem, zise Hayden. M-am dus la New York ca să mă regăsesc ca artist, dar am găsit-o pe Maureen în schimb. Eram amîndoi foarte îndrăgostiţi. Ştiam că ea nu era vinovată de a fi vîndut în mod deliberat artă falsificată. Fusese prinsă într-o cursă.

Ochii lui Maureen străluciră de lacrimi.

– Hayden avea încredere în mine. Din nefericire, nimeni altcineva nu mă credea. Cariera mea era distrusă. Hayden mi-a sugerat să vin cu el în Vest. Restul este istorie.

– Bineînţeles că nu puteam să-i explic toate astea lui Justine, murmură Hayden. Ea n-ar fi înţeles niciodată. Ea era deja furioasă că eu nu manifestam nici un semn de atracţie pentru afaceri şi era ideea ca eu să am o carieră în lumea artistică.

– Faptul că Hayden se însura cu o persoană care a

suferit acuzaţii penale ar fi înfuriat-o la culme, comentă cu tristeţe Maureen.

– O ştii pe Justine, continuă Hayden cu o mişcare a capului lui distins. Mai tîrziu, cînd Thornton a fugit cu Cleo, am ştiut că trebuie să tăcem în veci în legătură cu trecutul lui Maureen. Am văzut ce i-a făcut Justine lui Cleo. Nu-i puteam permite să o trateze astfel pe soţia mea. Credeam că totul a fost îngropat, în siguranţă. Mă întreb, cum a găsit Atwood tăieturile alea vechi din ziar.

– Probabil că s-a uitat prin nişte colecţii ale ziarelor, zise Luke. Atwood nu e un prost. El cunoaşte valoarea informaţiei, la fel ca şi mine, supravieţuieşte pentru că poate să adune informaţii. El ştia destulă istorie a familiei ca să-şi dea seama de unde trebuia să înceapă să caute.

– Deci a căutat vreun vechi material de scandal care i-ar putea fi folositor, conchise Hayden.

– Şi m-a găsit pe mine, zise cu încredere Maureen. Cît timp a fost căsătorit cu Eden, el a aflat multe despre noi. A ştiut cum este Justine. Ştia că nu era nevoie de mult ca să se supere.

Bill, chelnerul, apăru la masă. Arăta extrem de agitat.

– M-am gîndit să văd dacă doamna şi domnul Gilchrist doresc ceva.

Maurenn îşi ridică privirea.

– A, da. Soţul meu şi cu mine ne alăturăm celorlalţi. Eu încep cu un *Martini,* te rog.

– Mie adu-mi un *Manthattan,* spuse Hayden amabil.

Luke înjură în gînd, dîndu-şi seama că pierduse

orice intimitate care îi mai rămăsese ca să poată discuta cu Katy. Cînd o privi, văzu rîsul în ochii ei şi ştiu că era din nou amuzată de apăsătorul clan Gilchrist.

Îi veni în gînd că, dacă ea îi găsea atît de nostimi, nu putea să-i urască.

Oare chiar nu putea?

Hayden se lăsă pe spătar şi-şi luă un aer gînditor.

– Maureen şi cu mine am decis că e timpul să punem cărţile pe masă, Luke. Este clar, din cele ce ai făcut pentru Darren şi Eden, că nu ai venit să te răzbuni pe întreaga familiei, dar aş dori să ştiu ce planuri ai pentru companie.

Katy vorbi repede.

– V-a spus ce vrea să facă pentru *Gilchrist Inc.* O să pună din nou compania pe picioare.

Hayden se încruntă.

– Da, dar intenţionezi în continuare să iei drept onorariu restaurantul *Pacific Rim?*

– Sigur, răspuse Luke. De ce nu? Uitîndu-se din nou prin interiorul restaurantului, adăugă. Cred că va fi o investiţie al naibii de bună, deşi mi-e teamă că o să trebuiască să schimb bucătarul.

Maureen era gata să ţină un discurs plin de pasiune. Hayden arăta funebru.

Katy lovi cu cuţitul în farfurie şi îl privi urît pe Luke.

– Cred că ar fi cel mai bine dacă am evita cu toţii subiectul acesta de discuţie astă seară. Planurile lui Luke încă nu au fost finalizate.

Sprîncenele lui Luke se ridicară.

– N-au fost?

– Nu, spuse ea cu fermitate. Şi cred că ar trebui să

aşteptăm cu toţii pînă la sfîrşitul perioadei celor şase luni, înainte de a face afirmaţii pripite.

Maureen îi aruncă lui Katy o privire şmecheră şi apoi aprobă din cap.

– Foarte bine. Poate că ar fi cel mai bine să aşteptăm.

Hayden vru să se opună, apoi păru că îşi schimbă părerea după ce îi aruncă o privire soţiei lui. Oftă din greu cînd se întoarse din nou spre Luke.

– Ştii, băiete, eu nu te-aş învinovăţi, dacă ai duce de rîpă toată afurisita de companie, desigur. Dar e moştenirea copiilor mei şi am un interes indirect să o protejez. Dar, aş înţelege.

Katy strîmbă din nas.

– Numai un Gilchrist ar face asta.

Hayden ridică din umeri.

– Poate. Lucrul pe care l-a făcut Justine în urmă cu treizeci şi şapte de ani a fost ceva de neiertat.

– Şi, desigur, familia din partea lui Luke nu v-a iertat niciodată.

Katy clătină din cap uluită.

– Ajunge, Katy, o avertiză Luke.

Nu avea o stare de spirit care să suporte vreo generalizare a ei.

– Ştiţi, continuă ea fără să-i dea vreo atenţie, m-am întrebat dintotdeauna despre un lucru. Şi dacă în seara asta scoatem toate bîrfele astea la lumină, poate că este momentul să vă întreb.

– Ce anume? exclamă Maureen.

– M-am întrebat, de ce Thornton Gilchrist a fugit cu Cleo? Era desigur foarte îndrăgostit, iar cei din familia

Gilchrist fac lucruri dramatice, mai ales în situaţii dramatice. Dar de ce presupuneţi că nu i-a trimis mamei mele nici măcar un bileţel ca să nu trebuiască să suporte umilinţa de a fi abandonată în faţa altarului?

Luke se uită fix la ea, conştient că Hayden şi Maureen o priveau şi ei fix. Nimeni nu avea un răspuns. Pentru prima oară în viaţa lui, Luke simţi că o parte din loialitatea faţă de părinţii lui, pînă atunci nepusă sub semnul întrebări, începe să se clatine. Katy avea dreptate. Tatăl lui putea măcar să o anunţe pe sărmana Deborah Quinnell că va fi abandonată.

– Nu ştiu de ce nu a contactat-o pe mama ta, spuse în cele din urmă Maureen. Poate că nici nu s-a gîndit la aşa ceva. Era probabil mai preocupat să se însoare cu Cleo şi s-o potejeze de furia lui Justine.

Hayden strînse cu blîndeţe mîna lui Maureen.

– A fost un lucru nefericit, dar cred că îmi pot închipui cum s-a întîmplat. Thornton se temea probabil că Justine o să se descotorosească de Cleo, dacă ar fi fost avertizată de intenţiile lui. Iar dacă Deborah Quinnell ar fi ştiut dinainte de fuga lor, în mod natural, ea i-ar fi spus ceva tatălui ei.

– Care s-ar fi dus direct la Justine să întrebe ce se întîmplă, conchise Maureen. Trebuie să înţelegi cîtă putere avea Justine în vremea aceea. Toată familia tremura cînd ea strănuta măcar. Thornton avea dreptate să se teamă de ce-ar fi putut ea să-i facă lui Cleo.

Katy se uită la ea.

– Ce putea să-i facă?

– Cine ştie? răspunse Hayden. Putea încerca să o cumpere. Sau ar fi ameninţat-o în vreun fel. Poate că

ar fi convins-o că-i va ruina viaţa lui Thornton căsătorindu-se cu el.

Maureen aprobă din cap.

– Problema este că Thornton a ştiut clar că prima lui sarcină era să o protejeze pe Cleo.

– Iar Deborah Quinnell era abia a doua pe lista lui de priorităţi, murmură Katy. Încă o crimă din imprudenţă a familiei Gilchrist.

Luke deveni rece de furie.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nimic, zîmbi Katy de departe. Comandăm ceva? Eu am să încerc nişte antreuri noi, vegetariene, ale bucătarului.

Crimă prin imprudenţă! Luke se uita la listă fără să vadă. Niciodată în viaţă nu simţise atîta lipsă de poftă de mîncare. Aşa o vedea Katy pe mama ei? O victimă nevinovată a pasiunilor familiei Gilchrist? O simplă piedică sub roţile carului de războinic al unui Gilchrist?

De fiecare dată cînd privea situaţia aşa cum ar fi privit-o un Gilchrist, era obligat să-şi dea seama că ea avea o bază pentru răzbunare.

– Am să încerc şi eu un afurisit de fel vegetarian, mormăi Luke.

Ultimul lucru pe care voia Luke să-l vadă în farfurie era ceva care să semene a carne.

– Soarta face feste vechi, remarcă filozofic Maureen. Gîndeşte-te, Katy. Dacă Justine ar fi făcut totuşi unificarea, în urmă cu treizeci şi şapte de ani, în ciuda faptului că nunta n-a mai avut loc, azi tu şi cu Matt aţi fi fost în parte proprietari la *Gilchrist Inc.*

– Zăpăceşti minţile, spuse Katy cu răceală.

Hayden înlătură chestiunea cu un gest la mîinii.

– Nu exista nici o şansă ca Justine să continue cu unificarea, după ce Thornton a fugit cu Cleo. Unificarea între Quinnell şi Gilchrist era legată de căsătoria dintre cele două familii. Justine ar fi murit înainte de a preda o parte a companiei cuiva din afară.

Măruntaiele lui Luke coborîră la încă un grad sub zero. Stanfield a avut dreptate. Era uşor să ajungi la concluzia că familia lui Katy pierduse serios în urmă cu treizeci şi şapte de ani. Întrebarea era dacă ea vedea lucrurile aşa sau nu.

Luke se gîndi că nesiguranţa în privinţa sentimentelor reale ale lui Katy, pe care o simţea în seara asta, avea să-l înnebunească.

– Ei, toate astea sînt vorbe în vînt, zise Katy cu un zîmbet curios.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită gînditoare în jur, în restaurantul aglomerat.

– Mă gîndeam, continuă ea, că în curînd, la *Gilchrist* vor trebui redecorate localurile restaurantelor. Ăsta, de exemplu, e foarte plăcut dar începe să arate cam învechit.

– Decoraţiunile restaurantelor îmbătrînesc la fel ca toate celelalte lucruri, zise Luke, mai interesat de propriile lui gînduri învălmăşite decît de decoraţiunile interioare.

Katy zîmbi luminos.

– Am o sugestie de făcut.

– Ce anume?

– Cred că ar trebui să redecorăm toate cele cinci restaurante, ca să ne folosim de avantajul legăturii com-

paniei cu un artist faimos. Ar trebui să expunem cîteva dintre lucrările lui Hayden. Maureen ar putea supraveghea decoratorul, ca să se asigure că arta este prezentată în modul cel mai avantajos.

Maureen rămase cu gura căscată. Ochii ei străluceau de emoţie.

– Katy, vorbeşti serios?

– Sigur. Mă gîndeam la asta de cîtva timp. Am putea chiar sublinia impactul expunerii, creînd simultan un fond pentru arte. Asta ar genera nişte relaţii extraordinare cu publicul. Ar fi grozav, pentru imaginea companiei *Gilchrist.*

O strălucire de entuziasm apăru scurt în ochii lui Hayden. Apoi dispăru.

– Las-o baltă! Justine n-ar accepta niciodată aşa ceva.

– Justine nu mai dirijează aici acum, îi aminti Katy cu blîndeţe. Luke conduce. Şi pun pariu că lui Luke îi place ideea, nu-i aşa, Luke?

Luke privi în ochii ei limpezi, cristalini şi se întrebă cum de a putut oare să-şi închipuie vreodată că ea a consi[illegible]at cu Fraser Stanfield. Oricine care ar fi urît familia Gilchrist, n-ar fi plănuit să repare o parte dintre efectele respingerii suferite de Hayden şi Maureen.

Îngerii păzitori nu stau şi complotează răzbunare, îşi dădu seama Luke cu o bruscă iluminare interioară. Ei au alte priorităţi. Merg înainte, cu viaţa.

Brusc, starea lui de spirit se uşură şi deveni mai exuberant decît fusese toată ziua. Îşi îndreptă din nou atenţia spre chestiunea de faţă, conştient că Maureen şi Hayden îl urmăreau cu încordare.

– Păi... spuse Luke lent.

Se opri şi clipi, cînd Katy îl lovi cu piciorul pe sub masă. Se uită la ea şi văzu expresia ei de avertizare. Aproape că îi venea să zîmbească.

– Ei, sigur. Ce naiba? De ce nu? Să punem sticlăria lui Hayden în toate holurile restaurantelor.

Ceva se relaxă pe faţa lui Maureen.

– Mulţumesc, Luke, zise ea încet.

Hayden părea uimit, dar începu să zîmbească lent.

– N-am ştiut că-mi apreciezi munca, Luke.

– E un interes mai recent, recunoscu Luke.

Luke o strînse pe Katy în braţe de îndată ce închise uşa apartamentului de hotel.

– Am crezut că n-o să te mai am niciodată singură, mormăi el cînd îi acoperi gura cu a lui. Sentimentul de dorinţă care îi mînase emoţiile în seara asta crease în el o foame pe care doar Katy i-o putea linişti.

Katy îşi despărţi buzele pentru el, fără să protesteze. Avea braţele în jurul gîtului lui şi se sprijinea de el.

Mătasea fină a rochiei ei, galbenă cu turcoaz, era la fel de lipsită de materialitate precum arăta. Să o atingă prin materialul ca pînza de păianjen era aproape la fel ca o atingere fără nimic pe ea.

Aproape, dar nu chiar.

Luke îi scoase rochia şi o lăsă pe podea. Ochii lui Katy erau limpezi şi calzi şi primitori, cînd o duse spre pat.

El voia să nu se grăbească, dar dorinţa era copleşitoare. Lăsă o dîră de haine aruncate pe covor, atît ale lui cît şi ale lui Katy. Ea scoase un nou sunet cînd o lasă pe cearceaful alb, apoi se întinse după el.

Mîinile lui tremurau cîteva minute mai tîrziu, cînd îi despărţi coapsele şi se lăsă peste ea. O pătrunse încet, împingîndu-se cu grijă în rezistenţa naturală a îngustimii ei. Cînd fu în siguranţă în ea, căută eliberarea şi asigurarea că ea îl dorea la fel de mult cum o dorea el.

Katy se strînse în jurul lui, fierbinte şi umedă. El simţi pe umeri umezeala propriei lui transpiraţii şi muşcătura excitantă a unghiilor ei care se agăţau de el.

Cînd dinţii ei mici, ascuţiţi, muşcară în muşchiul umărului lui, toate întrebările care făcuseră din ziua respectivă o furtună de nesiguranţă dispărură. Trupul lui se înălţa spre apogeu. O auzi pe Katy strigîndu-i numele şi se cutremură. Apoi se pierdu în căderea liberă care avea să-l rupă în bucăţi şi să-l facă din nou la loc, un bărbat întreg. Cum a putut oare să se gîndească un singur moment că ea ar fi complotat o răzbunare? se întrebă el.

– Şi, de ce ai fost într-o stare de spirit atît de neagră în ultimele două zile? întrebă Katy ca să facă din nou conversaţie.

Luke era întins pe perne. Katy era pe burtă, cu braţele încrucişate sub piept. Ţinea un picior ridicat de la genunchi şi îl legăna leneş peste patul în dezordine.

– N-am fost într-o dispoziţie neagră, de două zile. Luke îşi trecea degetele prin părul ei.

– Ba da, ai fost. Chiar şi după toate standardele

Gilchrist.

El îi dădu o palmă în glumă, peste fundul gol.

– Nu-mi place asta. Nu-mi poţi judeca stările mele de spririt, în raport cu standardele Gilchrist. Şi nu mă cunoşti încă destul de bine ca să faci asemenea judecăţi.

– Evită chestiunea.

Îl trase de părul creţ de pe piept.

– Au!

Îi apucă degetele, care îl chinuiau.

– Oricare a fost starea mea de spirit, pot să te asigur că acum mă simt grozav. Sau cel puţin n-am simţit nimic pînă cînd ai început să mă torturezi.

Ea se uită de aproape la el.

– Eşti sigur că nu mai eşti într-o stare de spirit nesuferită?

– Absolut. Uite. Zîmbesc.

– Cei din familia Gilchrist pot zîmbi chiar, cînd...

Luke îi închise gura cu degetele.

– Nu mai spune mai departe.

El luă mîna.

– În regulă. Dacă eşti sigur că starea ta de spirit s-a îmbunătăţit faţă de ieri, murmură ea încet, am o întrebare pentru tine.

– Ce anume?

– Ce-ai gîndit cu adevărat despre amplasările pe care ni le-a arătat ieri agentul imobiliar?

Luke analiză groaznica posibilitate ca *Pesto Presto* să însemne, în cele din urmă, ceva mai important în viaţa lui Katy decît era el şi o parte din buna lui dispoziţie începu să se evapore.

– Sînt toate o porcărie, zise el.

Katy apucă o pernă şi începu să-l lovească. Luke rîse pînă simţi că trupul lui se excită din nou, apoi rîsul se transformă în pasiune şi se pierdu din nou în raiul dulce al căldurii lui Katy.

Capitolul 18

Două zile mai tîrziu, Luke răspunse la uşa căsuţei lui, avînd o ceaşcă de cafea în mînă şi fiind cu gîndul la nişte cifre de pe computerul lui. Ştia, după felul cum Zeke îşi mişca urechile, că oricine ar fi fost de partea cealaltă a uşii, era un prieten. Asta limita posibilităţile la doi. Katy sau fratele ei.

Luke spera să fie Katy.

Dar se dovedi că era Matt. Ţinea mîinile pumn în lături şi faţa îi era rigidă de furie. În ochii lui se vedea o acuzare tăioasă.

– Te culci cu sora mea, zise Matt.

Luke făcu un pas înapoi şi ţinu uşa deschisă.

– Intră, Matt.

Matt făcu un pas în micul hol. Umerii lui erau ţepeni de încordarea provocării.

– Te culci cu ea.

– Ea ţi-a spus asta?

Luke o luă spre bucătărie. Matt îl urmă în silă.

– Nu era nevoie să-mi spună ea. Mi-am închipuit singur, după ce voi doi v-aţi întors de la Seattle. Iisuse! Ce crezi că sînt? Tîmpit? Crezi că dacă am doar şaptesprezece ani nu ştiu ce se întîmplă?

– Nu. M-am gîndit doar că nu e treaba ta.

Luke se aşeză la masă şi împinse nişte notiţe pe care le făcuse.

– Ea e sora mea, trebuie să am grijă de ea. E tare deşteaptă la multe lucruri, dar nu ştie prea multe despre bărbaţi. Mai ales despre bărbaţi ca tine.

– Ce nu-i în regulă cu mine?

Matt îşi trecu nervos mîinile prin păr şi se trînti pe celălalt scaun.

– Ţi-am zis o dată că nu eşti chiar genul ei.

– Şi eu ţi-am spus că am eu grijă de asta.

– Ştiu, dar am văzut cum era ea ieri cînd v-aţi întors amîndoi. Matt se opri şi se uită urît. Vrei să spui că nu te culci cu ea?

– Nu. Ţi-am amintit doar că ţi-am dat cuvîntul că o să am grijă de ea şi aşa o să fac.

Luke studie expresia pasionată a lui Matt.

– Ce nu era în regulă ieri la sora ta? Ce te-a preocupat, aşa, deodată?

– A plîns, la naiba! Katy nu plînge, aproape niciodată. Dar eu am văzut-o. Era în camera ei. Nu ştie că am văzut-o.

– Crezi că plîngea din cauza mea? Pentru ceva ce-am făcut eu?

– Da.

– Ce te face să crezi asta?

– E sora mea, exclamă Matt. O ştiu mai bine ca oricine. Ultima dată cînd a plîns aşa singură în camera ei a fost cînd tîmpitul ăla de Nate Atwood a abandonat-o şi a început să se întîlnească cu Eden.

Luke îşi strînse gura. Comparaţia cu Atwood era neplăcută.

– Matt, îţi promit că eu n-o să mă port cu ea aşa cum a făcut Atwood.

– Nu. Tu o să te porţi mai rău. Din cauza ta, o să fie mai sfîşiată. Cel puţin, Atwood n-a sedus-o. Ea mi-a spus lucrul ăsta cînd am întrebat-o.

– Eşti un frate mai tînăr, cam băgăcios, nu-i aşa? Ce naiba ţi-a dat dreptul să-i pui o asemenea întrebare?

– Pentru că aş fi făcut ceva, dacă ar fi sedus-o, declară Matt.

– Ce-ai fi făcut?

– Nu ştiu, zise Matt bosumflat. Ceva. Katy a zis că n-o să trebuiască să-i fac nimic, indiferent dacă a sedus-o sau nu, pentru că Atwood avea să fie pedepsit destul şi aşa.

Luke îi aruncă lui Matt o privire piezişă.

– Da? Cum?

– A zis că va căpăta tot ce merită, cînd se va căsători cu o Gilchrist.

Luke bătu iritat cu degetele pe masă.

– Asta sună într-adevăr ca spus de Katy.

Un timp, se lăsă tăcere în bucătărie. Zeke veni cu farfuria lui. Privi tabloul cu cei doi bărbaţi care se uitau urît unui la celălalt, peste lăţimea mesei de bucătărie.

Puse jos farfuria şi îşi sprijini capul pe genunchii lui Matt, oferindu-i simpatie tăcută. Matt îi mîngîie absent urechile.

– De ce ai venit aici, Matt? întrebă liniştit Luke.

– Să-ţi spun să n-o răneşti pe Katy.

– Cum sugerezi să evit asta acum?

Matt arătă nesigur o clipă. Apoi se uită din nou urît.

– Ar trebui măcar s-o ceri în căsătorie. Atunci, n-ar simţi că doar te foloseşti de ea.

Luke absorbi spusele.

– Vrei să-i cer să se mărite cu mine?

Matt se îndreptă în scaun, arătînd mai hotărît.

– Da. Da, cred că ar trebui.

Luke se simţi curios de uşurat.

– În regulă. Aşa am să fac.

Matt îl privi cu mare scepticism în ochi.

– Ai s-o faci?

– Da. Ca frate, bănuiesc că ai dreptul să ştii care sînt intenţiile mele. Îţi dau cuvîntul de onoare că sînt onorabile.

– Da?

Matt era, evident, zăpăcit de disponibilitatea lui Luke de a face exact ceea ce trebuie.

– Pe cuvînt de onoare, spuse solemn Luke. Dar trebuie să ştii de la început că problema nu depinde de intenţiile mele. Ci de intenţiile surorii tale.

– Cum aşa?

– Eu nu sînt deloc sigur că intenţiile lui Katy faţă de mine sînt onorabile, spuse Luke încet. Nu sînt sigur că vrea să se mărite cu mine.

– O, da, eu ştiu. Matt arăta uşurat. Eu cred doar că

trebuie s-o întrebi, asta-i tot. Probabil că n-o să vrea pînă la urmă să se mărite cu tine. În fond eşti un Gilchrist.

Luke strînse din dinţi.

– Nu e uşor, să ştii.

– Să fii un Gilchrist? Da. Asta pot să înţeleg. Şi, chiar o s-o ceri de soţie?

– Da.

– În regulă, zise Matt clătinînd din cap satisfăcut. E bine, zise el, considerînd probabil misiunea îndeplinită. Hei, vrei să mergi la sala de gimnastică să te dezmorţeşti? Ai putea să mă ajuţi să mă antrenez la nişte mişcări.

– Sigur. De ce nu?

Luke se gîndi că era un mod la fel de bun ca oricare altul de a-şi uşura încordarea interioară.

Katy îl zări pe Zeke privind-o de la geamul bucătăriei lui Luke, cînd trecu pe-acolo în drum spre plajă. Cîinele cel mare avea faţa lipită de geam, o poziţie cam neobişnuită, avînd în vedere faptul că ţinea în gură farfuria. Zeke o urmărea cu o privire intensă, cu urechile pe jumătate ridicate.

Katy ezită, dîndu-şi seama că Zeke era singur. Matt şi Luke plecaseră la clubul de atletism din Dragon Bay în urmă cu o oră. Îşi spuse că animalul nu se simţea singur şi că poate să stea aşa.

Zeke continua să se uite fix prin geam la ea, plin de speranţă. Probabil că ştia că se ducea jos, la plajă, se gîndi Katy. Lui Zeke îi plăcea să coboare la plajă.

– Bine, bine, mormăi Katy.

Folosi cheia pe care i-o dăduse Luke şi deschise uşa căsuţei.

Zeke ieşi şi porni cu farfuria lui direct spre cărarea din stîncă.

Cîinele ajunse pe plajă, la cîţiva metri înaintea lui Katy şi fugi să exploreze mirosurile excitante lăsate de reflux. Katy îl urmă încet.

Era într-o stare de spirit stranie. De fapt, fusese aşa de la Seattle. Cu o seară în urmă, chiar plînsese liniştit în dormitor. Slavă Domnului că Matt nu o auzise. Ar fi fost preocupat şi ar fi întrebat-o ce se întîmplă.

Katy ştia că nu-i putea da un răspuns clar. Nu-i putea spune lui Matt că era îndrăgostită de Luke şi că dragostea ei nu avea viitor.

Să-l iubească pe Luke era o prostie monumentală. Dar ea ştiuse, de prima dată cînd făcuse dragoste cu el, care va fi rezultatul probabil. Dacă era onestă cu ea însăşi, trebuia să recunoască faptul că simţise acest lucru de prima dată cînd îl întîlnise.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să nu privească dincolo de următoarele cîteva luni. Să ia ce i se oferea, atîta timp cît Luke va rămîne la Dragon Bay. Să fie pregătită să-l vadă plecînd, la sfîrşitul celor şase luni.

Katy oftă. Avea să fie greu. Ea era obişnuită cu planuri şi angajamente pe termen lung. Era obişnuită să privească în viitor.

– Katy!

Katy se întoarse, surprinsă la auzul numelui ei strigat peste zgomotul valurilor. Zeke îşi înălţă capul de unde era.

– Fraser!

Katy îi zîmbi lui Fraser Stanfield, care alergà pe cărarea din stîncă.

– Ce naiba faci aici?

– Am venit să-mi iau rămas-bun. Fraser ajunse pe plajă şi veni repede spre ea. Nu prea am avut ocazia ieri.

– Credeam că eşti în drum spre aeroport.

Fraser îi zîmbi trist.

– Nu ţi-ai dat seama ce se întîmpla? Gilchrist mă scotea din clădire. Tocmai mă concediase.

Katy amuţi.

– Te-a concediat? Nu cred. De ce ar face aşa ceva?

– Afaceri. Gura lui Fraser se strîmbă. Nimic personal, ştii?

– Nu, nu ştiu. Despre ce-i vorba?

– Gilchrist se temea că sînt prea aproape de cercul interior al puterii la *Gilchrist.* M-a văzut ca pe o ameninţare şi a decis să scape de mine.

– Dar singurul motiv pentru care erai aproape de cercul interior era că Justine ţi-a cerut să ajuţi să ţinem compania pe linia de plutire.

– Hei, nu te îngrijora de asta, Katy. Sînt bărbat mare. Ştiu cum se joacă jocurile astea.

– Dar dacă ce spui e adevărat, atunci e groaznic de incorect. Katy era uluită. E groaznic. Am să stau de vorbă cu Luke, imediat. N-o să-i permit să te conce-

dieze doar pentru că m-ai ajutat pe mine să ţin lucrurile în frîu pentru Justine.

– Las-o baltă, Katy! S-a făcut. N-o să-l determini pe Gilchrist să se răzgîndească. Am lucrat amîndoi cu cei din familia Gilchrist destul timp ca să ştim că fac întotdeauna cum vor cînd doresc destul de mult un lucru.

– Dar nu-i drept.

Fraser rîse acru.

– Tu ai fost întotdeauna cam naivă în legătură cu etica în afaceri. Nu te mai îngrijora din cauza asta. Am să cad în picioare. Întotdeauna se întîmplă aşa.

– E teribil. Mă simt îngrozitor. În parte, e vina mea. M-ai ajutat pe mine să-mi fac treaba.

Ochii lui Fraser se întunecară.

– Personal, singurul lucru pentru care mă simt groaznic este că tu şi cu mine n-am avut niciodată ocazia să ne apropiem mai mult. Dar îmi închipui că situaţia asta se poate schimba.

O apucă în braţe înainte ca ea să-şi dea seama de intenţiile lui. Încercă să se elibereze. Nereuşind, ea se îndreptă şi îl fixă cu un calm trist.

– Dă-mi drumul, Fraser.

– Nu. Încă nu.

Degetele lui Fraser îi strîngeau braţul prin mîneca bluzei de bumbac.

– Ai dreptate într-o singură privinţă, Katy. Îmi eşti datoare.

– Ţi-am zis. Am să stau de vorbă cu Luke.

– Să stai de vorbă cu un Gilchrist e o pierdere de vreme, zise el scuturînd-o. Am investit o grămadă în

acţiunea asta. Am să pierd o mulţime de bani pentru că tu ai încurcat lucrurile în ce mă priveşte.

– Ce se presupune să fac? Nu mi-am dat seama că Luke o să te concedieze.

Fraser se aplecă spre ea.

– Trebuia să mă informezi despre planurile lui, îţi aminteşti? Nu mi-ai spus nimic de afurisita de investigaţie pe care o făcea.

Katy inspiră.

– Nu aveam dreptul să vorbesc despre asta.

– Da? Credeam că sînt prietenul tău. Nu eşti prea loială cu prietenii tăi, nu-i aşa? Toată loialitatea ta e pentru afurisiţii ăştia de Gilchrist.

– Ce vrei de la mine, Fraser? întrebă liniştită Katy.

– Acces la computerele Gilchrist în următoarele două luni. Poţi s-o faci, Katy. Poţi să-mi obţii noile coduri de intrare şi informaţiile de care am nevoie ca să intru în computere şi să manipulez nişte date.

Katy îl privi fix.

– De ce?

– Pentru că am pus în mişcare nişte planuri care vor funcţiona dacă li se dă o şansă. Sînt prea aproape de finiş, Katy. Nu pot abandona acum. Ajută-mă şi te bag şi pe tine în înţelegere.

– Ce înţelegere? sări ea. Ce ai făcut, Fraser?

– Am avut în curs un aranjament cu adevărat bun. Tot ce trebuia era să fac ca *Gilchrist Gourmet* să pară că nu poate face faţă concurenţei. Lucrurile mergeau foarte bine, datorită faptului că eram aproape de cercul interior.

Furia crescu în Katy.

– Sabotai corporaţia, aşa-i? Luke a avut dreptate tot timpul. Vinovatul era cineva din interior.

– Nu poate dovedi nimic şi ştie lucrul acesta. Tot ce are sînt nişte bănuieli. De aceea m-a concediat ieri, în loc să mă dea în judecată. Dar tu o să mă ajuţi să termin treaba asta, Katy.

– N-o s-o fac

– Ba da. Am să capăt înapoi ce-i al meu. Gilchrist nu mă poate trata cum m-a tratat şi să scape aşa uşor. Am să-l oblig să vîndă *Gilchrist Gourmet.*

– Cum?

– Cu ajutorul tău, desigur. Şi cu un computer. Pot s-o fac.

– Nu fi idiot. N-am să te ajut niciodată să faci asta.

– Ba o s-o faci. Dacă nu, am să fac aşa ca tot ce n-a mers bine la *Gilchrist Gourmet* în ultimele cîteva luni să fie considerat din vina ta, nu a mea. Am să trimit dovada direct la Justine.

Katy era îngrozită.

– Ce dovadă? Nu există nici o dovadă. Eu n-am făcut niciodată nimic în dauna companiei.

– Au să fie destule dovezi cînd am să termin. Eu pot fabrica adresele în computere şi să ofer documentaţie. Iar cei din familia Gilchrist vor crede fiecare amănunt. Ştii doar cum sînt ei.

– E o minciună. Justine, cel puţin, are încredere în mine. Şi Luke.

– Nici cu Gilchrist nu are totală încredere în nimeni. Ştii asta. Mai ales Justine o să creadă foarte repede ce-i mai rău. În fond, ea nu mai are nevoie de tine. Îl are înapoi pe preţiosul ei nepot.

– Să te ia naiba, Fraser. Credeam că-mi eşti prieten. Cum ai putea să faci aşa ceva?

– Sînt doar afaceri, draga mea.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine. E rău ce faci.

– Lasă predicile. Nu sînt dispus la asta. Mă ajuţi sau îi trimit lui Justine un material anonim care va face să pară că tu ai încercat să subminezi *Gilchrist Gourmet*. Asta-i, Katy. N-ai altă alternativă.

– Du-te dracului! răspunse Katy.

Încercă din nou să-şi elibereze braţul.

Drept răspuns, Fraser o ţinu şi mai tare. Katy căzu pe plajă. Fraser se întinse spre ea cu ochii micşoraţi.

– Căţea mică, o să faci ce spun eu. Sînt prea mulţi bani în joc.

Katy ţipă cînd mîinile lui Frasher se strînseră în jurul umerilor ei.

Zeke îşi lăsă farfuria pe nisip şi se lansă.

– Ce dracu'? ţipă Fraser şi se îndreaptă brusc, cînd îl zări pe Zake alergînd spre el, cu o grabă tăcută, feroce. Pentru Dumnezeu, opreşte-l! Se dădu repede înapoi, împiedicîndu-se de o tufă. Opreşte-l!

Fraser se echilibră, se răsuci şi o luă la fugă.

Katy reuşi să se ridice în picioare, exact cînd Zeke săgetă pe lîngă ea. Îl văzu pe cîine lansîndu-se în spatele lui Fraser, care fugea. Maxilarele masive ale lui Zeke se deschiseră larg. Apucă o bucată din haina de vînt al lui Fraser şi o sfîşie cu sălbăticie.

Fraser urlă şi se zbătu să iasă din haina ruptă. Zeke trase cu putere, încurcîndu-l pe Fraser în haină. Fraser se împiedică şi căzu urlînd îngrozit.

– Zeke! Opreşte-te, ţipă Kate.

Katy rămase cu gura căscată, cînd Zeke îşi puse labele din faţă pe pieptul lui Fraser.

– Destul. Opreşte-te, Zeke.

Zeke se uită la ea, dădu din coadă şi scheună rugător de parcă-i cerea permisiunea să-l apuce pe Fraser de gît.

– Ia-l de pe mine, spuse Fraser printre dinţi.

– E-n regulă, Zeke.

Katy se apropie de Fraser şi de cîine, fără grabă.

– Eşti băiat bun. Un cîine bun. Ia-o uşor. Nu vreau să ne dea în judecată. Eşti un băiat bun.

– Ia-l de pe mine.

Fraser începu să se agite de sub labele lui Zeke.

Zeke mîrîi uşor, avertizîndu-l. Fraser rămase imediat nemişcat.

– Isuse, şopti Fraser uitîndu-se în sus la Zeke. Afurisitul de cîine o să mă omoare

Katy nu era nici ea foarte sigură de ce avea să facă Zeke în continuare. Mai făcu un pas înainte, intenţionînd să-l apuce pe cîine de zgardă.

În momentul acela, Zeke îşi înălţă capul şi se uită spre cărarea din stîncă. El lătră tare, cerînd ajutor.

Katy se uită în sus şi îi văzu pe Luke şi pe Matt coborînd în goană cărarea.

– Luke!

Katy se repezi înainte şi se aruncă drept în braţele lui, cînd el ajunse pe plajă.

– Slavă Domnului, că eşti aici! Nu ştiam ce trebuie să fac mai departe.

Braţele lui Luke se strînseră protectoare în jurul ei. Vorbi cîinelui peste corpul lui Katy.

– Zeke. Stai liniştit, băiete. Aşa! Lasă-l să se ridice, acum. Am eu grijă de el.

Zeke, ascultător, coborî de pe pieptul lui Fraser şi veni spre Luke.

– Matt, ia-o pe Katy şi pe Zeke sus în casă. Am să mă ocup eu de ăsta.

Matt reacţionă imediat la tonul liniştit, de comandă.

– Da, domnule. Haide, Katy.

Katy îşi înălţă capul de pe umărul lui Luke.

– Stai! Trebuie să-ţi explic ce se întîmplă aici.

– Ştiu ce se întîmplă. Ochii lui Luke erau pe Fraser. Du-te cu Matt.

Katy îşi dădu seama că era prea zdruncinată ca să se opună. Oricum ar fi fost inutil. Luke era clar stăpîn pe situaţie, acum. Fără o vorbă, ea se depărtă de el şi porni spre cărare cu Matt.

Zeke alergă din nou pe plajă, îşi înhăţă farfuria şi fugi înapoi, după Katy şi Matt.

În vîrful stîncii, Katy se întoarse să se uite în jos la scena de pe plajă.

– Sper să nu fie nici un necaz din cauza asta.

Matt rînji, încrederea lui în Luke fiind vizibilă.

– Crede-mă, n-o să fie plăcut. Dar nu pentru tine. Luke o să aibă grijă de asta.

Katy băga în mixer pătrunjel şi busuioc, cînd, ceva mai tîrziu, Luke intră pe uşa căsuţei. Zeke stătea în

centrul podelei, cu farfuria pregătită. Coada i se mişcă în semn de salut cînd Luke apăru, dar nu-şi luă privirea de la mixer.

– Ce se întîmplă aici?

Luke luă cunoştinţă de scena din bucătărie cu o privire care, probabil, voia să fie amuzată, dar eşuă. În ochii lui de vrăjitor era o nebunie rece.

– Ai început deja să pregăteşti cina?

Matt, sprijinit de masa de gătit, cu o cutie de sifon în mînă, se uită la Luke.

– E pentru Zeke. Katy îi face o porţie întreagă de sos de legume.

– O porţie întreagă, doar pentru el? Luke mîngîie urechile cîinelui. Zeke o să creadă că a murit şi a ajuns în rai.

– Merită asta, spuse blînd Katy. A fost un adevărat erou.

Ea apăsă butonul aparatului, tocînd frunzele proaspete. În timp ce aparatul funcţiona, ea adăugă şi celelalte ingrediente.

– Da, spuse admirativ Matt. Un erou adevărat. E un cîine bun, Zeke.

Zeke acceptă lauda cu o nouă lovitură din coadă, dar privirea nu i se dezlipi de mixer.

Katy mai aruncă o privire spre Luke. Ochii lui erau periculos de verzi, iar expresia era de nedesluşit.

– Luke, ce s-a întîmplat acolo jos? Ce i-ai fi făcut lui Fraser?

– Nu mare lucru, spuse Luke.

– Ce vrea să însemne asta?

Katy opri aparatul şi răsturnă conţinutul în farfuria lui

Zeke. Se uită în sus, cu îngrijorare.

– N-ai făcut ceva dur, nu-i aşa?

– Nu.

Gura lui Luke se curbă uşor, cînd se uită la cîinele care se ocupa de sos.

– Mai este nişte sifon, Matt?

– Sigur. Matt îi întinse cutia lui. Serveşte-te.

Katy puse la spălat vasul mixerului.

– Luke, Fraser mi-a spus adevărul? L-ai concediat pentru că îl bănuiai pe el că e în spatele planului de sabotare a localului *Gilchrist Gourmet?*

– Îhî.

Luke deschise frigiderul şi alese o cutie cu sifon. Mişcările lui erau ca ale unei sălbăticiuni din junglă aflată la pîndă, pe deplin controlate, dar cu un mare potenţial de violenţă.

– De ce nu mi-ai spus adevărul? Katy era din nou furioasă. De ce ai încercat să mă faci să cred că pleacă la un alt serviciu?

Luke deschise cutia cu sifon. Ochii lui erau implacabili, cînd întîlni privirea ei supărată.

– Pentru că n-am vrut o ceartă cu tine în legătură cu asta. Am ştiut că ai să-l aperi pe tip.

Katy îşi muşcă buza inferioară, gînditoare.

– Trebuie să fi existat circumstanţe atenuate. Nu pot crede că Fraser a făcut un asemenea lucru, fără un motiv puternic.

– Avea un motiv bun, spuse scurt Luke. Urma să facă o grămadă de bani.

– Poate că a fost mai mult decît atît. Poate că a fost constrîns s-o facă, sau aşa ceva.

Luke mormăi ceva în şoaptă.

– Stanfield e un oportunist. Cînd Justine a început să se retragă de la supravegherea zilnică a companiei, s-a format un gol de putere. Cînd ea i-a cerut lui Stanfield să preia mai multă răspundere, el a văzut şansa pe care o avea şi a pus mîna pe ea.

Katy oftă.

– Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. Ar fi trebuit să-mi spui adevărul, cînd l-ai concediat, Luke.

Luke ridică din umeri.

– Poate că ar fi trebuit. În momentul acela mi s-a părut mai simplu să nu te implic pe tine.

– Dar eram implicată. Fraser era prietenul meu. Sau măcar credeam că este. M-am bazat pe el în ultimele cîteva luni. M-a ajutat.

– El a folosit puterea pe care i-aţi dat-o tu şi cu Justine ca să slăbească localul *Gilchrist Gourmet*, spuse Luke direct. Voia să-l predea unui consorţiu de investitori, pe o fracţiune din valoarea reală şi să-şi capete partea. A fost un plan clar.

Katy se încruntă uşor.

– Poate că a făcut-o pentru că ştia că nu putea urca mai sus la *Gilchrist Inc.* Putea să fi simţit asta, pentru că era o firmă familială şi nu ar fi avut ocazia să ajungă la vîrf.

– La naiba, Katy! Tocmai de asta nu ţi-am zis ce fac în ziua în care l-am concediat pe puiul ăla de căţea. Nu voiam să te ascult scuzîndu-l.

– Nu-l scuz. Încerc doar să înţeleg de ce a făcut ce-a făcut.

– Rahat!

Katty îşi dădea seama că Matt asculta discuţia, în timp ce bea sifonul. Zeke terminase de mîncat şi stătea lîngă farfurie. Privirea lui trecea de la Katy la Luke şi înapoi.

– Ba da, îl scuzi, afirmă Luke, iar eu nu intenţionez să-ţi ascult argumentele. Sînt momente cînd poţi juca rolul de îngerul păzitor. Dar nu acum.

– Presupun că ai dreptate. În fond, el voia să facă un rău companiei. Katy îi aruncă o privire piezişă. A venit la mine azi pentru că voia să-l ajut să-şi încheie planul.

– Ştiu.

Luke luă o înghiţitură de sifon.

– Ţi-a spus?

– Da.

– Oh! A zis că, dacă nu-l ajut, îi trimite lui Justine informaţii care să facă să pară că eu am fost cea care a sabotat tot timpul localul *Gourmet.*

– Mda.

Katy se uită fix la el.

– Şi asta ţi-a spus?

– Da. A fost doar o ameninţare fără fond, Katy.

Ea se uită pe fereastră.

– Ar fi putut s-o facă.

– N-ar fi contat, spuse Luke cu blîndeţe. Chiar dacă i-ar fi trimis informaţia lui Justine şi chiar dacă ea i-ar fi crezut, n-ar fi avut importanţă. Justine nu mai conduce treburile pe aici, îţi aminteşti? Eu conduc.

Katy zîmbi.

– Da. Şi tu l-ai fi crezut?

– Iisuse, nu! Dinţii lui Luke străluciră într-un zîmbet

scurt. Tu eşti îngerul păzitor al familiei Gilchrist. Tu eşti ultima persoană din lume care ar face un rău deliberat firmei familiei.

– Aş dori să nu-mi mai spui înger, mormăi ea.

Dar se simţi încălzindu-se sub impactul încrederii lui vizibile în integritatea ei. Cei din familia Gilchrist nu se încred uşor în cineva, ştia asta. Faptul că Luke avea încredere în ea însemna foarte mult.

Un moment se lăsă tăcere în bucătărie. Matt o întrerupse.

– Noroc că ne-am întors la timp, se oferi el să converseze.

– Poţi să mai spui asta o dată, murmură Katy. Nu eram sigură ce să fac, ca Zeke să-l elibereze pe Fraser. Vedeam deja procese şi tot felul de probleme.

– Nu vor mai fi probleme din partea lui Stanfield, zise Luke.

Ceva în vocea prea liniştită a lui Luke o alertă pe Katy. Sprîncenele ei se uniră într-o încruntare îngrijorată.

– Luke, nu i-ai făcut vreo violenţă, nu-i aşa?

Luke se uită drept în ochii ei.

– La dracu', nu! Ştiu că tu nu eşti de acord cu violenţa. I-am dat o lecţie serioasă despre etica afacerilor şi un avertisment puternic.

Matt se înecă brusc cu o înghiţitură de sifon. I se tăie respiraţia, tuşi şi se îndoi, încercînd să-şi revină. Sifonul sări din cutie. Matt o puse repede jos pe masă. Atenţia lui Katy fu imediat îndreptată spre el.

– Te simţi bine, Matt?

– Da. Sigur.

Matt tuşi şi se prefăcu a-şi drege gîtui, în timp ce întinse mîna după un burete, ca să şteargă sifonul. Privirea lui zbură spre Luke, dar acesta arăta preocupat de ceva.

– Ah, cred că am să-l iau pe Zeke la plimbare, sau aşa ceva. Ne vedem mai tîrziu. Haide, Zeke. Să mergem, băiete.

Zeke, ascultător, îşi luă farfuria şi porni după Matt. Katy aşteptă pînă se închise uşa, apoi se întoarse din nou la Luke.

– În legătură cu Fraser, începu ea deliberat. Cred într-adevăr că ar fi trebuit să mă informezi, Luke.

Luke puse jos cutia cu sifon şi întinse mîna după Kate. Se sprijini de uşa frigiderului, desfăcu picioarele şi o trase aproape între coapsele lui. Katy simţea căldura şi forţa din el. Răspunse ca întotdeauna cu un val ameţitor de excitaţie.

– Luke!

Ea îşi înălţă capul ca să se uite în sus, la el. În privirea lui de smarald, era o intensitate descumpănitoare.

– Ai idee cum m-am simţit cînd te-am văzut acolo jos pe plajă şi mi-am dat seama ce s-a întîmplat? Vocea lui Luke era aspră ca valurile care se loveau de stînci jos, sub fereastra căsuţei. Ştii ce se putea întîmpla dacă Zeke nu era acolo?

Simţămîntul mîndru de protecţie din el o emoţionă adînc pe Katy. Ea atinse maxilarul lui Luke cu degete mîngîietoare.

– E-n regulă, Luke. Nu cred că Fraser mi-ar fi făcut chiar un rău. Era doar foarte supărat şi furios şi voia

să mă oblige să-l ajut. Dar totuşi nu cred că ar fi folosit forţa.

– Îngere, uneori chiar că mă sperii de moarte. Cum naiba ai supravieţuit atîta timp fără un păzitor al tău propriu?

Înainte ca ea să poată răspunde, Luke îi luă gura, sărutînd-o cu toată ferocitatea controlată pe care o văzuse reflectată în ochii lui, de cînd intrase în casă.

Katy putea simţi încordarea gata de luptă din el, instinctiv, simţi că orice se petrecuse între Luke şi Fraser nu fusese în întregime civilizat.

Ea ştia de asemenea că acum nu mai putea face nimic în legătură cu asta. Luke nu-i va spune niciodată tot adevărul. Poate că nici nu dorea să ştie tot adevărul, se gîndi ea.

Katy se predă cerinţei urgente din sărutul lui Luke, folosindu-şi moliciunea ca să şteargă rămăşiţele furiei care arsese în ochii lui.

Cînd încordarea se mai potoli în el, Katy îşi înălţă capul.

– Luke? La ce te gîndeşti?

– Mă gîndesc la ceva ce mi-a zis Stanfield înainte de a pleca, în urmă cu cîteva minute.

– Ce anume?

– I-am cerut numele omului care era în spatele consorţiului de investitori care încerca să cumpere *Gilchrist Gourmet.*

– Ţi l-a spus? întrebă Katy surprinsă.

– Bănuiesc că simţea nevoia să coopereze. A spus că nu l-a întîlnit niciodată, dar că numele lui era Milo Nyle.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Katy. Ăsta-i numele celui care a încercat să-l păcălească pe Darren. Domnul Nyle e cu siguranţă un maestru al sforăriilor.

– Da, era..., zise Luke, vizibil pierdut cu propriile lui gînduri.

Capitolul 19

Două zile mai tîrziu, Luke stătea la biroul lui din Seattle, uitîndu-se în globul de cristal care era computerul lui. Absent, lovea cu un stilou de aur în lemnul lustruit al biroului.

Pe ecran apăreau informaţii despre o afacere imobiliară făcută în urmă cu cincisprezece ani de *Gilchrist Inc.*

Manevra implicase cumpărarea unei clădiri mici, învechite, de lîngă Pike Place. Structura în sine era nefolositoare pentru companie. Justine dorise să o cumpere şi nu încăpea îndoială că fusese o decizie de afaceri strălucită. Era locul pe care, mai tîrziu, a construit restaurantul *Pacific Rim.* Restaurantul nu numai că avusese un succes incredibil, dar terenul crescuse mult în valoare, întrucît oraşul Seattle se dezvoltase în ultimii ani.

Un alt succes Gilchrist.

Luke găsise mai multe notiţe ale lui Justine, legate de afacerea respectivă. De acolo reieşea clar că, înainte de a dărîma clădirea, cele cîteva mici firme care îşi aveau sediul acolo, trebuiau mutate. Cîteva contracte au fost anulate, altele nu au fost prelungite. Rezultatul net a fost închiderea unui mic restaurant, a unei curăţătorii şi a unei librării. Restaurantul se numise *Atwood Cafe.*

Luke studie ecranul, dar o parte a minţii lui era la Katy. Era un noroc că putea face două lucruri deodată, se gîndi el, pentru că, în ultima vreme, o parte a minţii lui era mereu la Katy.

Ea îi consuma întreaga atenţie în visuri şi îi rodea gîndurile toată seara, indiferent de alte probleme. Acum, cînd putea începe să vadă din nou un viitor, nu-l putea concepe fără ea.

Zgomotul din biroul exterior îi atrase atenţia lui Luke. Auzi voci familiare care dădeau ordine. Secretara lui se clătină şi căzu sub asaltul familiei Gilchrist.

Un moment mai tîrziu, se deschise uşa. El se uită în sus, resemnat. Maureen, Hayden, Darren şi Eden năvăliră înăuntru. Luară poziţie în jurul biroului de parcă formau un quintet.

– Nu e de mirare că ea, Katy, ne consideră o apă şi un pămînt, mormăi Luke. Se lăsă pe spătarul scaunului. Să înţeleg că nu e o vizită de curtoazie?

– Am discutat şi am decis că trebuie să cunoşti sentimentele noastre în această problemă.

– Despre ce problemă este vorba? întrebă el politicos.

– Despre Katy.

Eden se duse spre fereastră. Se aşeză pe pervazul acesteia şi îşi aranjă tivul fustei negre de lînă.

– Te culci cu ea, Luke. O ştim cu toţii. Mi-ai spus tu însuţi că eşti implicat cu ea.

– Şi?

– Şi vrem să ne ştii sentimentele în legătură cu treaba asta, repetă Maureen.

– La dracul zise Luke aruncînd stiloul de aur. Să nu-mi spuneţi că sînteţi aici toţi ca să-mi ţineţi o predică despre cum să-mi conduc viaţa amoroasă. Nu sînt dispus să vă ascult.

Maureen se uită urît la el.

– Este important. Nici unul dintre noi nu vrea ca ea să sufere.

– Are dreptate, confirmă Darren.

– De cînd vreunul dintre voi a început să se îngrijoreze pentru Katy? întrebă Luke.

Hayden se încruntă.

– Noi am fost mereu interesaţi de soarta lui Katy. Ea e aproape o parte din familie. Nimeni nu vrea s-o vadă rănită. A trecut printr-o perioadă mai dură, cînd Eden s-a măritat cu Atwood. Nu vrem s-o vedem trecînd din nou prin ceva similar.

– Bine gîndit din partea voastră, remarcă Luke.

Ochii lui Eden aruncară scîntei.

– Eu n-am vrut niciodată s-o rănesc pe Katy. Dar Nate şi cu mine... mă rog, a fost doar o chestie din alea.

– Şi Katy a fost doar un accident pe şosea, spuse Luke.

Eden se uită la el tăios.

– Ce vrea să însemne asta?

– Las-o baltă, zise Luke privind la feţele frumoase ale familiei lui. Dacă aţi venit aici în grup să-mi spuneţi să nu o mai văd pe Katy, vă pierdeţi timpul.

– La naiba, ştim asta, zise Darren ridicînd elegant un umăr. E clar că o doreşti, deşi nu eşti deloc potrivit pentru ea.

– Mulţumesc pentru votul de încredere, spuse Luke sec.

Se părea că nimeni nu-l considera potrivit pentru Katy. Dacă era cinstit, trebuia să recunoască faptul că nici el nu se considerase potrivit pentru ea, la început. Era un gînd deprimant.

– Problema este, interveni Maureen, că noi credem că nu trebuie să o laşi să spere. Nu vrem să te foloseşti de ea şi apoi să o arunci cît colo.

– Aşa să fie? Luke ridică dintr-o sprînceană. Ce sugeraţi să fac?

– Căsătoreşte-te cu ea, spuse Hayden.

– Ce vă face să credeţi că ea mă vrea? întrebă liniştit Luke.

Toţi patru se uitară fix la el, cu uimire. Celor din familia Gilchrist le trcea rareori prin cap că ar putea să nu aibă ceea ce doreau. Mai ales dacă doreau destul de mult. Şi dacă voiau ceva, îl voiau de obicei foarte mult. Luke se strîmbă la acest gînd. Începea să facă aceleaşi generalizări pe care le făcea Katy.

– Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Maureen. Dacă o ceri în căsătorie, o să se mărite cu tine.

– Cu siguranţă că da, zise Hayden. N-ar face amor

cu tine dacă nu te-ar iubi. Katy nu s-ar culca cu unul pe care nu-l iubeşte.

Eden şi Darren dădură aprobator din cap.

– Întreab-o pe ea, spuse Darren.

– N-o să fie chiar atît de uşor, mormăi Luke.

– De ce nu? zise Mauren.

– Eu nu ştiu să gătesc, explică Luke.

Dacă toţi cei patru Gilchrist care înconjurau biroul fuseseră uimiţi un minut mai devreme, acum erau total uluiţi.

– Ce naiba vrea să însemne asta? întrebă Darren direct. Ce legătură are gătitul cu asta?

– Katy mi-a zis odată că bărbatul pe care-l va lua de soţ va trebui să ştie să gătească, zise Luke. Aţi cunoscut vreun Gilchrist care ştie să gătească?

Se uitară din nou unul la celălalt.

– Justine a zis că n-o să mai gătească niciodată, după ce *Gilchrist Inc.* nu ajunge la situaţia în care ea nu va mai trebui să fie propriul ei bucătar-şef, zise Hayden. Îmi amintesc cît de greu lucra în acei primi ani. Ea era ca o sclavă, zi şi noapte, în primul restaurant Gilchrist. Nu-şi putea permite să angajeze personal. În fiecare noapte se prăbuşea în pat epuizată. Thornton şi cu mine am crescut cu ideea că treaba cu gătitul e un lucru groaznic.

– Şi tu ai transmis ideea asta copiilor tăi, zise Eden zîmbind slab. Dar nu e chiar atît de greu. Eu am făcut asta, uneori. Deschizi doar o cutie, mai adaugi cîte ceva şi bagi în cuptorul cu microunde.

– Salatele sînt uşoare, adăugă Maureen. Speli doar frunzele de salată şi adaugi nişte ingrediente din sticle.

Mai poţi lua nişte lucruri interesante, cum ar fi caperele şi le pui deasupra. Nici o problemă.

– Unele din felurile congelate de la *Gourmet* sînt foarte bune, zise Darren. Le scoţi din cutia pentru microunde, le pui în farfurie şi nimeni nu ştie că nu sînt făcute în casă.

– Katy ar şti. Iar eu nu mă refer la genul ăsta de gătit, zise Luke. Mă refer la gătitul cu adevărat. Ca la *Gourmet.*

– Din nefericire, recunoscu Hayden, nici unul dintre noi n-a fost prea interesat de subiectul ăsta.

– Pe Katy o interesează. E pasionat de interesată, spuse Luke.

– Atunci, învaţă să găteşti, îl sfătui Darren. Nu poate să fie chiar atît de greu. Dovedeşte-i că poţi şi apoi cere-o în căsătorie.

– Cum sugeraţi să fac ca să învăţ să fiu un bucătar *cordon bleu* într-o săptămînă? întrebă direct Luke.

Eden se încruntă.

– Nu văd nici o problemă. Avem vreo duzină de bucătari în personalul nostru. O să-l punem pe unul dintre ei să te înveţe.

Urmă un murmur general de acceptare. Fiecare arăta uşurat.

Fu rîndul lui Luke să se uite cu mirare la ceilalţi membri ai familiei.

– Sînteţi serioşi, nu-i aşa?

– Am să fiu perfect sincer cu tine, zise Hayden. Ar fi fost cel mai bine dacă n-ai fi început o legătură amoroasă cu Katy. Ea nu e genul tău, iar tu, în mod sigur, nu eşti genul ei. Dar întrucît este un fapt împlinit, noi

avem sentimentul că ar trebui să fii corect cu ea.

Se uitară cu toţii urît la Luke.

– În regulă, spuse Luke.

Ei îl priviră cu atenţie, uşuraţi probabil de o victorie atît de uşoară.

– Pe curînd, zise Darren.

– Pe curînd, promise blînd Luke. Foarte curînd.

– Am să aleg pe unul dintre bucătarii de la *Gilchrist* să te instruiască, zise Eden.

Luke primi mesajul să fie la apartamentul lui Justine a doua zi dimineaţa. Coborî la primul etaj al vilei şi se prezentă la uşă.

– Doamna Gilchrist e foarte supărată şi este doar vina dumitale, îl anunţă doamna Igorson cînd îi deschise uşa.

– Nu te îngrijora, spuse Luke. Cînd am să plec, o să fie probabil şi mai supărată.

Justine îl aştepta în fotoliul ei favorit, care arăta ca un tron. Lumina cenuşie a unei zile noroase făcea ca părul ei argintiu să pară mat , dar nu alunga strălucirea din ochii ei verzi. Luke observă că Justine era gata de bătălie. Cînd el se apropie, ea păru că se încordează de furie. Avea umerii rigizi sub bluza neagră.

– Ce-am auzit despre ideea de a o cere în căsătorie pe Katy? se răsti Justine.

– Zvonuri false şi vorbe maliţioase, spuse Luke şi se

aşeză pe pervazul ferestrei. Încă n-am cerut-o.

– Dar intenţionezi s-o ceri?

– Dacă pot să-mi fac curaj.

Gura lui Justine se strînse.

– Nu glumi cu mine.

– Nu e nici o glumă. Există probabilitatea să mă refuze. Ştii că nouă, celor din familia Gilchrist, nu ne place să fim respinşi.

Mîna lui Justine se strînse pe braţul fotoliului.

– Să te ia naiba, Luke, ţi-am spus că nu vreau să fie rănită.

– Se pare că toată lumea e îngrijorată că eu îi fac rău lui Katy. Trebuie să recunosc că sînt puţin surprins.

– La ce te aşteptai? Katy a fost aproape ca o fiică pentru mine. N-am să stau departe să văd că te foloseşti de ea.

Luke îşi studie un moment vîrfurile pantofilor, apoi îşi ridică privirea cu un zîmbet şăgalnic.

– Motivul pentru care sînt surprins de acest interes faţă de relaţiile mele cu Katy este că, de obicei, membrii familiei Gilchrist nu se preocupă de victime nevinovate.

Ochii lui Justine străluceau de furie.

– Ce lucru ridicol ai spus! Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar vreau să-ţi fie perfect clar că nu o vei cere pe Katy de soţie.

– Crezi că am să fiu un soţ prost pentru ea?

Justine închise o clipă ochii. Cînd îi deschise din nou, privirea ei era hotărîtă.

– Familia noastră i-a dăunat destul familiei ei, nu vreau să văd că se întîmplă iar la fel.

– Bănuiesc că te referi la incidentul de acum treizeci şi şapte de ani.

– Am căzut de acord să nu discutăm lucrul ăsta, zise cu răceală Justine. Dar pentru că ai deschis discuţia, hai s-o facem. Vorbim despre faptul că ultima dată cînd un Gilchrist s-a implicat cu cineva din familia lui Katy, a lăsat-o în faţa altarului. N-am să permit să se întîmple aşa ceva, de două ori.

Luke se uită pieziş la ea.

– Ce te face să crezi că eu aş lăsa-o pe Katy la altar?

Privirea lui Justine rămase fermă.

– Nu sînt o proastă. Aducîndu-te aici să preiei conducerea companiei *Gilchrist Inc.* mi-am asumat un risc calculat. Îmi dădeam seama că ai putea folosi ocazia ca să te răzbuni pe mine şi pe familie.

Luke înţelese brusc.

– Tu crezi că aş putea pune la cale o reluare a ceea ce s-a întîmplat în urmă cu treizeci şi şapte de ani ca să te umilesc pe tine şi pe ceilalţi? Justine respiră adînc şi se uită în altă parte.

– Cred că există posibilitatea ca tu să consideri asta ca o răzbunare potrivită.

Luke dădu din cap gînditor.

– O răzbunare demnă de un Gilchrist! Ca treaba să fie completă, ar trebui mai întîi să sabotez compania. Apoi, aş putea să-ţi dau lovitura de graţie aranjînd un scenariu care să te umilească în faţa prietenilor tăi şi a asociaţilor în afaceri, exact aşa cum ai fost umilită în urmă cu treizeci şi şapte de ani. Nu-i rău. Gîndeşte-te cum ar rîde toţi de tine, Justine. Iar celor care nu ar rîde,

le-ar fi milă de tine.

– Opreşte-te! sări ea. După cum ţi-am zis, aducerea ta aici a fost un risc calculat.

Luke se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

– Ţi-a trecut prin minte vreodată că, dacă ai fi respectat înţelegerea cu Quinnell, în urmă cu treizeci şi şapte de ani, Katy şi fratele ei ar fi fost azi moştenitori ai familiei Gilchrist?

Privirea lui Justine era acum împietrită.

– Da.

– Ăsta a fost motivul real pentru care i-ai dat lui Katy slujba de ajutor personal după moartea părinţilor ei, aşa-i? Nu pentru ce i-a făcut tatăl meu mamei ei, ci pentru că te simţeai vinovată de fapta ta. Ştiai că Matt şi Katy n-ar fi rămas săraci, dacă tu ai fi făcut unificarea.

– Nu a rămas nimic din afacerea Quinnell, la moartea tatălui lui Katy, spuse încet Justine. El a distrus-o. Dacă ar fi avut loc unificarea, lucrul ăsta nu s-ar fi întîmplat niciodată. Aş fi putut conduce atît restaurantul lui Quinnell cît şi pe ale mele. Imperiul lui Richard Quinnell nu s-ar fi prăbuşit. Katy şi fratele ei ar fi fost în siguranţă din punct de vedere financiar.

– Quinnell te-a salvat cu ani în urmă, cînd te-ai trezit văduvă, cu doi băieţi mici de crescut, nu-i aşa?

– Da.

– Îi erai datoare.

– Da, dar n-am putut face unificarea. Nu-mi puteam asuma riscul de a da un control parţial asupra companiei mele cuiva din afară. Nu regret ce am făcut şi m-am străduit să repar. Katy nu m-a învinovăţit niciodată pentru cele întîmplate.

– Nu, ea n-ar face aşa ceva. Tot ce-şi doreşte Katy este să se elibereze de familia Gilchrist, odată pentru totdeauna. Luke se opri la fereastră. Am s-o cer de nevastă, Justine.

– Să fii blestemat!

– Uită-te la partea bună. Poate o să mă refuze.

– Dar dacă acceptă? întrebă Justine.

Luke zîmbi trist.

– Dacă acceptă, o să fii nevoită să tremuri pentru intenţiile mele, pînă în ziua nunţii, nu-i aşa, Justine? N-o să ştii, pînă în ultimul minut, dacă plănuiesc să mă răzbun sau m-am îndrăgostit realmente de Katy.

Justine păli.

– Nu eşti îndrăgostit de ea.

Speranţa din vocea ei îl făcu pe Luke curios.

– Cum poţi să fii atît de sigură de lucrul ăsta?

– Pentru că tatăl tău mi-a spus, acum treizeci şi şapte de ani, că nici un Gilchrist nu poate iubi o femeie cum era mama lui Katy. A zis că era dulce, dar insensibilă. Nu avea pasiune în ea, a zis el. Nici dramă. Avea nevoie de o femeie cum era Cleo. Iar Katy e imaginea mamei ei.

– Dar ea nu este ca mama ei şi eu nu sînt ca tatăl meu.

– Semeni cu el mai mult decît ai să ştii vreodată. Şi te atrage acelaşi gen de femei. Am văzut fotografia soţiei tale în ziare. În comparaţie cu ea, Katy trebuie să-ţi pară foarte comună. Să nu încerci să-mi spui că te-ai îndrăgostit de ea.

Luke ridică din umeri.

– În regulă, n-am să-ţi spun.

– Şi dacă nu eşti îndrăgostit de ea, continuă Justine, atunci există un singur motiv ca s-o ceri de soţie.

– Actul final al răzbunării?

– Da, să fii al naibii, zise ea aplecîndu-se în faţă, cu mîinile strînse pe braţele fotoliului. Luke, te-am adus aici ca să salvezi compania şi familia. Katy crede că o să ne ajuţi, nu că o să ne distrugi.

– Va fi interesant de văzut ce anume crezi tu, nu-i aşa? Luke porni spre uşă. Ai să fii la biserică în ziua în care o să mă căsătoresc cu Katy?

– Nu va fi nici o nuntă, rosti Justine.

– Cum o să o opreşti?

– Am s-o conving pe Katy să respingă cererea ta, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-aş face.

– Sărmana Katy! Este prinsă la mijlocul unui duel al familiei Gilchrist. Ei bine, fie ca cel mai bun Gilchrist să învingă!

Luke făcu o pauză.

– Apropo. Numele de Sam Atwood îţi spune ceva?

Justin se clătină, descumpănită vizibil de schimbarea de subiect. Se uită urît.

– Atwood? Are vreo legătură cu acel groaznic Nate Atwood?

– E tatăl lui.

– Nu l-am cunoscut niciodată. Ştiu că a murit.

– Da, spuse Luke. S-a sinucis în urmă cu cincisprezece ani. Şi-a pierdut nevasta, care avusese cancer şi, la scurt timp după aceea, şi-a pierdut afacerea. Se pare că a fost prea mult pentru el. Şi-a tras un glonţ în creier.

Justine îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce legătură are asta cu celelalte probleme?

– Doar un alt accident pe şosea, tip Gilchrist.

A doua zi după-amiază, Luke stătea în faţa unei chiuvete de inox, din bucătăria strălucitoare de la *Pacific Rim*. Îi înjură în gînd pe toţi bucătarii temperamentali.

– Nu, nu, nu, domnule Gilchrist.

Benedict Dalton, într-un alb imaculat din cap pînă în picioare, se încruntă la grămada de frunze verzi pe care Luke le strîngea în pumn.

– Spanacul trebuie mînuit cu mare grijă. Nu vrem să-l rănim.

– Cum naiba se presupune să-i rup codiţa, dacă nu ţin de frunză?

Benedict oftă.

– Cu mare grijă, domnule Gilchrist. Şi cu respectul cuvenit pentru prospeţimea produsului. S-o facem din nou. Ţine frunza cu blîndeţe, în mîna stîngă, şi apuc-o de codiţă între degetul mare şi cel arătător. Înlătur-o uşor.

Luke trase de codiţă. Frunza se rupse. Benedict era furios.

– Doamne, domnule Gilchrist, n-ai nici un sentiment pentru spanac.

– Dacă e aşa de al naibii de sensibil, poate ar trebui să uit să-l mai pun în salată.

Benedict strînse buzele.

– Asta e o lecţie practică, dacă îţi aminteşti. Şi dumneata ai ales salata de spanac pentru meniul ăsta, aşa că are sens să facem lecţia tocmai cu spanac.

– E o mare bătaie de cap, dacă mă întrebi pe mine.

– Dacă nu vrei să înveţi să cureţi cum trebuie spanacul, eşti liber să-ţi prepari salată cu nisipul de pe el.

Luke îi aruncă bucătarului o privire piezişă.

– Nu, mulţumesc.

Benedict zîmbi fericit, vizibil sigur că avea superioritate.

– Dacă vrei să alegi alte verdeţuri, poţi desigur s-o faci. Salată verde, andive şi altele. Dar toate sînt şi mai fragede decît spanacul.

– N-are importanţă, zise Luke uitîndu-se la frunzele care pluteau în apă. Am început cu afurisitul de spanac, rămîn la el. Este nevoie să spăl cu mîna fiecare frunză?

– Mi-e teamă că da.

Benedict nu părea prea binevoitor.

– Îţi place treaba asta, nu-i aşa?

– Nu am prea des ocazia să dau ordine unui Gilchrist, zise cu veselie Benedict. Acum, te-ai decis ce sos vrei să prepari?

– Vinegretă cu lămîie.

– Excelentă alegere! Ai făcut vreodată un sos vinegret?

– Nu.

– O să fie o experienţă interesantă, sînt sigur. Eşti un om răbdător?

– Nu, atunci cînd e vorba de gătit.

Luke mai spălă cu greu încă o frunză de spanac.

– Poate o să înveţi să ai răbdare, pe măsură ce continuăm.

– Mă îndoiesc.

Luke mai rupse o codiţă.

– Atunci e o nefericire că dumneata ai ales sufleul ca desert.

– L-am ales pentru că m-am gîndit că doamna pe care am invitat-o la cină va fi impresionată de un sufle, zise Luke printre dinţi.

Mai rupse o codiţă cu o mişcare săltăreaţă.

– Vai, risipim prea mult spanac, nu-i aşa? spuse Benedict dezaprobator.

– Îmi pot permite, mormăi Luke.

Mai apucă o frunză din apă şi o puse sub robinet. Asta este o prostie, îşi spuse în sinea lui. Cu adevărat o prostie. Nu avea nici o şansă să o impresioneze pe Katy cu o masă gătită în casă. Ea va găsi probabil hilar efortul lui. Ei îi vine atît de uşor să rîdă de familia Gilchrist, în cea mai mare parte a timpului.

Planul de a găti şi a-i servi o masă spectaculoasă, ca apoi să o ceară în căsătorie era mort chiar înainte de a se naşte. Ea nu se va mărita niciodată cu un Gilchrist.

Pe de altă parte, instinctele lui îi spuneau că ea nu ar face dragoste cu un bărbat pe care nu-l iubeşte. Or, ea făcea dragoste cu el. Asta trebuia să însemne că-l iubeşte.

Dar ea n-a spus niciodată nimic despre dragoste, îşi reaminti el.

Luke strînse din dinţi şi mai spălă o frunză de spanac. Acest îngrozitor sentiment al nesiguranţei era nou pentru el. Nu-i plăcea.

Katy îşi ridică o sprînceană cînd Liz îi spuse că era chemată jos, în apartamentul lui Justine.

– Vrea să mă vadă singură, fără Luke?

– Îhî, zise Liz, cu un aer de sentinţă cinică. Dacă mă întrebi pe mine, ea e într-o stare de anxietate. Nu m-ar surprinde dacă ar fi gata să facă un atac de panică.

– A sunat aici personal? Nu era doamna Igorson?

– Nu. Era chiar doamna Gilchrist. Suna de parcă ar avea nevoie de vitamina V.

– Poftim?

– Valium, chicoti Liz. O mică glumă profesională.

– Cînd începi noul curs la colegiu, Liz?

– Peste vreo şase săptămîni, răspunse Liz. Pînă atunci sînt psihiatrul tău personal.

– Tocmai de asta mă temeam.

Katy se uită la ceas. Era aproape patru şi jumătate. Abia aştepta înotul de la ora cinci. Luke venea la ea acasă, în seara asta, ca de obicei, şi voia să încerce pe el şi pe cîinele lui o altă reţetă. Trebuia să spele o grămadă de frunze de spanac pentru ultima ei creaţie de sos vegetal.

Se grăbi să coboare.

Vederea feţei trase a lui Justine o şocă. Katy se încruntă preocupată, cînd intră în camera de zi.

– Justine, te simţi bine?

– Linişteşte-te, spuse Justine zîmbind slab. Nu am nimic fizic. Şezi, Katy. Vreau să-ţi vorbesc.

Katy se aşeză.

– Care-i problema?

– Nepotul meu, desigur. Dacă mă gîndesc bine, el a fost problema principală în ultima vreme. În unele zile, doresc să nu-mi fi asumat riscul de a-l aduce aici să-i predau *Gilchrist Inc.* În alte zile, îmi spun că el e singura speranţă pe care o are compania şi familia asta. Dar azi e una dintre acele zile în care mă gîndesc că am făcut o gravă greşeală.

Kate se relaxă puţin. Justine bombănea întotdeauna în legătură cu Luke.

– Acum, ce-a mai făcut că te-a supărat?

– Intenţionează să te ceară în căsătorie,

Katy deschise gura, nu fu în stare să rostească nici un cuvînt şi o închise. Mai aşteptă două secunde şi încercă din nou.

– Ce-a făcut?

– N-ai auzit? Se pare că plănuieşte să se însoare cu tine!

– Nu cred.

Katy se ridică în picioare. Se simţea izbită ca de trăsnet şi ameţită. O parte a ei se înălţă liberă de fericire. Dar alta, mai realistă, era sigură că era o greşeală îngrozitoare.

– E adevărat, spuse Justine. Întrebarea este ce simţi tu în legătură cu asta.

– Nu sînt sigură, recunoscu ea.

– Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? zise Justine.

– Da.

– Mă temeam de asta. Ştiam că nu te-ai fi implicat atît de intim cu el dacă nu-l iubeai. I-ai spus?

– Nu.

– Te sfătuiesc să nu-i spui. Katy, el e altfel decît tine.Tu eşti onestă, directă şi deschisă. Dar Luke e... foarte profund.

– Ştiu asta. E un Gilchrist. Încerci să mă avertizezi că s-ar putea să urmărească un obiectiv al lui propriu, nu-i aşa? Că şi dacă m-ar cere în căsătorie, s-ar putea să nu vorbească serios?

– Trebuie să privim realitatea în faţă, Katy. Nepotul meu este încă, pentru noi toţi, o persoană necunoscută. Am crezut la început că motivul asumării controlului asupra companiei poate fi răzbunarea.

– Cum s-ar potrivi căsătoria cu mine, într-un plan de răzbunare pe care ar fi putut să-l întocmească? întrebă Katy.

– Este posibil de conceput că ţelui lui este să distrugă compania şi, ca un act final de răzbunare, să repună în scenă umilitorul scandal care a avut loc în urmă cu treizeci şi şapte de ani. Doar că, de data asta, tu vei fi cea lăsată în faţa altarului, în locul mamei tale.

– Nu se poate să vorbeşti serios. Luke nu mi-ar face aşa ceva. El nu mă urăşte.

– Bineînţeles că nu te urăşte pe tine, zise Justine clătinînd cu tristeţe din cap. Pe mine ar încerca să mă umilească şi să mă sfărîme. Şi cred că a ghicit că, dacă

te-ar lăsa în faţa altarului, m-ar durea mai mult decît ar putea înţelege cineva. El ştie adevărul.

– Ce adevăr?

Justine o privi fix.

– Cred că Luke îşi dă seama că, deşi am încercat să pretind contrariul, nu există nimic ce mi-ar plăcea mai mult decît să te văd căsătorită cu el.

Katy se aşeză din nou.

– Tu doreşti ca eu să mă căsătoresc cu el?

– Nu numai că îi eram îndatorată bunicului tău pentru că m-a ajutat în primii ani ai afacerilor mele cu restaurantul. Să mă ajute Dumnezeu, dar eram îndrăgostiă de el.

– Justine, habar n-am avut.

– Nici el n-a ştiut. Sau, dacă a ştiut, era prea bun ca s-o spună, oftă Justine. Era fericit în căsătoria cu bunica ta. Ştiam că eu nu-i puteam da niciodată lumina şi bucuria pe care i le dădea ea. Aşa că m-am făcut o prietenă a familiei şi am pretins că asta era de-ajuns. Ce mai prietenă! În cele din urmă, n-am mai fost nici prietenă.

– Nu-i adevărat, Justine. Ai fost prietena mea la nevoie.

– Mulţumesc, Katy. Asta înseamnă mult pentru mine. În urmă cu treizeci şi şapte de ani, am crezut că aş fi mulţumită dacă aş putea uni familiile noastre prin căsătoria fratelui meu cu mama ta. Am dorit din toată inima ca această căsătorie să aibă loc. Era pentru mine aproape la fel de important ca şi *Gilchrist Inc.*

– Aproape, zîmbi Katy. Dar nu chiar atît.

– Nu. Nu chiar atît. Compania era totul pentru mine.

Era moştenirea copiilor şi a nepoţilor mei. Viitorul familiei era legat de restaurante. Nu aveam dreptul să dau pe mînă altcuiva acest viitor, decît dacă eram sigură că îl dau în familie.

– Dar, indiferent cît l-ai iubit pe bunicul meu, ei nu făceau parte din familie.

– Nu. Şi am pierdut şansa să-i fac să fie familia mea. Cînd fiul meu cel mare a fugit cu mica lui secretară.

– Vrei să spui, cînd a fugit cu mama lui Luke, o corectă Katy cu fermitate.

– Cum vrei. Dar nu am uitat niciodată complet visul meu de a uni cele două familii. Un timp am crezut că tu şi Darren o să vă placeţi.

Katy zîmbi.

– Nici o şansă. Darren şi cu mine n-am fi devenit niciodată mai mult decît prieteni.

– Mi-am dat curînd seama de asta. Dar m-am resemnat. Cînd am auzit că Luke a rămas văduv, m-am gîndit că într-o bună zi, ar putea exista o şansă ca familiile Quinnell şi Gilchrist să fie unite prin căsătorie.

– Justine, eşti de necrezut. Sucită, inteligentă şi periculoasă.

– Disperată, draga mea. Nu periculoasă. Dar acum, cînd visul meu cel mai drag a devenit realitate, îmi dau seama că mă tem foarte tare.

– Pentru că bănuieşti că Luke ţi-a ghicit secretul şi şi-a propus, în mod deliberat, să-ţi mărească speranţele şi apoi să ţi le distrugă.

– Exact aşa cum a făcut tatăl lui. Şi, fiind vorba de Luke, fără îndoială că va duce de rîpă *Gilchrist Inc.* împreună cu celelalte visuri secrete ale mele.

Katy zîmbi lent.

– Ştii care-i problema ta, Justine?

– Care?

– Nu prea eşti o Gilchrist. Cauţi întotdeauna partea întunecată, melodramatică a lucrurilor. Ar trebui să ai mai multă încredere în propria ta familie.

– Eu cunosc familia asta mult mai bine decît tine, murmură Justine. Te asigur că e un risc mare să fim cu toţii pierduţi, dacă accepţi să te căsătoreşti cu Luke.

Capitolul 20

– Eşti sigur că nu pot să te ajut?

Katy stătea sprijinită de masa din bucătăria lui Luke şi privea scena haotică. Era impresionată.

Farfurii, tigăi, teluri şi linguri cu coada lungă erau împrăştiate peste tot. Într-un bol, era spanac proaspăt spălat, din care picura apă. Alături erau cele necesare pentru un sos vinegret. Pe maşina de gătit fierbea apa pentru paste făinoase. Pîinea aştepta pe scîndură de tăiat. Judecînd după cantitatea de albuş spumă dintr-un bol, Luke avea să încerce să facă un sufle.

– Nu, mulţumesc. Totul e sub control.

Liniile feţei lui Luke arătau o concentrare adîncă în timp ce tăia mărunt capere, măsline, pătrunjel şi anşoauri.

– Nu ştiam că-ţi place să găteşti, spuse Katy.

– La ce te aşteptai? Am fost crescut în afacerile cu restaurante.

Înjură încet cînd o măslină fugi de sub un cuţit. Se rostogoli de pe scîndura de tăiat şi căzu pe jos. Zeke se repezi să o mănînce.

– Asta-i o adevărată trataţie pentru mine, continuă Katy.

Ea îşi ascunse un zîmbet cînd o altă măslină căzu pe jos. Zeke o devoră imediat.

– Nici nu-mi mai amintesc cînd a fost ultima oară cînd cineva a gătit o masă pentru mine. Ideea despre gătit a lui Matt este să bage în cuptor pizza congelată.

– Copii! spuse cu indulgenţă Luke. Victime ale mentalităţii mîncărurilor rapide. Ar trebui să ne fie milă de ei. Mă întreb cine o să gătească pentru generaţia următoare.

Katy zîmbi.

– Poate că toată lumea o să mănînce mai mult la restaurant. Asta va fi bine pentru *Gilchrist Inc.* şi pentru *Pesto Presto.*

– Bine gîndit. La naiba!

Luke lăsă cuţitul şi se duse la cuptor.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Apa fierbe şi eu nu sînt gata să pun pastele.

– Închide focul, Luke. Am avut o discuţie lungă cu Justine, azi.

– Da. Şi eu.

Luke închise focul la pastele făinoase şi luă un carnet de pe masa de gătit. Se uită şi se încruntă cu încordare deasupra acestuia.

– Părea cam supărată.

– Ea e întotdeauna supărată. Şi îi e în sînge.

Katy clipi.

– Poftim?

– Las-o baltă. Dă-mi tigaia, vrei?

Katy luă tigaia şi i-o dădu. Ea se uită cum el o puse pe maşina de gătit şi o unse cu ulei de măsline. Cam mult ulei, remarcă ea.

– Luke, problema este că, pe cît se pare, nu poate avea toată încrederea în tine. Vrea să te creadă că ai să salvezi compania, dar o parte a ei se teme în continuare că ai venit aici ca să te răzbuni.

– Asta-i problema ei.

Luke revenea la carneţel încruntîndu-se întunecat. Se întunecă şi mai mult cînd se uită peste umăr la uleiul din tigaie.

– I-ai spus că ai rezolvat problema de la *Gourmet?*

– Nu. N-am ajuns la asta. Cînd m-am văzut ieri cu ea, a vrut să discute o altă problemă.

Luke aruncă în tigaie tocătura de capere, măsline şi anşoa.

– Deci totul se reduce la faptul că nu-i dai niciodată o explicaţie logică despre ce se întîmplă la cele două restaurante care pierdeau bani şi habar n-are că ai oprit sabotajul de la *Gourmet.*

– Erau probleme de computer, îţi aminteşti?

– Nu cred că a acceptat asta.

– Păcat. Nu există o explicaţie logică pentru cele întîmplate la cele două restaurante, în afară de adevăr. Ai zis că nu se poate să-i spunem că nepoata ei şterpelea bani ca să-l plătească pe un şantajist, aşa că n-am avut încotro.

– Bineînţeles că nu puteai să-i spui despre Eden. Dar cum rămîne cu necazurile de la *Gourmet?*

– Cît priveşte situaţia de la *Gourmet,* încă n-am avut şansa să-i vorbesc despre Stanfield şi sabotajul său.

Luke se uita la preparatele pentru vinegretă, de parcă ar fi fost combustibil nuclear. Luă în mînă telul.

– Te deranjează dacă discutăm despre asta altă dată? Sînt cam ocupat în momentul ăsta.

– Nu, dar cred că asta explică de ce Justine e îngrijorată în privinţa intenţiilor tale faţă de companie. Luke, dacă ai încerca măcar să comunici cu ea şi s-o laşi să înţeleagă că nu cauţi răzbunare, asta i-ar uşura mult îngrijorarea.

– Cine spune că nu caut răzbunare?

Avea într-o mînă o sticlă cu ulei de măsline şi încerca să picure puţin în amestecul de lămîie. Cu mîna dreaptă lovea nebuneşte cu telul. Uleiul şi sucul de lămîie săreau în stropi pe masa de gătit.

– Ştii ceva? Chiar în momentul ăsta, aş vrea să-l strîng de gît pe un anume bucătar.

Katy zîmbi.

– Eu ştiu că nu cauţi răzbunare, Luke.

– Aşa să fie? De unde ştii asta?

Îi aruncă o privire bătăioasă.

– Printre altele din cauza celor ce făcute pentru Eden şi Darren.

– Să nu pui pariu pe asta. Salvarea lui Eden şi a lui Darren putea să facă parte dintr-un plan mai amplu. La naiba, s-ar putea să complotez să duc de rîpă toată compania *Gilchrist.*

– Haide, Luke. Nu mai face o glumă din toate astea.

– Nu glumesc, vorbesc serios. Chiar dacă i-aş spune adevărul lui Justine, probabil că nu m-ar crede. Este posibil ca singurul motiv pentru care am salvat pielea verişoarei mele a fost ca să cîştig timp să-mi continui propriile mele planuri.

Luke se întrerupse brusc. Inhală.

– La naiba!

Sări la maşina de gătit şi luă jos tigaia. Mirosul de ars se înălţă din tigaie. Luke se uită urît la amestecul fumegînd.

Zeke se uită plin de speranţă cînd Luke duse tigaia la chiuvetă.

– E prea fierbinte pentru tine, Zeke, spuse blînd Katy. Lasă să se răcească.

Luke se aplecă să taie mărunt alte capere şi măsline, cu o expresie prevestitoare de rele. Katy decise să nu încerce să continue conversaţia. Sorbi în tăcere din paharul cu vin şi-l urmări pe Luke, întunecîndu-se tot mai tare,

Făcu mai multe drumuri la carneţel şi înapoi, murmurînd încet. Katy se sperie cînd el începu să bată albuşurile pentru sufle. Era sigură că se apropia un dezastru, dar nu îndrăznea să spună nimic din anumite motive. Luke încerca să pretindă că era un excelent bucătar.

Cînd se aşezară la masă, maxilarul lui Luke era rigid. Ochii lui erau foarte verzi cînd îi dădu salata lui Katy.

– Minunată, murmură Katy în timp ce se servea.

Ea observă că sosul nu se lipise de frunze. Luke uitase să usuce spanacul după ce l-a spălat. Luke luă puţin şi înjură.

– E apoasă.

– Doar puţin umedă. Ce aromă minunată are sufleul!

Luke gustă din felul principal. Faţa i se întunecă.

– Pastele sînt cleioase.

– Prostii. Sînt grozave.

Katy mestecă entuziasmată pastele lipicioase.

– Nu te obosi să minţi. Sînt cleioase.

– Poate că le-ai fiert mai mult. Dar nu e mare lucru, Luke. Eu nici n-am observat pînă nu ai zis tu.

Nu mai era cazul să adauge că pastele făinoase erau complet reci. Luke îşi dădea şi el seama singur de asta.

– Eu cunosc bucătăria de cinci stele cînd o gust. La fel şi tu. Asta nu-i aşa.

– Nu te îngrijora pentru asta.

– N-o să mă îngrijorez pentru asta. Am să-l concediez pe fiul ăla de căţea.

– Pe cine?

– Pe Benedict Dalton.

Katy îl privi uimită.

– Bucătarul-şef de la *Pacific Rim.* De ce naiba vrei să-l concediezi?

– M-a atras în cursă.

– Doamne, Luke! Ce lucru ridicol poţi spune! Cum putea face aşa ceva?

– Las-o baltă. Crezi într-adevăr că totul are un gust potrivit?

Luke se uită în farfuria ei. Katy recunoscu apelul disperat al bucătarului care ştie că lucrurile au mers groaznic de prost.

– E minunat, Luke.

– Da?

– Da.

Arăta nesigur, dar era clar că nu voia să dezbată chestiunea. Cîteva momente fu tăcere la masă.

– S-a întîmplat ceva rău, Luke? întrebă în cele din urmă Katy.

– Nu.

– Pari preocupat în seara asta. Poate nu era o seară potrivită ca să ne întîlnim.

– Matt lucrează şi nu o să fie acasă înainte de miezul nopţi. Mi-am închipuit că e cel mai bun moment.

– Pentru ce?

Luke arăta necaracteristic de încordat, chiar nesigur. Katy se gîndi că, de cînd îl cunoştea, nu-l văzuse niciodată cu această expresie în ochii lui strălucitori. De parcă avea de-a face cu un lucru care nu era sub controlul lui. Era clar că experienţa aceasta era nouă pentru el.

– Ţi-a mai spus şi altceva Justine? întrebă el direct. Vreau să spun în afară de faptul că nu are încredere în mine?

Katy se concentră să ia încă o furculiţă din pastele cleioase. Nu era uşor să le apuce cu furculiţa.

– Nu. Nu prea. În cea mai mare parte, a vorbit despre cît e de preocupată. Se întreba dacă a făcut bine că ţi-a cerut să vii aici.

– Katy, uită-te la mine!

De nevoie, Katy îşi ridică privirea şi constată că el o urmărea cu mare intensitate.

– Păi...

– Spune-mi adevărul. Nu eşti bună la spus minciuni, chiar nevinovate. Ce ţi-a spus?

Katy roşi puternic. Luă paharul cu apă.

– Mi-a spus ceva în genul că să fiu atentă. Se teme că mă implic prea mult cu tine.

– Şi altceva?

– Luke, te rog, devine neplăcut.

– Ţi-a spus că am să te cer în căsătorie, nu-i aşa?

Katy simţi că roşeşte din cap pînă în picioare. Încercă să ia o înghiţitură de apă şi se înecă. Începu să tuşească.

– Ştiam eu. Vrăjitoarea asta bătrînă începe să mă supere cu adevărat.

Luke se ridică şi o bătu între omoplaţi.

– Nu e o vrăjitoare bătrînă, gîfîi Katy, reuşind să-şi recapete respiraţia. E doar preocupată, asta-i tot.

– E o băgăcioasă care crede că poate dirija viaţa celorlalţi. La naiba, nimic nu merge cum trebuie în seara asta. Am ştiut că va fi un dezastru. Luke o mai bătu o dată pe spate, apoi se aşeză din nou. Şi, care-i răspunsul tău?

– Poftim?

– M-ai auzit, zise el privind urît la ea. Care-i răspunsul tău?

Katy îşi dădu seama că ăsta era felul lui de a o cere în căsătorie.

Ochii i se lărgiră de supărare.

– N-am auzit întrebarea.

– Ştii al naibii de bine care-i întrebarea. Te măriţi cu mine sau nu?

Katy aruncă şervetul.

– Luke Gilchrist, ăsta e un fel dezastruos de a cere unei femei să se mărite cu tine. Trebuie să-ţi fie ruşine

de tine însuţi. Nu mă aşteptam la aşa ceva de la un Gilchrist.

– Da? La ce te aşteptai?

– La trandafiri şi şampanie. Poate o plimbare pe plajă sub clar de lună... nu ştiu. Nu eu sînt cea dramatică pe aici. Katy se uită urît la el. Să-ţi spun altceva. Nu-mi place ideea că nu merit o propunere cum se cuvine. Unde sînt inimioarele şi florile? De ce nu te aşezi în genunchi? Crezi că eu nu merit efortul?

– Efort? Luke era înfierbîntat. Nu crezi că am pus efort în toate astea? Arătă cu un gest spre pastele cleioase şi spanacul ud. Am mucit ore în şir cu tiranul ăla, Dalton. Trebuia să mă înveţe să fac o masă ca la *Gourmet*. Azi mi-am petrecut toată după-amiaza în bucătărie mişcîndu-mi fundul ca să produc cina asta. Şi asta e mulţumirea pe care o primesc?

Katy era intrigată.

– Tu chiar nu ştii să găteşti, nu-i aşa?

– Nu cunosc nici un Gilchrist care să ştie să gătească. Oricum, nu genul de gătit la care te gîndeşti tu. Dar sînt al naibii de sigur că am făcut un efort. Şi vreau să recunoşti asta.

– Ai făcut o treabă minunată, Luke.

– Nu mă mîngîia pe cap. Spune-mi doar dacă te măriţi cu mine, ca să putem trece la sufle.

– În regulă. Am să mă mărit cu tine.

Luke arăta uluit.

– Vorbeşti serios?

– Da. Dar aş vrea să subliniez, ca să se ştie, că nu ai voie să-i acuzi pe bucătarii de la *Gilchrist* că sînt temperamentali. Tu eşti mult mai rău decît oricare dintre ei.

– Mai spune o dată.

– Am să mă mărit cu tine.

Frustrarea şi nesiguranţa dispărură într-o clipă din ochii lui Luke.

– Doamne, nu-mi vine să cred! Am să-i măresc salariul lui Benedict Dalton.

Se ridică de pe scaun, se apleca şi o ridică pe Katy în picioare. O învîrti într-un cerc triumfător şi o duse la canapea.

Katy era sfîşiată între rîs şi dorinţă cînd el o puse jos pe perne. Luke se întinse peste ea, în ochii lui arzînd un foc verde.

– N-o să-ţi pară rău, Katy. O jur. Ştiu că tu te gîndeşti că nu avem nimic în comun şi că oamenii din familia Gilchrist nu sînt funcţionali, dar putem face căsuţa noastră să funcţioneze.

Katy zîmbi. Simţea un adînc sentiment de fericire care creştea în ea.

– N-am zis niciodată că membrii familiei Gilchrist nu sînt funcţionali.

– În regulă. Pentru că avem cîteva puncte bune.

Ea îşi înfăşură degetele în jurul gîtului lui. Zîmbetul lui deveni tachinator.

– Ca de exemplu?

– Un lucru e că sîntem credincioşi.

Katy nu mai rîse. Îi cercetă ochii un moment.

– Ai dreptate. Voi cei din familia Gilchrist sînteţi la fel de intenşi şi pasionaţi în căsătorie cum sînteţi în toate celelalte.

– E al naibii de adevărat. Mama şi tatăl meu au fost uniţi pînă în ziua în care au murit. Eu n-am înşelat-o

niciodată pe Ariei. Şi uită-te la Maureen şi la Hayden. Şi ei mai sînt împreună. Singurul divorţ în familie a fost al lui Eden şi cred că se poate spune că au fost nişte circumstanţe deosebite.

– Nici bunica ta nu s-a mai recăsătorit.

Luke se strîmbă.

– Justine a fost măritată cu *Gilchrist Inc.* Iar acesteia i-a fost absolut credincioasă.

– A mai avut şi altă pasiune, spuse încet Katy. Mi-a mărturisit în după-amiaza asta că l-a iubit în secret pe bunicul meu.

Luke se încruntă.

– Ea a zis asta?

– Da.

– Dacă a avut o pasiune secretă pentru Quinnell, cu siguranţă că era numărul doi pe listă. Dar asta ar explica o serie de lucruri.

– Ca, de pildă, faptul că a vrut ca tatăl tău să se căsătorească cu mama mea?

Luke aprobă din cap. Privirea lui deveni gînditoare cîteva secunde, de parcă analiza ceva sau punea la locul lor nişte piese de puzzle din minte. Apoi, zîmbi lent.

– Katy, în seara asta nu vreau să vorbim despre trecut.

– Despre ce vrei să vorbim?

– Despre viitor. O sărută pe gît. Ultimii trei ani i-am trăit în ţara nimănui. Cel mai rău era că nu doream nici măcar să ies din această viaţă. Apoi, ai apărut tu la uşa mea şi ai început să-mi predici despre răspunderile mele. Tu m-ai forţat să ies din nou la viaţă.

Katy chicoti uşor.

– Erai extrem de supărat şi am crezut că Zeke o să mă mănînce de vie.

Ochii lui Luke străluciră.

– Confunzi, Katy. Eu sînt cel care am să te mănînc de vie.

Mîna se mişcă pe coapsa ei şi piciorul i se strecură între genunchii ei.

– Vorbind de mîncat... murmură Katy.

– Mmm?

Luke o muşcă de ureche.

– Ai lăsat ceva în cuptor.

Capul lui Luke se înălţă cu o tresărire. Ceva asemănător panicii apăru în ochii lui.

– Sfinte Sisoe! Sufleul!

Katy se scutura de rîs cînd Luke sări în picioare şi se repezi în bucătărie. Zeke alergă după el, cărîndu-şi farfuria cu speranţa că vreun alt dezastru culinar ar putea ajunge în ea.

Katy se ridică rîzînd încă, îşi îndreptă hainele şi se duse la bucătărie. Luke, cu mănuşi speciale pe mîini, scoase atent sufleul din cuptor.

– Nici să nu respiri, şopti el, cînd îl puse pe maşina de gătit.

– Prea tîrziu, Luke, spuse Katy. Se lasă deja. Uite, se duce.

Luke se uită cu frustrare furioasă cum cupola aurie a sufleului începea să scadă.

– Dalton s-a jurat că, dacă urmez instrucţiunile, n-o să se lase. Uite ce porcărie. O să se transforme într-o clătită.

– Ce e bine la sufleuri este că gustul e acelaşi chiar

dacă se lasă, sau nu.

– Rahat! Asta-i ultima picătură. Am să-l concediez pe Dalton mîine dimineaţă la prima oră.

– N-o să-l concediezi pe sărmanul Dalton şi nu mai amenința. Serveşte desertul tău. Şi, între timp, tu poţi să-mi spui că mă iubeşti.

Luke îşi luă ochii de la sufleul turtit ca să-i întîlnească privirea.

– Am făcut cu adevărat o nenorocire din toată seara. Te iubesc, Katy.

– Bine. Şi eu te iubesc. Hai să mîncăm.

Mult timp după aceea, Luke o sărută pe Katy mişcîndu-se languros alături de el. Erau culcaţi pe o pătură în faţa focului. Zeke se retrăsese, cu farfuria lui, la bucătărie, plictisit de comportarea sexuală a oamenilor.

Rochia, sutienul şi ciorapii lui Katy atîrnau pe spătarul unui fotoliu. Tot ce avea pe ea era cămaşa neagră de bumbac pe care o purtase Luke mai devreme. Luke considera că ea arăta incredibil de sexy.

Luke nu avea nimic pe el. Savura senzaţia piciorului lui Katy, care se plimba pe piciorul lui. Era atît de moale, se gîndi el. Şi îl iubea. Şi avea să se mărite cu el.

Nu-i venea să-şi creadă norocul ăsta.

Cu un instinct ce se născuse în el în urmă cu trei ani, cînd se uita la rămăşiţele fumegînde ale unui avion, începuse să vadă doar partea întunecată a norocului.

Katy căscă.

– Cred că ar trebui să mă gîndesc să mă întorc la casa mea. Matt o să se întoarcă curînd.

Luke se uită la ceasul lui negru, de oţel.

– Mai ai circa o oră. Katy, vreau să ne căsătorim cît mai curînd posibil.

Ea se răsuci în braţele lui. Părul ei luminat de foc strălucea ca soarele.

– Oh, nu! Asta o să fie prima şi ultima mea nuntă şi am de gînd s-o fac aşa cum se cuvine.

– Nu-mi pasă cum o faci, dacă o faci repede, zise el cu degetele în părul ei. Vorbesc serios, Katy. Vreau să ştiu că eşti a mea cît de curînd posibil.

Ea se sprijini într-un cot şi se uită în jos la el. Cămaşa neagră se desfăcu, dezvăluind un sîn alb ca laptele. Luke abia putea vedea conturul sfîrcului rozaliu.

– Ce nu merge, Luke?

– Nimic. Băgă mîna sub cămaşă şi găsi sfîrcul atrăgător care se întări imediat la atingerea lui. Doar că nu vreau să aştept mai mult decît e necesar.

– Mă gîndeam cîndva, în toamnă, cînd Matt pleacă la colegiu, zise ea încet.

– Eu mă gîndeam cîndva săptămîna viitoare.

Ea îşi înclină capul.

– Luke, vorbeşti serios?

– Da.

– Nu pot să fiu gata atît de repede. Sînt atîtea lucruri de care trebuie să mă ocup.

– Ca de pildă?

– Unul e unde o să locuim. Nu e loc ca tu să te muţi cu Matt şi cu mine.

– Ba da, este. Matt are camera lui. Noi o s-o folosim pe asta. După plecarea lui, o să ne găsim ceva pentru noi. Nu intenţionez să locuiesc alături de Justine tot restul vieţii mele.

Ea absorbi asta.

– Eu, presupun că asta merge. Oricum mi se pare straniu să mă grăbesc aşa la nuntă. Cred că mai sînt multe lucruri care trebuie luate în consideraţie.

– Numeşte unul.

– *Pesto Presto,* răspunse ea.

Luke îi luă faţa în mîini.

– Căsătoria n-o să te oprească să deschizi *Pesto Presto.*

– Ştiu. Dar sînt atît de multe lucruri pe care trebuie să le fac ca să creez acest restaurant şi să-l pun în mişcare.

– Poţi face asta după ce ne căsătorim, nu-i aşa? spuse Luke încordat.

Katy zîmbi.

– Da, presupun că da.

Îl sărută uşor. Luke se relaxă. De îndată ce ea va fi legată sigur de el, *Pesto Presto* nu i se va mai părea un rival.

– Ai încredere în mine. Mă ocup eu de toate. El o lăsă încet pe spate.

Ea zîmbi, cu ochii strălucind de dragoste şi de rîs.

– Eşti sigur?

– Sînt sigur. Lasă totul în seama mea.

Îşi mişcă piciorul peste al ei, ţintuind-o cu blîndeţe pe pătură. Apoi îşi înclină capul ca s-o guste din nou. Îşi aminti cum fusese în prima noapte, cînd o condusese

aici după cina de la Justine.

Atunci, el dăduse vina pentru graba lui pe faptul că nu mai ţinuse de multă vreme o femeie în braţe. Dar ştiuse atunci, aşa ca şi acum, că nevoia lui de a se contopi cu Katy mergea dincolo de dorinţa sexuală.

Fusese cîndva convins că Ariel era perechea lui naturală. Poate că fusese, în sensul că era cea mai apropiată versiune feminină a lui, pe care o cunoscuse.

Dar Luke înţelese în noaptea asta că tot ceea ce găsise la Katy era infinit mai preţios. Ea nu era o reflectare a lui însuşi, ci opusul lui natural. Zi în locul nopţii lui, lumină în locul umbrelor lui, egală şi totuşi opusă. Ambele părţi erau necesare pentru a face un om întreg. Cu Katy simţea că poate fi mai mult decît doar el însuşi.

Întinse mîna şi îi găsi moliciunea.

– Eşti deja umedă, îi spuse el la ureche.

El mişcă degetele în ea şi ea se arcui.

– Luke, nu-mi vine să cred ceea ce îmi faci. Mă simt atît de liberă cînd mă ţii în braţe.

– Tu eşti cea care este incredibilă.

Se lăsă în jos pînă ajunse între coapsele ei. Mirosul ei exotic îi stîrnea toate simţirile. Cînd îi cuprinse fesele şi îi gustă esenţa, Katy ţipă moale, iar degetele ei se strînseră în jurul lui.

Luke era şi el excitat. Mai mult decît atît. Muşchii lui erau încordaţi de efortul pe care-l făcea ca să se controleze. Dar nu putea rezista tentaţiei de a vedea apogeul lui Katy din acest loc avantajos. Îi îndoi genunchii şi îi despărţi mai larg coapsele. În mod deliberat, o deschise blînd, cu degetele.

Katy inspiră.

– Luke!

Pe Luke îl trecu un curent electric. Numele lui pe buzele ei era o chemare de sirenă. El era captivul şi nu-i păsa că ea ştie lucrul ăsta. În fond, ea îi aparţinea la fel cum el îi aparţinea ei.

O va iubi mereu, îşi promise Luke în sinea lui. Va face tot ce va putea ca ea să fie în siguranţă. Ea i se dăruia lui, iar el va păstra bine acest dar. În fond, ea îi dădea un viitor.

Cînd ea se agăţă de el de parcă nu i-ar mai fi dat drumul în veci, el o desfăcu mai mult, cu degetele.

– Ah, Doamne! Luke! Luke!

El o întinse din nou cu blîndeţe, simţi cum se strînge convulsiv în jurul degetelor lui. Ea se răsuci şi ţipă. Apoi tremură eliberată.

Luke urmări pasiunea pe faţa ei cît putu de mult, apoi, neputînd să mai reziste, se ridică de-a lungul trupului ei. O pătrunse adînc în căldura care pulsa, înecîndu-se în focul dulce, pînă se pierdu în el.

Pînă se eliberă.

Pînă îşi găsi cealaltă jumătate.

Luke aşteptă pînă o conduse pe Katy acasă, înainte să-i pună întrebarea care stăruise în mintea lui ca o umbră. El o luă în braţe pe treptele din faţa uşii şi îi studie faţa. Ea îl privi, cu ochii plini de mulţumire senzuală. El ar fi dorit s-o ia înapoi în patul lui.

– Katy, ţi-ai petrecut ultimii ani avînd grijă de familia Gilchrist.

– Mi-am petrecut ultimii ani lucrînd pentru Justine, îl corectă ea cu un zîmbet.

– A fost mult mai mult decît o slujbă şi tu ştii asta. Este ceea ce trebuie să ştiu. Luke îşi întări curajul. Nu te căsătoreşti cu mine pentru că ţi-e milă de mine sau aşa ceva, nu-i aşa?

Rîsul ei era moale şi dulce şi îi atinse sufletul.

– Dumnezeule, nu! Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că eu sînt un de înger păzitor, dar pot să te asigur că nu m-aş mărita cu cineva doar ca să-mi păstrez aureola şi aripile.

El îşi lipi fruntea de a ei.

– Te iubesc, ştii?

– Ştiu. Şi eu te iubesc, şopti ea. Deşi eşti dificil, temperamental şi încăpăţînat.

– Mă iubeşti deşi sînt toate astea?

– Îhî. Vezi, eu am ştiut de la început că eşti educabil.

Zgomotul unei maşini care venea pe drum puse capăt oricărui gînd pe care-l mai putea avea Luke în legătură cu o mică seducere a lui Katy. Zeke dădu din coadă, recunoscînd maşina. Farurile luminară, cînd Matt coti pe alee şi parcă în faţa casei. Portiera maşinii se deschise şi se închise.

Matt, în blugi şi cu o haină de bumbac, veni spre intrare.

– Hei, ce faceţi voi aici afară?

Ochii lui trecură de la faţa roşie a surorii lui la privirea liniştită a lui Luke, în timp ce se aplecă să-l mîngîie pe Zeke.

– Tocmai am cerut-o de soţie pe sora ta, zise Luke liniştit.

Îşi dădu seama că era încordat şi gata de luptă. Matt fusese atît de sigur că ea îl va refuza! Luke nu era sigur cum va reacţiona băiatul cînd va afla că ea acceptase.

– Da? Grozav. Asta-i grozav. Matt se uită la Katy. Şi tu ce ai zis?

Katy zîmbi senină.

– Am zis da.

Matt se uită la ea, vizibil surprins.

– Zău?

– Da.

– Dar, Katy, el e un Gilchrist, spuse Matt cu blîndeţe, uitîndu-se jenat la Luke.

– Da. Ştiu. Dar găteşte.

Matt se uită uimit. Apoi zîmbi. Începu să rîdă. Katy i se alătură. Ea rîdea atît de tare, încît trebuia să-şi şteargă lacrimile cu dosul mîinii.

Luke îi urmări pe amîndoi, conştient că începuse şi el să zîmbească. Şi, deodată, rîdea împreună cu ei. Noaptea era plină de sunetele rîsului lor. Lumea, viitorul lui i se păreau luminoase, proaspete şi nepătate.

El pusese mîna pe fericirea pe care i-o oferea Katy, se gîndi Luke. Nu o va mai lăsa să-i scape.

Capitolul 21

Justine o aştepta pe Katy la marginea piscinei. Katy îşi termină cursa şi se uită în sus, uimită s-o vadă acolo. Justine privea în jos, în ochii ei verzi citindu-se resemnarea.

– O să-şi aibă în cele din urmă răzbunarea finală, zise Justine. Ştiu că o va face. E la fel ca şi tatăl lui. Va încheia distrugîndu-mi compania şi apoi te va abandona în faţa altarului, aşa cum tatăl lui a lăsat-o pe mama ta.

– Nu cred, Justine.

Justine privi în jos la ea.

– Sărmană copilă! Ai comportarea nerealistă a bunicului tău faţă de viaţă. Eşti atît de optimistă! Atît de naivă!

– Nu sînt o copilă, spuse blînd Katy.

– Am încercat să te salvez, şopti Justine. Dumnezeu ştie că am încercat. Dar asta-i soarta. Tu eşti blestemată să fii umilirea mea finală. N-aş fi vrut să suferi şi tu alături de mine.

– Nu vei fi umilită în biserică, Justine.

Justine nu-i dădu nici o atenţie.

– Presupun că nu am dreptul să te judec pentru viaţa ta. Domnul ştie că aveam şi eu speranţe prosteşti cînd l-am convins pe Luke să preia compania. Şi eu am avut visurile mele prosteşti.

– Visurile tale n-au fost prosteşti, zise Katy. Ai puţină încredere în ele.

– Aş dori să pot avea, spuse Justine, dar nu îndrăznesc. Mi-e teamă că Luke se foloseşte de tine doar ca să mă pedepsească.

Katy îşi ascunse un zîmbet.

– Asta n-o să ştim sigur pînă cînd nu vedem dacă apare sau nu la nuntă, nu-i aşa?

– Crezi că temerile mele te amuză. Dar aşteaptă să vezi cum o să te simţi cînd o să te trezeşti abandonată la altar. Eu eram în faţă cînd asta i s-a întîmplat mamei tale. Am văzut durerea şi ruşinea din ochii ei. N-am să uit asta niciodată. Nici aerul de pe faţa bunicului tău, cînd s-a întors spre mine în ziua aceea.

Katy fu îngrozită cînd văzu lacrimile curgînd pe obrajii lui Justine. Ieşi din piscină şi îşi luă halatul. Şi-l înfăşură repede, apoi o îmbrăţişă pe Justine, oferindu-i reconfortare.

Era greu să consolezi un Gilchrist înclinat să îmbrăţişeze adîncurile melodramei, reflectă Katy cu enervare. Dar făcu tot ce putu. În fond, în timp ce emoţiile

unui Gilchrist erau uneori exagerate, nu încăpea îndoială că erau adevărate. Acesta era unul dintre motivele pentru care ea era întotdeauna capabilă să-i înţeleagă cu simpatie pe membrii clanului.

– Calmează-te, Justine. Totul s-a întîmplat demult.

– În ziua aceea, l-am trădat pe bunicul tău, spuse Justine sfîşiată. Nu o dată, ci de două ori. Nu numai că nunta a fost anulată. Dar am fost obligată să anulez unificarea. În cele din urmă, nu i-am dat nimic. Şi îl iubeam. Cum am putut să-l trădez?

– E-n regulă, o linişti Katy. Lasă în pace trecutul.

– Cum pot să-l las în pace? Datorită nepotului meu, voi fi obligată să retrăiesc fiecare moment din acea zi îngrozitoare.

Eden şi mama ei şi-au asumat chiar de la început răspunderea pentru pregătirea nunţii. După cîteva încercări inutile de a prelua controlul asupra situaţiei, Katy se predă. Curînd, se trezi atrasă într-un vîrtej de activităţi care includeau totul, de la trimiterea de invitaţii la alegerea meniului pentru recepţie.

Liz îi dădu să citească o carte pe tema ascunzişurilor minţii bărbaţilor.

– Fiecare femeie ar trebui s-o citească, înainte de a se mărita, spuse Liz.

– Am nevoie de o carte despre ascunzişurile minţii bărbaţilor din familia Gilchrist, se plînse Katy.

– Tu îi înţelegi deja pe cei din familia Gilchrist mai bine decît oricine altcineva de pe faţa pămîntului, o asigură Liz.

La cîteva zile după ce încercase s-o liniştească pe Justine în seră, Katy intră în birou şi le găsi pe Eden şi pe Maureen aplecate peste Liz. Ambele femei Gilchrist dădeau ordine în stil tipic de tir răpăit. Liz, arătînd vizibil speriată, nota de zor.

– O să facem nunta la Seattle, desigur. Astfel va fi posibil să participe şi membrii din administraţia companiei şi funcţionarii. Iar Justine are o mulţime de cunoştinţe de afaceri în oraş, care trebuie invitate, spuse Maureen.

Eden aprobă din cap.

– Da, sigur, Seattle. Şi recepţia trebuie ţinută acolo. O să folosim unul dintre restaurante.

– *Pacific Rim* are mari posibilităţi pentru banchete, îşi aminti Maureen. Notează Liz să vorbeşti cu directorul şi cu bucătarul-şef de acolo.

– Da, doamnă Gilchrist.

Liz aruncă o privire rugătoare spre Katy.

– Bună dimineaţa tuturor, spuse veselă Katy, încercînd să întrerupă tirul de instrucţiuni.

Eden o privi peste umăr cu sprîncenele încruntate de concentrare.

– Ah, iată-te, Katy. Mergem azi să cumpărăm rochia. I-am spus lui Liz că n-o să fii zilnic la lucru în săptămîna asta, pînă o să găsim rochia cea mai potrivită.

– Tocmai le sugeram să te îmbrace în negru, în locul albului tradiţional, murmură Liz. E potrivit pentru o nuntă Gilchrist, nu crezi?

Maureen luă remarca în serios. Se uită critic spre Katy.

– Nu, cred că negrul nu i s-ar potrivi lui Katy.

– Mama are dreptate, spuse Eden. Eu n-am nimic împotrivă să mergem împotriva tradiției, desigur, dar negrul, pur şi simplu, nu e culoarea potrivită pentru Katy.

Luke apăru în uşă.

– Cine încearcă s-o îmbrace pe Katy în negru, o să aibă de-a face cu mine.

Liz oftă.

Katy zîmbi ştrengăreşte.

– Nu te îngrijora. Mirele o să fie îmbrăcat în negru.

Cu două zile înainte de nuntă, Matt intră în camera de zi, unde Katy se uita într-o carte de bucate. Examina o rețetă interesantă de salată cu paste, cu un sos din roşii uscate la soare.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? întrebă el încet.

Katy nu-şi ridică privirea de pe lista de ingrediente pe care o studia.

– Cred că ar fi foarte bună pentru *Pesto Presto*. Aroma roşiilor uscate la soare ar adăuga o noutate.

– Vino pe pămînt, Katy. Nu vorbesc de o rețetă pentru *Pesto Presto*. Vorbesc despre nunta ta. Chiar îl iubeşti pe tip?

Katy se uită în sus şi văzu preocuparea din ochii lui Matt.

– Da, Matt. Îl iubesc cu adevărat.

Matt ezită.

– Crezi că nu există nici o posibilitate ca Justine să aibă dreptate, nu-i aşa? El nu te-ar părăsi, nu-i aşa?

– Desigur.

Matt păru uşurat.

– Nici eu nu cred că ar face-o. E în regulă, ştii?

– Ştiu.

– Îmi place. Chiar dacă e un Gilchrist.

Katy zîmbi.

– Mă bucur.

– A zis că o să aibă grijă de tine. E un fel de uşurare să ştiu că el va fi în preajmă cînd eu am să plec la colegiu. Eram îngrijorat că o să rămîi singură. Ştiam că o să fii ocupată cu *Pesto Presto* şi cu toate celelalte, totuşi...

Katy lăsă cartea şi se ridică în picioare. Îl înconjură pe Matt cu braţele şi-l strînse.

– O să-mi lipseşti foarte mult, Matt.

– Sînt doar la colegiu, îi aminti el răguşit. Doar nu mă duc la capătul celălalt al lumii sau aşa ceva.

Ochii lui Katy se împăienjeniră.

– Da, aşa e. Şi aşa trebuie să fie. Vreau să-mi promiţi că te vei bucura de fiecare minut.

În ziua căsătoriei lui, Luke se trezi în zori. Se uită automat pe fereastra de la bucătărie, în timp ce-şi făcea cafeaua. Casa lui Katy era ireal de liniştită. Eden şi

Maureen o căraseră la Seattle pe ea şi pe fratele ei, încă cu o seară în urmă.

Hayden le adusese în oraş pe Justine şi pe doamna Igorson. Erau cazate toate într-un hotel apropiat de biserică şi de restaurantul *Pacific Rim*.

Luke rămăsese acasă cu Zeke. Plănuia să plece pe la opt la Seattle. Asta avea să-i lase destul timp să se îmbrace în apartamentul lui Darren şi să ajungă la biserică, la oficierea de la ora unsprezece.

La amiază, Katy va fi a lui. Luke simţi un val de satisfacţie care îl umplea de o energie debordantă. Nimic nu i se păruse atît de corect, în toată viaţa.

La şapte şi jumătate, Luke era prea nerăbdător ca să mai rămînă acasă. Aruncă hainele negre de gală pe scaunul din spate al *Jaguar*-ului şi se întoarse spre Zeke.

– Hai, prietene. Mai alergăm puţin pe plajă şi pe urmă eu plec. Diseară Matt o să vină să te hrănească.

Zeke îşi luă farfuria şi fugi pe cărarea din stîncă. Se grăbi bucuros spre plajă, lăsîndu-l pe Luke să-l urmeze.

Cîteva minute mai tîrziu, Luke se opri la marginea apei. Un adînc sentiment de nelinişte îl cuprinse, luînd locul emoţiei care îi cursese prin vene. Se uită pe plajă şi-l văzu pe Zeke în capătul îndepărtat, învîrtindu-se în jurul unei mici bălţi.

Luke se uită în sus la stîncă şi nu văzu nimic. Nu era nimeni acolo. Nu avea motiv să fie preocupat. Toată lumea era în siguranţă, la Seattle. Vorbise cu Katy abia seara trecută.

Dar Luke nu-şi putea înlătura sentimentul de rău augur. Dacă ar fi Katy aici, se gîndi el, ar fi rîs şi ar fi spus că se lăsa pradă unei stări de spirit Gilchrist.

Luke îşi dădea seama că acest sentiment nu era în regulă, era mai mult decît o stare de spirit. Avea brusc o nevoie urgentă de a sta de vorbă cu ea.

Hotărît să o sune la hotel înainte de a pleca spre Seattle, Luke îl fluieră pe Zeke.

Zeke îşi luă în silă farfuria şi o porni spre el din capătul îndepărtat al plajei. Luke nu-l aşteptă. Zeke ştia drumul înapoi la căsuţă.

Luke urcă pe cărarea din stîncă, avînd acum un sentiment şi mai puternic de urgenţă. Începu să meargă spre casă, apoi o luă la fugă.

Bărbatul cu masca de ciorap aştepta chiar dincolo de uşa de la intrare a casei. Avea un revolver în mînă.

– Închide uşa, zise bărbatul cu o voce aspră, hîrîită. Nu vreau să am de-a face cu cîinele.

Luke ignoră revolverul cînd închise lent uşa. Rămase cu privirea la ochii bărbatului.

– Ce-i cu toate astea?

– Relaxează-te, Gilchrist. Poţi să stai şi jos. O să rămînem amîndoi aici, un timp.

– E vreo problemă în treaba asta?

– Problema e că n-o să ajungi la nunta ta.

– De ce? întrebă încet Luke.

– Nu e clar? Dacă n-o să ajungi la biserică în dimineaţa asta, familia va presupune lucrul cel mai rău. Îşi vor închipui că, în cele din urmă, te-ai răzbunat. Justine n-o să te ierte niciodată. Ceilalţi n-or să mai aibă niciodată încredere în tine. Nimeni n-o să-ţi dea o şansă. Cu puţin noroc, *Gilchrist Inc.* o să se ducă pe apa sîmbetei fără tine la conducere.

– Dar Katy? întrebă Luke. Sau ţie nu-ţi pasă de

sentimentele ei în treaba asta, Atwood.

Intrusul rămase tăcut un moment, Apoi, ridicînd din umeri, întinse mîna şi îşi trase masca.

– N-are importanţă, din moment ce ştii cine sînt, zise Atwood. N-ai să poţi dovedi niciodată nimic. O să am grijă să nu existe nici o dovadă că am fost azi aici. Cine o să creadă că eu te-am reţinut să nu ajungi la nunta ta?

– Am să te găsesc, Atwood. Iar cînd am să te găsesc, am să te distrug.

Atwood zîmbi obosit.

– Poate. Dar poate că nu. Am făcut aranjamente. Am să dispar după-amiaza asta. Cînd am să reapar, o să am alt nume şi o să fiu foarte departe de Seattle.

– N-o să fie prima dată, nu-i aşa? Ai practică în folosirea altor identităţi nu-i aşa? Milo Nyle de exemplu.

Sprîncenele lui Atwood se ridicară cu o admiraţie batjocoritoare.

– Nu-i rău! Cum ţi-ai dat seama de asta?

– Se potriveşte. Vrei să te răzbuni pe familia Gilchrist, eşti un negustor înnăscut şi te pricepi să te învîrţi în domeniul afacerilor imobiliare. Gîndindu-mă puţin, mi-am dat seama că porcăria pe care i-ai făcut-o lui Darren avea amprentele tale. La fel şi înţelegerea pe care ai făcut-o cu Fraser Stanfield.

– Am înţeles că l-ai descoperit pe Stanfield, cînd l-ai concediat. Atwood făcu ochii mici. Tu eşti cel care i-a spus lui Darren că este păcălit, nu-i aşa?

– Katy m-a rugat să-l ajut să iasă din încurcătură, zise Luke urmărindu-l intens pe Atwood, aşa că asta am făcut.

– Katy a fost totdeauna prea bună. Tu probabil n-o

să crezi, dar adevărul e că, la început, mi-a părut rău pentru ea.

– Dar ce naiba, aveai planurile tale, nu-i aşa? Mergeai înainte cu schemele tale de distrugere a familiei Gilchrist, iar Katy era doar un alt accident pe şoseaua care ducea spre ţelui tău.

– Am avut nevoie de ea ca să ajung în cercul familiei, recunoscu Atwood. Am folosit-o, dar nu atît de rău cum ai făcut tu.

– Ce vrea să însemne asta?

Atwood zîmbi rece.

– Eu n-am atras-o într-o legătură amoroasă, ca apoi s-o abandonez în faţa altarului, cum o să faci tu.

– Katy ştie că n-aş folosi-o pe ea ca s-o pedepsesc pe Justine şi pe ceilalţi.

– Mă îndoiesc. E femeie. Orice femeie care a fost abandonată la altar ar dori nebuneşte să aibă încredere în bărbatul care a lăsat-o acolo. Dar n-are importanţă ce gîndeşte Katy. Singurul lucru e ce gîndeşte Justine. Ea n-o să mai aibă încredere în tine să mai controlezi compania *Gilchrist Inc.* Şi, fără tine, compania o să moară.

– Eşti foarte sigur de asta.

– Vă cunosc pe voi, ăştia din familia Gilchrist. Ştiu cum gîndiţi. Atwood făcu semn cu revolverul. Treci în camera de zi. O să stăm acolo. N-am chef să petrec următoarele cîteva ore aici, în hol.

Se auzi un zgîriat la uşa din faţă. Zeke scheună.

– Dacă intră înăuntru cîinele ăsta, îl omor, spuse Atwood. Dacă-mi faci necazuri, aş putea să bag şi în tine un glonţ. Nu m-ar aranja să betegesc un Gilchrist.

Luke păşi prin hol, înaintea lui Atwood. Ceasul de pe

perete arăta ora opt. Acum ar fi trebuit să fie în maşină, în drum spre Seattle. Încă mai avea timp, îşi reaminti în sinea lui.

Totuşi, nu prea mult.

Eden tocmai încheia şirul de nasturi de perle de la spatele rochiei de mireasă a lui Katy cînd uşa camerei se deschise fără nici o avertizare şi Darren îşi băgă capul înăuntru. Arăta întunecat şi elegant în fracul lui cu lavalieră neagră. Dar arăta şi supărat.

– Nu trebuie să fii aici înăuntru, îi zise Liz făcîndu-i semn să iasă. Du-te, ieşi de aici. Asta înseamnă ghinion, sau aşa ceva.

– E ghinion pentru mine, murmură Katy. Şi de cînd un psihiatru amator se teme de ghinion?

– Nu poţi fi destul de atent, răspunse Liz.

Eden se uită urît la Darren.

– Du-te şi ocupă-te de Luke.

– Tocmai asta-i, nu pot, zise Darren. Luke nu e aici,

– Ce naiba, zise Maureen punînd jos buchetul de care se ocupa şi se uită fix la el. Unde e?

– Asta-i problema. Nu ştiu. Văzînd că nu apare în urmă cu o oră, la apartamentul meu, m-am gîndit că a fost o neînţelegere. Mi-am zis că poate a venit direct aici, la biserică. Dar am controlat. Nimeni nu l-a văzut. Nu e nici urmă de maşina lui.

– Ai sunat acasă la el la Dragon Bay? întrebă Eden.

– Da. Nici un răspuns.

Darren se uită la Katy.

– Isuse, nu te-ai gîndit că o s-o facă, nu-i aşa?

– Să mă abandoneze la altar? Katy zîmbi liniştită. Nu te îngrijora, Darren. O să apară. Poate că s-a încurcat în trafic pe autostrada internaţională.

– El şi-a lăsat o marjă pentru problemele de circulaţie. Totdeauna îşi lasă timp pentru aşa ceva.

– Ah, Doamne, şopti Maureen. Nu-i spune lui Justine. Nu încă, oricum.

Eden arăta ca trăsnită.

– Ce-o să ne facem?

– Să terminaţi să mă îmbrăcaţi, spuse Katy calm. Refuz să merg în biserică avînd spatele rochiei descheiat. Relaxează-te, Eden, o să fie aici, zise ea, văzînd în oglindă privirea goală a lui Eden.

– Ah, Doamne! exclamă din nou Maureen. O s-o facă. Justine a avut dreptate, în cele din urmă. Va înscena toată treaba asta. Va fi o pedeapsă pentru familie. Nu se ştie ce o fi făcut şi companiei. Probabil că s-a asigurat să o ducă la faliment.

– O să fie aici, zise din nou Katy. Mă ajută cineva cu rochia asta, vă rog?

Cei trei Gilchrist se uitară unul la altul, nenorocirea şi panica oglindindu-se în ochii lor de vrăjitori.

– De ce am oare sentimentul că voi diagnostica primul meu caz de isterie în masă? întrebă Liz.

Zeke stătea în partea cealaltă a ferestrei de la camera de zi şi se uita la Atwood prin sticlă. Privirea lui era neliniştită.

– Întotdeauna ţine în gură farfuria aia stupidă? întrebă Atwood cu nervozitate.

– Zeke nu se duce nicăieri fără farfuria lui.

Luke se trînti pe canapea şi-l urmări pe cel care îl capturase.

Atwood spusese că vrea să stea jos, dar de patruzeci de minute patrula prin cameră cu revolverul în mînă. Era neliniştit şi vizibil nervos. Cînd Zeke apăruse de partea cealaltă a ferestrei, Atwood aproape că-şi ieşise din fire. Se simţea poate în largul lui să şantajeze sau să întindă o cursă financiară în care să-şi prindă victima, dar scheme care să necesite revolverul se părea că erau noi pentru el.

Atwood se uită la ceas.

– Încă o oră şi jumătate şi totul se va termina. Cît timp crezi că va aştepta Justine la biserică în speranţa că vei apărea?

– O urăşti cu adevărat? Nu-i aşa?

– Urăsc toată familia ta, Gilchrist.

– Da, se potriveşte. Ştiu despre tatăl tău.

Atwood se opri din mers şi se întoarse. Revolverul îi tremură în mînă.

– Ce ştii despre tatăl meu?

– Am găsit înţelegerea prin care el şi-a pierdut restaurantul. Ştiu că s-a înpuşcat şi acum dai vina pe familia mea pentru moartea lui, aşa-i?

– E al naibii de adevărat, zise Atwood cu ochii plini de o tristeţe nimicitoare. Justine l-a ucis închizînd

restaurantul. Ar fi putut la fel de bine să apese şi ea pe trăgaci. Şi ştii ce e cel mai rău?

– Da. Ştiu ce-i cel mai rău. Ea n-a ştiut niciodată ce s-a întîmplat sau cine a suferit din cauza afacerii acesteia, zise Luke încet.

– El a încercat să obţină o întîlnire cu ea, a încercat să discute cu ea. Dar n-a putut să treacă de afurisita ei de secretară. Nici măcar nu l-a văzut.

Atwood începu să umble din nou.

– Ştiu.

– Eu aveam doar douăzeci şi unu de ani. Nu puteam face nimic pe atunci, dar am jurat că am să v-o plătesc vouă, celor din familia Gilchrist, chiar dacă mi-ar trebui pentru asta tot restul vieţii.

– Ştii ceva, Atwood? N-o să mă crezi, dar te înţeleg.

– Rahat! Voi ăştia din familia Gilchrist nu daţi un ban pe nimic altceva decît pe ce vreţi voi. Nu vă pasă cine vă stă în cale sau cine este rănit.

– Dar nici tu nu eşti altfel, nu-i aşa?

Faţa lui Atwood se contorsionă de furie.

– Eu nu sînt deloc ca voi. Mă auzi?

– Cum rămîne cu Katy? Ai folosit-o în urmă cu un an, ca să ajungi la Eden, şi acum o atragi în cursă ca să sufere împreună cu ceilalţi.

– Uite ce e, îmi pare rău de Katy, în regulă? A trebuit s-o folosesc, anul trecut. Şi e o ruşine că trebuie să treacă prin ce se va întîmpla azi. Dar aşa stau lucrurile. Nu aveam de ales.

Raţionamentul suna foarte familiar, se gîndi Luke.

– Poate că asta o fi spus şi Justine în urmă cu cincisprezece ani, dacă tatăl tău i-ar fi cerut să nu-i

închidă restaurantul. Nu avea de ales. Era o afacere bună. Ştii cum este. Lucrurile astea se întîmplă.

– O să plătiţi cu toţii. Într-un fel sau altul, o să plătiţi.

– Nimic n-o să-l aducă înapoi pe tatăl tău.

– Ştiu asta, fir-ai afurisit să fii. Dar măcar am să ştiu că l-am răzbunat. E un fel de acţiune simbolică, să ştii.

– Înţeleg.

Zeke scheună şi se împinse înainte.

– De ce ne urmăreşte cîinele ăsta, întrebă Atwood.

– Cine ştie, răspunse Luke încet.

În acel moment, Zele încercă să-şi pună nasul chiar pe geam. Farfuria se lovi de sticlă.

Sunetul se auzi ca o împuşcătură în camera mică. Atwood, deja tremurînd de nervi şi de furie, se răsuci spre fereastră.

Luke se ridică dintr-o mişcare de pe canapea. Atwood se întoarse spre el, dar era prea tîrziu. Luke lovi cu piciorul şi-l făcu să scape revolverul din mînă. Acesta zbură prin cameră, se lovi de perete şi alunecă pe podeaua de lemn.

Cu un urlet îngrijorat de frustrare şi furie, Atwood se aruncă asupra lui Luke.

Luke se feri şi dădu cu mîna cîteva lovituri scurte, care îl întinseră pe Atwood la podea.

Totul se termină într-o clipă. Atwood gemu, încercînd să se ridice şi se prăbuşi la loc învins.

Luke stătu aplecat deasupra lui un moment. Apoi traversă camera să ridice revolverul. Îl desfăcu şi văzu că nu avea cartuşe. Orice ar fi fost, Atwood nu era un ucigaş. Era doar un bărbat care încerca să răzbune un accident.

Luke se uită la ceas. Mai avea doar puţin timp. Se duse la Atwood şi-l ridică în picioare. Acesta era ameţit, dar nu era lovit serios. Luke îl lăsă pe un fotoliu.

– Katy îmi cere întotdeauna ca în confruntări să acţionez într-un mod sensibil, nonviolent, zise Luke. Învăţ greu, dar mă străduiesc.

– Rahat! Despre ce-i vorba? De ce nu chemi poliţia şi să terminăm odată?

Atwood îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, cu o expresie de oboseală finală.

– N-am timp să chem poliţia, zise Luke. Trebuie să ajung la o nuntă.

Atwood deschise ochii.

– Şi?

– Mai am la dispoziţie cincisprezece minute înainte de a întîrzia de-a binelea. În loc ca tu şi cu mine să rezolvăm asta ca nişte tîmpiţi duri ce ştim amîndoi că sîntem, de ce n-am face ceea ce ştim mai bine?

– Ce anume?

– Să facem o înţelegere.

Anticamera miresei era plină de membri ai familiei Gilchrist, cufundaţi în tristeţe şi disperare. Cu ajutorul lui Liz, Katy încerca să-şi îmbrace mica jartieră de dantelă pe care urma s-o arunce mai tîrziu, dar era greu. Rămăsese foarte puţin spaţiu în cameră.

Hayden, arătînd ca un vampir deprimat, ocupa cea

mai mare parte din spaţiul din faţa oglinzii. Maureen stătea pe scăunel, învîrtind în mînă o batistă neagră, cu o disperare tăcută. Eden se mişca neliniştită încolo şi încoace, în camera mică. Darren sprijinea cu umărul un perete. Arăta mohorît. Singura care nu era prezentă era Justine. Ea era în biserică, în strana familiei.

– Cine se duce să-i spună lui Justine? întrebă Hayden cu tonul lui funerar.

– Doamne, e la fel ca şi data trecută, şopti Maureen cu o privire îngrozită. Nu-mi vine să cred că Luke face asta. Ştiţi, de fapt, începusem să am încredere în el. Am acceptat toată povestea. Mă convinsese că vrea să fie o parte din familia asta. Că-i pasă de noi.

Eden îi aruncă o privire piezişă lui Katy.

– Nu-mi vine să cred că-i face una ca asta lui Katy.

– Îl omor, murmură Darren cam a douăzecea oară. Nu scapă aşa uşor. Poate consideră că are dreptul s-o umilească pe Justine, dar nu are dreptul s-o rănească pe Katy.

– N-a făcut încă nimic. A întîrziat doar puţin, asta-i tot.

Katy prinse jartiera la locul ei şi lăsă în jos fusta voluminoasă a rochiei albe. Se îndreptă şi se uită în camera plină de membrii familiei Gilchrist, îmbrăcaţi în negru.

– Toţi arătaţi de parcă urmează să luaţi parte la o înmormîntare, nu la o nuntă.

Hayden îi aruncă o privire plină de milă.

– N-o să apară, Katy.

– O să apară, zise ea încet. Şi dacă nu apare o să fie dintr-un motiv foarte serios. Unul care n-o implică pe secretara lui.

Gîndul la ce anume ar putea fi scuza respectivă era ceea ce o tulbura pe Katy. Un moment, avu viziunea lui Luke zăcînd rănit undeva, pe şoseaua internaţională. Cu o senzaţie de greaţă, se întrebă dacă nu era cazul să înceapă să sune la camerele de gardă ale spitalelor.

Katy întîlni privirea lui Liz în oglindă. Gîndurile ei mergeau clar pe aceleaşi locuri ca ale lui Katy.

– Să aduc cartea de telefon?

Katy ezită.

– Nu, spuse ea liniştit. Aş şti dacă i s-ar fi întîmplat ceva îngrozitor. Aş simţi. El e în regulă. Întîrzie doar.

– Ceva îngrozitor s-a întîmplat, mormăi Hayden. Sîntem toţi distruşi financiar şi doar Domnul ştie cum va primi asta Justine.

– Cineva i-a spus lui Matt? întrebă Maureen. Băiatul o să sufere mult din cauza asta. Şi el a avut încredere în Luke.

Darren îşi trecu o mînă prin părul zburlit.

– I-am zis lui Matt să aştepte afară în faţa bisericii. El stă şi îl aşteaptă pe Luke.

– Ah, Doamne, e îngrozitor! Sper ca şocul să n-o facă pe Justine să se prăbuşească, zise Maureen. Ce-o să-i spunem?

Katy îşi aranjă voalul pentru ultima oară.

– Am să mă ocup eu de Justine, zise ea.

Hayden îşi îndreptă umerii.

– Tu te-ai ocupat de ea şi în ultimii nouă ani, Katy. Nu e nevoie să te ocupi şi acum. De data asta, am să fac eu ce trebuie făcut.

Katy zîmbi blînd.

– E foarte drăguţ din partea ta. Dar mi-e teamă că,

dacă n-a mers ceva bine, este cu mult mai serios decît că Luke ar fi decis să mă abandoneze la altar.

Eden se uită urît.

– Ce spui? Ce-ar putea fi mai serios?

– Spun că dacă Luke nu-i aici, înseamnă că i s-a întîmplat ceva îngrozitor. Nimic în afară de un dezastru nu l-ar fi ţinut departe azi. O să fie aici în orice moment. O să vedeţi.

Ea îşi lăsă voalul în faţa ochilor.

O bătaie se auzi în uşa anticamerei.

– Hei, Katy, strigă Matt. Eşti gata? A sosit momentul.

– Sînt gata.

Katy îşi făcu loc printre numeroşii membri ai familiei Gilchrist, care umpleau camera ei de îmbrăcat. Deschise uşa şi-l găsi pe Matt de partea cealaltă. Se ocupa îngrijorat de lavaliera lui.

– Cum arăt? întrebă el.

Apoi, ochii i se măriră, văzînd-o pe sora lui în rochia de mireasă, cu voal.

– Vino, Katy, arăţi ca o prinţesă sau aşa ceva.

– Mulţumesc, Matt. Şi tu eşti minunat.

Matt zîmbi.

– Stai să-l vezi pe Luke. A zis că n-a avut timp să se schimbe.

Se auzi un gîfîit concertat de uimire din partea grupului din spatele lui Katy.

– Luke e aici? întrebă Hayden.

– Sigur.

Matt se uită la clanul Gilchrist.

– De ce nu sînteţi toţi unde ar trebui să fiţi? Darren, tu eşti cavaler de onoare. Grăbeşte-te, începe muzica.

Membrii familiei Gilchrist se uitară unul la celălalt. Apoi o strălucire de uşurare şi bucurie apăru în ochii lor de smarald.

Maureen o luă prima spre uşă, oprindu-se ca să-i dea lui Katy o scurtă îmbrăţişare plină de afecţiune. Ochii ei erau emoţionaţi.

– Arăţi minunat, Katy. Absolut minunat.

Ceilalţi o urmară, oprindu-se puţin ca s-o îmbrăţişeze pe Katy. După plecarea lor, Matt îi oferi braţul.

– Eşti gata? întrebă el.

– Sînt gata. Eşti şi tu gata, Liz?

– N-aş vrea să lipsesc pentru nimic în lume. Mi-am dorit întotdeauna să fiu domnişoară de onoare.

Liz îşi luă buchetul.

– N-o să vă vină să credeţi, zise Matt cu ochii veseli. Fotograful face o criză.

– Familia Gilchrist nu face niciodată ceva în linişte, sau în mod obişnuit, zise Katy cu o resemnare veselă. Cît de gravă e situaţia?

– Nu e gravă, dar e nostimă. Ar fi trebuit să-i vezi faţa lui Justine cînd l-a zărit pe Luke. Doamne, cît e de supărată! Dar cred că e cu adevărat fericită.

– Hai să terminăm cu treaba asta.

Katy luă braţul fratelui ei şi o porni spre biserică.

Luke aştepta în faţa bisericii aglomerate, exact acolo unde trebuia să fie. Katy clipi uşurată cînd îl văzu. Apoi fu gata să rîdă cu hohote.

Luke era ciufulit, atît cît putea fi un Gilchrist. Îşi folosise mai curînd degetele şi nu un pieptene ca să-şi aranjeze cumva părul ca abanosul. În locul smochingului, purta blugi negri, un pulover negru şi cizme

scurte negre, care nici măcar nu fuseseră lustruite pentru această ocazie. Ochii lui de vrăjitor străluciră ca un foc verde, cînd o văzu pe Katy venind spre el.

Luke nu aştepta singur la altar. Zeke, ţinînd în dinţi farfuria, stătea mîndru alături de el. Dădu bucuros din coadă, cînd îi văzu pe Matt şi pe Katy.

Majoritatea celor prezenţi zîmbeau. Preotul arăta hotărît. Justine era clar supărată, dar cînd o văzu pe Katy, ochii ei străluciră de o adîncă bucurie.

Ceilalţi membri ai familiei Gilchrist erau clar prea uşuraţi că toată chestiunea se va termina cu bine, ca să-şi exprime nemulţumirea faţă de aspectul lui Luke sau de prezenţa cîinelui lui.

Luke zîmbi cînd luă ferm mîna lui Katy în mîna lui.

– Îmi pare rău că am întîrziat puţin, şopti el. Am fost reţinut în mod neprevăzut de o treabă neterminată.

O oră mai tîrziu, Justine îl prinse în cele din urmă pe Luke la un colţ, tocmai cînd voia s-o ducă pe Katy pe ringul de dans.

– Presupun că ai o scuză pentru faptul că ai apărut la nunta ta în blugi? întrebă ea imperios.

– Da, doamnă.

Degetele lui Luke se strecurară în jurul mîinii lui Katy.

– Atunci... Care-i scuza?

– Nu ştiu dacă vrei s-o auzi chiar acum, zise Luke.

– Nu mă mişc pînă nu aud de la tine toată povestea.

Luke ridică din umeri.

– Am avut o afacere de încheiat. I-am vîndut lui Nate Atwood restaurantul *Pacific Rim* pe un dolar.

– Ce-ai făcut?

Justine se uită fix la el, uluită şi neîncrezătoare.

– Nu te îngrijora, l-am cumpărat înapoi.

– Pe un dolar?

– Nu chiar.

Se uită la Katy, conştient de un adînc sentiment de tandră posesiune. Era a lui, în sfîrşit. Abia aştepta s-o ia în braţe.

– Am ajuns la un preţ aproape de valoarea pieţei.

– Doamne, Dumnezeule! zise Justine ameţită. Nu-mi vine să cred. Asta ar fi în jur de cîteva sute de mii de dolari. De ce naiba ai vrea să faci aşa ceva?

– Hai să spunem doar că am făcut curăţenie după un vechi accident pe şosea al familiei Gilchrist.

În ochii lui Justine se citea înţelegerea.

– Ai făcut asta pentru ce s-a întîmplat acum cincisprezece ani, cînd am cumpărat proprietatea aceea? Pentru că l-am aruncat afară din vechea clădire pe tatăl lui Atwood?

– Ai înţeles, Justine. De acum încolo, nu mai facem afaceri în felul ăsta. Îngerul păzitor al familiei nu e de acord.

Luke văzu în ochii lui Katy dragostea ce i-o purta. Se gîndi că era cel mai norocos dintre bărbaţi. Viaţa şi viitorul nu arătaseră niciodată atît de promiţător ca acum.

– Nu-mi vine să cred, zise Justine fierbînd. E o nebunie. Ce mod idiot de a face afaceri! O să ducă la faliment *Gilchrist Inc.* cu asemenea metode.

– Nu cred, îi zîmbi Luke şmecher. Am talentul tău la afaceri, îţi aminteşti? Să faci bani este partea cea mai uşoară. Ultimul lucru pe care-l va face *Gilchrist Inc.* este să dea faliment. Nu te îngrijora. Justine. Generaţia viitoare a familiei Gilchrist nu va trebui nici ea să înveţe să gătească.

Justine se uită de aproape la el.

– Atunci, o să rămîi tu la cîrmă, zise ea cu satisfacţie.

– Aşa se pare.

Luke îi zîmbi. Justine păru uimită de zîmbetul lui. Apoi, zîmbi şi ea. Lacrimi străluciră o clipă în ochii ei, apoi începu să rîdă. Sunetul acesta era atît de rar, încît toţi cei din cameră se întoarseră să privească.

Katy se uită în sus, la Luke, cu faţa radiind de dragoste.

– Bine ai venit în familie, Luke.

Luke zîmbi şmecher.

– Bine ai venit în familie, îngerule.

El o invită la primul vals, încrezător în viitorul strălucit, plin de dragoste, care îi aştepta.

SFÎRŞIT